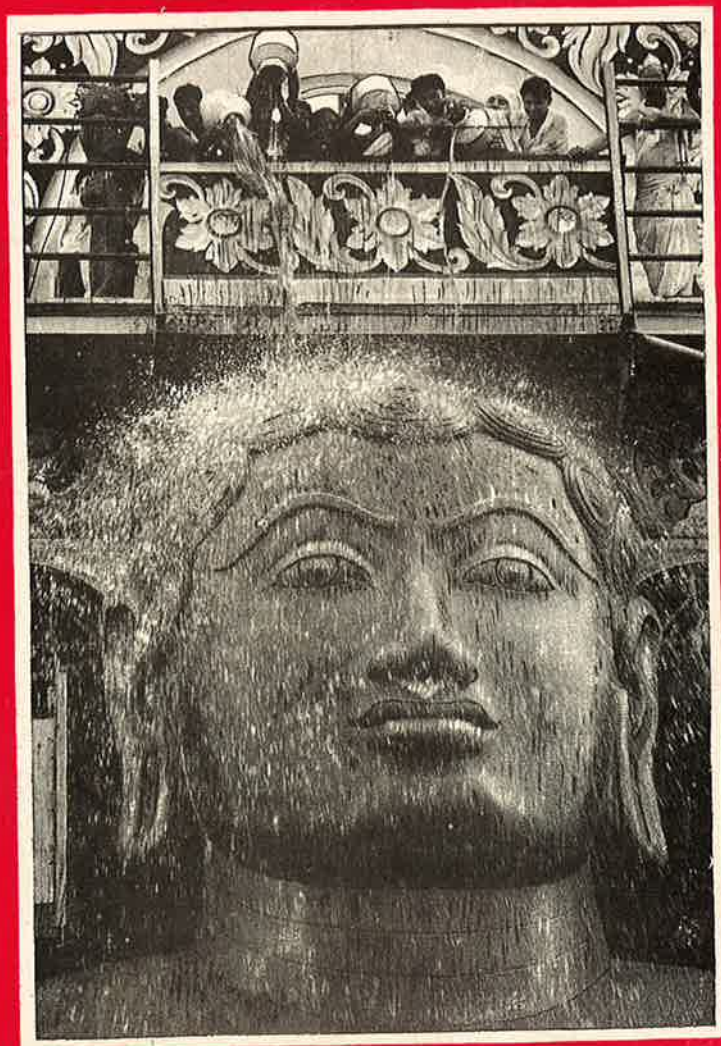

சமணம் வளர்த்த
தமிழ் இலக்கணம்

க. ப. அறவாணன்

சமணம் வளர்த்த தமிழ்

— இலக்கணம்

க ப அறவாணன்

ச ம ண ர ல ய ம்

11 இரண்டாம் தெரு

மோகன் நகர்

புதுச்சேரி - 605 005

முதற் பதிப்பு: செப். 1974

இரண்டாம் பதிப்பு: திசம்பர் 1993

விலை: ரூ. 60.00

சபாநாயகம் அச்சகம்

திருவாரூர் 608 001

தொலைபேசி 23040

இந்நூல்
தமிழக அரசின்
முதற்பரிசைப்
பெற்ற
சிறப்புடையது.

இந்நூல் எழுதவும்
முதற்பதிப்பு வெளிவரவும்
காரணராக
விளங்கிய
கெழுதகை நண்பர்
கல்கத்தா இந்தியன் ஓவர்சீசு வங்கி அதிகாரி
திரு. வி. சி. ஸ்ரீபாலர்க்கு

விடுதலையே இல்லையா?

தமிழிலக்கியம், இலக்கணம் ஆகிய வற்றை நேற்றும், இன்றும், என்றும்நினைவு கூருகிற பொழுதெல்லாம், நினைவிற்கு வந்து நிற்பவர் சமணர்; சமணரே.

அம்மட்டுமன்றித் தமிழரைச் சாதி எனும் முதலைப் பிடியிலிருந்தும், மூட நம்பிக்கை எனும் உடம்புப் பிடியிலிருந்தும் மீட்க முயன்றோர் பட்டியலில் முதலாவதாக நிற்போர் சமணர்; சமணரே.

நான் பிறப்பால் தமிழன்; சமணன் அல்லன். எனினும் சமணர்தம் இன்பத் துறவும், துன்பத்தொண்டும் என்னைச் சமண நெறியின் பால் ஈர்த்தன. அதன் விளைவே சமணம் தொடர்பான சில நூல்களை விரும்பி உருவாக்க நேர்ந்தது. இந்நூல்களுள் 'சைவரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை' தலைமை வாய்ந்ததாகும்.

இந்நூல் 1974 இலக்கிய ஆய்வுப் படைப்புகளுள் சிறந்ததெனத் தமிழக அரசு முதற்பரிசை வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

இருப தாண்டுகள் கழித்து மேற்கண்ட நூல் மறுபதிப்பாக வருகிறது.

தமிழகத்து அறிவார்வம் அப்படி?

கடந்த ஆண்டு காஞ்சிபுரம் சமணர் மாநாட்டில் பங்கேற்றுச் சிறப்புப் பொழிவாற்ற அன்பர்கள் அழைத்தனர். சென்றேன்; பொழிந்தேன், அதன் விளைவு சமணம் வளர்த்த தமிழ் - இலக்கியம் என

ஒரு தொகுதியும், சமணம் வளர்த்த தமிழ் - இலக்கணம் எனப் பிறிதொரு தொகுதியும் கொணர்வேன் என அறிவித்தேன். அவ்வறிவிப்பை நடைமுறைப்படுத்தும் முகமாக இந்நூல் இப்பொழுது வெளிவருகிறது.

தொடர்ந்து இரண்டாம் தொகுதி சமணம் வளர்த்த தமிழ் - இலக்கியம் எனும் பெயரில் வெளிவரும்.

அன்பர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் நிறுவனங்களும் வாங்கி ஊக்கப்படுத்த வேண்டுவல்.

தமிழகத்தில் படிப்பது, சிந்திப்பது, எழுதுவது, படியெடுப்பது, பண முதலீடு செய்து அச்சிடுவது, மெய்ப்புத் திருத்துவது, ஆகியவற்றுடன் கூட ஆசிரியனே சுமந்து சென்று கெஞ்ச நேர்வதும், விற்க நேர்வதும் கொடுமையினும் கொடுமை!

இக்கொடுமையிலிருந்து அறிஞர்களுக்கு இந்நாட்டில் விடுதலையே இல்லையா?

இந்நூலின் மறுபதிப்பு அச்சாகும் போது உரிய மெய்ப்புகள் திருத்தி உதவிய என் அன்பிற்குரிய மாணாக்கர் த. புகழேந்தி, அச்சிட்டதவிய சபாநாயக அச்சக உரிமையாளர் திரு. கௌதமசங்கர், திரு. தட்சிணாமூர்த்தி முதலாய அச்சக உழைப்பாளர் அனைவருக்கும் என் நன்றிகள்.

அன்புடன்

25.12.1993

க. ப. அருவாணன்

நெஞ்சோடு நெஞ்சம்

இந்நூல் சைனத்தைப் பற்றிய; சைனத் தமிழரைப் பற்றிய; அவராற்றிய தமிழ் இலக்கணப் பணி பற்றிய வரலாறு. இம் முன்னுரையோ, இந்நூல் எழுதப்பட்ட வரலாற்றின்—வரலாறு.

பகுத்தறிவுப் பார்வை என்பதை விடப்பற்றற்ற பார்வையே என்னைச் சைனத்தில் ஈடுபடுத்தியது. 1965 இல் சைனத் தத்துவங்களைப் பயிலுகின்ற வாய்ப்பு நேர்ந்தது. அப்போது இலங்கை இலட்சுமணன் எழுதிய 'இந்தியத் தத்துவ ஞானம்' தொடங்கி, டாக்டர். இராதாகிருட்டிணன், கிரியண்ணா ஆகியோரின் நூல்களையும் பயின்றேன். இவற்றைப் பயிலும் போது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும் சேர்த்துப் பயின்று வந்தேன். விளைவு? அதுவரை என் மனத்தில் திணிக்கப் பட்டிருந்த சைனம் பற்றிய தவறான எண்ணங்கள் தடுமாறத் தொடங்கின. தமிழகம்—இந்தியா அனைத்திலும், எதுவும் எல்லா முமாக விழுது விட்டிருந்த—விழுது விட்டிருந்த தாக

விளக்கப்பட்ட வைதிகம் பற்றிய கருத்துகள் சரியத் தொடங்கின. நாட்டு வரலாற்றில் மட்டுமன்றி, இலக்கிய வரலாற்றிலும் கூடச் சைனரைப் பற்றிய நல்லெண்ணங்கள் நசுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; பொசுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று உணர்ந்தேன். அறியாமைத் திரை அகன்றது. மேலைநாட்டு ஆதிக்க அரசுகள் யூதர்களை ஒடுக்கியதைப் போல—ஒழித்ததைப் போல, சைனர்கள் தமிழகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட உண்மைகள் ஒவ்வொன்றாக என் மனத்திரையில் தெரிந்தன. இத் தெளிவோடு, தமிழ் இலக்கியங்கள் மீதும், தமிழ் இலக்கணங்கள் மீதும் மறுபார்வை செலுத்தி வந்தேன். அவ்வாறு 1965 முதல் என் உள்ளத்தில் கருவாகி உருவான கருத்து வித்துகளின்— எழுத்து விளைச்சலின் ஒரு பகுதி அறுவடைதான் 'சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை' என்ற இந்நூல்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சைனத் தமிழர்க்கு இழைக்கப் பட்ட வஞ்சனைகள் கொஞ்சம் அல்ல. அவர்கள் மீது தனிவாஞ்சை காட்டப்பட வேண்டும் என்பது என் கருத்து அன்று. இழைத்த வஞ்சங்கள் போதும்; இனி அவை நிறுத்தப் படவேண்டும் என்பதே என் கருத்து. ஆராய்ச்சி அரங்கின் முன் அவர்கள் ஆற்றிய பணிகள் நடுநிலையோடு பார்க்கப்பட வேண்டும். நடுமை தவறிய கொடுமை, அறத்தாயின் இதழிணைகளை அடைப்பதற்குச் சமம்.

தமிழக வரலாற்றில் சைனர்கள் அயல்நாட்டார் என்ற பார்வையிலேயே அணுகப்பட்டு வந்துள்ளனர். இப்பார்வை, வரலாற்றில் நடத்தப் பெறும் கறுப்புச் சந்தையாகும். சைனம் பிறந்தது மெக்காலிலும் அன்று; செருசலத்திலும் அன்று. அது இந்திய மண்ணில் பிறந்தது. இந்திய மண் முழுதும், அன்றொரு நாள் தமிழ் மண்ணாகவே இருந்தது என்பது நிறுவப்பட்ட வரலாற்று உண்மை. ("Tamil or Dravida was not merely the language of South India, but before the Aryans came, it was the language of the whole India and was spoken from Kasmir to Cape Comorin."— Dr. B. R. Ambedkar, The Untouchables) அந்த மண்ணில் பிறந்த மைந்தரை, நாம் இன்று பின்பற்றும் மதத்தினர் அல்லர் என்பதால், தமிழர் அல்லர் என்பது

இமாலயப் பொய்ம்மை. மதவேற்றுமை மண்வேற்றுமையை உண்டாக்கி விடாது. மதப்பார்வையில் அவர் சைனர். எனினும், மண்பார்வையில் அவர் தமிழரே! தமிழரே! தமிழரே!

உண்மைகள் கசப்பானவை; பொய்ம்மைகள் இனிப்பானவை. கசப்பாக இருப்பதனாலேயே உண்மைகள் பொய்ம்மைகள் ஆகிவிடா. இனிப்பாக இருப்பதனாலேயே பொய்ம்மைகள் உண்மைகள் ஆகிவிடா. இனிப்பு இப்போதைக்கு இன்பம் தரலாம். கசப்பு முப்போதும், எப்போதும் நண்மை தரும். இந்நூல் நாட்டு வரலாற்று இருட்டில் மூழ்கிக் கிடந்த சில உண்மைகளை ஒளி பாய்ச்சி—வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது. இலக்கிய வரலாற்றில் மூடிக் கிடந்த சில உண்மைகளைத் திறந்து காட்டி இருக்கிறது. ஆதலால் அறிஞர்கள் இந்நூலையும், நூலாசிரியனையும், மதப்பார்வையில்—போர்வையில் பார்த்து விலக வேண்டா; விலக்க வேண்டா. அறிவுப் பார்வையில்—ஆய்வுப் பார்வையில் அறிஞர்கள் பார்த்திட வேண்டும் என்பது இந்நூலாசிரியனின் பணிவான அருள் வேண்டுகல்.

17—3—74 இல் சைன மாநாடு ஒன்று சென்னை வேப்பேரியில் நடந்தது. அம் மாநாட்டுக் கருத்தரங்கில் பங்கு கொள்ளுமாறு என்பால் பேரன்பு கொண்ட தொல்லியல் துறை இயக்குநர் திரு. இரா. நாகசாமி அவர்களால் அழைக்கப் பட்டிருந்தேன். கருத்தரங்குக் கட்டுரைத் தலைப்பு: 'சைனரின் தமிழிலக்கண நன்கொடை' என்பது. அவ்வரையை நான் நிகழ்த்தியபோது மாநாட்டினர் தந்த வரவேற்பு—எழுப்பிய கையொலி என் நெஞ்சத்தின் அடியாழத்தில் இருந்த சைன் ஆர்வத்தை ஊக்குவித்தது. கருத்தரங்கு முடிந்த சில நாட்களில் சைன் அன்பர்களிடமிருந்து பாராட்டு மடல்களும் எனக்கு வந்தன. சைனரின் பங்கைப் பாராட்டுகிறேன் என்பதை விட, சைனரைப் பற்றி மறைந்து கிடந்த உண்மைகளைத் தெளிந்து, தெரிந்து, துணிந்து ஒளிப்பெருக்கில் கொணருகிறேன் என்பதைச் சுற்றியே பாராட்டுகள் அமைந்திருந்தன. இதுவரை தெரிவிக்கப் படாத, தெளிவிக்கப் படாத செய்திகள் என்பதால்தானே இத்துணை வரவேற்பும்! வாழ்த்தும்! தெரிவித்த செய்திகளை

அச்சிட்டு நூல் வடிவம் ஆக்கினால் என்ன என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அப்போது கட்டுரைக்காக நான் எடுத்த குறிப்புகள் மட்டும் நூறு பக்கங்களுக்கு மேல் இருந்தன. அவற்றைச் செம்மைப் படுத்தலானேன். நூறு பக்கக் குறிப்புகள் ஐநூறு பக்கங்களுக்கு மேல் விரிந்தன. விரிந்த அளவில் எனக்கு மடல் எழுதிய சைன் அன்பர்கட்கு, என்னிடம் அணியமாய் உள்ள நூல் பற்றி மடல் வரைந்தேன். சைன் இளைஞர் மன்றத்தினரிடமிருந்தும், திரு. ஜீவபந்து ஸ்ரீபால் அவர்களிடமிருந்தும், தாமே நூல் வெளியிட விரும்புவதாகக் கடிதங்கள் வந்தன. சில நாள்களுக்குள் சைன் இளைஞர் மன்ற அன்பர்கள் நேரிலேயே வந்து நூலை வெளியிடத் தமக்குள்ள விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். அவர்தம் விழைவும், உழைப்பும் இந்நூல் அச்சேற — அரங்கேற — தலைமைக் காரணங்கள்.

ஏறத்தாழ ஐநூறு பக்கம் உள்ள ஆய்வு நூலை எழுதுவதில் உள்ள துன்பத்தை அறிஞர்கள் நன்கு அறிவார்கள், சரியான நூலகம், தட்டச்சு, நாடாப்பதிவு போன்ற வாய்ப்புகள் இல்லாத ஏழைமைச் சமூகத்தில்—வயிற்றுப் போராட்டத்தினூடே எழுத்துப் போராட்டம் நடத்துவது, கடுமையானது, கொடுமையானது. இப்போராட்டத்தினை நடத்தி ஒருமுறை எழுதி முடித்த நான், திரும்ப எடுத்தெழுதக் கால மில்லை. அதற்கு வேறு நூற்பணிகளும், கல்லூரிப் பணிகளுமே காரணங்கள். இச்சமயத்தில் எடுத்தெழுதும் பணியை என் துணைவி தாயம்மாள் எம்.ஏ.யும், என் மைத்துனர், ஆறுமுகம் எம்.ஏ.யும் செய்து முடித்தனர்.

உரிய அரிய நூல்களை எனக்குத் தந்து உதவுவதில் பெயர் பெற்ற கெழுதகை நண்பர், மறைமலையடிகள் நூலகர் திரு. இரா. முத்துக்குமாரசாமி எம்.ஏ. அவர்களது உதவி மறக்கற் பால தன்று.

ஆய்வு நூல் அச்சுப்படி பார்த்தல் எளிய பணி அன்று. நூற்பொருளில் அறிவும், அச்சுப்படித் திருத்தக்கலையில் தெளிவும் வாய்ந்தவர்களே இப்பணியைச் செவ்வையாகச்

செய்தல் முடியும். இதனை நான் விரும்பிய வண்ணம் செய்து முடித்தவர் சென்னைப்பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறை விரிவுரையாளர் திரு. இ. சுந்தரமூர்த்தி எம்.ஏ. ஆவார். சமயப் பார்வையில் பிழை நேரா வண்ணம், படித்தும், அச்சப்படி பார்த்தும் காத்தவர், புலவர். திரு. சிவ. ஆதிநாதன் ஆவார். அவர்கட்குத் துணையாக இருந்து திருத்தம் பார்த்து உதவியவர் என் மாணாக்கர். திரு ச. அருணாசலம் எம்.ஏ. ஆவார். இந்நூல் நல்ல வண்ணம் அச்சாவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தவர் அச்சக உரிமையாளர் திரு. இராம பத்திரன் ஆவார். இவர்கள் அனைவர்க்கும் நன்றியேன்.

இப்போதைய தாள் விலையில் நூல் வெளியிடுதல் எளிது அன்று. அதுவும் மலிவான பால் உணர்வுகளைத் தட்டி எழுப்பும் நூல்கள்தாம் விற்பனை நோக்கில் வெற்றி பெறுகின்றன. இது தமிழ்நாட்டின் இன்றைய இழிநிலை. இச்சூழலில் ஆய்வு நூல்களை வெளியிடுவதில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கும் சைன இளைஞர் மன்றத்தின் துணிச்சல் தனிப்பாராட்டுக் குரியது. அம்மன்றத்தின் பொறுப்பாளர் அனைவர்க்கும் என் நன்றி.

என் அளவில் சைனரைப் பற்றிய உண்மை ஆய்வில் இது ஒரு தொடக்கம்! முடிவு அன்று. இந்நூலில் உரைக்கப் பட்ட முடிவுகள் கடவுளின் கையெழுத்துகள் அல்ல; முடிவைத் தேடத் துடிக்கும் ஆய்வாளன் ஒருவரின் முயற்சிகளே! அவை மாறலாம்; மாற்றப்படலாம், மறுக்கப்படலாம். ஆனால் அம்மாற்றமும், மறுப்பும் சரியான சான்றுகளின் நெறியான வலிமையோடு வரவேண்டும் என்பதே என் வேட்கை! விழைவு! எல்லாம்!

அன்பன்,

க. ப. அறவாணன்

- 15 யாப்பருங்கலக்காரிகை-உரை விருத்தி ஆசிரியரும் காரிகை உரையாசிரியரும் - குணசாகரர் காலம் - காரிகை உரைதரும் சிறப்புச் செய்திகள்-காட்டப் பெறும் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் - அறியப்படும் புலவர்கள், தெய்வம், தலைவர்கள், ஊர்கள்-உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகை-வர குணம் - வடமொழிச் சார்பு. 278-287
- 16 நேமிநாதஉரை-வயிரமேக விருத்தியா? - உரையாசிரியர் சமயம் - முக்குடை - பிண்டி - உவமைவழி விளக்கம் - மேற்கோள் நூல்கள் - தெங்கு - வட மொழித் திரிபுகள் - புதுவகைப் பழங்கள்-சைனீர் தமிழ்நாட்டாரீ. 288-295
- 17 வச்சணந்தி மாலை உரை - உரையாசிரியர்-உரை மாண்புகள். 296-301
- 18 நன்னூல் உரை-மயிலைநாதர் காலம்-ஊர்-சமயம்-உரை - மயிலைநாதருக்கு முன்பு நன்னூல் உரை - மயிலைநாதர் ஓர் இலக்கணக் கடல்-ஓர் இலக்கியக் கடல்-மயிலைநாதரின் வடமொழி அறிவு - மொழி நடை-மயிலைநாதம் ஒரு செய்திக் களஞ்சியம் - இலக்கணப் புதுமைகள் - பாயிரம் பவணந்தி இயற்றியதா? 302-327
- 19 நம்பி அகப்பொருள் உரை-மேற்கோள் நூல்கள் - தஞ்சைவாணன் கோவை-அகப்பொருள் உரையில் சிறப்புச் செய்திகள் - நம்பி - நாடு - சான்றோர் செய்யுட்கள் - நூலாசிரியரே உரை இயற்றுதல் 328-336
- 20 சைனீர் படைத்த நிகண்டுகள்-நிகண்டின் தோற்றம்- அச்சேறாத சைனீரின் நிகண்டுகள் நூல்கள் - நிகண்டு என்ற சொல் வரலாறு - சூடாமணி நிகண்டு - மண்டலபுருடர் காலம் - சமயம் - சூடாமணியின் சிறப்புகள் 337-343
344-353
- பொருளடைவு

சமணர்தம் இலக்கணத் தொண்டு

கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு, சைனம் பல முனைகளில் எதிர்ப்புகளால் நசுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சமய முனையில், வேத சமயங்களின் எதிர்ப்புக்கும், எதிர்ப் பிரச்சாரத்தின் கொடுமைப் படுத்தலுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டது. அரசியல் முனையில், வேத சமயத்தைச் சார்ந்த அரசர்களான பல்லவர், பாண்டியர் காலத்தில் மிகக் கடுமையான முறையில் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசர்களின் ஆக்க வடிவான ஊக்கம் இல்லாவிட்டாலும், தாழ்வில்லை. அதனைவிட அரசர்கள் ஆட்சி இயந்திரம் முழு எதிர்ப்பாகத் திருப்பப்பட்டது. சமய, அரசியல் காரணங்களால் சமூகமும் சைனத்திற்கு எதிரான திசையில் திரும்பத் தொடங்கியது. பொருளாதார நிலையில் அறிவாளிகள் எப்போதும் அல்லல்படுவது இயல்பு. அறிவுத் துறையில் முதன்மையாக விளங்கி, பள்ளிகள்மூலம் அறிவுப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த திகம்பர சைனர்கட்கு, பொருளாதார முட்டுப்பாடும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அரச மானியங்கள் போதிய அளவு கிடைக்காமல் இருந்ததுடன், இருந்த மானியங்களும், பறிக்கப்பட்ட நிலையில் சைனர்கள் கடுந்துயரத்தில் உழந்திருத்தல் வேண்டும். ஆக, சமய, அரசியல், சமூக, பொருளியல் சூழல்களின் ஆதரவற்ற நிலையில், சைனர்கள்

ஆற்றிய அரும்பணி வியக்கத்தக்கது; அதிசயங்களில் ஒன்றாகப் போற்றற்குரியது.

பிறப்படிப்படையில் சாதி பேதம் இல்லாதது தமிழ்நாடு. நற்காட்சி பற்றி அருங்கலச் செப்பு என்ற சைன நூல்,

“பறையன் மகனெனினும் காட்சி உடையான்
இறைவன் எனஉணரற் பாற்று” (அருங்கலச் செப்பு-37)

என்று குறிக்கிறது. அத்தகு கோட்பாட்டில் திளைத்த சைனர் நான்கு முனைகளில், மேற்கண்ட தொல்லைகளையும் மீறி அறப்பணி செய்தார்கள். அன்னதானம் (உணவுதவி), அபயதானம் (அடைக்கலம் கொடுத்தல்), ஓளடத தானம் (மருத்துவ உதவி), சாத்திர தானம் (கல்வி உதவி) என்ற நான்கையும் செய்வதைச் சைனர்கள் கொள்கையாகப் போற்றினார்கள். நான்காவதான, கல்வி தானத்தைச் செய்ய சைனர் கடைப்பிடித்த வழி தனிவழி. உள்நாட்டுத் தாய் மொழிகளில், இவர்களது தொண்டு சிறந்து இருந்தது. குறிப்பிட்ட மொழியை, அம்மொழியின் வேத சாத்திரங்களைக் குறிப்பிட்ட சாதியினரே படித்தல் வேண்டும், மற்றவர் படித்தல் கூடாது என்ற வேத அறம் பரவிய நாட்டில், மக்கள் தங்கள் மொழியில் எதனையும் பயிலலாம் என்று சைனர் செய்தது அக்காலப் பார்வையில் பெரிதும் தனித் தன்மை வாய்ந்தது.

பொதுமக்களுக்குப் புரியாத புறமொழியில், சமயக் கொள்கைகளை எழுதிவைத்தலைச் சைனர் வரவேற்பதில்லை. எதிர்ப்பும் தெரிவித்தனர். சான்றாக ஒரு நிகழ்ச்சி. உச்சையினி என்ற வடபுல நாட்டுத் தலைநகரில், சித்தசேன திவாகரர் என்ற வடமொழி அறிஞர் இருந்தார். அவர் ஓர் அந்தணர். அவர் காலத்தில் விருத்தவாதி முனிவர் என்ற சைனப்பெரியார் வாழ்ந்து வந்தார். இருவருள் யார் மிகக் கற்றவர் என்றறிய வாதம் நடந்தது. வாதத்தில் தோற்றவர், வென்றவருக்குச் சீடராக வேண்டும் என்பது விதி. இருவருமே வட மொழியில் வல்லவர்கள். வாதத்தினை, வடமொழியிலேயே நடத்தினார் சித்தசேன திவாகரர். சைனப்பெரியார் விருத்தவாதி, வட மொழியை நன்கு கற்றவராயினும் வாதத்தைத் தன் தாய் மொழியிலேயே நிகழ்த்தினார். முடிவில், தாய்மொழியில் வாதம் நிகழ்த்திய விருத்தவாதி முனிவரே வென்றார். சித்தசேன

திவாகரரி தோற்றாரி. முன் எடுத்திருந்த முடிவின்படி, விருத்தவாதி முனிவரின் சீடராக அவர் உடன்பட்டார்.

பின்னர், சித்தசேன திவாகரர், அப்பகுதி மக்கள் மொழியாகிய அரித்தமாகதியில் இருந்த சமயநூல்களை வடமொழியில் மொழி பெயரிக்க எண்ணினார். தன் ஆசிரியராகிய விருத்தவாதி முனிவரின் எண்ணத்தைக் கேட்டார். ஆனால் முனிவர் மக்கள் பேசிப் பயின்று வரும் அரித்தமாகதி மொழியில் உள்ள நூல்களை, வடமொழியில் எழுதி வைத்துப், பொதுமக்கள் தெரிந்து கொள்ளாதபடி செய்வது பெரும் பாவம் என்றார்.¹ இந் நிகழ்ச்சி உள்நாட்டுத் தாய்மொழியின் மீது சைனச் சான்றோர்களுக்கு இருந்த பேரார்வத்தைக் காட்டுகிறது.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரை, தமிழின் மீது சைனர்கள் காட்டிய அக்கறை பெரிது. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழில் கொண்டு வந்தார்கள். தமிழிலேயே புதியன படைத்தார்கள். அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு நான்கு வகைப் பட்டது.

- (1) இலக்கணத் தொண்டு.
- (2) இலக்கியத் தொண்டு.
- (3) அற இலக்கியத் தொண்டு.
- (4) உரைத் தொண்டு.

இவற்றுள் இலக்கணத் தொண்டே இங்கு விரிவாக ஆராயப் பெறுகிறது. இவ்விலக்கணத் தொண்டு இருகூறு பட்டது. ஒன்று, மூலநூல் தொண்டு; பிறிதொன்று, உரைநூல் தொண்டு. இவற்றை விரிவாகக் காணுதற்கு முன்னர், சைன மதத்தாரின் இலக்கணத் தொண்டு தொடர்பாகக் கூறப்பெறும் சில சிக்கல் களுக்கு விடை காணுதல் வேண்டும்.

தமிழிலக்கணத் தொண்டு ஆற்றிய ஆசிரியராகிய சைனர் அயலாரர்?

“சைனர், தமிழ்நாட்டில் முற்றிலும் அன்னியர், அன்னிய சமயத்தார் மட்டுமல்ல, இனத்தாலும், நாகரிகத்தாலும், மொழியாலுமே முழு அன்னியர். சைனர் இவ்வளவு அழகாகவும், பொருத்தமாகவும், நீடித்து நிற்கும் படியும் இலக்கணம் செய்ய

1. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி., சமணமும் தமிழும், 1954 ப. 46

முடிந்தது என்றால் அவர்கள் மொழிக்கு அன்னியராய் இருக்கலாமோ என்ற கருத்து ஊன்றி ஆராயத் தக்கது",² வேற்று மொழியினருக்கும், வேற்று நாட்டாருக்கும் மட்டும் இலக்கணம் படைப்பதில் ஆர்வம் இருக்க முடியும் எனச் சில இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பது பொருந்தாக் கோட்பாடு ஆகும். தமிழைத் தாய்மொழியாகப் பெற்றிராத ஜோசப் பெஸ்கி தமிழில் தொன்னூல் விளக்கம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் படைத்ததைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழ் இலக்கணப் பணியாற்றிய சைனரீகளையும் 'அன்னியர்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

இக்கருத்து உண்மையானால், இறையனார் களவியல், புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, தண்டியலங்காரம், சிதம்பரப் பாட்டியல், சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, பிரபந்தத் தீபிகை, முத்து வீரியம், சாமிநாதம், சந்திரா லோகம், குவலயானந்தம் ஆகிய நூல்களைப் படைத்த தமிழ்நாட்டுச் சைவரும், நவநீதப் பாட்டியல், மாறன் அலங்காரம், மாறன் அகப்பொருள், பாப்பாவினம் ஆகிய நூல்களைப் படைத்த வைணவரும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளா அன்னிய மொழியினரா? அன்னிய நாட்டினரா? இல்லை. இல்லை என்பதில் இருவித கருத்து இருத்தற்கு இல்லை. மேற்கூறிய அனைவரும் தமிழ் மண்ணில் பிறந்து தமிழில் இலக்கணம் படைத்தவர் என்று உடன்படும் சைவ வைணவச் சமய நெறியார், நன்னூல், யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றைப் படைத்த சைனரை மட்டும் அன்னியர் என்று காட்டுவதில் பொருளில்லை.

சைனர் வருகையைக் களப்பிரர் வருகையோடு இணைத்துப் பார்ப்பதால் வருகின்ற கருத்து விபத்துக்களுள் இதுவும் ஒன்று. களப்பிரர் அன்னியர். ஆகவே களப்பிரர் ஆதரவு பெற்ற சைனரும் அன்னியராதல் வேண்டும் என்பது இவர்தம் கருத்து. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட களப்பிரர் காலத்தில்தான் சைனர் வந்தனர் என்பது தவறு என்பதும், சங்க காலத்திற்கும், அதற்கு முன்பும் கிடைத்த தமிழ்க் கல்வெட்டின் காலமான கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே, சைனர் தமிழகம் போந்தனர் என்பதும்,

2. அருணாசலம், மு., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 13-ஆம் நூற்றாண்டு, 1970, ப. 362.

களப்பிரர் திராவிடத்தமிழர் என்பதும், அன்னியர் அல்லர் என்பதும் குறிக்கத்தக்கன.

திராவிடரின் சமயங்களுள் சைனமும் ஒன்று: “ஒரு காலத்தில் இந்தியா முழுவதும், திராவிட இனத்தாரே பரவி இருந்தனர். அப்போது அவர்தம் சமயங்களுள் ஒன்றாகச் சைனமும் விளங்கியது. சைனர்கள் தங்கள் மதம் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது எனக் கருதுவதில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆராய்ச்சியின் வழியாகக் காணும்போது அந்தத் தொன்மை ஆரியர்களுக்கு முற்பட்ட திராவிடர்கள் என்று சொல்லப் படுவோர் காலத்தது,³ என்பர் ஜெர்மன் வரலாற்றுப் பேராசிரியர் டாக்டர் ஹென்ரிச் ஜிம்மர். “பாரத நாட்டில் ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்னர் திராவிட நாகரிகம் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது எனக் கூறினோம் அல்லவா! அது வேறொன்றுமன்று, சைன நாகரிகமே” என்பர் மேஜர் ஜெனரல் ஜே. சி. பர்லாங்.⁴ “ஆரியர் வருமுன்னர் இங்கு வாழ்ந்து வந்த திராவிட மக்களின் சமயம் சைனமாக இருந்தால் அதைத் திராவிட நாகரிகம் என்று கூறுவதே சரி” என்பர் டாக்டர் ஆர்.கே. சண்முகம் செட்டியார்.⁵ இதே கருத்தினை வற்புறுத்தி எழுதியுள்ளார் டாக்டர் மோகன்லால் மேதா. அவர் கருத்து பின்வருமாறு:

“In the opinion of some scholars, the Jaina Culture is identical with the pre-Vedic Dravidian Culture. Both are simple, unsophisticated, Clear-cut, and direct manifestation of the pessimistic out look. Jainism believes in pessimism, i.e., the Conviction that life is full of misery. No trace of this type of pessimism is available in the optimistic attitude of the Vedic Aryans. An atheistic attitude and a kind of dualism between soul and matter characterise both the Dravidian religion and Jainism. The doctrines of transmigration and Karma are peculiar to both the religions. They were unknown to the early Brahmanas”.⁶

3. Philosophy of India., P. 64.

4. The short study of Comparative Religion.

5. மகாவீர ஜெயந்தி விழா உரை, 1943, சென்னை. தமிழகத்தில் ஜைனம்... ஜீவபந்து ஸ்ரீபால், ப. 2.

6. Mohan Lal Mehta, Jaina Culture, P. V. Research Institute, Hindu University, Varanasi-5, 1969 P.8.

வடபுலமெங்கும் பரவி இருந்த திராவிடத் தமிழர், கி.மு. 2500-இல் ஆரியர் படையெடுப்பால் சீர்குலைந்தனர். அதிலிருந்து தப்பத் தென் புலம் நோக்கி வந்தனர். வரும்போது கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் ஆரிய வேத சமயத்தை எதிர்த்துத் தோன்றிய சைனசமயக் கொள்கைகளையும் தம்முடன் கொண்டு வந்தனராதல் வேண்டும். ஆரிய வேதங்களின் காவலர்களாக உள்ள புரோகிதரீகள் பிராமணர்களாக இருக்க, மகாவீர வர்த்தமானர், பிராமணரல்லாத சத்திரிய குலத்தவராய் இருப்பதும், நேமிநாதர் என்ற இருபத்திரண்டாம் தீர்த்தங்கரர், ஆயர் குலத்தினராய் இருப்பதும், சைனத்தின் பிராமணரல்லாத (திராவிடர்) சார்பினைக் காட்டுகின்றன. வடபுலமிருந்து வந்தவர் தம்முடன் சைனக்கொள்கைகளையும் கொண்டு வந்த நிலையில், தமிழக அரசியலில், சமூகத்தில் பிராமணச் செல்வாக்கு பெருகி இருந்தது.¹ அப்பொழுது சைனர் எதிர்த்துப் புரட்சி செய்தனர். இப் புரட்சியே களப்பிரர் காலத்தில் நடந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது முன்பே காட்டப்பட்டது.

இலக்கணம் அல்லது உரை எழுதிய சைனர் தமிழரே என்பதற்குச் சான்று: இளம்பூரணர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் முதன்மையானவர், தலைமையானவர், சைனர், துறவி. கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் தொல்காப்பியத்தைத் தேடிக்கண்டறிந்து ஆராய்ந்து நூல் முழுமைக்கும் உரை இயற்றியவர் இவர் ஒருவரே. சைனராகிய இவர்,

“செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்”

(சொல்-13)

7. தமிழ் நாட்டில் ஆதியில் தமிழ் மக்களே வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களால் தனித்தமிழே நிலவி இருந்தது. பின்னர் வடநாட்டு மக்கள் தமிழ் நாட்டில் புகுந்தனர். அவர் வழங்கிய வடமொழியும் அவரோடு போன்று தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றது. வடவரும் தமிழரும் வாழ்க்கையில் ஒருங்கே இயைந்து உலவத் தொடங்கியதும், வடமொழியும் தமிழிடைக் கலந்து வழங்கப் பெறுவதாயிற்று. சமணர் தமிழ் நாட்டில் புகுந்த காலத்துத் தமிழரிடை வடவர் பழக்கம், வடமொழி வழக்கம் நிலவி இருந்தன. தமிழ் மக்களின் மனப்பான்மையும், வடவர் வழக்கினையும், வடமொழி வழக்கினையும் மேற்கொண்டு ஒழுக்குவதிற் பேரார்வமும், பேருக்கமும் கொண்டிருந்தது. - அவ்வை துரைசாமிப்பிள்ளை, சமணரின் தமிழ்த் தொண்டு, கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெள்ளிவிழா மலர், 1938, ப. 60.

என்ற நூற்பாவிற்கு உரை எழுதி எடுத்துக்காட்டும் நல்குகிறார். அவ்வெடுத்துக் காட்டுப் பின்வருமாறு:

செப்பினையும் வினாவினையும் இழுக்குதலை (வராமல்) போற்றுவர் என்றவாறு. அவை வழுவாது வருமாறு:

“நம் நாடு யாது என்றால் தமிழ் நாடு என்றல்”

சைனராய்ப் பிறந்து தலைமை வாய்ந்த தமிழ் நூலிற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், அன்று பிரிந்து கிடந்த சேர சோழ பாண்டிய நாடு என்று முப்பிரிவுகளையும் விடுத்து, “என்றாடு தமிழ்நாடு” என்று நெஞ்சுவக்க, உரிமை மணக்க, கை இனிக்க எழுதுகிறார். இவரைப் போலவே சைனராகிய நேமிநாத உரையாசிரியர் (கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டு) நேமிநாத ஆறாம் நூற்பாவுக்கு உரை எழுதும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“பாலே திணையே வினாவே பகர்மரபே

காலமே செப்பே கருதிடமே - போலும்

பிறழ்வும் சினைமுதல் ஒவ்வாப் பிறசொல்

உறழ்வும் சிதைந்த உரை”

(நேமிநாதம், சொல் 6)

இவ்வெண்பாச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்து, அதில் “நும் நாடு யாது என்றால், தமிழ்நாடு என்றல்” என்றது “வினாவாலும் செப்பாலும் வழுவாமல் வந்தது” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சைனராகிய இவ்விருவரது குறிப்புகளும் மிகவும் முதன்மை வாய்ந்தவை.⁸ எம் சமயச் சார்பாலேயே எம்மை வேற்று நாட்டார் வேற்று மொழியார் என்பார்க்கு விடை இது என்பது போல இக்குறிப்பு உள்ளது. ‘தமிழ் ஒன்றுமே அறிந்தார்’ என்று சிவஞான முனிவரால் நகையாடப் பெற்ற (தொல்காப்பிய பாயிர விருத்தி) தமிழ் மட்டுமே அறிந்த(?), தமிழராகிய இளம் பூரணர், நேமிநாத உரையாசிரியர் போன்றாரை அவர்களின் சமயம் சைனம் என்ற ஒரு பாவத்திற்காக அன்னியர் என்பது எவ்வளவு கொடுமை? ஆக, தமிழகத்தில்

8. தண்டமிழ் அமுதசாகர முனி - கல்வெட்டு.

பாற்படு தென்மழிப் பரவை -- யாப்பருங்கலப் பாயிரம், 3. கானார் மலயத் தகுந்தவன் சொன்ன கன்னித் தமிழ் நூல். யாப்பருங்கலக் காரிகை, 2.

முத்தமிழ் ஆசான் மைந்தன் -- நம்பி அகப்பொருள் பாயிரம், 19. - என்பன காண்க.

இருந்து, சைன மதச்சார்பு உடையவராக வாழ்ந்து இலக்கணம் படைத்த அறிஞர் எல்லாரும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தமிழரே என்பது தெளிவு.

இலக்கணத் துறையில் சைனர்க்குப் பேரீடுபாடு ஏன்: இலக்கியம் முதலான பிற துறைகளை விட, இலக்கணத்திற்குச் சைனர் ஆற்றிய பணி மிகுதி. இது ஏன்? வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கட்டுப்பாட்டோடு வாழ்ந்தவர் சைனர். உலகச் சமயங்களிலேயே மிகுந்த கட்டுத்திட்டம் வாய்ந்தது சைனம் என்பது அறிஞர் கருத்து. உண்பது, உடுப்பது, உறைவது, வாழ்வது அனைத்திலுமே கட்டுப்பாடு, கட்டுப்பாடு என்று வரையறைகளை அமைத்துக் கொண்ட அறிஞர்களின் உள்ளம், மொழியிலும் வரையறை காணத் துடித்தது. அத் துடிப்பின் விளைவே மொழியை வரையறைப் படுத்தும் இலக்கணமாக வளர்ந்தது; விரிந்தது; மலர்ந்தது.

சைனரால் இயற்றப்பட்ட இலக்கண நூல்கள்: சைனரின் இலக்கணத் தொண்டு ஐயத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அது தமிழ் மீது அவர் கொண்டிருந்த மொழிக் காதலைப் புலப்படுத்தியது. அதன் மூலம் இலக்கியச் செழுமை உடைய தமிழை, இலக்கணச் செழுமை உடையதாகவும் ஆக்கியது. இலக்கணங்கள் படைப்பதன் மூலம், மரபுப்பெயர்கள் அழியா வண்ணம் வேலி கோலப் பட்டது: பாத்தி பகுத்ததின் மூலம் தமிழ் விளைச்சல் மிகுதியாகியது; இலக்கண நெறிகள் தொடர்ந்து புதுப்பிக்கப் பட்டுப் புணையப் படுவதன் மூலம், தமிழின் கட்டுக்கோப்புக் காப்பாற்றப்பட்டது; அயல்மொழியின் படையெடுப்பும் பாதிப்பும் ஓரெல்லைக்குட் படுத்தப்பட்டன. இவற்றால் தமிழ் பொலிவு பெற்றது; பழைய புனைவு கலையாமல், இயற்கை அழகு கலையாமல் தமிழ் சீர்பெற்றது; பேர் பெற்றது.

தமிழின் இலக்கண அழகிற்குப் பலர் காரணர் எனினும் சைனரே தலையாய காரணியர். அவர்தம் பணிகள், தமிழ் இலக்கணத்தைப் பல கோணங்களில், கோலங்களில் வளமைப் படுத்தின. எழுத்து, சொல், அகப்பொருள், புறப்பொருள், யாப்பு, பாட்டியல் என இலக்கண மூலப்படைப்பில் அவை விரிந்தன. குறிப்புரை, பொழிப்புரை, அகலஉரை என இலக்கண உரைகளாக அவை பெருகின. செழுமை மிக்க தமிழ்ச் சொல்

வளத்தைக் குவித்துக் காட்டும் நிகண்டுகளாக அவை மலர்ந்தன. ஆக, சைனரின் இலக்கணப் பணிகள் இலக்கணம் படைப்பது, உரை வரைவது, நிகண்டுகள் எழுதுவது என்று மும்முனைகளில் அமைந்தன. ஓரிடத்தை நோக்கி, மூன்று முனைகளிலிருந்து ஒளி பாய்ச்சப் படும்போது அவ்விடம் ஒளிமயம் ஆவது போல், இலக்கணத் தமிழலகம், சைனரின் மும்முனை ஒளிப்பாய்ச்சலால் ஒளிமயம் ஆயிற்று.

இவ்வாய்வில், தமிழிலக்கண மூலப் படைப்பே தலையாயது என்பதால் அது முதலிலும், இலக்கணங்களுக்கு உரை எழுதுவது முன்னதைச் சார்ந்து எழுதுவது என்பதால் அதனை அடுத்தும், இலக்கணம், உரை இலக்கியம் இவற்றை அறிந்து கொள்ளும் கருவியே நிகண்டுகள் என்பதால் முன்னிரண்டை அடுத்தும் முறையே வைக்கப்பெற்று விரிவாய் ஆராயப்படுகின்றன.

ஆராயப்பெறும் இலக்கண நூல்கள் பின்வருமாறு:

எண்	நூல்	ஆசிரியர்	காலம்	உரை	காலம்	பொருள்	பாவகையும் சிறப்பும்
1.	தொல்காப்பியம்	தொல்லு காப்பியர்	கி. மு.	இளம்பூரணர்	கி.பி. 11	எழுத்து, சொல், பொருள்	ஆசிரியம்
2.	அவிநயம்	அவிநயனார்	கி.பி. 9க்கு முன்	இராச பலத்திரப் பல்லவ தரையர்	கி.பி. 9	எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, பாட்டியல் யாப்பு	மறைந்துவிட்டது ஆசிரியம்
3.	அவிநயனார் யாப்பு	"	"	யாப்பு	ஆசிரியம்
4.	அவிநயனார் புறனடை	"	"	யாப்பு	வெண்பா
5.	அவிநயனார் கலாவிதல்	"	"	பாட்டியல்	ஆசிரியம்
6.	அவிநயனார் புறத்திணைப் படலம்	"	"	புறப் பொருள்	பன்னிரு படலத்தில் ஒரு பிரிவு -ஆசிரியம்-
7.	இந்திரகானியம்	இந்திர கானியார்	கி. பி. 9	பாட்டியல்	மறைந்து விட்டது வச்சணந்தி மாலையின் முதலால்

8.	யாப்பருங்கலம்	அமுதசாகரர்	கி.பி. 10	குணசாகரர்	கி.பி. 10, 11	யாப்பு	அகவல் சிறப்பான வீருத்தியை உடையது
9.	யாப்பருங்கலக் காரிகை	அமுதசாகரர்	கி.பி. 10	குணசாகரர்(?)	"	"	கலித்துறை காண்டிகை உரை
10.	அமுதசாகரம்	அமுதசாகரர்	"	யாப்பு	வெண்பா பெரும் பாலன். (இந்நூல் ஆசிரியனால் முதன் முதல் அறிவிக்கப் படுகிறது)
11.	நேமிநாதம்	குணவீர பண்டிதர்	கி.பி. 11	பழையவுரை பெயர் (?)	கி.பி. 11	எழுத்து, சொல்	வெண்பா
12.	வெண்பாப் பாட்டியல்	"	"	"	"	பாட்டியல்	"
13.	நன்னூல்	பவணந்தி	கி.பி. 13	மயிலைநாதர்	கி.பி. 13, 14	எழுத்து, சொல்	அகவற்பா
14.	அகப்பொருள் விளக்கம்	நம்பி	கி.பி. 14	நம்பி	கி.பி. 14	அகப் பொருள்	அகவற்பா

அட்டவணையில் இடம்பெற்றுள்ள பதினான்கு நூல்களும், அவற்றிற்கு எழுதப்பட்ட உரைகளும் விளக்க இயல் முறையில் ஆராய்ந்து தரப் பெறுகின்றன. இதற்கு முன்பே பலராலும், பல நூல்களில் விரிவாக ஆராயப் பெற்றவை என்பதால் தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகியவற்றின் விளக்க இயலாய்வுகள் விரிவாகக் கொடுக்கப் பெறவில்லை. வேண்டுமென்றே விரிவு தவிர்க்கப் பெற்றது. எனினும், சைனத்திற்கும் அவ்விரு நூல்களுக்கும் இடையே உள்ள இணைப்புத் தெளிவாக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டைத் தவிர ஏனைய நூல்களின் சிறப்பியல்புகள் ஆழ்ந்தகன்று ஆராயப் பெறுகின்றன. இவ்வடிப் படையில், அவிநயனார் எழுதிய ஐந்து நூல்கள் முதன் முதலாக இங்கு அறிமுகமாகி விரிவான ஆய்வைப் பெறுகின்றன. யாப்பருங்கலத்தின் ஆசிரியர் அமுதசாகரரால் எழுதப் பெற்ற பிறிதொரு நூல் ஒன்று அமுதசாகரம் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டு முதன் முதல் இந்நூல் வழி விளக்கம் பெறுகிறது. இந்திரகாளியம் என்ற பாட்டியலும் தனி நூல் என்ற தகுதியோடு ஈண்டுத் தரப்படுகிறது. இவையன்றி ஏனைய நூல்களைப் பற்றியும், நூலாசிரியர் பற்றியும், நூற் செய்திகளைப் பற்றியும் அங்கங்கே சில புது விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன.

இலக்கண உரை பற்றிய ஆய்வு, உரையாசிரியர் தம் இலக்கண நன்கொடை என்ற பார்வையில் இடம் பெறுகிறது. நன்னூலிற்கு மயிலைநாதர்க்கு முன்பே எழுதப்பட்ட சைனவுரை ஒன்று இருந்தது என்ற செய்தி மயிலைநாதர் உரையாய்வில் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. உரையாசிரியர் வாழ்க்கை வரலாறு, காலம், அவர்தம் உரை வழங்கும் கொடை ஆகியன அங்கங்கே அகலமாக அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நிகண்டுகள் பற்றிய ஆய்வும் இலக்கண ஆய்வில் இடம்பெற வேண்டியதே. சொற்பொருள் உரைக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ள உரியியல், தொல்காப்பிய இலக்கணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளமை இதனைக் காட்டுகிறது. சமசுக்கிருதத்திலும், மொழி இலக்கணங்கள் பேசும் நூல்களே நிகண்டுச் செய்திகளை வழங்கக் காணுகிறோம். ஆகவே, நிகண்டு ஆய்வின் இன்றியமையாமை கருதி அவையும், இறுதியில் காலவாரியாக விளக்கப்படுகின்றன.

தொல்காப்பியம்

இன்று கிடைத்திருப்பனவற்றில், தொல்காப்பியமே மிகத் தொன்மையானது. தமிழிலக்கண நெறிகளை எடுத்துரைப்பதில் தலைமையானது. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற முப்பெரும் பிரிவுகளையுடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒன்பது ஒன்பது இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்ததிகாரத்தில் (இளம்பூரணர் உரைப்படி) 483 நூற்பாக்களும் சொல்லதிகாரத்தில் 456 நூற்பாக்களும், பொருளதிகாரத்தில் 656 நூற்பாக்களும், ஆக மொத்தத்தில் 1595 நூற்பாக்கள் உள்ளன. எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் வளர்ந்துவிட்ட மொழியியல் துறையினரை வியக்கவைக்கின்றன. இன்று பல அறிவியல் கருவி, கலன்களோடும் கண்டறியப்பட்டிருக்கின்ற மொழியின் அடிப்படை உண்மைகள் பல தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நூலாசிரியர்: தொல்காப்பியத்தை இயற்றியவர் தொல்காப்பியன் என்பது வெளிப்படை. தொல்காப்பியன் எழுதினமையால் அவர் பெயராலேயே தமிழ் முறைப்படி ஈறுதிரிந்து தொல்காப்பியன் > தொல்காப்பியம் என்றாயிற்று என்று குறிப்பிடுகிறது நேமிநாத உரை.

“தொல்காப்பியன் எனத்தன் பெயர்தோற்றி
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

(பனம்பாரனாரி பாயிரம்: 14,15)

என்றுவரும் தொல்காப்பியப் பாயிரமும் இதனை வற்புறுத்துதல் காண்க.

தொல்காப்பியர் காலம்: கிறித்துப் பிறப்பிற்கு முன்னும் பின்னுமாக இவரது காலம் சொல்லப்பட்ட போதிலும், அண்மைக் காலத்தில், இவர் கி. மு. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே வாழ்ந்தவர் என்பதனைப் பல அறிஞரும் ஒப்புக் கொண்டு உள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் பிறப்பிடம்: தொல்காப்பியம் அரங்கேறிய போது, அவைக்களப் புலவனாய் இருந்து ஆராய்ந்து ஒப்புக்கொண்டவன் அதங்கோட்டாசான் என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் குறிக்கிறது. “அதங்கோட்டு ஆசாற்கு அரில் தபத் தெரிந்து” (பாயிரம் ||) என்பது பாயிரவரி. இதனால், அதங்கோட்டாசானின் பிறப்பிடம் திருவிதாங்கோடு என்றாகிறது. தொல்காப்பிய நூலுள்ளும் தென் பாண்டி நாட்டு வழக்காறுகள் பல பேசப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலின், தொல்காப்பியரின் ஊரும் அதங்கோட்டாசான் ஊராகிய அதங்கோடாகவோ அல்லது தென்பாண்டி நாடாகவோ இருத்தல் வேண்டும்.¹

தொல்காப்பியர் சமயம்: இவர் நூலில் சைனசமயத் தொடர்புடைய பல செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பெற்றமை கொண்டு இவரைச் சைனரீ என்பர் அறிஞர்.² இச்செய்திகள் ஆய்விற்றுகரியவை. அவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்து, சைனரீ என்ற கருத்தின் வன்மை மென்மையை மதிப்பிடல் வேண்டும்.

1. இலக்கணக் கோட்பாடுகளில் பல பிரிவுகள் இருந்தன. அவற்றுள் ஐந்திரக் கோட்பாடும் ஒன்று. இவ் ஐந்திரக் கோட்பாட்டைப் படைத்தவன் இந்திரன் ஆவான். இவ்விந்திரன் சைனன். அவனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஐந்திரக் கோட்பாடும் சைனத்தைச் சார்ந்தது. இவ்வைந்திரக் கோட்பாட்டைத்

1. அறவாணன், தாயம்மாள், தொல்காப்பியக் களஞ்சியம், முன்னுரை பாரிக்க.

2. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், II, 27

தொல்காப்பியர் படித்தறிந்தார் என்று பாயிரம் பின் வருமாறு பேசுகிறது.

‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’

அன்றியும், நிறைந்த என்ற எச்சவினைச்சொல், நூல் நிறைவைக் குறிக்காது, குண நிறைவையே குறிக்கும். ஆதலின் ஐந்திரம் என்பது, சைன முனிவர்க்குரிய ஐந்து உறுதிப்பாடுகளைக் குறிப்பதாகும். ஊறன்மை, வாய்மை, களவு செய்யாமை, மணவாமை (பிரமசரியம்), தவம் என்ற சைனர்க்குரிய ஐந்து சாற்புகளால் நிறைந்தவர் தொல்காப்பியர் என்பதே கருத்து என்பர்.³

2. படிமையோன்: ‘பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்’ என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் தொல்காப்பியரைக் குறிப்பிடுகிறது. படிமையோன் என்றால் தவம் செய்பவன் என்பது கருத்து. சைன இலக்கியங்கள் இதனைப் ‘பிரதிமாயோகம்’ என்று போற்றும். இந்த யோகம் செய்பவன் ‘பிரதான யோகதாரி’ என்று அவை குறிப்பிடும்.⁴ இதனால், ‘பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்’ என்று பாராட்டப்படும் தொல்காப்பியர், சைனர் என்பர்.

படிமை என்பதற்குச் ‘சொருபம்’ என்றே பொருள். இளம் பூரணரும் அவ்வாறே பொருள் உரைத்தார் (அகத்திணை-30). படிமை என்ற சொல், அந்தணர், அரசர் அல்லாதார் இயல்பினைக் குறிக்கவும் தொல்காப்பியர் ‘ஏனோர் படிமைய’ (அகம்-30) என்று பயன்படுத்துகிறார்.

வைதிக மத அரசனது நோன்பினை ‘நின்படிமையோ’ என்று குறிப்பிடுகிறது பதிற்றுப்பத்து. ஆக, இவற்றை நோக்க, படிமையோன் என்பது சைனமதத்தாரிக்கே உரியது என்று கூற இயலாது என்பது தெளிவு.

3. உயிர்ப்பகுப்பு: உயிர்களை ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐந்தறிவுயிர் என்று தொல்காப்பியர் பாகுபடுத்துகிறார் (மரபியல் 27-33). இவ்வாறு பகுப்பது சைனத்திற்கே உரிய முறை. சைனமரபைப் பின்பற்றி

3. அறவாணன், க.ப., புரட்சிப் பொறிகள், 1971. ப. 27.

4. Chakravarthi, Prof. A. Jain Literature in Tamil, 1941 P.10

உரைப்பதால், தொல்காப்பியர் சைனர் என்பர்.⁵ மரபியலில், தமிழின் அடிப்படை மரபுகளைத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றாரே யன்றித் தமது மதக் கொள்கைகளைப் பரப்பு கின்றார் என்பதற்கில்லை என்பர்.⁶

4. வினையின் நீங்கல்: சைனத் திரித்தங்கரர் கேவல ஞானத்தை அடைந்தவர்களாகக் குறிக்கப்படுவர். கேவலஞானம் என்பதே வினை நீக்கம். தொல்காப்பியர், முதலாலைப் பற்றிக் குறிக்கும் போது,

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதல்நூ லாகும்.”

என்பார். ‘வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவன் முனைவன்’ என்பது அருக தேவனையே குறிப்பது என்பர். இதற்கிணங்க மண்டல புருஷர் என்ற சைனரால் இயற்றப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டில்

“பூமலி அசோகின் நிழல் பொலிந்த எம்மடிகள் முன்னாள் ஏமமா முதல்நூல் சொல்லக் கணதரர் இயன்ற பாவால் தாமொரு வழிநூல் சொல்லச் சார்புநூல் பிறரும் சொல்ல தோமலா மூன்று நூலும் துவமென உதித்த அன்றே”

என்று குறிக்கப்படுகிறது. இக் குறிப்பை ‘வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்’ என்பதனோடு இணைத்துக் காட்டுவர்.

5. உலகம் கடவுளின் படைப்பன்று: உலகம் கடவுளால் படைக்கப்பட்டது என்பர், வைதிகர். இவ்வுலகம் யாராலும் படைக்கப்பட்டது அன்று என்பர் சைனர். தொல்காப்பியரும்,

“நிலம் நீர் தீ வளி விசும்பொடு ஐந்தும் கலந்த மயக்கம் உலகம்” (மரபியல்-91)

என்று குறிப்பது சைனர் கொள்கையை ஒத்தியங்குகிறது.

5. வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்., தமிழ்ச்சுடர் மணிகள், 1952, ப. 32.

6. மீனாட்சிகந்தரனார் தெ. பொ. சமணத் தமிழிலக்கிய வரலாறு. ப. 13, 1961.

6. ஊழ்வினை: வினைக்கொள்கை, சைனரால் மிகவும் வற்புறுத்தப்படும் ஒன்றாகும். புதுக்கன்மம் (வினை) ஏற்படாது நிறுத்துதலைச் சமுவரம் (செறிப்பு-மே. புரா. 68) என்பர். முன்பு சேர்ந்த கன்ம ஈட்ட அழிப்பை நிர்ச்சரம் (உதிரிப்பு-மே. புரா. 68) என்பர். வினை வராது நிறுத்தலாலும், பழவினை அறுத்தலாலுமே வீடுபேற்றை அடைய முடியும் என்பது சைனர் கொள்கை வினை தொடரும் என்ற இக்கொள்கை தொல்காப்பியரால் குறிக்கப்படுகிறது.

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை யின்றே” (களவியல்-2)

இங்கே பால் என்று குறிக்கப்படுவது வினையையே. பிறிதோர் இடத்தில் ‘பால்வரை தெய்வம்’ என்றே சுட்டுகிறார். இதே கருத்தை விளக்கவரும் சைன நூலாகிய அவிநயத்தில்,

“முன்செய் வினையது முறையா உண்மையின்
ஒத்த இருவரும் உள்ளகம் நெகிழ்ந்து” (40. பொருள் 2)
என்று குறிக்கப்படுகிறது.

7. உயிரும் உடலும்: உலகனைத்தையும், அங்கு வாழும் உயிர் அனைத்தையும் சைனர், சீவன் (உயிர்) அசீவன் (உயிரல்லது என்று இரண்டாக அடக்கிவிடுவர். அவர்களது கொள்கைப்படி உலகம் தெளிவான இருபிரிவுகளுள் அடங்கிவிடும். ஒன்று-உயிர் (சீவன்); மற்றது உடலும் ஏனைய சடப் பொருள்களும் (அசீவன்). தொல்காப்பியர் இதனைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறார்:

‘காலம் உலகம் உயிரும் உடம்பே’ (கிளவியாக்கம்-58)

எழுத்தனைத்தையும், இரண்டாகப் பிரித்து (மற்றவரிபோல் மூன்றாகவும் பலவாகவும் பெருக்காமல்) அவற்றை உயிர், மெய் என இவர் பகுத்தது (நூல் மரபு, 8, 9) சிந்தனைக்குரியது. ‘மெய்யொடு இயையினும் உயிரியல் திரியா’ (நூன்மரபு 10) என்பதும், மெய்யின் வழியது உயிர் தோன்று நிலை’ (நூன்மரபு 18) என்பதும், சைனரின், சீவன், அசீவன் என்பனவற்றோடு இணைத்துப் பார்க்கத் தக்கவை.

8. நிலையாமை: நிலையாமைக் கொள்கை எல்லாரிக்கும் உரியது ஆகிவிட்டாலும், சைனர்க்கே சிறப்பாக உரியது. இக்

கொள்கையைத் தொல்காப்பியர் 'காஞ்சித்திணை' என்றே தனியாகப் போற்றுகிறார்:

“காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”

(புறத்திணையியல் - 18)

9. மாத்திரை: மாத்திரைக்கு அளவுகளாக, கைந்நொடியையும், கண் இமைத்தலையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்:

“கண்ணிமை நொடி என அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே” (நூன்மரபு-7)

பட்டாகளங்கர் என்ற சைனர் எழுதிய 'சுப்தானு சுகநந்' என்ற கன்னட இலக்கண நூலில், கைநொடித்தலும், கண்ணிமைத்தலும் மாத்திரை அளவு என்பதற்காக வடமொழி சுலோகம் ஒன்று மேற்கோளாக எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இதனால் சைன ஆசிரியர், மாத்திரை அளவைக் கையோடும் கண்ணோடும் இணைத்துப் பார்த்தனர் எனத் தெரிகிறது.⁷ இங்கே சுட்டப்படும் மேற்கோள் பாட்டை எழுதியவர் யார் எனத் தெரியவில்லை. அவரும் சைனர் என்று தீர்மானிக்க முடியாது. சைனர் எழுதிய பாக்களையே சைனர் எடுத்துக் காட்டுவர் என்பது சைனரைப் பொறுத்தவரை உண்மையன்று.

10. பேரெண்கள்: தொல்காப்பியர், தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் போன்ற பேரெண்களைக் குறிப்பிடுகிறார்:

“ஐ அம்பல் என வருஉம் இறுதி
அல்பெயர் எண்ணும் ஆயியல் நிலையும்”

(புள்ளி மயங்கு. - 98)

தாமரை, வெள்ளம் என்பன வடநூல்களில் வழங்கப் பெறுகின்றன. ஆம்பல் என்ற குமுதத்தை சைனராகிய உமாஸ்வாதி என்பாரே தம் நூலான 'ஸ்வோபஜ்ஞ பாஷ்யத்தில்' குறிப்பிடுகிறார். இதனால் சைன வழக்கைப் பின்பற்றி 'ஆம்பல்' எனத் தொல்காப்பியர் குறித்தார் என்பர்.⁸

7. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., தமிழ்ச்சுடர்மணிகள், ப. 35.

8. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., தமிழ்ச்சுடர்மணிகள் ப. 41.

தொல்காப்பியர், 'ஐ அம் பல்' இறுதி எனக் குறித்தாரே அன்றி 'ஆம்பல்' என வெளிப்படையாகக் குறிக்கவில்லை என்பதும் தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பனவற்றை எடுத்துக்காட்டுவது உரையாசிரியரே என்பதும் கருதத்தக்கன.

11. பண்ணாத்தி: தொல்காப்பியர், பண்ணாத்தி என்ற செய்யுள் வகையைக் குறிப்பிடுகிறார் (செய்யுளியல் - 180). சைனர்கள் இயற்றிய பழைய செய்யுள் வகைபொன்றின் பெயராகப் பண்ணாத்தி என்பது வழங்குகிறது. 'பகவதி வியாக பண்ணாத்தி', 'வியாக பண்ணாத்தி', 'சூர்ய பண்ணாத்தி', 'சந்த பண்ணாத்தி' என்பன சைன நூல்களில் மட்டுமே வருவன. இரண்டின் கருத்தும் ஒருவகைச் செய்யுள் வகை என்ற அளவில் ஒத்திருக்கின்றன. இதனாலும் தொல்காப்பியர் சைனர் ஆவர் என்பது பெறப்படும் என்பர்.

12. னகர இறுவாய்: தமிழ் எழுத்துக்களுள் னகரம் இறுதி எழுத்தாகும். னகரத்தை இறுதியிலே வைத்தற்குக் காரணம் காட்டுகிறார் இளம்பூரணர். அது வருமாறு:

“னகரம் வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை
உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின் வைக்கப்பட்டது”

(நான் மரபு - 1)

நச்சினார்க்கினியரும், இக் குறிப்பை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சைனத்தில் பெண்களின் நிலை: பெண்ணாகப் பிறந்தவர் நேராக வீடுபேறு அடையமுடியாது; ஆண்களே வீடுபேறு அடைய முடியும் என்பது சைனர் கொள்கை.⁹ சைனர்களுள் ஒரு பிரிவினரான, சுவேதாம்பரர், பெண்களுக்குச் சற்று உரிமை கொடுக்கின்றனர். திகம்பரச் சமணர், பெண்பிறவியில் வீடுபேறடைய முடியாது என்றும், பெண்கள் ஆணாகப் பிறந்து, துறவு பூண்டு நோற்றால் தான் வீடுபேறு அடைய முடியும் என்றும் கூறுவர்.¹⁰ இக்கருத்தைச் சீவக சிந்தாமணியும் கூறுகிறது. சீவகன் துறவு பூணுகிறான். அவனுடன் அவன் தேவிமார்களும் துறவு பூணுகின்றனர். காரணம் வீடுபேறு அடைதற்காக அன்று, பெண்பிறப்பு நீங்கும் படியாகத் தவம் செய்தனர் என்று கூறுகிறது சீவக சிந்தாமணி. (முத்தி இலம்பகம்-3121) பெண்ணினும் ஆண் உயர்ந்

9. மேருமந்தர புராணம், செய்-737.

10. மேருமந்தர புராணம், செய்-740.

தவன் என்பதற்காகத்தான், ஆண்பால் ஈற்று எழுத்தாகிய னகர மெய்யை, மொழியிறுதியில் தொல்காப்பியர் வைத்தார் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து.

தொல்காப்பியர் சைனர் அல்லரோ? மேலே காட்டிய பன்னிரண்டு காரணங்களும், தொல்காப்பியரைச் சைனர் என்று உய்த்துணர வைக்கின்றன ஆனால் உறுதிப்படுத்தி விடவில்லை. காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1 நன்னூல், நேமிநாதம் போன்று அருக வணக்கம் எதுவும் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறவில்லை.

2 தெய்வச் சிலையார் என்ற தொல்காப்பிய உரையாசிரியர், “இந்நூல் (தொல்காப்பியம்) செய்தான் வைதிக முனிவன்” ஆதலின் சொல் என்பது வேதம் என்று கொள்ளப்படும்” என்றெழுதுகிறார் (சொல்-56). ‘பால்வரை தெய்வம்’ என்பதற்கு அதே நூற்பா உரையில் ‘ஆணும் பெண்ணும் அலியும் ஆகிய நிலைமையை வரைந்து நிற்கும் பரம் பொருள்’ என்றெழுதுவர். இக் குறிப்புகள் பழைய உரையாசிரியராகிய தெய்வச்சிலையார் (கி. பி. 14) தொல்காப்பியரை ‘வைதிகர்’ எனக் கருதினார் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

லோகம் பஞ்சாஸ்திகாயங்களால் அமைக்கப்பட்டது. ஜீவ, புத்தகல, தர்ம, அதர்ம, ஆகாஸம் என்ற ஐந்தும் அஸ்தி காயங்கள் எனப்படும். [மேருமந்தர புராணம் முன்னுரை] பஞ்ச காயம்-மேரு புராணம். 489

“That which has qualities and modes is a substance”, From that definition it follows that the medium of motion and the rest (i.e. the medium of rest space the) are substances. Then where is the need for enumeration of these as substances? The enumeration is for accurate determination. This excludes earth, water, etc. mentioned in other systems. For instance earth, water, fire, air and mind are included under matter.” (புத்தகலம்)

Reality—P. 121.

3. பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான ஆகாயத்தைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார் (மரபியல். - 89). ‘வளியென வலுஉம்

பூதக்கிளவி' [உயிர்மயங்கியல்-40] என வைதிக சமயங்களுக்குரிய பூதம் என்கிற சொல்லையும் ஆளுகிறார். சைனர்கள் ஆகாயத்தை உடன்படுவர். ஆனால் அதனைப் பூதம் என்ற கலைச் சொல்லால் குறிப்பதில்லை.

4. வைதிகக் கடவுள்கள்: (படைப்பு) இமையோர் (பொருள் அதி 244) தேவர் (செய்யுளியல் 133) வானோர் (கற்பியல் 5) கடவுள் வாழ்த்து (பொருள் 85) தெய்வம் (கிளவி - 4, 58; அகம் 20, 29, 50; களவு - 25; கற்பு - 9 மெய் - 24, செய்யுளியல் - 106) எனத் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறும் கடவுள், தெய்வம், தேவர் பற்றிய குறிப்புகள், சைனத்தை விட, வைதிக சமயத் தோடு மிக நெருக்க முடையவை.

5. வேதக் கடவுளின் பெயர்கள்: மாயோன் (பொ - 5, 13) சேயோன், வேலன் (பொ. 5.63) இந்திரன் (வேந்தன்) (அகம். 5) வருணன் (அகம். 5) கொற்றவை - (பொ. 62) என்பன தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்பெறும் தெய்வப் பெயர்கள். இவற்றுள் இந்திரன் என்ற பெயரைத் தவிர ஏனைய கடவுளின் பெயர்கள் வைதிக மதச் சார்பின.

6. சாதிமுறை: சைனர்க்குச் சாதிப்பாகுபாடு உடன்பாடன்று. தொல்காப்பியத்தில் இளம்பூரணர் உரைப்படியே, அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பாகுபாடும், அவர்களுக்குள்ளே 'மேலோர் கீழோர்' என்ற பேதங்களும் இருந்தன வாகத் தெரிகின்றன (அகத்திணை 25, 26, 28, 31, 33, 36).

7. அந்தணர் மறை: மறை பத்திடங்களில் சுட்டப்படுகின்றது (பிறப்பு. 20; களவு. 21; 24; 34; செய். 158, 171, 178; மறைய: நூல். 33; மறையோர்: களவு, 178.)

இவையெல்லாம் தொல்காப்பியரின் வைதிகச் சார்பினை எடுத்துரைக்க வல்லன. எனினும், பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, எழுதப்பட்ட முதலூலில், சைனச் சார்பான கருத்துகள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை முற்றும் மறுத்தற்கில்லை; மறுத்தற்கியலாது. பிறநூல்களில் கடவுள் வாழ்த்து இடம்பெறும் சூழ்நிலை உருவாகி இருக்க, கடவுள் வாழ்த்தைக் குறிப்பிடுகிறவர் (பொருள் புறத்திணை - 85,) தன் நூலுக்குள் தனியே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடாதது கருத்தத்தக்கது. தனிப்பெரும் கடவுள் வழிபாட்டை

வைத்திராத சமயச் (சைனச்) சார்பே தொல்காப்பியர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடுதலைத் தவிர்த்திருக்கலாம். கி. மு. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே அரும் பெரும் நூலில் இடம் பெறுகிற அளவிற்குச் சைனக்கோட்பாடுகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என்பதைத் தொல்காப்பியம் படம்பிடித்து வைத்திருக்கிறது என்ற அளவில், தொல்காப்பியம் சைனத்தோடு நெருக்கம் உடையது என்று கொள்ளலாம்.

அவிநயம்

தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாடுகள் இரு கிளைகளாகப் பிரிந்து வளர்ந்தன. தொல்காப்பியத்தை ஒட்டிய கோட்பாடாக ஒன்றும், தொல்காப்பியத்தை வெட்டிய கோட்பாடாக மற்றொன்றும் கிளைத்தன. தொல்காப்பியரிக்கு மாறான கோட்பாடுகளுள் அவருக்கு அடுத்துத் தோன்றியது அவிநயக் கோட்பாடே என்று கருத இடமிருக்கிறது. தொல்காப்பியர் நெறியினின்று வேறுபட்ட இலக்கணச் செய்திகள் நன்னூலிலும், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகையிலும் பிற இலக்கண நூல்களிலும் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றுள்ளன. இடம்பெற்ற இச் செய்திகள் பலவற்றிற்கு மூலம் அவிநயம் என்றே தெரிகிறது. இவ்வாறு தனிப்பெரும் இலக்கணக் கோட்பாட்டைத் தன்னகத்துக் கொண்ட இந்நூல் இன்று முற்றும் கிடைக்கவில்லை. எனினும், (1) யாப்பருங்கல விருத்தி, (2) யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை, (3) வீரசோழிய உரை, (4) நேமிநாத உரை, (5) நன்னூல் மயிலைநாதர் உரை, (6) சங்கரநமச்சிவாயர் உரை, (7) தக்க யாகப்பரணி உரை, (8) நவநீதப் பாட்டியல் உரை, (9) பன்னிரு பாட்டியல் (10) திருக்குறள் நுண்பொருள் மாலை உரை ஆகிய நூற்களில் அவிநயம் என்ற நூற் பெயரும், அவிநயனார் என்ற நூலாசிரியர் பெயரும், அவிநய நூற்பாக்களும் எடுத்தாளப் பட்டிருக்கின்றன.

நூலாசிரியர் பெயர்: அவிநயம் என்ற தனி இலக்கண நூலின் ஆசிரியர் பெயர் அவிநயனார் என்று தெரிகிறது. சில இடங்களில் 'அவினையனார்' என்றும் பாட பேதம் காணப்படுகிறது. அவினையனார் என்றும் இவர் குறிக்கப்படுகிறார்.² பல இடங்களில் 'அவிநயனார்' என்றே குறிக்கப்படுவதாலும், நூற்பெயர் எங்கும் 'அவிநயம்' என்றே சுட்டப்படுவதாலும் அவிநயனார் என்பதே இவர் பெயராதல் வேண்டும்.

நூலாசிரியர் பெயர்க்காரணம்: அவிநயனார் என்று எதனால் பெயரிடப்பட்டது? என்பது விளங்கவில்லை. 'ஆர்' என்ற மதிப்புப் பன்மை விகுதியை விலக்கி விட்டால் எஞ்சி நிற்கும் அவிநயன் என்பதே இவர் பெயராதல் வேண்டும். 'அவிநயன் நூல்' என்றே மயிலைநாதர் ஓரிடத்தில்³ சுட்டுவதால் இது மேலும் உறுதியாகிறது. இப்பெயர் எதனால் வந்தது?

அவிநயம் என்பது சைன சமயக் குறியீடு சைன சமயத்தில் ஒன்பது பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. சீவனும், அசீவனும் ஏழு நிலைகளில் தொடர்பு கொள்ளுகின்றன. இந்த ஏழு நிலைகளுடன், சீவன், அசீவன் என்ற இரண்டையும் சேர்த்து ஒன்பது பொருள் கூறப்படும். இவை நவபதார்த்தங்கள் எனப்படும். அவை பின் வருமாறு:⁴

(1) சீவன்—உயிர் உள்ளது—(ஆன்மா) (2) அசீவன்—உயிர் இல்லாதது— (சுட்பொருள்) (3) புண்ணியம்—நல்வினை (4) பாவம்—தீவினை (5) ஆசிரவம்—ஊற்று (6) பந்தம்—காட்டு (7) சம்வரை—செறிப்பு (8) நிரீசரை—உதிர்ப்பு (9) மோட்சம்—வீடு.

மேற் கூறிய நவபதார்த்தங்களின் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வது நல்லறிவு எனப்பெறும். இவற்றின் தன்மையை ஐயமின்றி உணர்ந்து நம்புதல் நற்காட்சி எனப்பெறும். நல்லறிவு நற்காட்சி இரண்டையும் ஒருதன்மைத்தாக உள்ளத்தில் கொண்டு ஒழுக்குவது நல்லொழுக்கம் எனப்பெறும். இம் மூன்றையும்⁵

1. மயிலைநாதர் நன்னூல் உரை, 149 ஆம் நூற்பா.
2. யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை, 4, ஆம் காரிகை.
3. மயிலைநாதர், நன்னூல் உரை, 359 ஆம் நூற்பா.
4. மேருமந்தர புராணம், செய்: 68.
5. 'அருங்கலங்கள் மும்மை அழிவகை யொன்று இன்றி' ஜீவஸம்போதனை-5

(அருங்கலங்கள் மும்மை)— இரத்தினத் திரயம் என்றும் மும்மணி என்றும் சைனர் குறிப்பர். சைனத்தில் இறுதி நிலை வீடுபேறே. இவ்வீடுபேற்றை அடைவதற்கு மேற்கண்ட மும்மணிகளும் மிக முதன்மையானவை.

நற்காட்சி மும்மணிகளுள் நற்காட்சி என்பது ஒன்று. இதுவே மற்றவற்றினும் முதன்மை வாய்ந்தது. 'சம்யக் தரிசனம்' எனப்பெறும் நற்காட்சிக்கு முதலிடம் தரப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில், நல்லொழுக்கமாயினும் அது தவறான நம்பிக்கைகளுடன் கூடிய தாயின் தன் மதிப்பைப் பெருமளவில் இழந்துவிடும். 'நற்கடைப்படி' (Right faith) எனப்பெறும் நற்காட்சி சைன சமய நூல்களிலும் அவற்றின் உரைகளிலும் கொண்டுள்ள அசைக்க முடியாத 'நம்பிக்கை' யாகும். இது குறிப்பாக, ஆன்மிய வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் ஐயத்தைப் போக்கும் நோக்கம் உடையது.

நற்காட்சியை எவ்வாறு பெறுவது? அதனுடைய பயன்கள் எவை? அதன் இன்றியமையாமை என்ன? என்பன போன்ற வினாக்களுக்குச் சைன அறத்தைப் பயிற்றும் அருங்கலச் செப்பு (கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு) விரிவாக விடையளிக்கிறது. அவிநயம் ஆறையும் விலக்குதலே நற்காட்சி எனக் குறிப்பிடுகிறது அந்நூல்.

நற்காட்சி

“அ(வ்)விநயம் ஆறும்அகன்றது நற்காட்சி
செவ்விதின் காப்பார் இடை”

அவிநயம்

“நல்லறத்தின் தீர்ந்த வணக்கத்தை, நல்லோர்கள்
சொல்வர் அவிநயம் என்று.”

அவிநயத்தின் ஆறுவகை

“மிச்சை இலக்கியர், நூல், தெய்வம், அவாவினோடு
அச்சம், உலோபிதத்தோடு ஆறு.”

அவிநயம் அகலாதார்

“இவ்வாறும் நோக்கி வணங்கார் அவிநயம்
எவ்வாறும் நீங்கல் அரிது”.⁶

அருங்கலச் செப்பின் குறிப்புகளால் நற்காட்சி வேண்டுமெனில் அவிநயம் என்ற தீக்குணங்கள் அகல வேண்டும் என்று விளக்கமாகிறது. சைன சமயத்தில் திரிரத்தினக் கொள்கை முதன்மையானது. அதனுள் நற்காட்சி முதன்மையானது. அந் நற்காட்சியைப் பெற அவிநயம் என்பதனை அகற்றல் முதன்மையானது. இவ்வாறு சைன சமயத்தில், பரவலாகக் குறிக்கப் பெறும் ‘அவிநயம்’ என்பதன் அடிப்படையிலேயே அவிநயன் என்ற நூலாசிரியர் பெயர் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அழித்தலைச் (சங்கரிப்பு) செய்பவன் என்ற பொருளிலேயே சங்கரன் என்று சிவபெருமான் பெயரும் அமைந்திருத்தல் காண்க. நற்குணம் அமையாதாரைச் சேகர் என்பர். (குளாமணி, துறவு 133 நிலகேசி-83) ‘சித்தம் தெளிவிலர் சீலம் அமைவிலர் செத்த அறிவினர்’ என்று குளாமணியில் குறிக்கப்படும் ‘சேகர்’ என்ற பெயரைச் சைனர், இப்போதும் தம் குடும்பத்தினர்க்குப் பெயரிட்டுப் போற்றுவர்.

அவிநயனார் பெருமை: அவிநயனார், பல நூல்களைக் கற்றுத் துறை போய பெருமைக்குரியவர் என்பது ‘அளவறு புலமை அவிநயனார்’ என்று மயிலை நாதர் சுட்டுவதால் துலக்கமாகிறது.⁷ அவரே, அவிநயம் என்ற நூலும், அவிநயன் என்ற நூலாசிரியரும், உலகச் சான்றோர்களால் புகழப்பட்ட புலமைக்குரியவர் என்பதைப் ‘புனிபுகழ் புலமை அவிநய(ன்) நூல்’ என்று பிறிதோரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.⁸ அன்றியும், அவிநயன் என்று வறிதே குறிக்காமல் ‘அவிநயனார்’ என்று மதிப்புப்

6. அருங்கலச் செப்பு 39 — 42; மிச்சை இலக்கியர் — இலிங்கியர் என்பது பாட பேதம். அறியாமை வாய்ந்த முனிவர்கள் அல்லது இலிங்க வழிபாட்டினர், நூல், தெய்வம் இவற்றைப் போற்றல், ஆசை, அச்சம். கருமித்தனம் ஆகியவற்றைக் கொள்ளல் அவிநயம் எனப்படும் என்பது (41) கருத்து.

7. மயிலைநாதர், நன்னூல் உரை, நூற்பா. 130

8. மே. கா. நூ. நூற்பா, 359

பன்மை இட்டுக் குறிப்பதும்,⁹ ஆசிரியர் அவிநயனார் என்று குறிப்பதும்,¹⁰ அவிநயனார் மீது மயிலைநாதர்க்கு இருந்த பெருமதிப்பையும், பெருமதிப்புப் பெறத்தக்க அளவிற்கு அவிநயனார் பெற்றிருந்த மாட்சிமைகளையும் காட்டுகின்றன. மயிலைநாதரைப் போன்றே வீரசோழிய உரையாசிரியர், யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையாசிரியர், யாப்பருங்கல உரையாசிரியர், நேமிநாத உரையாசிரியர், நவநீதப் பாட்டியல் உரையாசிரியர், ஆகியோரும் 'அவிநயனார்' என்று மதிப்போடு குறிப்பிடுகின்றனர். இவரால் எழுதப்பட்ட பாட்டியல் நூலை 'அவிநயனார் கலாவியல்' என்றே போற்றுகின்றனர். அவர் எழுதிய யாப்பை, 'அவிநயனார் யாப்பு' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, இலக்கண உரைகளில் தனிப்பெரும் சிறப்பு உடையது. இவ்வுரையில், அவிநயனார் நூற்பாக்களே நிரம்பக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதனால் அவிநயனார், அக்காலத்திருந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பேராசிரியராய் இருந்தார் என்று அறிய முடிகிறது. இலக்கண உலகில் தனிபதிக்காரம் (Authoritative) வாய்ந்த ஒருவராக, அவிநயனார் காட்டப்படுவது, அவிநயனாரின் அறிவுலக ஆட்சியை நிறுவுவதாகும்.

அவிநயனாரின் காலம் அவிநயனார் என்ற பெயரையும், அவர் எழுதிய நூலையும், நூற்பாக்களையும் எடுத்துக் காட்டுவதில் மிகப் பழமை வாய்ந்தது யாப்பருங்கல விருத்தியே. இவ்வுரையின் காலம். கி.பி. 1015-1040 ஆகும். இவ்வுரையாசிரியர் காலத்தில் அவிநயம், செல்வாக்கு மிக்க நூல்களுள் ஒன்றாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதனால்தான், மற்ற நூல்களை எடுத்துக் காட்டுவதைவிட, அவிநய நூலை மிகுதியாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். இந்தப் பெயரை, யாப்பருங்கல உரையாசிரியர்க்கு முன்பே, அவிநயனார் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அதாவது கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே அவிநயம் இப்பெருமையைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஒரு நூல் பெரும்

9. மே. கா. நூ. 130, 149, 263, 359, யா., விருத்தி, கழகப் பதிப்பு., 1973. 4, 21, 25, 27, 29, 30, 35, 45, 47, 69 முதலாயின, யாப்பருங்கலக் காரிகை, 4.

10. மயிலை, நன், உரை, 149, 263

புகழ்பெற வேண்டுமானால் அக்காலச் சூழ்நிலையில் ஐம்பது ஆண்டுகளாவது ஆகும். அவ்வாறெனில் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், அவிநயம் சிறப்புப் பெறுகிறது என்றால், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலாவது எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

அருங்கலச் செப்பு என்ற சைனநூல் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. அந்நூலில் 'அவிநயம்' என்ற சொல் மும்முறை எடுத்தாளப் பட்டிருக்கிறது.¹¹ இச்சொல் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலத்திலேயோ அதனை ஒட்டியோ இச் சொல்லையே பெயராக உடைய இந்நூலாசிரியரும் தோன்றி இருத்தல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர்க்குப் பின் சமசுக்கிருதத்தைச் சார்ந்தும், சாராமலும் இலக்கணப் பேரெழுச்சி ஒன்று, பிற்காலச் சோழர் காலத்திலேயே நிகழுகிறது. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் இருந்த அமைதியான சூழலும், அக்காலத்திலும், அக்காலத்திற்கு முன்பும் எழுந்த இலக்கியங்களுமே இதற்குக் காரணங்கள். அன்றியும், இவர் காலத்திலேயே, பாண்டியர், பல்லவர், காலத்தில் இருந்த சமயச் சண்டைகள் ஓய்ந்து, சமயப் பொதுமை நிலை உருவாகி இருந்தது. சோழ மன்னர்கள் பலரும், சைன, பௌத்தங்களை ஒடுக்க முனையவில்லை. இத்தகு சோழரின் ஆட்சி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் உருவாயிற்று, ஆகவே, சைன சமயத்தினரான, அவிநயனாரும் இக்கால அளவிலேயே - கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே தம் இலக்கண நூலை எழுதி இருத்தல் வேண்டும்.

உலா இலக்கணம்: அவிநயனாரால் எழுதப்பட்ட அவிநயனாரி கலாவியலில் உலாவைப் பற்றிச் சில இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்களுக்கு ஏழு பருவம் கூறப்படுதல் போல, ஆணுக்கும், ஏழு பருவங்கள் கூறப் பெற்றுள்ளன. (அவிநயனாரி கலாவியல் 121, அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க). இது பெண்களுக்கு ஏழு பருவம் கூறுதலை ஒட்டி எழுந்த கூற்றாகும். உலா அமைப்பும், ஏழுபருவப் பாகுபாடும் இடம் பெற்ற முதல் உலா நூல் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரால் எழுதப்பட்ட ஞான உலாவே ஆகும். இதுவே தமிழில் எழுந்த முதல் உலா

11. அருங்கலச் செப்பு, 39, 40, 42

நூல். ஆதலால் அந்நூல் ஆதியுலா என்றே அழைக்கப் பெறுகிறது. இந்நூலை இயற்றிய சேரமானின் காலம் கி.பி.825—850 ஆகும். இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் எழுதுதல் என்ற மரபிற்குத் தக, ஞானவுலா அமைப்பும், அவ்வுலாவில் இடம் பெற்ற ஏழு பருவப்பகுப்பும், பிற்கால இலக்கண ஆசிரியருக்கு இலக்கணங்கள் ஆகும். அங்ஙனமெனில், இவ்விரண்டையும் பற்றிப் பேசும் அவிநயனாரும், மேற்கண்ட ஞானவுலா ஆசிரியரை அடுத்தே வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். இதனாலும், அவிநயனாரீ, கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர் என்பது தெரியவருகிறது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் அவிநயமும் : புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, அவிநயனாரீ உள்ளிட்ட அகத்தியரின் பன்னிரு மாணாக்கர்கள் எழுதிய பன்னிருபடலத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது. இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாயிரம் குறிப்பிடுகிறது. இதனால், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றப்பட்ட காலத்திலேயே அவிநயம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது எனத் தெரிகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு. எனவே, அவிநயனாரின் காலம் அதே காலமாதல் தெளிவு. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், அவிநயனாரீ தம் நூலை எழுதி இருத்தல் வேண்டும் என்று சொல்லலாம்.

அவிநயனாரின் சமயம்: இவர் பெயராலும், இவர் எழுதிய நூலாலும், இவர் சைவரே என்பது தெரிகிறது. இவர் சைனர் என்பதற்கு முதன்மைக் காரணங்கள் வருமாறு:

1. **அவிநயம்:** என்ற பெயர் சைனசமயத்து முதன்மைக் கோட்பாடான 'நற்காட்சி' என்பதனோடு மிகத்தொடர்புடையது. இத்தொடர்பைச் சைனநூலாகிய அருங்கலச் செப்பு, தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது. சைனசமய நூலில் பரவலாகக் குறிப்பிடப்படும் 'அவிநயம்' என்பதையே தன் பெயராக இவர் வைத்திருப்பதால் இவரது சமயம் சைனம் என்றாகிறது.

2. **அணுகுகொள்கை:** அணுவே அனைத்திற்கும் தோற்றிடம்; அணுவை அழிக்க முடியாது; என்றும் நிலைபெற்றது. ஆகையால், அணு என்பது படைக்கப்பட்ட பொருள் அன்று. இப் பரமானுக்கள்தாம் அசீவ உலகின் ஒடுக்கம். இப்பரமானுக்களிலிருந்து (அவை பற்பல வகைகளில் ஒன்றுடன் ஒன்று

சேர்வதனால்) உலகம் யாவும் தோன்றுகின்றன. நமது மனம், பேச்சு, மூச்சு யாவுமே இவ்வணுக்களால் ஆனவை. இவ்வடிப் படையை வைத்துப் பார்த்தால், மொழிக்கு மூல காரணம் அணுவே என்பது வெளிப்படடை. சைன நூலாசிரியராகிய பவணந்தி,

“மொழிமுதல் காரணமாம் அணுத்திரள் ஒலி எழுத்து” என்று குறிப்பிட்டார்.¹²

‘அணு என்னும் சொல் சமசுகிருத உபநிடதத்தில் காணப்படுகிறது. ஆயினும், அணுக் கொள்கை வேதாந்தத்திற்குப் புறம்பானதாகவே உள்ளது. சைனக் கருத்து மிகப் பழமையானதாகவும் கூடும்’¹³

என்று குறிப்பிடுகிறார் தத்துவப் பேராசிரியர் கிரியண்ணா. இதனால், அணுக் கொள்கை, சைன சமயத்தார்க்கு உரிய தனிக் கொள்கை என்பது புலப்படும்.

சைவரின் கொள்கை: மொழிக்கு மூலகாரணம் அணு அன்று, நாதமே என்பர் சைவர். சைவ ஆதீனப் புலவராகிய வைத்தியநாத தேசிகர், தம் ‘இலக்கண விளக்கம்’ (கி.பி.17. நூற்) என்ற நூலில்,

“மொழிக்காரணமாம் நாத காரிய ஒலி எழுத்து; அது முதல்சார்பு என இருவகைத்தே” [இ.வி.3]

என்று எழுதுவர். தாமே எழுதிய உரையில், பவணந்தியின் அணுக் கொள்கையை மறுத்தும் எழுதுவர்.

அன்றியும், அணுவே மொழிக்கு அடிப்படை, என்ற சைன மதக் கொள்கை, வைதிகச் சமயத்தார்க்கு உடன்பாடு இல்லை என்பது சைவசமயத்தைச் சார்ந்த சங்கர நமச்சிவாயர் உரையாலும் தெரிய வருகிறது. அவ்வரையாவது:

அனாதி காரணமாகிய மாயையினை (நாதம்) ஈண்டுக் கூறாது ஆதி காரணமாகிய செவிப் புலனாம் அணுத்திறனை

12. நன்னூல், எழுத்தியல். 3.

13. Hiriyanna. H., Outlines of Indian Philosophy, 1966, Translation. P 178.

முதற்காரணம் என்றார். இவ்வாசிரியர்க்கு (பலணந்திக்கு) மாயை உடன்பாடு அன்று. அணுத்திறன் ஒன்றுமே துணிவு எனின், பிறிதொடு படான் தன் மதம் கொளல் என்னும் மதம்படக் (பலணந்தி) கூறினார் என்றுணர்க¹⁴

வைதிக சமயத்தாரிக்கு மொழி அடிப்படையிலே அணு அன்று. மாயையே என்பது 'திருவிளையாடற் புராணம்' என்ற சைவ நூலாலும் தெளிவாகிறது.

“பதினெண் தேய மாந்தரும் கிளந்த சொல்திரட்சிதான் தூய, மாய காரிய ஒலி”

(திருவிளையாடற் புராணம், நகர. 67)

என்பது காண்க.¹⁵ இவற்றால் இரு செய்திகள் தெளிவாகின்றன.

1. மொழிக்கு அடிப்படை அணு என்பது சைனக் கொள்கை.

2. மொழிக்கு அடிப்படை மாயை (நாதம்) என்பது சைவர் கொள்கை. இவற்றுள் முதலாவதாகிய சைனக் கொள்கையைப் பின்பற்றி, அவிநயனார், மொழிக்கு முதற்காரணம் அணு என்கிறார்.¹⁶

“ஆற்றல் உடை உயிர் முயற்சியின் அணு இயைந்து ஏற்றன ஒலியாய்த் தோன்றுதல் பிறப்பே”

இந்நூற்பாவைச் சைன, உரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர், சைன நூலாகிய நன்னூல் உரையில் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.¹⁷

இதனை நோக்க சைனக் கொள்கையாகிய அணுக் கொள்கையை அவிநயனார் பின்பற்றுவது தெளிவாகிறது. அதனால் இவர் சமயம் சைனமே என்பது உறுதியாகிறது.

3. கர்மாக் கொள்கை: கர்மம் சீவனுட் சென்று ஓயாது செறிந்து கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருக்கும் புதுவினைகளைத் தடுத்தல் வேண்டும் (சமுவரம்).

14. நன்னூல், எழுத்தியல். 3.

15. “அணுத்திறன் என்றது நாதம்; ஒலி என்றது அதன் காரிய ஒலி, அணு என்றது ஒலி நுட்பத்தை” என்பர் இராமானுச கவிராயர் — நன்னூல், விருத்தியுரை சூத். 56. அ.கு. கழகம்.

16, 17. மயிலைநாதர்., நன். 73. என்னை? ஆற்றல் உடை... பிறப்பே என்றார் ஆசிரியர் அவிநயனாரும் எனக் கொள்க.

முன்பே சேர்ந்த பழவினைகளை அழித்துக் கொண்டே இருத்தல் வேண்டும் (நிர்ச்சரம்). வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் இக் கர்மாவின் விடுதலை பெறுவதே ஆகும்.

“எல்லை இல் இன்பம், உணர்வு, வலி, காட்சி
புல்லும்—வினை வென்றவர்க்கு”

என்று கூறும் அருங்கலச் செப்பு¹⁸

கர்மாவைப் பற்றிய சைனக் கருத்து, பிறவற்றினின்றும் வேறுபட்டுள்ளது. ஈண்டு கர்மா, சடத்தன்மை உடையதாகவும், சீவர்களுக்குள் முற்றிலும் ஊடுருவிச் சென்று அவற்றை உலகியல் நிலைக்குத் தாழ்த்தி விடுவதாகவும் கருதப்படுகிறது. சூடு, இரும்போடும் நீர் பாலோடும் ஒன்றுபடுவது போலக் கர்மாவும் ஆன்மாவுடன் ஒன்றுபடுகிறது. அவ்வாறு கர்மாவுடன் ஒன்றுபட்ட ஆன்மா, கட்டுண்ட ஆன்மா (Soul in bondage) அல்லது சம்சார ஜீவன் (மே. புராணம் 69) என்று வழங்கப்படுகிறது.¹⁹

கர்மாவின் பந்தத்தால் தொடரும் பிறப்பினைத், துன்பங்களைச் சைன அறநூல்கள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.²⁰ அவற்றுள் ஒன்றாகிய அறநெறிச்சாரம் (60) பிறப்பின் தொடர்ச்சியைப் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“இறந்த பிறப்பில்தாம் செய்த வினையைப்
பிறந்த பிறப்பால் அறிக! பிறந்திருந்து
செய்யும் வினையால் அறிக! இனிப்பிறந்து
எய்தும் வினையின் பயன்.”

ஆக மேற்காட்டிய சான்றுகள், கர்மா என்ற வினைக் கொள்கை, சைன சமயத்தில் எத்துணை அளவு ஊடுருவி இருக்கிறது என்பதையும் ஆதியில் சைன சமயத்திற்கே அது உரித்தான கொள்கை என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகு சைனக் கொள்கையை அப்படியே அவிநயனார் ஒரு நூற்பாவில் எடுத்துக் கூறுகிறார். அறிமுகம் இல்லாத ஆண், பெண் இருவர் இடையே காதல் முகிழ்க்கிறது. முன்னுறவு, ஒட்டு, பழக்கம், பந்தம் எதுவும் இல்லாமல், ‘யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ?

18. அருங்கலச் செப்பு. 158.

19. Hiriyanna. Outlines of Indian Philosophy, P. 187.

20. மேருமந்திர புராணம், செய். 71., நிலகேசி 74.

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிரீ?' என்று எவ்வாறு இக்காதல் திருமெனத் தொடங்குகிறது. அவிநயனாரீ, தன் அகப்பொருள் இலக்கணத்தில் இதற்கு விடையளிக்கிறாரீ. முற்பிறப்புத் தொடர்ச்சியே இப்பிறப்புக் காதலாகத் தொடருகிறது என்கிறாரீ.

“முன்செய் வினையது முறையா உண்மையின்
ஒத்த இருவரும் உள்ளகம் நெகிழ்ந்து”²¹

என்பது அவிநயனாரீ காட்டும் அகப்பொருள் நூற்பா.

சைனசமயக் கொள்கைகளின் தாக்கம் (Influence) பெற்ற தொல்காப்பியமும்

“ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப”²²

என்று கவவுறவைக் காட்டுதல் காண்க.

இதனால், சைன சமயக் கொள்கையை ஒட்டிக் காதலை, அவிநயனாரீ விளக்குதல் வெளிப்படை. ஆக,

(1) அவிநயம் என்ற சைனக் குறியீட்டைப் பெயராக வைத்திருத்தல்.

(2) அணுவே அனைத்திற்கும் அடிப்படை என்ற சைனக் கோட்பாட்டை உட்கொண்டு, மொழிக்கு அடிப்படை அணுவே என்று குறிப்பிடுதல்.

(3) சைன சமயத்தின் முதன்மைக் கொள்கைகளுள் ஒன்றான கர்மக் கொள்கையை, களவுக் காதலுக்கு அடிப்படையாக எடுத்துரைத்தல்.

இம் மூன்று காரணங்களாலும் அவிநயனாரீ சமயம் சைனமே என்பது உறுதியாகிறது.

அவிநயம் என்ற நூற்பெயர்: அவிநயன் என்ற நூலாகிரியர் பெயரே ஆகுபெயராய் ின்று திரிந்து அவிநயம் என்று குறிக்கப் பட்டது. தொல்காப்பியன் என்ற ஆசிரியன் பெயரே, திரிந்து தொல்காப்பியம் என்று வழங்குதல் போல, அவிநயம் > அவிநயன்

21. யாப்பருங்கல விருத்தி, ஒழிபியல் 95 மேற்கோள். II. 576.

22. தொல்காப்பியம், களவியல். 2.

என்று வழங்குகிறது. நேமிநாத உரையாசிரியரும் இக்கருத்தினரே. நேமி எழுத்ததிகாரம் 24ஆம் நூற்பாவுரையில் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார். அது பின்வருமாறு:

வந்து உறழும் அன்ன வ ய ந லக்கள் என்பதனால் தொல்காப்பியன் என நிறுத்தி, இவனால் செய்யப்பட்டது யாது எனக் கருதின பொழுது தொல்காப்பியம் எனக் குறிக்க அவிநயம் என்பதும் அது.”

நேமி, சொல்லதிகாரம் 23-ஆம் நூற்பா ஆகுபெயரைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

“ஒன்றன்பேர் ஒன்றற் குரைப்பதாம் ஆகுபெயர்;
சென்றவைதாம் தம்முதலிற் சேர்தலோ -- டொன்றாத
வேறொன்றிற் சேர்தல் எனஇரண்டாம்; வேற்கண்ணாய்!
ஈறு திரிதலுமுண் டண்டு.

இல் வெண்பாவின் இறுதியில் உள்ள ‘ஈறு திரிதலும் உண்டு ஈண்டு’ என்பதை விளக்கும் போது நேமிநாத உரையாசிரியர், அவிநயம் என்ற பெயர், அவிநயன் என்பதன் ஈற்றுத்திரிபு என்கிறார். அவர் விளக்கமாவது:

தொல்காப்பியம் அவிநயம் வில்லி வாளி என்பன ஈறு திரிந்து வந்தன.²³

இவற்றை நோக்க, அவிநயன் என்ற ஆசிரியன் பெயரே அவிநயம் என்று வழங்கி இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

அவிநயத்தை எடுத்துக்காட்டும் நூல்களும் உரைகளும்: அவிநயத்தைப் பதினொரு நூல்கள் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. நூற் பெயரை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுவன; நூலாசிரியர் பெயரை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுவன; பெயரோடு அவிநய நூற்பாக்களை எடுத்துக்காட்டுவன; பெயரின்றி நூற்பாக்களை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுவன; நூற்பாவின் உரையை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுவன என்று அவை அமையும். அந்நூல்களைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

23. வச்சணந்திமாலை உரையாசிரியரும் இக்கருத்தினரே.

எண்	நூற்பெயர்	நூலாசிரியர் / உரை யாசிரியர் பெயர்	எடுத்துக்காட்டப்பெறும் இடங்கள்
1.	யாப்பருங் கலவிருத்தி	குணசாகரர்	மொத்தம்: 67 இடங்கள் கழகப்பதிப்பு பக்கஎண்: 21, 25, 27, 29, 30, 35, 45, 47, 55, 63, 67, 68, 69, 70, 84, 95, 117, 119, 132, 158, 166, 169, 175, 188, 190, 197, 221, 225, 228, 238, 243, 246, 250, 253, 258, 261, 263, 267, 270, 272, 274, 276, 283, 288, 291, 293, 300, 306, 324, 325, 341, 349, 350, 351, 357, 360, 363, 368, 374, 411, 434, 438, 439, 441, 573, 576, 579. (67)
2.	யாப்பருங் கலக் காரிகை உரை	குண சாகரர் (?)	பாயிர உரை, காரிகை எண் 4, 19, 23, 40, 43, 43, (7)
3.	நேமிநாத உரை	உரை யாசிரியர் பெயர் (?)	கழகப் பதிப்பு (1945) வெண்பா எண்: 1, 3, 5, 5, 5, 9, 22, 23, 23, 24 சொ. 2, 2, 4, 6, 10, 11, 15, 19, 23, 37, 37, 40, 46, 49, 49. பாயிரம். ப. 3, 3, 3 (28).
4.	வச்சணந்தி மாலை உரை	"	இந்நூல் பாரீக்க: வச்சணந்தி மாலை உரை—பா. 45.
5.	வீர சோழிய உரை	பெருந் தேவனார்	சொல். கிரியா பதப்படலம், வேற்றுமைப் படலம், 6, யாப்பதிகாரம், 19 (3).
6.	நன்னூல் உரை	மயிலை நாதர்	நூற்பா. 59, 59, 59, 73, 101, 124, 127, 130, 149, 263, 319, 359, 369, (13)
7.	நன்னூல் உரை	சங்கர நமச் சிவாயர்	நூற்பா. 95, 320 (2) உ. வே. சா. பதிப்பு. V. XIV.

எண்	நூற்பெயர்	நூலாகிரியர்/ உரை யாகிரியர் பெயர்	எடுத்துக்காட்டப்பெறும் இடங்கள்
8.	பன்னிரு பாட்டியல்	தொகுப் பாகிரியர் (?)	கழகப்பதிப்பு. 19-14, 98-74; 135-94, 135-95, 135-96, 97, 98, 99, 100 (9).
9.	நவநீதப் பாட்டியல்	பழைய உரை	உ.வே. சா. நூலகப் பதிப்பு, 96, 96. (2)
10.	தக்கயாகப் பரணி உரை	"	153 தாழிசை. (1)
11.	நுண் பொருள் மாலை	"	571 (1)

அவிநயனாரின் நூல்கள்

அவிநயனாரின் நூல் 'அவிநயம்' என்ற நூல் ஒன்றே என்று கருதப்படுகிறது. இக் கருத்து முற்றும் சரியன்று. அவரெழுதிய நூல்கள் பின்வரும் ஐந்து ஆகும்.

- 1 அவிநயம் — எழுத்து, சொல், பொருள் அடங்கியது.
- 2 அவிநயனாரி யாப்பு — யாப்பதிகாரத்தை மட்டும் உள்ளடக்கியது.
- 3 அவிநயப் புறனடை அல்லது நாலடி நார்ப்பது — அவிநயனாரி யாப்பிற்குப் புறனடை நூலாக, நார்ப்பது வெண்பாக்களில் எழுதப்பட்ட நூல்
- 4 அவிநயனாரி கலாவியல் — பாட்டியல் நூல்
- 5 பன்னிருபடலம் — புறப்பொருள் பற்றியது. பன்னிரு படலங்களால் ஆனது. ஒரு படலத்தை அவிநயனாரி எழுதியுள்ளார்.

அவிநயமும் அகத்தியரும்: அகத்தியரின் பன்னிரு மாணாக்கர்களுள் ஒருவராக அவிநயனார் குறிக்கப்படுகிறார். அகத்தியரால் எழுதப்பட்ட நூல் அகத்தியம் எனவும், அவிநயனாரால் எழுதப்பட்ட நூல் அவிநயம் எனவும் அழைக்கப்பட்டன. இவ்விரு நூல்களும் நன்னூலிற்கு முன்னோர் நூல்களாக இருந்தன. இச்செய்தி நுண்பொருள் மாலை உடையாரின் 571 ஆம் திருக்குறட் குறிப்பால் தெரிய வருகிறது.

பரிபாட்டினுள் நிவந்தோங்கு உயர் கொடிக்கும் இவ்வாறு உரைத்தார் ஆதலால் 'ஒரு பொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ' என்னும் குத்திரம் நன்னூலில் வருதலால் அகத்தியமாதல் அவிநயமாதலாக வேண்டுமென்க.

இக்குறிப்பால், அகத்தியமும், அவிநயமும் நன்னூலுக்கு முன்னூற்களாக இலங்கின என்பது தெரியவருகிறது.

பவணந்தி மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாக ஆல், ஆன், ஓடு, ஓடு என்பவற்றையும் குறித்தார். ஆல், ஆன், ஓடு என்பன பிற்கால வரவுகள். இவற்றை அகத்தியனாரும் குறித்துள்ளார்.

“ஆலும் ஆனும் ஓடும் ஓடுவும்
சாலும் மூன்றாம் வேற்றுமைத் தனுவே”

என்பது அகத்தியம்.²⁴

அவிநயனாரும் 'ஆலும் ஆனும் மூன்றன் உருபே' என்றனர்.²⁵ இவற்றை நோக்கும் போது, அவிநயம், அகத்தியம் என்ற இரண்டன் கருத்தொற்றுமை புலனாகிறது. இவ்விரண்டும், நன்னூல் இலக்கணம் உருவாவதற்கு உதவின என்பதும் தெரிய வருகிறது.

பெயர் வினை என்ற இரண்டு பாகுபாடு: சொல், அடிப்படையில் இரண்டே. தொல்காப்பியக் கருத்தும் இதுவே. (தொல். பெயரியல். 4). அவிநயனாரும் இக்கருத்தினரே.

அவைதாம்

“பெயர்ச்சொல் என்றா தொழிற்சொல் என்றா
இரண்டன் பாலாய் அடங்கும் பயின்றே” (அவிநயம்-21)

24. மயிலைநாதர், நன்னூல் உரை, மேற், 296.

25. அவிநயம். 29, வீரசோழியம் வேற்றுமைப்படலம், காரிகை,

இந்நூற்பாவினை எடுத்துக்காட்டும் மயிலைநாதர் (நன். 130), இதற்கு இணையான அகத்தியச் சூத்திரத்தையும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவர் எடுத்துக் காட்டும் அகத்திய நூற்பா பின்வருமாறு:

“பெயரினும் வினையினும் மொழிமுதல் அடங்கும்”

இவ்வகத்திய நூற்பாவின் எதிரொலியை, அவிநய நூற்பாவில் காணமுடிகிறது.

அவிநயமும் தொல்காப்பியமும்: தொல்காப்பியரும் அவிநயனாரும், அகத்தியரின் மாணாக்கர் என்று குறிக்கப்படுகின்றனர். தொல்காப்பியன், அதங்கோட்டாசான் துராலிங்கன், செம்பூட்சேய், வையாழிகள், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவிநயன், காக்கைபாடினி, நற்றத்தன், வாமனன் என்ற பன்னிருவரும் அகத்தியரின் மாணாக்கர்கள் ஆவர். நேமிநாத உரையாசிரியர் தொல்காப்பியரையும், அவிநயனாரையும் அடுத்தடுத்து வைத்து இரண்டிடங்களில் பேசுகிறார்.²⁶ இலக்கியப் புலவர்களில் கபிலபரணர், கல்லாட மாமுலனார் போன்று இலக்கண இரட்டையர்களாக, தொல்காப்பியரும், அவிநயனாரும் நேமிநாத உரையால் கருதவைக்கப்படுகின்றனர். அன்றியும் நேமிநாத உரையாசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டும் ‘இரட்டை’ நூற்பாக்கள், தொல்காப்பியர் செய்தனவும், அவிநயனார் செய்தனவுமே. இதனால், தொல்காப்பியத்திற்கு இணையான நூலாக அவிநயம் கருதப்பட்டது என்று தெரிகிறது. வாய்ப்பியனால் வாய்ப்பியம், பனம்பாரனால் பனம்பாரம், காக்கைபாடினியால், காக்கைபாடினியம், நற்றத்தனால் நற்றத்தம் என்ற நூல்கள் செய்யப் பெற்றிருக்கின்றன. இந்நூற்களை எடுத்துக் காட்டுவதை விட, அவிநயனால் இயற்றப்பட்ட அவிநயத்தை, நேமிநாத உரையாசிரியன் விரும்பி எடுத்துக்காட்டுவதும், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களோடு ஒன்ற வைத்து உரைப்பதும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரைகாரர், மற்றவரினும் அவிநயம் நூற்பாக்களை மிகுதியாக எடுத்தாளுவதும் அவிநயரின் தனிச்சிறப்பை எடுத்துரைக்கின்றன. ஒரு சாலை நண்பர்களில், அவிநயனே, தொல்காப்பியர்க்குப் பெரிதும் இணையானவன் என்றும் நினைக்க வைக்கின்றன

26. எழுத்து, 23, சொல், 24.

தொல்காப்பியன், தொல்காப்பியர் என்றே பலராலும் குறிக்கப் பட, அவிநயன் அவிநயர் என்று பிரித்துத் தனியே குறிக்கப் படாமல், யாண்டும் எல்லா உரைகாரரும் 'அவிநயனார்' என்று குறிப்பதும் தனிக்கவனத்திற்குரியது. தொல்காப்பியர் என்று குறிக்கப்பட்டது போல, அவிநயர் என்றே குறிக்கப் பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறு குறிக்கப்படாமல், 'ஆர்' என்ற மதிப்புப்பன்மை சேர்த்துப் பலராலும் கட்டப்படுதல் காண்க. தொல்காப்பியரை, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் என்று குறிப்பவர், இவரையும் ஆசிரியர் அவிநயனார் என்று குறிப்பிடு கின்றனர்.²⁷

வாய்ப்பியன், காக்கைபாடினி, நற்றத்தன் ஆகியோர் யாப்பிலக்கணம் மட்டுமே செய்தவராக, யாப்பருங்கல விருத்தியால் அறியப்படுகின்றனர்.²⁸ பனம்பாரன், சில பாயிர நூற்பாக்களைச் செய்ததாக நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையால் தெரியவருகிறது.²⁹ ஆனால், அவிநயனார் தொல்காப்பியரைப் போலவே, எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றும் எழுதி இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அன்றியும், தொல்காப்பியனும் விரிவாக, யாப்பு நூலைத் தனியே செய்தது போல 'அவிநயனார் யாப்பு' என்ற பெயரில் அவிநயனார் செய்தாரோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது. ஈதன்றி, அவிநயனார் புறனடை, அவிநயனார் பாட்டியல் என்ற இரண்டும் அவிநயனாரின் கூடுதல் படைப்புக்களாகக் கருதத்தக்கன.

அவிநயம் - தொல்காப்பிய எதிர் நூல்; அவிநயத்தைத் தொல்காப்பிய எதிர்நூல் என்று கருத இடமுண்டு.

**தன்கோள் நிறீஇப் பிறன் கோள் மறுப்பது
எதிர்நூல் என்ப ஒருசா ரோரே**

என்பது எதிர் நூலின் இலக்கணம்.³⁰ இவ்விலக்கணத்தின்படி, தொல்காப்பியர்க்கு எதிரான செய்திகள் அவிநயத்துள் இடம் பெற்றுள்ளன. கிடைத்திருக்கும் சில நூற்பாக்களில் இருந்தே இச்செய்தி தெளிவாகிறது.

27. மயிலை நாதர், நன்னூல், எழுத்தியல் - 19.

28. யாப்பருங்கல விருத்தி.

29. மயிலைநாதர், நன்னூல், உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு., ப. 15.

30. இறையனார் களவியல், முதற் சூத்திர உரை.

தொல்காப்பியர்	அவிநயனார்
1 எழுத்து வகை கூறவில்லை. (உரைகாரர்களே கூறினர்)	1 எழுத்து ஏழுவகை என்பர். (அவிநயம் 1.)
2 எழுத்து முப்பது	2 எழுத்து 228. (2)
3 ஆய்தம், யகரத்தின் மாற்றொலியாகக் காட்டப்படவில்லை.	3 ஆய்தம், யகரத்தின் மாற்றொலி. (6)
4 அணுவே மொழி அடிப்படை எனக் கூறவில்லை.	4 அணுவே மொழிக்கு அடிப்படை. (8)
5 குற்றியலுகரம் ஆறிடத்து வரும்.	5 குற்றியலுகரம் ஏழிடத்து வரும். (10)
6 ஐகாரம் இரண்டு மாத்திரை	6 ஐகாரம் ஒன்றரை அல்லது ஒரு மாத்திரை. (11)
7 சகரம் மூன்று உயிர் மேல் மொழி முதலாகும்.	7 சகரம், பன்னிரண்டு உயிர் மேலும் மொழி முதலாகும் (11)
8 ங மொழி முதலாகாது.	8 ங மொழி முதலாகும் (12)
9 ஆய்தக் குறுக்கத்திற்கு மாத்திரை கூறப்படவில்லை.	9 ஆய்தக் குறுக்கம், அரைக்கும் குறைந்த மாத்திரை பெறும். (14)
10 ஒற்றளபெடுக்கும் மெய் விபரம் இல்லை. ஆய்தம் மெய்யொடு சார்த்தி அளபெடுக்காது.	10 ஒற்றளபு மெய் விபரம் உளது. (16) ஆய்தம் மெய்யொடு சார்த்தி அளபெடுக்கும். (16).
11 அல், அன்னாகும் என்ற குறிப்பில்லை.	11 அல், அன் ஆக மாறும், (18).
12 வினைச்சொல் என்பர்.	12 தொழிற் சொல் என்பர்.
13 கள் என்ற பன்மை ஈறு சில இடங்களில் அஃறிணையில் மட்டுமே வரும்.	13 கள் - அஃறிணை, உயிர் திணை என்ற இரண்டிலுமே வரும். (27)
14 ஒடு என்பது மூன்றன் உருபு.	14 ஆல், ஆன் என்பன மூன்றன் உருபுகள் (சொ.9)
15 ஐந்தன் பொருள்கள் கூறப்படவில்லை.	15 ஐந்தன் பொருள்களாக உவமம், நீக்கம், எல்லை, ஏது என்ற நான்கு. (சொ. 10)
16 வினா வகைகள் கூறப்பெறவில்லை.	16 ஐவகை வினாக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.
17 அகப்புறத்திணை என்று ஒன்று கூறப்படவில்லை.	17 அகப்புறத்திணை என்ற ஒன்றுண்டு. (பொ. 1)
18 வண்ணங்கள் இருபதே என்றனர்.	18 வண்ணங்கள் நூறு என்பர்.

அவிநயமும் நேமிநாதமும்

இரண்டு நூலின் ஆசிரியர்களும் சைனர்களே. இரண்டு நூலாசிரியர்களும் வெண்பாவில் இலக்கணம் எழுதுவதில் வல்லவர்கள். நேமிநாதம் இயற்றிய குணவீர பண்டிதருக்கு, வெண்பா யாப்பில் இலக்கணம் வகுக்கும் முறையை முன்னோடியாக நிறுவிக் காட்டியவர் அவிநயனாரே. நூல் யாப்பில் மட்டுமின்றி, நூல் பொதி பொருள் அமைப்பிலும், நேமிநாதம் அவிநயத்தின் செல்வாக்கிற்கு உள்ளாகி இருக்கிறது. இச் செல்வாக்கிற்கு இரண்டு நூல்களும் ஒரு சமயத்தாரால் இயற்றப்பட்டமை காரணமாகலாம். இதனினும் அவிநயத்தின் பெரும் புகழே தலைமையான காரணமாதல் கூடும். 'புவிபுகழ் புலமை அவிநயனார்.' 'அளவறு புலமை அவிநயனார்' என்ற மயிலைநாதரின் புகழ்ச்சி மொழிகள்³¹ வெறும் பொய் மொழிகள் அல்ல. மெய் மொழியே, கி. பி. 10-14ஆம் நூற்றாண்டு வரை எழுதப்பட்ட இலக்கண உரைகளில் அவிநயம் அடிக்கடி எடுத்தாளப் பெறுவது அதன் பெருமையைக் காட்டுகிறது. நன்னூல் தோன்றுகின்றவரை (கி. பி. 13), எழுத்து, சொல் இலக்கண உலகிலும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தோன்றுகிற வரை (கி.பி. 8) புறப்பொருள் இலக்கண உலகிலும், நாற்கவிராச நம்பியின் அகப்பொருள் தோன்றுகிறவரை (கி.பி. 14) அகப்பொருள் இலக்கண உலகிலும், யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும் தோன்றுகிறவரை (கி. பி. 10) யாப்பதிகார உலகிலும், வச்சணந்த மாலை தோன்றுகிறவரை (கி. பி. 10) பாட்டியல் உலகிலும் அவிநயனாரின் இலக்கண நூல்களே தனிச் செங்கோலோச்சி இருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பின்பும் கூட அவிநயனாரின் செல்வாக்குச் சுவடுகள், கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டுவரை நீடித்திருந்தன என்பதைச் சங்கர நமச்சிவாயரின் நன்னூல் உரை புலப்படுத்துகிறது.³²

அவிநயத்தை, நேமிநாத உரையாசிரியர், தொல் காப்பியத்திற்கு இணையாகக் கருதுகிறார் என்பது 'அவிநயமும் தொல்காப்பியமும்' என்ற தலைப்பில் விளக்கப்பட்டது. தொல்

31. நன்னூல் 359, 130-மயிலைநாதர் உரை, உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு.

32. சாமிநாதையர், உ. வே., நன்னூல் பதிப்பு, அடிக்குறிப்பு, சூத், 95.

காப்பியக் கடல் கடக்கச் செய்யப்பட்ட தோணியே நேமிநாதம். எனினும் அந்நூல் அவிநயத்தையும் பின்பற்றி இருக்கிறது. இச்செய்தி, அந்நூல் உரையாலும், அந்நூல் வழங்கும் இலக்கணச் செய்திகளாலும் புலனாகிறது. அவ்வாறு நேமிநாதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அவிநயக் கோட்பாடுகள் பின்வருமாறு;

1. எழுத்துவகை எழுத்து ஏழு வகைப்படும். 1. இணைத்து என்றல், 2. இன்ன பெயரின என்றல் 3. இன்ன முறையின என்றல் 4. இன்ன பிறப்பின என்றல் 5. இன்ன அளவின (மாத்திரை) என்றல் 6. இன்ன வடிவின என்றல் 7. இன்ன புணர்ச்சியின என்றல். நேமிநாத எழுத்ததிகாரம் இவ்வடிப் படையிலே அமைந்துள்ளது. 'அவ்வேழும் இந் (நேமிநாதம்) நூலுள்ளே கண்டு கொள்க' என்ற உரைகாரர் கருத்தாலும் இச்செய்தி உறுதி பெறும்.

1. எழுத்து எழுவகை என்பது ஒரு சாரார் கருத்து.
2. எழுத்து எட்டுவகை என்பது மற்றொரு சாரார் கருத்து.
3. எழுத்து எட்டைக் கடந்த பலவகை என்பது பிறிதொரு சாரார் கருத்து.

இம் மூன்று கருத்துகளுள், முதல் கருத்தை உடையவர் குணவீர பண்டிதர் என்பது உரைகாரரின் கருத்து. எழுத்து எழுவகை என்பதை முதலில் இலக்கணத்தில் கூறியவர் அவிநயனாரே.

**“எண் பெயர் முறையிறப்பு அளவியல் வடிவு
புணர்தலோடு ஏழும் பொருந்திய வழக்கே”**

என்பது அவிநய நூற்பா (1).

நேமிநாதமும், அவிநயத்தை ஒட்டியே எழுத்து ஏழு என்று கூறுகிறது. இச் செய்தியை, நேமிநாத உரையாசிரியரே தம் உரையில் விளக்குகிறார். அவர் விளக்கமாவது:

“எட்டு வகையும் எட்டிறந்த பலவகையும் என்ன வேண்டு வாரும் உளராக, இந்நூல் உடையார் (குணவீர பண்டிதர்) எழுவகைய என்று சொல்லவேண்டிற்று என்னையோ எனின், அவையெல்லாம் இவ்வேழினுள்ளே அடங்கும் ஆகலான் என்பது. அன்றியும் ‘எண்பெயர்.....வழக்கே’ என்றார் அவிநயனார்.

இங்குப் பிறிதொரு கருத்தும் சிந்திக்கத் தக்கது எழுத்து, எட்டும், எட்டிறந்த பலவும் என்று கூறுபவர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள். அவர்களை மறுப்பது போல, அவிநய அமைப்பும், நேமிநாத அமைப்பும், அதன் உரையும் அமைந்துள்ளமை காண்க.

2. முதலெழுத்து முப்பத்தொன்று: எழுத்து முதல் எனவும், சார்பெழுத்து எனவும் இருவகை. அவை முறையே 12 உம், 18 உம் ஆக மொத்தம் முப்பது. இம்முப்பது என்ற எண்ணை மீறி ஆயத்ததையும், சேர்த்து முப்பத்தொன்று என்றது நேமிநாத முறையாகும். 'காட்டிய முப்பத்து ஒன்று நண்ணும் முதல்வைப்பாகும் நன்கு' என்பது நேமிநாதம் (எ. 1). இது அவிநயனாரின் நூற்பாவின் எதிரொலி போலும்.

**அகர முதலாக ஆய்தம் இடையா
எகரம்ஈறு ஆகும்முதல் வைப்பு**

என்பது அவிநயப் புறனடை (110) ஆய்தத்தைப் பற்றி விரிவான கருத்துகள் கூறி (4, 6, 16) சிறப்பிக்கும் அவிநயனார், மேற்கண்ட கருத்திற்கு உரியவர் என்பது தெளிவு. முதல் எழுத்து என்று நேமிநாதம் கூறுவதும் அவிநயத்தைப் பின்பற்றித்தான் போலும்.

3. சார்பெழுத்தின் விரி எண்ணிக்கை: சார்பெழுத்து 216 (18×12) என்று முதல் முதல் கணக்குக் கொடுத்தவர் நேமிநாத நூலாசிரியரே (எ. 3).

**ஒங்குயிர்கள் ஒற்றின்மேல் ஏறி உயிர்மெய்யாய்
ஆங்கிரு நூற்றொருபத் தாறாகும்**

இவ்வாறு கணக்கிடும் வழக்கு, நேமிநாதத்திற்கு முன், அவிநயத்திலேயே இடம் பெற்றிருக்கிறது.

**இருநூற்றிருபத்தெட்டு பிரிந்தன
உயிரே வன்மை மென்மை இடைமை**

என்பது அவிநயம் (2). இக்கணக்குச் சற்று வேறுபட்டிருந்தாலும், கணக்கு முறை ஒன்றே. யாப்பியலை நோக்கி, $12 \times 18 = 216$ என்பனவற்றுடன், தனி உயிர் பன்னிரண்டினையும் சேர்த்து $(216 + 12) 228$ என்றனர் போலும்! அசைக்குரிய எழுத்துகளாகக் குறிலையும் நெடிலையும் தனித்தனியே கூறிய யாப்பருங்கலக் காரிகை ஆசிரியர், உயிரையும் மீண்டும் சேர்த்துக் 'குறில், நெடில், ஆவி' (காரிகை 1) என்று கூறல் காண்க.

4. அளபெடுக்கும் ஒற்றுகள்: 'ஒற்றளபெடை' என்ற ஒன்றை எழுத்ததிகாரத்தில் குறிப்பிடாமல், பொருளதிகாரம் செய்யுளியலில் வறிதே குறிப்பிட்டுச் சென்றார் தொல்காப்பியர். ஒற்றளபெடை பற்றிய செய்திகள் எதுவும் அவர் தரவில்லை. ஆனால், அவிநயனார், ஒற்றளபெடையை, எழுத்ததிகாரத்தில் பேசி, எந்த எந்த ஒற்று அளபெடுக்கும் என்ற விரிவையும் தருகிறார்.

“வன்மையொடு ருக்கான் முக்கான் ஒழித்து, ஆங்கு
அல்மெய் ஆய்தமொடு அளவு எழும் ஒரோவழி”

என்பது அவிநயம் (15) இதனால் ஐஞா நமன வயலள என்ற பத்து மெய்களும் ஆய்தத்துடன் அளபெடுக்கும் என்பது தெளிவாகிறது. குணவீர பண்டிதரும், அவிநயத்தை ஒட்டியே

..... பாங்குடைய
வல்லொற்று மெல்லொற்று வர்க்கம் அளபெடைகள்
சொல்லொற்றி டீட்டத் தொகும்

என்று நூற்பா யாத்தனர் (எழுத்து 3).

5. ஆய்தக் குறுக்கமும் அதற்குரிய மாத்திரையும்: 'ஆய்தம் அஃகாக் காலையான' என்பதால் தொல்காப்பியர், ஆய்தக் குறுக்கத்தை மறைமுகமாகப் பெறவைத்தார். வெளிப்படையாக அவர் குறிக்கவில்லை. அதற்குரிய மாத்திரை அளவையும் அவர் காட்டினாரில்லை. இவ்விரண்டையும் தெளிவாகக் காட்டியவர் அவிநயனாரே.

“பதினெண் மெய்யும் அதுவே; மவ்வோடு
ஆய்தமும் அளபு அரை தேய்தலும் உரித்தே”

என்பது அவிநயம் (14). இதனைப் பின்பற்றியே நேமிநாதத்திலும், 'காலாம் குறுகும் மவ் ஆய்தம்' என்று கூறப்பட்டது (எ. 5)

6. ஐகார ஓகாரக் குறுக்கங்களுக்குரிய மாத்திரை: ஐ, ஓ என்பன இரண்டு மாத்திரை பெறும் என்றனர் தொல்காப்பியர். அவிநயனாரோ,

“அளபெடை தனி இரண்டு அல்லழி ஐ ஓள
உளதாம் ஒன்றரை தனிமையும் ஆகும்”

என்றனர். தனித்தும், அளபெடையிலும் வாராதபோது, ஐ, ஓள, என்பன ஒன்றரை அல்லது ஒரு மாத்திரையே பெறும் என்பது

அவிநயக் கருத்து. (தனிமை—தனி ஒன்று). இவரை ஒட்டியே குணவீர பண்டிதரும், 'ஐ ஓள அளவு ஒன்றரை' என்றனர் (எ. 5)

7. 'கள்' என்னும் பன்மை விருதி: கள் என்பது உயர் திணையில் வராது, அஃறிணையிலும் ஒரோ வழியே வரும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. இதற்கு மாறாக, கள், உயர்திணை, அஃறிணை இரண்டிலும் வரும் என்றனர் அவிநயனார் (28)

“கள்ளென் இறுதி இருதிணைப் பன்மையும்
கொள்ளும் பகர வகரமும் மற்றே”

இந்நூற்பாவை ஒட்டியே நேமிநாதமும், 'ஒங்கிய கள்ளொடு வந்தால் இருதிணைக்கும் பன்மைப்பால் ஒள்ளிழையாய் தோன்றலும் உண்டு' என்று கூறுகிறது. (சொ. 37).

8. மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள்: வேற்றுமை மயங்கியலில் கூறினராயினும், வேற்றுமை இயலில், தொல்காப்பியர் 'ஒடு' என்ற உருபை மட்டுமே மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாகக் கரட்டினார். அவிநயனார்,

“ஆலும் ஆனும் மூன்றன் உருபே”

என்றனர் (29) இதனை ஒட்டியே நேமிநாதமும், அதன் உரையும் அமைகின்றன (சொ. 18).

9. பால் பகுப்பும் பெயரிடும்: ஆடு உ அறிசொல், மகடு உ அறிசொல், பல்லோர் அறியும் சொல், ஒன்றறி சொல், பல அறிசொல் என்பன தொல்காப்பியர் பகுப்பும் பெயர் அமைப்பும் ஆகும். அவிநயனார்,

“ஒருவன் ஒருத்தி பலர் என்று மூன்றே
உயர்திணை மருங்கில் படர்க்கைப் பாலே
ஒன்றன் படர்க்கை பலவற்றுப் படர்க்கை
அன்றி அனைத்தும் அஃறிணைப் பால்”

என்றனர் (26, 27). ஒருவன், ஒருத்தி, பலர், ஒன்று, பல என்ற குறியீடுகளும், ஐம்பால்களும், படர்க்கையில் தாம் புலப்படும் என்ற குறிப்பும் அவிநய நூற்பாக்களால் தெளிவாகின்றன. இக்குறியீடுகளையும், குறிப்பையும் நேமிநாதம் அவிநயத்தை அடியொற்றியே அமைக்கிறது. 'ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல' என்பது

நேமிநாதம் (சொ. 4). இவ்வொற்றுமையை நேமிநாத உரை ஆசிரியரும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இதுவரை காட்டிய ஒன்பது செய்திகளால், நேமிநாதம், அவிநயத்தை ஒட்டியும் இலக்கணம் செய்திருக்கிறது என்ற உண்மை முற்றும் விளங்கி இருக்கும். குணவீர பண்டிதர் பின்பற்றுகிற அளவிற்கு அவிநய அமைப்பும், கோட்பாடும் ஒங்கி இருந்தன என்பதே ஈண்டுக் கருத வேண்டியது.

அவிநயமும் நன்னூலும் : அவிநயம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. நன்னூல், அவிநயத்திற்கு ஏறத்தாழ ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு எழுதப்பட்டது. எனினும், நன்னூல் தோன்றிய போதும், அதற்கு மயிலைநாதர் உரை எழுதுகின்ற போதும் அவிநயம் இலக்கண உலகில் நடமாடி இருக்கிறது.' இச்செய்தி மயிலைநாதரின் உரையால் தெளிவாகிறது.

நன்னூல் உரைகாரர் மயிலைநாதர், அவிநயத்தினின்று மேற்கோளைப் பத்து இடங்களில் சுட்டுவர்.³³ சுட்டும் இடங்களில் 'அளவறு புலமை அவிநயனார்' 'புவிபுகழ் புலமை அவிநய நூல்' என்ற புகழ் மொழிகளால் போற்றுவது, நன்னூல் உரையாசிரியர் நெஞ்சத்தில், அவிநய ஆசிரியர் பெற்றிருந்த பேரிடத்தைக் காட்டுகிறது.

சங்கர நமச்சிவாயர், நன்னூலுக்கு உரை எழுதிய சைவர். அவர், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் என்று எழுதிய கையால் ஆசிரியர் அவிநயனார் என்று போற்றுகிறார்.³⁴

இவற்றால் நன்னூல் உரையாசிரியர்கள் அவிநயத்தின் மீது வைத்திருந்த தனிமதிப்புப் புலனாகிறது.

பவணந்தி, சில வகையில், அவிநயத்தைப் பின்பற்றி இலக்கணம் செய்தார் என்று கருதச் சான்றுகள் உள்ளன. அவை எடுத்துக் காட்டப் பெறும்.

33. அளவறு புலமை அவிநயனார், நன். நூற்பா. 59, 101, 127, 130, 149, 263, 319, 359, 369, 373, புவிபுகழ் புலமை அவிநயநூல்-359.

34. நன்னூல். 320.

1. எழுத்திலக்கணத்தின் பகுதி: எழுத்து எத்தனை வகை என்ற பாகுபாட்டைத் தொல்காப்பியம் செய்யவில்லை. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களே, எட்டுவகை என்றும் எட்டிறந்த பல வகை என்றும் குறித்தனர். அவருக்கு முன்பே எழுத்தைப் பாகுபாடு செய்து முதன் முதல் காட்டியவர் அவிநயனாரே. இவரைப் பின்பற்றியே நேமிநாதம் எழுத்தை வகை செய்தது. அவிநயம், நேமிநாதம் என்ற இரண்டின் வழியில் சென்ற பவணந்தி எழுத்து பன்னிரண்டு வகை என்று காட்டியுள்ளார் (நன். 56).

2. அணுவே மொழிக்கு அடிப்படை: 'மொழிமுதல் காரணமாக அணுத்திரள் ஒலி எழுத்து' என்பதும், 'எழும் அணுத்திரள்' (நன்னூல்-57, 73) என்பதும், பவணந்தி கூற்றுக்கள். இது அவிநயனார் எழுதிய 'அணு இயைந்து ஏற்றன ஒலியாய்த் தோன்றுதல் பிறப்பே' என்ற நூற்பாவின் (8) எதிரொலி.³⁵

3. சார்பெழுத்து: சார்பெழுத்து 369 என்பது பவணந்தி கருத்து. தொல்காப்பியத்தில் சார்பெழுத்தை விவரிக்கும் பாங்கு இல்லை. அவிநயனாரே முதன் முதல் சார்பெழுத்தை 228 (உயிர் 12 × மெய் 18 = 216 + உயிர் 12 = 228) என விரித்துக் காட்டியவர். இவரைத் தொடர்ந்தே, குணவீர பண்டிதர், பவணந்தி ஆகியோர் விரிகூறத் தொடங்கினர்.

4. எழுத்துப் போலி: தொல்காப்பியர் அ + ய் > ஐ என்றாகும் என்றனர் (மொழிமரபு-23). அ + வ் > ஔ என்ற எழுத்துப் போலியைக் கூறவில்லை. இதனை வ.உ.சி. சுட்டிக்காட்டிப் புதிய பாடம் ஒன்றுகூடக் காட்டுகிறார்.³⁶ ஔ என்பது அ + உ > ஔ என்றும், அ + வ் > ஔ என்றும் இருவழிகளிலும் எழுத்துப் போலியாய் வரும் என்பதை இலக்கணத்தில் அமைத்து முதன் முதல் காட்டியவர் அவிநயனாரே. 'உவ்வொடு வவ்வரின் ஔவியலாகும்' என்பது அவிநயம் (7).

இதனைப் பின்பற்றியே பவணந்தி 'அவ்வொடு உவ்வும் வவ்வும் ஔவோர் அன்ன' என்று குறிப்பிடுகிறார் (124).

35. மயிலைநாதரும் இவ்வொற்றுமையைக் காட்டுவர், நன். 73.

36. சிதம்பரம் பிள்ளை, வ.உ. தொல்காப்பியம், இளம்பூரணம் 1941, ப. 22.

5. மொழிமுதல் எழுத்துகள்: ஊகரத்தைத் தொல்காப்பியம் மொழிமுதலாகக் கூறவில்லை. பவணந்தியே,

“சட்டுயா எகரம் வினாவழி அவ்வை
ஒட்டி நவ்வும் முதலா கும்மே”

என்றனர் (105). அ, இ, உ, யா, எ என்பவற்றின் பின்வரும் ஊகரம் மொழிமுதல் எழுத்தே என்பது அவர் கருத்து. ஊகரத்தை மொழிமுதலாக முதலில் கூறியவர் அவிநயனாரே. ‘கசதப நவ்வே ஆதியும் இடையும்’ என்பது அவிநயம். நன்னூல், அவிநயத்தைப் பின்பற்றி இருக்கிறது என்பது தெளிவு.³⁷

6. ஆய்தக்குறுக்கம்: ஆய்தக் குறுக்கத்தைத் தொல்காப்பியர் உய்த்துணர வைத்தாரே (மொழி மரபு. 7) அன்றி, வெளிப்படையாய்க் கூறினார் இல்லை. அதற்குரிய மாத்திரை அளவையும் கூறவில்லை. இரண்டையும் அவிநயனார் எடுத்துரைக்க (14), பவணந்தி பின்பற்றுகிறார் (96, 98).

7. ஐகார ஔகாரக் குறுக்கங்களின் மாத்திரை: ஐ ஔ குறுக்கங்களுக்குரிய மாத்திரை ஒன்றரை என்றே வீரசோழியம், நேமிநாதம் ஆகியன குறித்தன. யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையும் அவ்வாறே குறிப்பிட்டது ஒருமாத்திரை பெறுதலும் உண்டு என்று காரிகை உரை குறிப்புக் காட்டுகிறது. (யா. கா. உறுப்பியல்-1). இக் கருத்தை அவிநயனாரே இலக்கண வழி முதன் முதல் தெளிவாக்கினார்.

“அளபெடை தனி இரண்டு அல்வழி ஐஔ

உளதாம் ஒன்றரை தனிமையும் ஆகும்” (அவிநயம் - 14)

பவணந்தி இவரைப் பின்பற்றியே ‘ஒன்றே குறிலோடு ஐ ஔக் குறுக்கம் ஒற்றளபு’ என்றனர். (98)

8. அளபெடுக்கும் மெய்கள்: ஒற்றளபெடை என்ற ஒன்றைப் பவணந்திற்கு முற்பட்ட இலக்கண ஆசிரியர் குறித்தனர் எனினும், எந்த மெய் அளபெடுக்கும் எனக் குறித்தனர் இல்லை. அதனை விரித்துக் காட்டியவர் அவிநயனாரே.

37. ஊகரம் மொழிக்கு முதல் ஆமோ எனின், ‘கசதப நவ்வே...’ என்ப ஊகரம் ஈரிடத்தும் நிற்கும் என்றார் ஆசிரியர் அவிநயனாரும் என்க. மயிலைநாதர். நன். உரை. 101.

“வன்மையொடு ரு:கான் மு:கான் ஒழிந்தாய்க்
அல்மெய் ஆய்தமொடு அளபெழும் ஓரோவழி”

(அவிநயம் - 15)

அவிநயத்தைப் பின்பற்றியே, பவணந்தியும்,

“ஙளுண நமன வயலள ஆய்தம்

அளபாம்; குறிவினை குறிக்கீழ் இடைகடை

மிகலே அவற்றின் குறியாம் வேறே”

(நன்னூல் - 91)

என்றனர்.

பவணந்தி, ஒற்றளபெடை, ஐகாரக்குறுக்கம், ஐகாரக் குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம், ஆய்தக் குறுக்கம், என்பவற்றை அவிநயனாரைப் பின்பற்றியே இலக்கணம் அமைத்தார் என்பதை நன்னூல் உரைகாரர் மயிலைநாதர் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.³⁸ அது பின்வருமாறு:

‘ஒற்றளபெடையும், ஐகாரக் குறுக்கமும், ஐகாரக் குறுக்கமும் யாண்டுப் பெற்றோமோ எனின், “வன்மையொடு... (அவிநயம் - 15) அளபெடை தனி இரண்டு... (அவிநயம்—14), பதினெண் மெய்யும்... (அவிநயம்—13)’ என்றார் ஆசிரியர் அவிநயனாரும் எனக் கொள்க”

ஆய்த அளபெடை: ஆய்தத்தை ஒற்றெழுத்துகளோடு ஒன்ற வைத்து எண்ணுகிறது அவிநயம். ஆய்தம், தனிநிலை, புள்ளி, ஒற்று, அஃகேனம் என்ற பெயர்களைப் பெறும் என்று எடுத்துக்காட்டுகிறது அந்நூல். அவிநயம், ‘தனிநிலை’ என்று வழங்குவதை அப்படியே ‘தனிநிலை’ (59) என்று எடுத்தானுகிறார். ஒற்றளபெடுக்கும் என்ற அளவில், தொல்காப்பியரும் குணவீர பண்டிதரும் அமைந்தனர். அவிநயனாரே, ஒற்றுகளுடன் கூட, ஒற்று புள்ளி என்ற பெயர்களைப் பெற்ற ஆய்தமும் அளபெடுக்கும் என்றார். ‘மெய் ஆய்தமொடு அளபெழும்’ என்பது அவிநயம் (15). இதனை ஒட்டியே பவணந்தியும், ‘ஆய்தம் அளபு ஆம்’ (91) என்று நூற்பா அமைக்கின்றனர்.

9. ஆய்தத்தின் மாற்றொலி யகரம்: யகரம் ஆய்தத்தின் மாற்றொலியாக, வருகிறது. கல்வெட்டுகளாலும் இலக்கிய

38. நன்னூல் சூத், 59 உ. வே. சா. பதிப்பு.

வழக்காலும் இச்செய்தி உறுதியாகிறது. இஃது என்பது 'இய்து' என்று கல்வெட்டுகளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.³⁹ கஃச என்பது கைச (கய்ச) என்று கல்வெட்டில் வருகிறது. புறநானூறு, திருக்குறள், குளாமணி, பெருங்கதை (1. 33. 109; 1. 56. 161) சிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களில் ஆய்தம், யகரம், ஐகாரம் ஆகியன எதுகைகளாக ஆளப்பட்டுள்ளன.

“எஃகிருள் அகற்றும் எமப் பாசறை
வைகறை அரவம் கேளியர்! பல கோள்
செய்தார் மார்ப எழுமதி துயில் என” (புறம்-397)

“செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனிற் கூரியது இல்” (திருக்குறள்-759)

“அஃதே அஃதே அங்கார வேகன் ஆங்கோன் அயல் வாளால்
வெய்தாய் குற்று வீடினா னன்றே
(குளாமணி. அரசியல். 205)

“அஃதே அடிகளும் உளரோ என்றாற்கு அருளுமாறு
இஃதா இருந்தவாறு என்றார்க்கு என்னைப் பெறவல்லார்க்கு
எய்தா இடருளவே எங்கெங்கு என்றத் திசைநோக்கி
வெய்தா அடிதொழுது வேந்தன் கோயிற்கு எழுந்தானே.”
(சிந்தாமணி-1884)

“பைத னெஞ்சத்து மையல் கொள்ள
எஃகொழி களிற்றின் வெய்துயிர்த் துயங்கி
கய்ந்நவி லாளனை எஃகுள் அடக்கிய” (பெருங்கதை)

ஆய்தத்திற்கும் யகர மெய்யிற்கும் உள்ள உறவை மு. இராகவை யங்கார், தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், டாக்டர். தி. முருக ரத்தினம் ஆகியோர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.⁴⁰ ஆய்த யகர ஒற்றுமையை முதன் முதல் எடுத்துக்காட்டியது அவிநயமே.

39. இய்து (இஃது) எழுதின சுத்த கேசரிப் பெரும்பணைக் காரனுக்கு பெருமக்கள் அருளாற் பெற்றது ஒரு இல்ல வளாவும், இரண்டுமாச் செய் உம் ஒரு புஞ்சை உம் பெற்றான் இவை பெரும்பணைக்காரன் எழுத்து—வேள்விக்குடிச் செப்பேடு வரிகள். 152, 153, 154, 155.

40. மு. இரா. ஆராய்ச்சித் தொகுதி, கட்டுரைமணிகள், தெ. பொ. மீ. : History of Tamil Language. டாக்டர் தி. முருகரத்தினம், தமிழ் எழுத்தியல் இன்றும் அன்றும், ப. 290

“ஆய்தம் யவ்வும் அவ்வோடு வரினே
ஐயென் எழுத்தொடு மெய்பெறத் தோன்றும்”

என்பது அவிநயம் (6). இக்கருத்தைப் பவணந்தியும் கொண்டிருந்தார். இச்செய்தி, ‘அம்முன் இகரம்...’ (நன். 124) என்ற நூற்பாவிிற்கும் பாடபேதமாக, பிறிதொரு நூற்பாவை டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் காட்டுவதினன்று புலனாகிறது.⁴¹

“அம்முன் இகரம் யகரம் என்றிவை
எய்தின் ஐயொத் திசைக்கும் அவ்வோடு
உவ்வும் வவ்வும் ஓளவோர் அன்ன”

இது இன்றைய நன்னூல் நூற்பா. உ. வே. சா. குறிப்பின் படி, மிதிலைப்பட்டி ஸ்ரீ அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர் அவர்கள் வீட்டுப் பிரதியிலும், வேறு மூன்று பழைய பிரதிகளிலும் காணப்படும் நன்னூல் நூற்பாவும் உரையும் பின் வருமாறு:

“அம்முன் இகரம் ஆய்தம் என்றிவை
எய்தின் ஐயொத் திசைக்கும் அவ்வோடு
உவ்வும் வவ்வும் ஓளவோர் அன்ன”

உரை: ‘அகரம் முன், இகரமும், ஆய்தமும் வரின்’ என்பதாகும் இவற்றால், பவணந்தி, அவிநயனாரைப் போலவே, அவரைப் பின்பற்றியே அ+இ>ஐ; அ+ஃ>ஐ என்பவற்றைக் கூறினார் போலும். ‘அஐ முதலிடை ஓக்கும் சஞய முன்’ என்ற நன். நூற்பாவின் (123) மூலம் அ+ய்> அய்/ஐ என்பதனைக் கூறிவிட்டார். மீண்டும் இந் நூற்பாவிலும் ‘அம்முன் இகரம் யகரம்’ என்று கூறியது கூற வேண்டுவதில்லை. ஆதலால், மேலே காட்டப்பட்ட மிதிலைப்பட்டி சிற்றம்பலக் கவிராயர் பாட்டும சரி என்று தோன்றுகிறது.

10. எழுத்தும் சொல்லும்: எழுத்து, தன்னை உணர்த்தும் போது எழுத்து எனப்படும். ஒரு பொருளைச் சுட்டும்போது, அது சொல் எனப்படும். இக்கருத்தை, அவிநயப் புறனடை (115)

“தன்னை உணர்த்தின் எழுத்தாம் பிறபொருளைச்
சுட்டுதற் கண்ணையாம் சொல்”

41. சாமிநாதையர், உ. வே., மயிலைநாதர் நன், உரைப்பதிப்பு, 1918. ப. XI, 52

என்று கூறும். நன்னூலும் இதனைப் பின்பற்றியே 'எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள் தரின் பதமாம்' (127) என்று குறிப்பிடுகிறது என்பது மயிலைநாதர் கருத்து.

11. தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்துகள்: தமிழையும், அன்று அதனோடு இணையாக இந்திய நாட்டில் வழங்கிய சமற்கிருதத்தையும் அக்கால அறிஞர் ஒப்பிட்டு நோக்கினர். சைன சமயத்தின் வரவால், இவ்வொப்பீடு மிகுதியாகி இருக்கும். அதனால், இருமொழிகளுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைப் பார்க்கும் பார்வையும் தோன்றி இருத்தல் வேண்டும். அதன் விளைவே 'தமிழிற்கே உரிய சிறப்பெழுத்து' என்ற கோட்பாடு. இதனை முதலில் எடுத்து விளக்கியவர் அவிநயனாரே.

“றனழள ஒவ்வும் தனியும் மகாரமும்
தன்மைத் தமிழ் பொது மற்று.” (அவிநயம்-114)

எஔ என்ற உயிர் எழுத்துகளும், றனழ என்ற மெய்களும் தமிழிற்கே உரியவை என்ற அவிநயப் புறனடைக் கருத்தின் விரிவே, நன்னூலில் ஆசிரிய யாப்பில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

12. பேடு, அலி, அழிதூஉ முதலாயின: பெண்ணியல் பினைவிட்டு ஆண்மையினை ஆசைப்படும், பொருள் ஆண்பால் அணைய: பேடன் வந்தான்; ஆணியல்பினை நீங்கிப் பெண்ணியல் பினை விரும்பு வன பெண்பால் போன்றன: பேடி வந்தனர்; ஆண், பெண் என்ற இருவரது தன்மை அஃறிணையாகவும் பேசப்படும்: பேடு வந்தது; பேடுகள் வந்தன. இச்செய்தியை அவிநயம் (25),

'அழிதூஉ வகையும் அவற்றின் பாலே'

என்று சுட்டிக்காட்டுகிறது. இக்கருத்தை ஒட்டியே பவணந்தியும் (263), 'இருமையும் அஃறிணை' ஆகும் என்றனர்.

13. சொற்பாடுபாடு: சொற்கள் அடிப்படையில் பெயர், வினை என்ற இரண்டே. இவற்றின் உள்ளடக்கமே இடை, உரி என்பன. இக்கோட்பாடு இன்றைய மொழியியலார் போற்றும் தலைமைக் கோட்பாடு. இது, தொல்காப்பியம், அகத்தியம், அவிநயம் ஆகியவற்றில் தெளிவாகச் சுட்டப்படுகிறது. பெயர்ச் சொல், தொழிற்சொல் என இரண்டே என்கிறார் அவிநயனார்

(20). இதனை ஒட்டிப் பவணந்தியும், பெயர் வினை என இரண்டாகும்' என்பர்.⁴²

14. வினைச்சொல்லின் இலக்கணம்: வினை, காலம், தொழில், கருத்தன் என்பனவற்றைக் காட்டும் என்பது அவிநயனார் கருத்து. 'வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது, நினையுங்காலைக் காலமொடு தோன்றும்' என்ற தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை விட (வினையியல் 1), அவிநயம் காட்டுவது சற்று விரிந்தது.

“காலம் அறிதொழில் கருத்தனோ டியையப் பால்வகை தோறும் படுமொழி வேறே”

என்பது அவிநயம் (31). 'காலக்கிளவி' என்றே அவிநயம், வினையைக் குறிப்பிடுகிறது (32). இக்கருத்துக்களை வாங்கி, அவற்றைச் சற்று விரித்தே பவணந்தி வினையியல் முதல் நூற்பாவை அமைத்திருத்தல் வேண்டும்.⁴³

15. பத்து எச்சங்கள்: பெயரெச்சம், வினையெச்சம், உம்மை எச்சம், சொல்லெச்சம், பிரிப்பெச்சம், என எச்சம், ஒழியிசை எச்சம், எதிரீமறை எச்சம், இசை எச்சம், குறிப்பெச்சம் என்ற பத்து எச்சங்களையும் பவணந்தி பொதுவியலில் (9) கூறுகிறார். இவை, அவிநயத்தை அடியொட்டி அமைக்கப் பட்டவை என்பது மயிலைநாதர் கருத்து. இதற்குரிய அவிநய நூற்பா கிடைக்கவில்லை; மறைந்து விட்டது. எனினும், அந் நூற்பாவிற் குரிய இராசபவித்திரப் பல்லவ தரையனால் எழுதப் பட்ட அருமையான உரை நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையில் மேற்கோளாக இடம் பெற்றுள்ளது.⁴⁴ அவ்வுரை பற்றிய ஆய்வு 'அவிநய உரை' என்ற தலைப்பில் ஆராயப்பெறும்.

16. திணையில் வழு அமைப்பு: பாலும், திணையும் உவப் பினாலும், உயர்வினாலும், இழிப்பினாலும், சிறப்பினாலும் மயங்கி வழங்கும். அவற்றை வழுவமைதிகளாகக் கொள்க என்பது அவிநயக் கருத்து.

42. மயிலைநாதர், நன், உரை. 130, 269.

43. மே. கா. நூ. 319

44. மயிலைநாதர், நன், உரை. 359.

“உவப்பினும் உயர்வினும் இழிப்பினும் சிறப்பினும்
பாலும் திணையும் மயங்குதல் வரையார்”

என்பது அவிநய நூற்பா (22). இதனை ஒட்டியே, ‘செறல்’ என்பதையும் சேர்த்துப் பவணந்தி நூற்பா அமைத்திருக்கிறார் (378).

பவணந்தி, அவிநயத்தை ஒற்றியும் சில இலக்கணங்களைச் செய்திருக்கிறார் என்பது தெளிவு. நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையும், நன்னூல் போக்கும் பவணந்தி, அவிநயனார் சமய ஒற்றுமையும் இதனை வலிவுபடுத்துகின்றன. அவிநயம் முழுதும் கிடைத்திருந்தால் மேலும் அவிநயம்—நன்னூல் ஒற்றுமைகள் பல புலப்பட்டிருக்கும்.

அவிநயம் பதிப்புமுறை: அவிநயம், தொல்காப்பியத்திற்கு இணையான நூல் என்பது தெளிவு. அவிநயனார் அவிநயம் என்ற ஒரு நூல் மட்டும் எழுதினார் இல்லை. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு அடங்கிய அவிநயத்தைத் தொடக்கத்தில் எழுதி இருத்தல்வேண்டும். பன்னிரு படலத்தில் ஒரு படலத்தையும் இவர் இக்காலத்திலேயே எழுதினார் போலும். பின்னர், பெருகி வந்த யாப்புச் செய்திகளை அமைக்க, அவிநயப் புறனடையை எழுதினராதல் வேண்டும். புறனடை தனிநூல் என்பது உறுதி. யாப்பருங்கலக் காரிகையைத் தனியே புறனடை நூலாக எழுத அமுதசாகரர்க்கு அவிநயனார் படைப்புகளே வழித்தடம் அமைத்துக் கொடுத்திருத்தல் வேண்டும். ஏனைய ஆசிரிய யாப்பில் இயற்றப்பட அவிநயப் புறனடை மட்டும் வெண்பா யாப்பில் அமைந்திருப்பதும் இதனை வற்புறுத்துகிறது. அவிநயனார், பாட்டியலைத் தன் வாழ்நாளின் இறுதியில் எழுதினராதல் கூடும். பாட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திகள், பிற்கால யாப்பு வடிவங்களை, செய்திகளைத் தாங்கி இருக்கின்றன. ஆசிரிய யாப்பில் இயன்றிருக்கின்றன. பல பாட்டியல் நூல்கள் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலின் பாட்டியல் அவிநயனாரின் இறுதிப் பருவத்தில் எழுதப்பட்டதாதல் வேண்டும். இக்காரணங்கள் கருதியே அவிநயம், அவிநயப் புறனடை, அவிநயனார் பாட்டியல், அவிநயனார் புறத்திணைப்படலம் என நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், அனைத்தையும் எழுதிய ஆசிரியர் ஒருவர் என்பதனாலும், ஆசிரியப் பெயரே நூற்பெயர்

ஆகியது என்பதனாலும், பயில எளிமை என்பதனாலும் இவை அனைத்தும் அவிநயம் என்ற தலைப்பில் தரப்பட்டிருக்கின்றன. நூற்பா எண்களும் தொடர் எண்களாக ஒவ்வொரு நூற்பாவின் தொடக்கத்திலும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. எனினும் நூற்பா இறுதியில், அவ்வவ் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள நூற்பா எண்ணிக்கை தெரிவதற்காக அங்கங்கே தொடர் எண்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் தலைப்பு இடப்பட்டிருக்கிறது. உரைநூல்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டது என்பதால், ஒவ்வொரு நூற்பாவின் முடிவிலும், அந்நூற்பா எவ்வரையிலிருந்து எடுக்கப்பெற்றது என்பது சுருக்கமொழிகளில் சுட்டப்பட்டிருக்கிறது. திரட்டப்பட்ட நூற்பாக்களே எனினும் கருத்து வாரியாகப் பகுக்கப்பட்டு, உரிய தலைப்புகள் இடப்பட்டுள்ளன.

எழுத்த்திகாரம்

எழுத்திலக்கணத்தின் பகுதி

1. எண் பெயர் முறைபிறப் பளவியல் வடிவு
புணர்தலோ டேழும் பொருந்திய வழக்கே
நேமி. பாயி. ப. 1. 3

எழுத்தின் வகை

2. இருநூற் றிருபத் தெட்டு விரிந்தன
உயிரே வன்மை மென்மை இடைமை
யா. வி. ப. 21

குற்றெழுத்தும், நெட்டெழுத்தும்

3. அ இ உ எ ஓ இவை குறிய மற்றை
யேழ்நெட் டெழுத்தா நேரப் படுமே
யா. வி. 2 ப. 21

ஆய்தம்

4. அஃகேனம் ஆய்தந் தனிநிலை புள்ளி
ஒற்றிப் பால ஐந்தும் இதற்கே
யா. வி. 2. ப. 27. யா. கா. 4

எழுத்துப்போலி

5. அ ஐ முதலிடை ஒக்கும் ஒரோவழி நே. 9

ஆய்தம், யகரத்தின் மாற்றொலி

6. ஆய்தமும் யவ்வும் அவ்வொடு வரினே
ஐயென் எழுத்தொடு மெய்பெறத் தோன்றும்
யா. வி. 2. ப. 29

கூட்டெழுத்து

7. உவ்வொடு வவ்வரிள் ஒளவிய லாகும்*
யா. வி. 2. ப. 29

பிறப்பு

8. ஆற்றல் உடையுயிர் முயற்சியி னணுவியைந்
தேற்றன ஒலியாய்த் தோற்றுதல் பிறப்பே
மயிலை. எழுத். 19

மெய்வகைகள் பிறக்கும் முறை

9. முதலிடை நுனிநாப் பல்லிதழ் மூக்கின்
வன்மை முதலாம் மும்மையும் பிறக்கும்
யா. வி. சீர். ஓத்து — 15 உரை. மே. ப — 69

குற்றியலுகரமும், குற்றியலிகரமும்

10. வல்லெழுத் தாரோ டெழுவகை இடத்தும்
உகரம் அரையாம்; யகரமோ டியையின்
இகரமும் குறுகும் என்மனாரி புலவர்
யா. வி. 2. ப. 25, யா. கா. 4

முதல்நிலை எழுத்துகள்

11. கசுதப ஙவ்வே ஆதியு மிடையும்
டறவிடை னனரழ லளஇடை கடையே
ஞநமய வவ்வே மூன்றிட மென்ப நன். மயிலை. 101

மாத்திரை இலக்கணம்

12. கண்ணிமை கைந்நொடி எனவே நே. சொ. 49

* 'அ'முன் உ அல்லது வ் வரின், அ+உ, அ+வ் > ஓள என்பதாம்

எழுத்துகள் பெறும் மாத்திரை

13. பதினெண் மெய்யு மதுவே மவ்வொடு
ஆய்தமும் அளபுஅரை தேய்தலும் உரித்தே
நன். மயிலை. 59

ஐ, ஔ மாத்திரை

14. அளபெடை தனியிரண்டு அல்வழி ஐஔ
உளதாம் ஒன்றரை தனிமையு மாகும் நன். மயிலை. 59

அளபெடுக்கும் மெய்கள்

15. வன்மையொடு ரஃகான் ழஃகான் ஒழிந்தாங்கு
அல்மெய் யாய்தமோ டளபெழு மொரோவழி*
நன். மயிலை. 59, நே. 3

ஒற்றளபெடை அலகு

16. ஒற்றள பெழாவழிப் பெற்றஅல கிலவே நே.5

அஃஈறு அன்ஈறு ஆதல்

17. அல்வினை அன்ஆய்த் திரியவும் பெறுமே** நே. சொ. 40

எகர ஒற்றுப் பெறுவன

18. முன்னிலை நெடிலு மாவு மின்மிகப்
புணரு மியங்குதிணை யான நே. 23

சொல்லதிகாரம்

சொல்லாராய்ச்சி

19. திணைபால் மரபு வினாச்செப்பு இடம் சொல்
இணையா வழுத்தொகையோ (டு) எச்சம்—அணையாக்
கவினையபாரி வேற்றுமையும் காலமயக் குங்கொண்(டு)
அவிநயனாரி ஆராய்ந்தாரி சொல்.

வீரசோழியம் பெருந்தேவனாரி உரை—
கிரியாபதப்படல இறுதி

* என்பது நேமிநாத உரை. மயிலைநாதரி இதே சூத்திரத்தை அவிநயமாகக் காட்டியுள்ளாரி. நேமிநாத உரையாசிரியர், அவிநயம் எனப் பெயர் குறிப்பிடாமல் காட்டுகிறார்.

** குறிப்பு: கூறுவன் என்றாரி அமுதசாகரரி என்று எடுத்துக்காட்டு உரைப்பரி நேமிநாத உரையாசிரியர்.

சொற்பாடுபாடு

20. அவைதாம்

பெயர்ச்சொல் என்றா தொழிற்சொல் என்றா
இரண்டன் பாலா யடங்குமென் பயின்றே

நன். மயிலை, 130

திணை வழுவமைதி

21. தன்மையோ டிசைந்தன தன்மை யாகும்

முன்னிலை மொழியோடு படர்க்கையும் அற்றே

நே. சொ. 10

திணை பால், வழு வமைதிகள்

22. உவப்பினு முயர்வினு மிழிப்பினுஞ் சிறப்பினும்

பாலுந் திணையு மயங்குதல் வரையார் நே. சொ. 11

வண்ணச் சினைச்சொல்

23. முதலொடு குணம்இரண்டு அடுக்குதல் வழக்கியல்

சினையோ டடுக்குதல் செய்யு ளாரே நே. சொ. 15

பால் அறியும் முறை

24. திணையும் பாலுந் தெரியா நின்றழி

விணையும் பெயரும் வேற்றுமை விளக்கும் நே. சொ. 37

திணை : அலி முதலாயின

25. அழிதூஉ வகையும் அவற்றின் பாலே நன். மயிலை, 263

உயர்திணையில் பால் பாடுபாடு

26. ஒருவன் ஒருத்தி பலரென்று மூன்றே

உயர்திணை மருங்கிற் படர்க்கைப் பாலே நேமி. சொ. 4

அஃறிணையில் பால் பாடுபாடு

27. ஒன்றன் படர்க்கை பலவற்றுப் படர்க்கை

அன்றி யனைத்தும் அஃறிணைப் பால நேமி. சொ. 4

கள் என்ற பன்மை விருதி

28. கள்ளொள் இறுதி இருதிணைப் பன்மையுங்

கொள்ளும் பகர வகரமு மற்றே நே. சொ. 37

வேற்றுமை

29. ஆலும் ஆனும் மூன்றன் உருபே*
வீர. சோ. 2 சொல். வேற். படலம் 6

ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள்

30. உவம நீக்க மெல்லை ஏது வென்
றவை நான் கென்ப ஐந்தாம் உருபே நே. சொ. 19

வினைச்சொல்

31. கால மறிதொழில் கருத்தனோ டியையப்
பால் வகை தோறும் படுமொழி வேறே
நன். மயிலை. 319

வினைமுற்று

32. பாலும் திணையும் இடத்தொடு விளக்கும்
காலக் கிளவி முற்றென மொழிப நே. சொ. 49

எச்ச வினைகள் முடிபுமாறு

33. வினையெஞ்சு கிளவியும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்
பல பல அடுக்கினும் முற்றுமொழிப் படிய
நே. சொ. 46

எச்சங்களின் வகையும் முடிவும்

34. (பெயர், வினை, உம்மை, சொல், பிரிப்பு,
என, ஒழி இசை, எதிர்மறை, இசை, குறிப்பு என்ற)
இப்பத்தெச்சமும் புவிபுகழ் புலமை யவினையனூலுள்
தண்டலம் கிழவன் தகைவரு நேமி
எண் திசை நிறை பெயர் இராச பவித்திரப்
பல்லவ தரையன் பகர்ச்சி என்றறிக்க**

நன். மயிலை. 359

தொகை ஆறு

35. வேற்றுமை உம்மை வினை பண் புவமை
அன்மொழி என்றிவை தொகை ஆறுமே நே. சொ. 2

* ஆலும் ஆனும் ஓடும் ஓடுவும் சாலும் மூன்றாம் வேற்றுமைத் தனுவே. நன். மயிலைநாதர் உரை. 296

** விரிவான விளக்கம் அவிநய உரை எழுந்த தலைப்பில் காண்க.

தொகையில் பொருள் சிறந்து நிற்குமிடம்

36. கால்வாய், அடைகடல் என்பன வாயை
உடைய கால், கடலினது அடையென
முன் மொழிப் பொருள் குறித்தன. வேங்கைப்பூ,
கருங் குதிரை என்பன பன் மொழிப் பொருள்
கருதின. இவை ஈரிடத்திற்கும் அவினயத்திற்
காட்டினவை. நன். மயிலை, மேற். 369

ஒலியழுத்தம்

37. இருபொருள் இயைதலின் அப்பொருள் படுமொழி
இதுவென வேறுவைத்தி சைத்தல் வேண்டும் நே. 22

ஐவகை வினாக்கள்

38. அறியான் வினாதல் அறிவொப்புக் காண்டல்
ஐய மறுத்தல் அவனறிவு தான் கோடல்
மெய்யவற்குக் காட்டலொடு ஐவகை வினாவே
நே. சொ. 6

பொருளதிகாரம்

அகப்புறத்திணை

39. இனி, ஒரு சாராரி அகத்திணை, புறத்திணை,
அகப் புறத்திணை என மூன்றாய் அடங்கும்
என்ப. ஆமாறு, அவிநயத்துட் காண்க.
யா. வி. 95. ஒழிபியல், ப. 573

களவுக் காதல்

40. ஊழ்வினை வயத்தான் ஒத்த இருவரும்
உள்ளம் நெகிழ்ந்து காதல் வயப்படுவரி
முற்செய் வினையது முறையா உண்மையின்
ஒத்த இருவரும் உள்ளகம் நெகிழ்ந்து
யா. வி. 95. ஒழிபியல். 576

கைக்கிளை நான்கு

41. காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேற்றல் என
நான்கு யா. வி. ஒழிபியல், 95, ப. 576

தலைவியின் குணங்கள்

42. அவட்கு நாணும் மடனும்
அச்சமும் பயிரீப்பும் யா. வி. ஒழிபியல். 95, ப. 576

தலைவன் குணங்கள்

43. உயிர்த்தகத் தடங்கிய அவற்கும்
அறிவும் நிறைவும் ஓரீப்பும் தேற்றமும்
யா. வி. ஒழிபியல் 95. ப. 576

களவு மணம்

44. மறைய அவரிக்கு மாண்டதோர் இடத்தில்
மெய்யுறு வகையுமுள் எல்ல துடம்படாத
தமிழியல் வழக்கமெனத் தன்னன்பு மிகைபெருகிய
களவெனப் படுவது கந்தருவ மணமே
யா. வி. ஒழிபியல் 95. ப. 576

மணம்

45. முற்செய் வினையது முறையா உண்மையின்
ஒத்த இருவரும் உள்ளகம் நெகிழ்ந்து
காட்சி ஐயம் தெரிதல் தேற்றலென
நான்கிறந் தவட்கு நாணும் மடனும்
அச்சமும் பயிரீப்பும் அவற்கும்
உயிர்த்தகத் தடக்கிய
அறிவும் நிறையும் ஓரீப்பும் தேற்றமும்
மறைய அவரிக்கு மாண்டதோர் இடத்தில்
மெய்யுறு வகையுமுள் எல்ல துடம்படாத்
தமிழியல் வழக்கமெனத் தன்னன்பு மிகைபெருகிய
களவெனப் படுவது கந்தருவ மணமே
யா. வி. 95. ஒழிபியல் 576

பொழிப்புரை

46. பொழிப்பெனப் படுவது பொருந்திய பொருளைப்
பிண்டமாகக் கொண்டுரைப் பதுவே நே. பா. பா. 3
யா. கா. காரிகை. 1 — நம்பியகப் பொருளுரை. 1

யாப்பதிகாரம்

அசைக்குரிய எழுத்துகள்

47. நெடிய குறிய் உயிர்மெய் உயிரும்
வலிய மெலிய இடைமை அளபெடை
மூவுயிரிக் குறுக்கமோ டாமசைக் கெழுத்தே
யா. வி. 2, ப. 30

கிரந்த எண்ணிக்கை

48. குற்றெழுத் துத்தொண் ணூற்றைந் தாகும்
நூற்றொரு முப்பத்து மூன்று நெடிலாம் யா. வி. ப. 21

ஆய்தமும் ஒற்றும் அலகுபெறா

49. அளபெழின் அல்லதை ஆய்தமும் ஒற்றும்
அலகியல் பெய்தா என்மனார் புலவர்
யா. வி. 3, ப. 35

உயிரளபெடை

50. உயிரள பெடையும் குறுகிய உயிரின்
இகர உகரமும் தளைதபின் ஒற்றாம்
யா. வி. 4, ப. 45
51. சீர்தப வரினும் ஒற்றியற் றாகும்
யா. வி. 4, ப. 45., 95, ப., 431, 441

அசை

52. நேரசை ஒன்றே நிரையசை இரண்டல (கு)
ஆகும் என்ப அறிந்திசி னோரே
யா. வி. அசையோத்து. 5, ப. 47

அசையின் அலகுகள்

53. நேரோ ரலகு நிரையிரண் டலகு
நேரீபுமூன் றலகு நிரைபுநான் கலகென்
றோதினார் புலவர் உணருமாறே
யா. வி. அசையோத்து. 5, ப. 47, 95

ஐகாரம் அசைபெறுமாறு

54. கடையும் இடையும் இணையும் ஐ இரட்டியும்
யா. வி. அசையோத்து. 9, ப. 55

சீர்

55. ஈரசைச் சீர்நான்கு இயற்சீர் மூவசையின்
இயற்சீர் எட்டினு ளல்லன விரவினும்
நேரீறின் வெள்ளை நிரையிறின் வஞ்சி
யா. வி. சீரோத்து 12. ப. 63

பொதுச்சீரின் திறமும் தொகையும்

56. ஈரசைச்சீர் பின்முள் னாவைத் துறழ்ந்து
மாறியக்கால் நாலசைச் சீர்பதி னாறாம்
யா. வி. சீரோத்து 13. ப. 64

நாலசைச் சீர்கள்

57. நாலசைச் சீரும் ஒரோவிடத் தியலும்
பாவொடு பாவினம் பயிறல் இன்றி யா. வி. 13. ப. 67

ஓரசைச் சீர்கள்

58. நேர்நிரை வரினே சீர்நிலை யெய்தலும்
பாவொடு பிறவு மாகு மொரோவழி
சீர் ஒத்து—யா. வி. 14. ப. 68. யா. வி. 91. மேற் 439

சீர்வரும் முறை

59. உரிமை யியற்சீர் மயங்கியும் பாநான்
கிருமை வேறியல் வெண்பா வாகியும்
வருமெனும் வஞ்சி கலியினே ரிற்ற
வியற்சீ ராகா வென்மனார் புலவர்
யா. வி. சீர் ஒத்து-15, உரை. மே-ப. 70

வஞ்சிக்குரிய நாலசைச்சீரின் இயல்பு

60. நிரையிறும் நாலசை வஞ்சி யுள்ளால்
விரைவினும் நேரீற் றல்லவை இயலா
யா. வி. சீர்ஒத்து-15. உரை. மே-ப. 70

ஆசிரியத் துறையுள் வஞ்சிஉரிச்சீர் வருமாறு

61. நேர்நடு வியலா வஞ்சி உரிச்சீர்
ஆசிரி யத்தியல் உண்மையும் உடைய
யா. வி. சீரோத்து-16, உரை. மே-ப. 84

தளை

62. ஈரசை யியற்சீ ரொன்றிய தியல்பே
யா. வி. தளை ஓத்து-21, ப. 95

பாவிற்சூரிய அடிகள்

63. இரண்டினும் மூன்றினும் வஞ்சி ஆகும்
நாற்சீர் அடியாற் பாப்பிற மூன்றே*
யா. வி. அடி ஓத்து-27, உரை. மே-ப. 118

பாவினங்களுக்கு அடிவரையறை

64. எல்லா அடியினும் இனப்பா; நாற்சீர்
அல்லா மேலடிப் பாவினுக் கியலா
யா. வி. அடி ஓத்து-27-உரை. மே-ப. 119

பாவிற்சூரிய அடியெல்லை

65. ஒன்றும் இரண்டும் மூன்றும் நான்கும்
என்றிம் முறையே பாவின் சிறுமை
தத்தங் குறிப்பின தொடையின் பெருமை
யா. வி. அடி ஓத்து-32, உரை. மே-ப. 132

மேற்கதுவாய்-கீழ்க்கதுவாய்த் தொடைகள்

66. கடையயல் முதலயல் கதுவாய் கீழ்மேல்
யா. கா. 19, ப. 56

ஒருஉத் தொடை

67. ஒருஉத் தொடை
இருசீர் இடைவிடில் என்மனார் புலவர்
யா. வி. தொடை ஓத்து 44 உரை. மே-ப. 175

அளபெடைத் தொடை

68. அளபெழின் மாறல தொடுப்பது அளபெடை
யா. வி. 169

* 'பாப்பிற' என்பது வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் போலும்.

முரண் தொடை

69. மறுதலை உரைப்பினும் பகைத்தொடை ஆகும்
யா. கா. 40. ப. 158, யா. வி. 38. ப. 158

செந் தொடை

70. மாறல தொவ்வா மரபின செந்தொடை
யா. வி. தொடை ஒத்து 48, உரை. மே-ப. 188

இரட்டைத்தொடை

71. ஒருசீ ரடிமுழு தாயி னிரட்டை
யா. வி. தொடை ஒத்து 51, உரை. மே-ப. 190

ஒரே பாவில் தொடைபல, தளைபல வரல்

72. மயங்கிய தொடைமுதல் வந்ததன் பெயரால்
இயங்கினும் தளைவகை இன்னணம் ஆகும்
யா. வி. தொடை ஒத்து 53, உரை. மே-ப. 197

வெண்பா

73. ஏந்திசைச் செப்பல் இசையன வாகி
வேண்டிய உறுப்பின வெண்பா வாகும்
யா. வி. செய்யுளியல்-சூ-57, உரை. மே-ப. 225

வெண்பாவின் கடைசி அடியும், கடைச்சீரும்

74. முச்சீர் அடியான் இறுதலும், நேரிநிரை
அச்சீர் இயல்பின் அசையின் இறுதியாம்
யா. வி. செய்யுளியல்-சூ. 57,-உரை. மே-ப. 225

நேரிசை வெண்பா

75. குறட்பா இரண்டவை நால்வகைத் தொடையாய்
முதற்பாத் தனிச்சொலின் அடிமூய் இருவகை
விகற்பின் நடத்தல் நேரிசை வெண்பா
யா. கா-23 மேற், யா. வி-செய்யுளியல்-சூ-60 மேற். ப. 243

குறள் வெண்பா, வெண் செந்துறை

76. ஈரடி இயைந்தது குறள்வெண் பாவே
ஒத்த அடித்தே செந்துறை வெள்ளை
யா. வி. செய்யுள்-வெண்பாவும் அதன் வகையும்
சூ-59, உரை. மே-ப. 238, சூ-63, உரை. மே-ப. 325

பஃறொடை வெண்பா

77. தொடை மிகத் தொடுப்பது பஃறொடை வெண்பா
யா. வி. செய்யு-சூ-62, ப. 250

வெண்பாவின் இனங்கள்: — தாழிசை, துறை, விருத்தம்

78. வெண்பாத் தாழிசை வெண்டுறை விருத்தமென்
றிந்நான் கல்ல முந்நான் கென்ப
யா. வி. செய்யுளியல்-வெண்பாவும் அதன் வகையும்-சூ-56.
உரை. மே-ப. 221

வெள்ளொத்தாழிசை

79. அடிமூன் றாகி வெண்பாப் போல
இறுவ தாயின் வெள்ளொத் தாழிசை
யா. வி. சூ-66, ப. 258

வெண்டுறை

80. ஐந்தா றடியின் நடந்தவும் அந்தடி
ஒன்றும் இரண்டும் ஒழிசீர்ப் படுநவும்
வெண்டுறை நாமம் விதிக்கப் படுமே
யா. வி. 67. மே-ப. 268

வெளி விருத்தம்

81. மூன்று நான்கடி தோறும் தனிச்சொல்
கொளீஇய எல்லாம் வெளிவிருத் தம்மே
யா. வி. 68. மே-ப. 263

ஆசிரியப்பா

82. தன்பால் உறுப்புத் தழுவிய மெல்லிய
இன்பா அகவல் இசையதை இன்னுயிரீக்
கன்பா அறைந்த ஆசிரியம் என்ப
யா. வி. 69. மே-ப. 267

ஆசிரியப்பாவின் ஈறு

83. ஏயெனச் சொல்லின் ஆசிரியம் இறுமே
ஓ ஆய் என ஒரோவழி ஆகும் யா. வி. 69. மே-ப. 267

84. என்னென் சொல்லும் பிறவும் ஒன்றித்
துன்னவும் பெறாஉம் நிலைமண்டிலமே
யா. வி. 69. மே-ப. 267

நேரிசை ஆசிரியப்பா

85. இற்றதன் மேலடி ஒருசீர் குறைய
நிற்பது நேரிசை ஆசிரி யம்மே
யா. வி. 71. மே-ப. 270; பாடம்: ஈற்றதன்

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

86. இடைபல குறைவது இணைக்குற ளாகும்
யா. வி. 72. மே — ப. 272

அடிமறி மண்டில ஆசிரியப்பா

87. கொண்ட அடிமுத லாயொத் திறுவது
மண்டிலம் ஒத்திறின் நிலைமண் டிலமே
யா. வி. 73. மே — ப. 274

நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா

88. ஒத்த அடித்தாய் உலையா மண்டிலம்
என்னென் சிளவியை ஈறா கப்பெறும்
அன்ன பிறவுமந் நிலைமண் டிலமே
யா. வி. 74. மே — ப. 276

ஆசிரியத் துறை

89. நாற்சீர் அடிநான் சுந்தத்தொடை நடந்தவும்*
ஐஞ்சீர் அடிநடந் துறழ்அடி குறைந்தவும்
அறுசீர் எழுசீர் அவ்வியல் நடந்தவும்
எண்சீர் நாலடி ஈற்றயல் குறைந்தும்
தன்சீர்ப் பாதியின் அடிமுடி வுடைத்தாய்
அந்தத் தொடையின் அவ்வடி நடப்பிற்
குறையா உறுப்பினது துறையெனப் படுமே.
யா. வி. 76. மே — ப. 283

* பா. பே: அடி நான்காகத் தொடை மயிலை. சீனி.
வேங்கடசாமி, மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள் ப. 24,

ஆசிரிய விருத்தம்

90. அறுசீர் எழுசீர் அடிமிக நின்றவும்
குறைவில் நாண்கடி விருத்தம் ஆகும்

யா. வி. 77. மே — ப. 288

கலிப்பாவின் வகை

91. ஒத்தாழிசைக்கலி வெண்கலி கொச்சகமென
முத்திறத் தான்வரும் கலிப்பா என்ப

யா. வி. 79. மே — ப. 293

கலிப்பாவின் ஓசை

92. ஆய்ந்த உறுப்பின் அகவுதல் இன்றி
ஏந்திய துள்ளல் இசையது கலியே

யா. வி. 78. மே — ப. 291

நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா

93. விட்டிசை முதற்பாத் தரவடி ஒத்தாங்
கொட்டிய மூன்றிடைத் தாழிசை அதன்பின்
மிக்கதோர் சொல்லாம் தனிநிலை சுரிதகம்
ஆசிரி யத்தொடு வெள்ளையின் இறுதலென்
றோதினரீ ஒத்தாழிசைக்கலிக் குறுப்பே

யா. வி. 82. மே — ப. 300

அம்பேதாரங்க ஒத்தாழிசைக்கலி

94. உரைத்த உறுப்பொடு தாழிசைப் பின்னர்
நிரைத்த அடியால் நீர்த்திரை போல
அசையடி பெறினவை அம்போ தரங்கம்

யா. வி. 83. மே. ப. 063

வண்ணக ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா

95. குறில்வயின் நிரையசை கூடிய அடிபெறினே
வண்ணக மாகும்*

யா. வி. மயிலை. சீனி. வே. ம. த. நூ. மே. 56. ப. 25

* பாட்பேதம் 'குறில்வயின் நிரையசை கூட்டிய வாரா தடியவன் பெறினே வண்ணகமாகும். புலவர். இளங்குமரனார் பதிப்பு யா. வி. 324 தவறுடையது.

கொச்சகக் கலிப்பா

96. ஈற்றடி மிக்கன வெரத்தன வாகிப்
பலவும் சிலவும் அடியாய் வரினே
கலிப்பா இனத்துத் தாழிசை ஆகும்

யா. வி. மே. 87. ப. 349

அவிநயனார் காட்டும் தரவு கொச்சகப் பாட்டு
கோழியுங் கூவின குக்கில் குரல் காட்டுந்*
தாழியுள் நீலத் தடங்கணீர் போதுமினோ
ஆழிசும் வையத் தறிவ னடியேத்திக்
கூழை நனையக் குடைந்தும் குளிர்முனல்
ஊழியு மன்னுவா மென்றேலா ரெம்பாவாய்

யா. கா. 43. ப. 92

வெண்கலிப்பா

97. கலியொலி கொண்டு தன்றளை விரவா
இறுமடி வரினே வெண்கலி ஆகும்

யா. வி. 85. மே. ப. 325

கலித்துறை

98. ஐஞ்சீர் நான்கடி கலித்துறை யாகும்

யா. வி. 89. மே. ப. 350

கலிவிருத்தம்

99. நாற்சீர் நாலடி வருவ தாயின்
ஒலியின் இயைந்த கலிவிருத் தம்மே

யா. வி. 89. மே. ப. 351

வஞ்சிப்பா

100. தூங்கல் இசையால் தனிச்சொற் சுரிதகம்
தான்பெறும் அடிதனை தழீஇவரை வின்றாய்
எஞ்சா வகையது வஞ்சிப் பாவே

யா. வி. 90. மே. ப. 357

* இலக்கணம் எழுதி உரிய எடுத்துக்காட்டைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியரையும், யாப்புநூல் எழுதிய கையனாரையும் போல இவரும் நல்கினார்.

வஞ்சித்தாழிசையும் வஞ்சித்துறையும்

101. இருசீர் நாலடி மூன்றிணைந் திறுவது
வஞ்சித் தாழிசை; தனிவரின் துறையே
யா. வி. 91. மே. ப. 360

யாப்பு - புறனடை

102. ஒத்த அடியினும் ஒவ்வா விகற்பினும்
மிக்கடி வரினும் அப்பாற் படுமே
யா. வி. 93. ப. 368, வீரசோழியம்.
சொல். வேற்றுமைப்படலம், 6

எழுத்துக் குற்றம்

103. முன்னிலை நெடிலு மாவு மாவும்
னம்மிகப் புணரு மியங்குதிணை யான
யா. வி. 95. மே. ப. 422. யா. கா. 44

வகையுளி

104. எழுத்தல் கிளவியின் அசையொடு சீர்நிறைத்
தொழுக்கலும் அடியொடு தளைசிதை யாமை
வழுக்கில் வகையுளி சேர்த்தலும் உரித்தே
யா. வி. ஒழிபியல். 95. மே. ப. 397, 438

தனிச்சொல் நிற்குமிடம்

105. தனியே அடிமுதற் பொருள்பெற வருவது தனிச்சொல்,
அஃதிறுதியும் வஞ்சியுள் நடக்கும் என்ப
யா. வி. 94. மே. ப. 374,
பா. பே. இயலும்: யா. வி. ஒழிபியல் 95. மே. ப. 434

பொருள்கோள்

106. நிரனிறை, சுண்ணம், அடிமறி மொழிமாற்று, அடிமொழி
மாற்று என்னும் இந் நான்கினோடும், பூட்டுவில், புனல்யாறு,
தாப்பிசை, அளையறிபாப்பு, கொண்டுக்கட்டு என்னும் இவ்வைந்து
செய்யுட் பொருள்கோளும் உறழ இருபதாம். அவை வந்த வழிக்
கண்டு கொள்க. இருபது வகையானும் காட்டினார் அவிநயனார்
எனக் கொள்க. யா. வி. 95. ப. 393

நூறு வண்ணங்கள்

107. அவிநயனார், தூங்கிசை வண்ணம், ஏந்திசை வண்ணம், அடுக்கிசை வண்ணம், பிரிந்திசை வண்ணம், மயங்கிசை வண்ணம் என்ற இவ்வைந்தினையும்; அகவல் வண்ணம், ஒழுகிசை வண்ணம், வல்லிசை வண்ணம், மெல்லிசை வண்ணம் என்ற இந்நான்கினையும் குற்றெழுத்து வண்ணம், நெட்டெழுத்து வண்ணம், வல்லெழுத்து வண்ணம், மெல்லெழுத்து வண்ணம், இடையெழுத்து வண்ணம் என்ற இவ்வைந்தினையும் கூட்டி உறழ் நூறு வண்ணம் பிறக்கும் என்றார்.

யா. வி. 95. ப. 411

வண்ணம்

108. தத்தம் பாவினத் தொப்பினுங் குறையினும்
 ஒன்றொன்று ஒவ்வா வேற்றுமை வகையாற்
 பாத்தம் வண்ணம் ஏலா வாகிற்
 பண்போல் விகற்பம் பாவினத் தாகும்*

* காரிகை உரைகளில் இந் நூற்பா கையனார் இயற்றியது என்று காட்டியிருப்பது சரியன்று.

அவிநயப் புறனடை

அவிநயனாரால், 'அவிநயப் புறனடை' என்ற பிறிதொரு நூல் இயற்றப் பட்டதாகத் தெரிகிறது. இந் நூல், அவிநயர் எழுதிய அவிநய யாப்பிற்குப் புறனடையாகச் செய்யப்பட்டது. இச்செய்தி யாப்பருங்கலக் காரிகைக்கு உரையாசிரியர் எழுதிய பாயிர உரையால் தெரிய வருகிறது. யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் நூல், யாப்பருங்கலம் என்ற நூலின் புறனடை நூலாகும். இரண்டு நூல்களின் ஆசிரியரும் அமுத சாகரரே. இச் செய்தியை விளக்க வந்த யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையாசிரியர் "அவிநயர் யாப்பிற்கு நாலடி நாற்பதுமீ போல யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய் அலங்காரம் உடைத்தாகச் செய்யப்பட்டமையால் யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் பெயர்த்து" என்றெழுதுகிறார்.¹ இந்நூலினின்று வெண்பாவின் ஒரு பகுதியை மயிலைநாதர் எடுத்துக்காட்டி, 'என்பது அவிநயப் புறனடை' என்று குறிப்பிடுவதும் இந்நூலின் பெயரை வற்புறுத்துகின்றது.²

வெண்பாவினால் ஆன நூல்: இவ்விலக்கண நூல் வெண்பாக்களால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இது, மயிலைநாதர் எடுத்துக் காட்டும் வெண்பாச் சூத்திரங்களால் விளக்கமாகிறது. அவ் வெண்பாக்கள் நான்கு வரிகளால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இது, யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரர், அவிநய வெண்பாக்களை எடுத்துக் காட்டி 'நாலடி நாற்பது உடையார் கூறியது' என்பதனாலும், 'நாலடி நாற்பது எழுத்துப் புறனடை,' 'நாலடி நாற்பது அசைப் புறனடை' என்று குறிப்பதாலும் தெரிய வருகிறது.³ நாலடி என்பது பெரும்பாலும் வெண்பாக்களையே குறிக்கும். வெண்பாவினால் ஆன நூலை நாலடியார் என்றும் நாலடி நாற்பது என்றும் குறித்தல் காண்க.

நாலடி நாற்பது: இந்நூலுக்கு 'நாலடி நாற்பது' என்பது ஒரு பெயர் என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியினால் அறியப்படுகிறது. அவர் இரண்டிடங்களில் 'நாலடி நாற்பது' என்றும், ஓரிடத்தில்

1. யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை. பாயிரம். 1.

2. நன்னூல் மயிலை நாதர் உரை. 127.

3. யாப்பருங்கல விருத்தி. சூ. கழகப்பதிப்பு ப. 30, 31.

நாலடி நாற்பது உடையார்' என்றும் குறித்தல் இதனைக் காட்டுகிறது.⁴ யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையாசிரியரும், 'அவிநயனார் யாப்பிற்கு நாலடி நாற்பது ஒரு புறனடை' எனக் குறிப்பதும் இதனை வற்புறுத்தும்.⁵

குறள் வெண்பாக்கள்: மயிலைநாதர் எடுத்துக்காட்டும் அவிநயப் புறனடைப்பாக்கள் குறள் வெண்பாக்களாக இருக்கின்றன. இவை அவிநயப் புறனடை, நாலடி வெண்பாக்களால் ஆனது என்பதற்கு முரணாக இருக்கின்றன. ஆய்ந்து பார்த்தால் இம்முரண் விலகி விடும். மயிலைநாதர் காட்டுவன குறள் வெண்பாக்கள் அல்ல; வெண்பாவின் பகுதிகள். இவ்வாறு தன் தேவைக்குத் தக, பாவின முன் பகுதியையோ பின் பகுதியையோ, ஒரு சிறு பகுதியையோ காட்டுதல், உரையாசிரியர் கையாளும் மரபு ஆகும்.

வெண்பாவில் இலக்கணம்: இலக்கணங்கள் பெரும்பாலும் ஆசிரியத்தாலேயே எழுதப் பெறும். வெண்பாவில் எழுதப்படுதல் சங்க காலத்திற்குப் பின் வந்த மரபாதல் வேண்டும். இந்நிலையில், நேமிநாதத்திற்கு முன்பாக, வெண்பாவில், எழுதப்பட்ட இலக்கணநூல், அவிநயப் புறனடையே என்பது தெளிவாகிறது. வெண்பாவிலும் இலக்கணம் எழுத முடியும் என்பதை முதலில் நிறுவிக்காட்டியவர் சைனராகிய அவிநயனாரே என்பதும், இந்நூலால் புலனாகின்றது. ஆசிரியப் பாவினால் தன்னால் இலக்கணம் இயற்ற முடியும் என்பதை ஏனைய இலக்கண நூல்கள் மூலமாகவும், வெண்பாவினால் இலக்கணம் எழுத முடியும் என்பதை இந்நூல் மூலமாகவும் அவிநயனார் நிறுவி இருக்கிறார்.

அவிநயப்புறனடை பதிப்பு முறை: யாப்பருங்கல விருத்தி, நன்னூல் மயிலைநாதர் உரை ஆகியவற்றினின்று, அவிநயப் புறனடை வெண்பாக்கள் திரட்டப்பட்டு, ஒவ்வொன்றிற்கும் தலைப்பிடப்பட்டுத் தரப்படுகின்றன.

1, 2, 5, 8 என்ற எண்களாக உள்ள வெண்பாக்கள் நேமிநாத உரையினின்று எடுக்கப் பெற்றன. இவை பெரும்பாலும் அவிநயப் புறனடையைச் சார்ந்தன வாதல் வேண்டும். காரணம், 'அவிநயப்

4. யாப்பருங்கல விருத்தி, கழகப்பதிப்பு, ப. 30, 31.

5. யாப்பருங்கலக் காரிகை பாயிர உரை.

பதிப்பு முறை' என்ற தலைப்பில் விரிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'நாலசைச்சீரி' எனத் தொடங்கும், யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள் (சீரோத்து 15. உரை) வெண்பா ஒன்றை அவநயப்புறனடையைச் சாரீந்ததாகக் காட்டுவாரி அறிஞர்.⁶ இவ்வாசிரியனால் அவ்வெண்பா அவ்வாறு கொள்ளப்படவில்லை. அவ்வெண்பா, யாப்பருங்கல ஆசிரியர் அமுதசாகரராலேயே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். 'அமுதசாகரம்' எனும் தலைப்பில் இவ்வாசிரியனால் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூலில் காண்க.

6. வெங்கடசாமி, மயிலை. சீனி. மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள், 1967, ப. 259, 60.

அவிநயப் புறனடை

சிறப்புப்பாயிரம்

109. வணக்கம் அதிகாரம் என்றிரண்டும் சொல்லச்
சிறப்பென்னும் பாயிரம் ஆம் நே. எ. பாயிரம். 3

முதல் வைப்பு எழுத்துகள்

110. அகரம் முதலாக ஆய்தம் இடையாக
னகரம்ஈ றாகமுதல் வைப்பு நே. எ. 1

அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்துகள்

111. குறில்நெடில் ஆய்தம் அளபெடைஐ காரக்
குறில்குற் றிகரம்உகரம்... மறுவில்
உயிர்மெய் விராய்மெய்யொடு ஆறாறு எழுத்தாம்
செயிர்வண்மை மென்மை சமன்.* யா. வி. 2. மே-ப. 30

அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்துகள் 16

112. குறிலுயிர் வல்லெழுத்துக் குற்றுக்கர ஆதி
குறுகிய ஐஔமவ் வாய்தம்—நெறிமையால்
ஆய்ந்த அசைதொடைதாம் வண்ணங்கட்கெண்
முறையால்
ஏய்ந்தன நானான் கெழுத்து யா. வி. 2. மே-ப. 31

ஐகாரக்குறுக்கத்தின் மாத்திரை அளவு ஒன்றே

113. குறுமை எழுத்தின் அளவேஐ கார
நெடுமையின் நீங்கியக் கால் நே. எ. 5

தமிழ்ச்சிறப்பெழுத்துகள்

114. றனமுள ஒவ்வந் தனியு மகாரமும்
தன்மைத் தமிழ்பொது மற்று** நன். மயிலை. 149

சொல்

115. தன்னை உணர்த்தின் எழுத்தாம் பிறபொருளைச்
கட்டுதற் கண்ணேயாம் சொல் நன். மயிலை. 271

* என்பது நாலடி நாற்பது எழுத்துப் புறனடை என்பார்.

** பாடபேதம்: றனள ஒவ்வும் தனியும் முகாரமும்
தன்மைத் தமிழ்பொது மற்று.

வழுக்களின் தொகை

116. திணைபால் மரபு வினாச்செப்புக் காலம்
இடனொ(டு) ஏழ் ஆகும் இழுக்கு நே. சொ. 2

நால்வகைப் பாக்களின் மயக்கம்

117. ஆசிரியப் பாவிள் அயற்பா அடிமயங்கும்
ஆசிரியம் வெண்பாக் கலிக்கணாம்-ஆசிரியம்
வெண்பாக் கலிவிரவும்; வஞ்சிக்கண் வெண்பாவிள்
ஒண்பா அடிவிரவா உற்று யா. வி. 31. மே-ப. 291

தளைமயக்கம்

118. சீர்வண்ணம் வெள்ளைக் கலிவிரவும்; வஞ்சியுள்
ஊரும் கலிப்பாச் சிறுச்சிறிதே-பாவினும்
வெண்பா ஒழித்துத் தளைவிரவும்; செய்யுளாம்
வெண்பாக் கலியுட் புகும். யா. வி. 31. மே-ப. 129

உண்டி

119. உணவே அமுதம் விடமு மாறும்
பன்னிருபாட்டியல், கழகப் பதிப்பு 19-14. ப. 10

மங்கலப்பாக்கள்

120. வெள்ளை அகவல் விருத்தம் கலியே
வஞ்சி என்றிவை மங்கலப் பாவே
பன். பா. 98-74. ப. 42

உலா

121. காட்டிய முறையே நாட்டிய ஆண்பாற்கு
எல்லையும் பொருளும் இயல்புற ஆய்ந்து
சொல்லிய தொன்னெறிப் புலவரும் உளரே*
பன். பா. 135-94. ப. 71

* பெண்பாற்குப் பேதை முதல் பேரிளம் பெண் ஈறாக ஏழு பருவங்கள் கூறப்பெறுதலைப் போல, ஆண்பாற்கும் ஏழு பருவங்கள் உள்ளன.

- (1) பாலன்-வயது 1-7 (2) மீளி-வயது 8-10 (3) மறவோன்-வயது 11-14 (4) திறலோன்-வயது 15 (5) காளை. 16(6) விடலை. 17-30 (7) முதுமகன் 30-க்கு மேல்

அவிநயனக் பாட்டியல்

பாலன்

122. பாலன் யாண்டே ஏழென மொழிப
பன். பா. 135-95. ப. 71

மீளி

123. மீளி யாண்டே பத்தியை காரும்
பன். பா. 135-96. ப. 71

மறவன்

124. மறவோன் யாண்டே பதினான் காகும்
பன். பா. 135-97. ப. 78

திறலன்

125. திறலோன் யாண்டே பதினைந்தாகும்
பன். பா. 135-98. ப. 71

காளை

126. பதினா றெல்லை காளைக் கியாண்டே
பன். பா. 135-99. ப. 71

விடலை

127. அத்திறம் இறந்த முப்பதின் காரும்
விடலைக் காகும் பன். பா. 135-100. ப. 71

முதுமகன்

128. அத்திறம் இறந்த முப்பதின் காரும்
விடலைக் காகும் மிகினே முதுமகன்
பன். பா. 135-100. ப. 71

வாதில் வெல்லும் வழி

129. தூக்கியல் வகை ஓலையைச்
செவித்திறம் கொள்ளாது தெரியுங் காலைத்
தானே நம்பி மகனே மாணி
ஆசான் என்று அவரில் ஒருவர் இழுக்கிலை
குற்றம் வகுத்துடன் படாமல் சொல்லின்
வென்றியும் பெறுமே.
நவநீதப் பாட்டியல், பொதுமொழியியல். 96

அவை புகும் நெறி

130. அவைபுகும் நெறியே ஆயுங் காலை
வாயினில் உரைத்துக் கூடிப் புகுங் காலை
இருவரும் புகாரி ஒருவர் முன்புகின்
புக்கவன் தொலையும் உய்த்தெனும் உண்மையின்
இருவரும் கூடி ஒருங்குடன் பட்ட
தொரிவுடன் உணர்ந்தோர் செப்பினர் என்ப*
நவநீதப் பாட்டியல் உரை, பொதுமொழியியல். 96

* இறுதி இரண்டையும் அவிநயனார் கலாவியல் என்பர்
நவநீதப் பாட்டியல் உரைகாரர்,

அவிநயனார் புறத்திணைப் படலம்

பன்னிரு படலம்: புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கு (கி.பி.8) முன் இந்நூலே பெருக வழங்கியது. புறத்திணைகள், (1) வெட்சி, (2) வஞ்சி, (3) உழிஞை, (4) தும்பை, (5) வாகை, (6) காஞ்சி, (7) பாடாண் என்று ஏழு என்பர். இதுவே தொல்காப்பிய முறை. இதற்கு மறுதலையாகப் புறத்திணை பன்னிரண்டு என்ற கோட்பாடும் பழங்காலத்தில் இருந்தது.

1. வெட்சி	நிரைகவரீதல்	தொல்காப்பியர்
2. கரந்தை	நிரை மீட்டல்	அதங்கோட்டாசான்
3. வஞ்சி	படை எடுத்தல்	பனம்பாரனார்
4. காஞ்சி	நிலையாமை	அவிநயனார்
	படையைத்தடுத்தல்	
5. நொச்சி	மதிலைக் காத்தல்	காக்கை பாடினியார்
6. உழிஞை	மதிலை முற்றுதல்	நற்புத்தனார்
7. தும்பை	எதிர்நின்று பொரல்	துராலிங்கர்
8. வாகை	வெற்றி கூறல்	வையாபிகள்
9. பாடாண்	புகழ்ச்சி கூறல்	வாய்ப்பியன்
10. பொதுவியல்	எஞ்சியவை	கழாராம்பன்
11. கைக்கிளை	ஒருதலைக்காமம்	செம்பூன் சேய்
12. பெருந்திணை	ஒவ்வாக்காமம்	வாமனன்.

இப்பன்னிரண்டையும் அகத்தியரின் மாணாக்கர் பன்னிருவரும் எழுதினர் என்று தெரிகிறது. அப்பன்னிருவரில் தொல்காப்பியர் முதலாமவர். வாமனர் இறுதியில் இடம் பெறுபவர். இவ்வரிசையிலேயே இந்நூல் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்று கருத இடமுண்டு. பன்னிரு மாணாக்கர்க்கும் தலைவர் தொல்காப்பியர் ஆவார். இது,

அலைகடல் அடக்கி மலையத்து இருந்த
 இருந்தவன் தன்பால் இயற்றமிழ் உணர்ந்த
 புலவர்பன் னிருவருள் தலைவ னாகிய
 தொல் காப்பியன்

என்று அகப் பொருள் விளக்கப் பாயிரம் குறிப்பிடுவதால் உறுதியாகிறது.

நிலையாமையை வற்புறுத்துவதே காஞ்சித் திணையின் நோக்கமாகும்.

“காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பின் பல்லாற் றானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”

என்பது தொல்காப்பியம் (புறத்திணை இயல் 18). சங்க இலக்கியங்களுள் காஞ்சி என்ற பெயர் இணைப்புள்ள ‘மதுரைக் காஞ்சி’ என்ற பத்துப்பாட்டு இலக்கியமும், நிலையாமையை வற்புறுத்துகிறது. ஆதலின் காஞ்சி என்பதே நிலையாமை. இதுவே பழந்தமிழர் கொள்கை. நிலையாமைக் கொள்கையைப் பெரிதும் போற்றுபவர் சைனர். அவிநயனார் சைனர். ஆதலால், பன்னிரு படலத்தில் இடம் பெற்றிருந்ததாகக் கருதப்படும் காஞ்சிப் படலத்தை அவரே படைத்திருத்தல் கூடும்.

பன்னிரு படலமும் பன்னிருவரும்: பன்னிரு படலம் என்ற நூல் இருந்தது என்ற உண்மை, உரைகளால் தெரிய வருகிறது. இறையனார் அகப்பொருள் உரை ‘அளவினால் பெயர் பெற்றது பன்னிரு படலம்’ என்று குறிப்பிடுகிறது¹ தொல்காப்பிய இளம் பூரணம் ‘ஓத்தினாற் பிண்டமாயிற்று’ என்று கூறுகிறது.² அது, புறத்திணை பன்னிரண்டு என்று கூறும் பன்னிருபடல முறையை மறுத்து மொழிகிறது.³ தொல்காப்பியர், பன்னிருபடலத்தின் முதல் படலமான வெட்சிப் படலத்தை இயற்றவில்லை எனப் பிறிதோர் இடத்தில் அது மறுக்கிறது.⁴ அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம் என்ற நூற்பா விளக்கவுரையில், பன்னிரு படல நூற்பாவையும் இளம்பூரணம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பன்னிருபடலத்தில் முதற் படலமாகிய வெட்சிப் படலத்தைப் பன்னிருவரில் முதலாமவராகிய தொல்காப்பியர் இயற்றினார். இச்செய்தி இளம்பூரணர், தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயல் இரண்டாம் நூற்பாவிற்கு எழுதும் உரையால் புலனாகிறது.

1. இறையனார் களவியல் உரை.
2. தொல். பொருள். செய்யுளியல். 165.
3. தொல். பொருள். புறத்திணை இயல் முன்னுரை.
4. தொல். பொருள். புறத்திணையியல் 2.
தொல். பொருள். புறத்திணையியல் 74. கழகப்பதிப்பு ப. 114.

'பன்னிரு படலத்துள் 'தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழில் என்று அன்ன இருவகைத்தே வெட்சி' என இரண்டு கூறுபடக் கூறினாராயினும், முன் வருகின்ற வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை முதலாயின எடுத்துச்செலவு, எயில்காத்தல், போர் செய்தல் என்பன அரசரி மேல் இயன்று வருதலின், வேந்துறு தொழில் ஒழித்து, தன்னுறு தொழில் எனத் தன் நாடும் பிறர் நாடும் களவின் ஆள்நிரை கோடலின் இவர் அரசரது ஆணையை நீங்கினாராவார். ஆதலால் அவர் அவ்வாறீ கூறல் மிகைபடக் கூறலாம். அதனால் பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினாரென்றால் பொருந்தாது' என்று இளம் பூரணர் குறிப்பது, தொல்காப்பியர் பன்னிரு படல ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் அல்லர் என்பதைக் காட்டுவதோடு, அவர் காலத்தில், தொல்காப்பியம், பன்னிரு படலத்தின் முதலாவதான வெட்சிப் படலம் செய்தார் என்ற கருத்துப் பரவி நிலை பெற்றிருந்ததையும் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியர் வெட்சிப் படலத்தை இயற்றினதாக இருந்தால், முறையே பன்னிருவருள் நான்காமவராக இடம் பெற்றுள்ள அவிநயனார், நான்காவது படலமாகிய காஞ்சிப் படலத்தை எழுதி இருத்தல் வேண்டும்.

அவிநயனார் காஞ்சிப் படலம்: இச்செய்தி, அவிநயனாரின் சைன சமயச் சார்பாலும் உறுதியாகிறது. சைன சமயம், நிலையாமையை வற்புறுத்தும் சமயமாகும். சைனர் எழுதிய அற இலக்கியங்கள் அனைத்தும் நிலையாமையைப் பெரிதும் வற்புறுத்துவதால் இதனை உறுதி செய்து கொள்ளலாம். அவிநயனார் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றையும் முற்றும் எழுதினவர். எனினும், அவர் எழுதிய அகத்திணை நூற்பாக்கள் கிடைக்கும் அளவிற்குப் புறத்திணை நூற்பாக்கள் கிடைக்கவில்லை. அவர் எழுதின பன்னிரு படல நூலோடு சேர்ந்து அழிந்தது என்று உய்த்திட இடமிருக்கிறது.

நச்சினார்க்கினியர், தமது சீவக சிந்தாமணி உரையிலும், பேராசிரியர் தம் பொருளதிகார மரபியலிலும் பன்னிரு படலத்தைக் காட்டுவர். இதனால், பன்னிரு படலம் என்ற நூல் கி. பி. 12, 14, 15-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழங்கி இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. அதற்குப் பின்பே அந்நூல் மறைந்து போயிருக்கிறது.

பன்னிரு படலம் என்ற நூல் உண்மை: பன்னிரு படலம் இன்றில்லை எனினும் அந்நூலை முற்றும் வழி ஒற்றி வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இன்றும் நின்று நிலவுகிறது. பன்னிரு படலத்தில் பேசப்பட்டது போலவே வெட்சி முதல் பெருந்திணை ஈறாக, பன்னிரண்டு திணைகள் இந்நூலில் பேசப்படுகின்றன. இந்நூல் பன்னிரு படலத்தை முதலூலாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட வழிநூலே. இதனைப் பேராசிரியர் தம் உரையில் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

பன்னிரு படலம் முதல் நூலாக வழிநூல் செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரும் இது கூறினார்⁵ எனவரும் பேராசிரியர் கூற்று இதனை உறுதி செய்கிறது.

பன்னிரு படலத்தைப் பின்பற்றியே ஐயனாரிதனாரி வெண்பாமாலை செய்தார் என்பது, புறப்பொருள் வெண்பாமாலைச் சிறப்புப் பாயிரத்தாலும் தெரிய வருகிறது.

“பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த

பன்னிரு படலமும் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்”

என்று ஐயனாரிதனாரின் சிறப்பினைப் பாயிரம் தெரிவிக்கின்றது.

நிலைபெற்ற சிறப்பினை உடைய தேவர்கள் வேண்ட தெற்கே உள்ள பொதியமலையின்கண் அகத்திய முனிவரன் வீற்றிருந்தான். அவனிடம், பிறரால் கிட்டுதற்கரிய பெரிய புகழினையுடைய தொல்காப்பியன் என்னும் நல்லாசிரியன் முதலாக, பன்னிரு நல்லிசைப் புலவரும், குளிர்ந்த தமிழ் மொழியினைக் குற்றமின்றிக் கற்றுணர்ந்தனர். இப்பன்னிருவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து, புறப்பொருள் இலக்கணம் பற்றி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு படலம் இயற்றினர். அவர்கள் இயற்றிய பன்னிரண்டு படலங்களின் தொகுப்பே பன்னிரு படலம் என்னும் தனிப்பெரும் நூலாயிற்று. இச் செய்தி புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப் பாயிரத்தில் பொதிந்து கிடக்கிறது.

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்

தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவரன்

தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த

துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன் முதல்

5. தொல். பொருள். மரபியல், 94.

**பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம்''**

ஆகவே பன்னிரு படலம், பன்னிரண்டு புலவர்களால் இயற்றப்பட்டது என்பதும், அவர்கள் அகத்தியரின் மாணாக்கர் என்பதும், அவர்களுள் தொல்காப்பியன் முதலாமவன் என்பதும் மேற்கண்ட பாயிரத்தால் தெளிவாகின்றன.

அன்றியும், பிறிதொரு செய்தியும் இதனால் தெரிய வருகிறது. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் காலம் கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு என்றும், 7 ஆம் நூற்றாண்டு என்றும்,⁶ 8 ஆம் நூற்றாண்டு என்றும்,⁷ 9 ஆம் நூற்றாண்டு என்றும்⁸ பலவாறாகக் கூறுவர். இவற்றுள் கி. பி. 8 அல்லது ஒன்பது என்பதே பெரிதும் பொருத்தமுடையது. கி. பி. 8, 9 ஆம், நூற்றாண்டுகளில், எழுதப்பட்ட புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில், பன்னிரு படலம் சுட்டப்படுவதால், பன்னிருபடலம், இக் காலத்திற்கு முந்தியது என்பது தெளிவாகிறது. பன்னிரு படல ஆசிரியர்களுள் ஒருவராகிய அவிநயனாரின் காலமும், இக் காலத்திற்கு முந்தி இருத்தல் வேண்டும் என்றாகிறது.

பன்னிருபடலத்தின் பழமை: புறப்பொருள் வெண்பா மலைக்கு முந்தியது பன்னிருபடலம். சிலப்பதிகாரத்தில், நிரை கவர்தல், கரந்தை எனக் குறிக்கப்படுகிறது. 'கரந்தை அலறக் கவரீந்த இனநிரை' (வேட்டுவ வரி. கொடை) என்றும்,

“பொதியிற் பொருப்பின் பிறர்நாட்டுக் கட்சியும் கரந்தையும் பாழ்பட வெட்சி குடுக விறல் வெய்யோனே” (வேட்டுவ வரி) என்றும் இளங்கோ, கரந்தையைக் குறிப்பிடுகிறார். இது தொல்காப்பியர்க்கு முரணான புறத்திணைக் கோட்பாடு.

தொல்காப்பியர் உழிஞைத் திணையில் குடைநாட்கோள், வாள்நாட்கோள் (தொல். புறம். 13) ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார். இளங்கோ, அவற்றை வஞ்சித்திணையில் கூறுகிறார். (கால்கோள்

6. இளவரசு, சோம., இலக்கண வரலாறு. ப. 98.

7. சாமிநாதையர் உ. வே. புறப்பொருள் மாலை, பதிப்பு முகவுரை.

8. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 10, நூற். 1972. ப. 111.

43-45) புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலும் வஞ்சித்திணையிலேயே மேற்கண்டவை இடம் பெற்றுள்ளன. (வஞ்சி. சூ. 1).

தொல்காப்பியர் காஞ்சியை நிலையாமை என, இளங்கோ, 'பல்வேல் மன்னர் காஞ்சித் தானையொடு காவலன் மலைந்தான்' (சிலம்பு. கால்கோள். 188-191) என்று கூறியுள்ளார். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறும் காஞ்சித் திணை இலக்கணமும் இதனோடு ஒத்து வருகிறது. இவற்றால், தொல்காப்பியர்க்கு மாறான, புறத்திணைக் கோட்பாடு ஒன்று இளங்கோ காலத்தில் இருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. அது புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கு முற்பட்டது. அது எதுவாக இருத்தல் வேண்டும்? பன்னிரு படலமே என்பது வெள்ளிடை.

திருக்குறளும் பன்னிருபடலமும்: திருக்குறள் சிலம்பிற்கு முற்பட்டது. அதனுள்,

“கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியாநகும்” (774)

என்பது நூழிலாட்டு என்னும் துறையைச் சார்ந்தது. தொல்காப்பியத்தில் நூழில் என்பது குறிக்கப்பட்டதும் இப்பொருளில் குறிக்கப்படவில்லை.

பல்படை ஒருவற்கு உடைதலின் மற்றவன்
ஒள்வாள் வீசிய நூழில்

என்பது தொல்காப்பியம் (புறம் 17). இவ்விடைக்கணத்திற்கும், திருக்குறளிற்கும் தொடர்பில்லை. மாறாக, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, தும்பைப் படலத்தில் 'நூழில்' எனவும் 'நூழிலாட்டு' எனவும் இரண்டு துறைகள் குறிக்கப்படுகின்றன (தும்பை. 1). அவற்றுள் நூழிலாட்டின் இலக்கணம் பின்வருமாறு குறிக்கப்படுகிறது:

களங்கமுடிய படையிரிய உளம் கழிந்த வேல்
பறிந்து ஒச்சின்று.

இவ்விடைக்கணம் மேற்கண்ட குறளோடு முற்றும் பொருந்துகிறது.

கான முயலெய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்தவேல் ஏந்தல் இனிது (772)

இதனைத் 'தழிஞ்சி' எனும் துறை என்பர். தொல்காப்பியர் தழிஞ்சி என்பதை வேறுவகையில் 'அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சி' (புறத்திணை. 8) என விளக்குவர். மாற்றோர் படையைத் தடுத்துப் போர் செய்து புண்பட்ட வீரரைப் பொருட்கொடை, இன்சொல் முதலியவற்றால் தழுவிக்கொள்க என்பது தொல்காப்பியக் கோட்பாடு. வெண்பாமாலை யார், தோற்றோடும் வீரன் முதுகில் வாள் ஓச்சா மரபினன் தழிஞ்சி யான் என்பர். மேலே காட்டிய குறளுக்கு, வெண்பாமாலை காட்டும் இலக்கணமே பெரிதும் பொருந்துவது. வெண்பாமாலை, பன்னிரு படலத்தின் எதிரொலி. எனவே, திருவள்ளுவருக்கும் பன்னிரு படலமே உடன்பாடு என்றாகிறது.

புறநானூறும் பன்னிருபடலமும்: புறநானூறு 260, 261, 263, 264 என்ற எண்ணுடைய பாக்கள் கரந்தைத்திணை என்றும், கையறு நிலைத்துறை என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் கரந்தைத் திணையோ, கையறு நிலைத்துறையோ இல்லை. ஆனால் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் கரந்தைத் திணை தனியாக விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது.

புறநானூறு 271, 272 ஆகியன நொச்சித்திணை என்றும் செரு விடை வீழ்தல் துறை என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள (புறம்-9, 10) திணை துறைகளோடு பொருந்தவில்லை. மாறாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோடு பொருந்தியுள்ளன. இவை போன்று இன்னும் சில திணை துறைகள், தொல்காப்பியப் புறத்திணையிலோடு பொருந்தி வராமல், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையோடு பொருந்தி நிற்கின்றன.

தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும்: தொல்காப்பியர் வெட்சி முதலாகப் பாடாண் ஈறாக ஏழு திணைகளைப் புறத்திணை இயலில் விளக்குகிறார். இவையன்றி வேறிரண்டு திணைகளின் பெயர்களையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

'அனைக்குரி மரபினது கரந்தை' (புறம் 5)

'அகத்தோள் வீழ்ந்த நொச்சி' (புறம். 13)

என்று குறிப்பிடும் இடங்களில், கரந்தை, நொச்சி என்ற சொற்கள் ஆளப்படுகின்றன.

சில பொதுச் செய்திகளை 'வெறியறி சிறப்பு' (புறம் 5) என்ற நூற்பாவில் குறிக்கின்றமையால், பொதுவியல் அவர்க்கு உடன்பாடு என்றாகிறது.

'அகப்புறம்' (அகத்திணை 23) எனக் குறிப்பதால், கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பன அகத்திற்குப் புறமாகக் கருதத் தக்கன என்பதும், கைக்கிளை, பெருந்திணை எனத் தனிப்படலங்களாக இடம் பெறுதல் தக்கன என்பதும் அவை தொல்காப்பியர்க்கு உடன்பாடு என்பதும் தெரிய வருகின்றன. எனவே, தொல்காப்பியர்க்கு முன்பே புறத்திணை நூலொன்று வழங்கியது என்று தெரிகிறது.

ஆதலால், புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக்கு முதல் நூலும், புறத்திணை பன்னிரண்டு என்று பகுத்தளிப்பதும் ஆகிய பன்னிரு படல நூலே, அப்புறத்திணை நூலாக இருக்கலாம் என்க. எனவே இப்பன்னிரு படல நூற் கொள்கையையே தொல்காப்பியர், ஏழாகத் தொகுத்துரைத்தார் என்க. 'புலம் தொகுத்தோன்' என்று தொல்காப்பியப் பாயிரம் குறிப்பதும் இதனை வலியுறுத்துகிறது என்பர் மறைந்த அறிஞர் மு. அருணாசலம் பிள்ளை.⁹ பன்னிரு படலம் தொடர்பான ஆய்வில், இக்கருத்து முதன்மை வாய்ந்தது என்பதால் ஈண்டுக் காட்டப்பெற்றது.

பன்னிருபடலத்தில் அவிநயனார் எத்திணைப் படலத்தை எழுதினார் என்பதை, உறுதி செய்ய இயலாது. ஏதேனும் ஒரு படலத்தை எழுதினார் என்பது உறுதி. அது காஞ்சித்திணைப் படலமாக இருக்கலாம் என்பது ஓர் ஊகமே. எவ்வாறு ஆயினும் அவிநயனார் ஆய்வில் பன்னிரு படலம் தவிர்க்க முடியாதது. ஆதலால், உரையாசிரியர்கள் பன்னிருபடல நூற்பாக்களாக மேற்கோள் காட்டுவன இங்கே தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன. மறைந்து கிடக்கும் ஏட்டுச் சுவடிகள் எல்லாம் அச்சேறுமானால், அவற்றுள் பன்னிருபடலமும் ஒன்றாக இடம் பெறுமானால் பன்னிருபடலம் என்ற மறைந்து விட்ட புற இலக்கணப் புறையல் பல செய்திகளைத் தெளிவு படுத்தும்.

9. அருணாசலம் பிள்ளை, வித்துவான், மு. புறத்திணை இலக்கண ஆராய்ச்சி. தமிழியல் காட்சிகள். 1968. ப. 5-15.

புறப்பொருள் அறமும் இன்பமும் அகலாதது

1. ஆன்ற சிறப்பின் அறம் பொருள் இன்பமென
முன்றுவகை நுதலிய நூலக மவற்றுள்
அறமும் இன்பமும் அகலாது ஆகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே
இளம்பூரணர். புறத்திணை. முகப்புரை.

வெட்சி

2. தன்னுறு தொழிலே வேந்துறு தொழிலென்
றன்ன இருவ கைத்தே வெட்சி
இளம்பூரணர். புறத்திணை. 2.

கரந்தை

3. பல்லாக் கொண்டார் ஒல்லாரீ என்னும்
பூசல் கேட்டுக் கையது மாற்றி
நச்சினாரீக்கினியரீ
சீவகசிந்தாமணி, கோவிந்தையாரீ இலம்பகம். 20

வெட்சியும் கரந்தையும்

4. வெட்சியும் கரந்தையும் தம்முள் மாறே யா. வி. ப. 571

வஞ்சியும் காஞ்சியும்

5. வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முள் மாறே யா. வி. ப. 571

உழிஞையும் நொச்சியும்

6. உழிஞையும் நொச்சியும் தம்முள் மாறே யா. வி. ப. 571

தும்பை

7. பொருதல் தும்பை புணர்வது என்ப யா. வி. ப. 571

கணிவன் முல்லை

8. பனியும் வெயிலும் கூதிரும் யாவும்
துனியில் கொள்கையொடு நோன்மை எய்திய
தணிவுற்று அறிந்த கணிவன் முல்லை
இளம்பூரணர். புறத்திணை. 74

அகத்திணைப் புறம்

9. கைக்கிளை என்றா, பெருந்திணை என்றாங்கு
அத்திணை இரண்டும் அகத்திணைப் புறமே
யா. வி. ப. 570

அகப்புற விரி

10. ஆய்ந்த அகப்புறம் ஐயிரண்டும் ஆயுங்கால்
காந்தள்
அமர்த்த ஈரைந்தும் அகத்தின் புறமே யா. வி. ப. 570

இந்நூற்பாவை ஒட்டி ஒரு நூற்பா வீரசோழிய உரையில் (95) மேற்கோளாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. அது பன்னிரு படலமாதல் கூடும் என்பதால் ஈண்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஆய்ந்த அகப்புறம் ஐயிரண்டும் ஆயுங்கால்
காந்தள் கலிமடன்மா ஏறுதல்; காமமிக்
காய்ந்தவரீ வள்ளி வெறியாட்டம்; காமமிக்
சுரநடை மாதரீ வருத்தம்; சுரனுள்
முதுபாலை தன்னை மொழியின் மதுமலரீத்தார்க்
காவலன் வியக் கவன்ற ததுவாகும்;
பாசறை முல்லை தலைமகன் பாசறைக்குள்
மாசறா மாதரை உள்ளுதல்; மாசற்ற
இல்லவள் முல்லையும் அலீதேயாம்; சொல்லுங்கால்
குற்றிடை கோல்வளை யானைத் தலைமகன்
முற்றத் துறந்த துறவாம்; குறுங்கலி
முற்றத் துறந்த தலைமகனை முன்னின்று
பொற்றொடி மாதர் பழிதூற்றாம்; குற்றந்தீர்
தாபதம் காதல் தலைமகனை நீங்கிய
மேவரு மாதரீ நிலையாகும்; மேவருஞ்சீர்
நீக்கப்பட்ட டாளை உவந்த தலைமகன்
பாரீத்துறாஉம் தன்மை அதுவாம் தபுதாரம்
பத்தும் அகத்தின் புறம்

வீரசோழிய உரை. மேற். 49

பெருந்திணை

11. அகத்திணை மருங்கின் அளவு மயங்கி
விதப்ப மற்றவை வேறா வேண்டி
வஞ்சி அடியின் யாத்தனர் புலவர்
அகத்திணை மருங்கின் அணையும் ஆறே யா. வி. ப. 128

யாப்பருங்கலம்

சோழர் காலத்தில் இலக்கண, இலக்கியங்கள் பல தோன்றலாயின. இலக்கணத் துறையில், ஐந்திலக்கணம் என்ற கோட்பாடு இவர் காலத்திலேயே அறிமுகமாயிற்று. தொல்காப்பியரால் தமிழிலக்கணம், எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றாகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அவையே நின்று நிலவி வந்தன. காலப் போக்கில் தமிழில் புத்திலக்கியங்கள் பல தோன்றின. அவற்றில் புதிய புதிய வடிவத்தில் செய்யுள்கள் வடிக்கப்பட்டிருந்தன. சமசுக்கிருத உறவு முன்னையிலும் பெருகி இருந்தது. இன்று ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கால் பல புதிய கவிதை முயற்சிகள் தமிழில் அறிமுகமாதலைப் போல, சப்பானியச் செல்வாக்கால் 'கைக்கு' (Haiku) என்ற குறும்பா வடிவம் தமிழில் அறிமுகமாதலைப் போல, அக்காலத்தில் சமசுக்கிருதச் செல்வாக்கால், பல யாப்பு வடிவங்கள் தமிழில் புகுந்தன. புது வனவாய்த் தமிழ்ப் பாவலர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை; பிற மொழி வழி இறக்குமதியானவை என்ற இரண்டு வடிவங்களையும் இலக்கண உலகம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில், தொல்காப்பியச் செய்யுளியலைக் காட்டிலும், பின் வந்த இலக்கியப் பாவடிவங்களை அடக்கி வரையறுத்துக் காட்டும், புதிய யாப்பு நூல்களின் தேவை மிகுந்தது. இதனால், அவ்நிய யாப்பு, யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலான யாப்பு நூல்களும் இவற்றைத் தொடர்ந்து பல பாட்டியல் நூல்களும் தமிழில் தோன்றின. இவற்றுள் பிற யாப்பிலக்கண

நூல்களுக்கு இல்லாத பெருஞ்சிறப்புகள் இரண்டு யாப்பருங்கலத்திற்கு மட்டுமே அமைந்தன. யாப்பருங்கல விருத்தி என்ற அரிய பேருரை தோன்றக் காரணமாய் அமைந்த பெருமை ஒன்று. ஒரே துறையில் மூன்று நூல்களைப் படைத்தவர். யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, பிறிதொரு பெயர் தெரியா யாப்பு நூல்¹ ஆகியன இந்நூலாசிரியர் படைத்தவை. இவை இனி முறையே விளக்கம் பெறும்.

நூலாசிரியர் பெயர்: இந்நூலாசிரியர் பெயர் அமிர்தசாகரர் என்றும், அமுதசாகரர் என்றும், அமிதசாகரர் என்றும் பலவாறாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. அண்மைக் காலப் பதிப்புகளிலும், வரலாறுகளிலும் அமிதசாகரர் பெயரே போற்றப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம், இந்நூற்பாயிரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு வரியேயாகும்.

“முழுதுல கிறைஞ்ச முற்றொருய் குணர்ந்தோன்
செழுமலர்ச் சேவடி செவ்விதின் வணங்கிப்
பாற்படு தென்றமிழ்ப் பரவையின் வாங்கி
யாப்பருய் கலம்நனி யாப்புற வகுத்தோன்
தளக்குவரம் பாகிய தவத்தொடு புணர்ந்த
குணக்கடற் பெயரோன் கொள்கையின் வழாஅத்
துளக்கறு கேள்வித் துளக்கீர் காட்சி
அளப்பருய் கடற்பெயர் அருந்தவத் தோனே”

சிறப்புப் பாயிரத்தின் இறுதி இரு வரிகள், இவருடைய பெயரின் வடிவம் அமிதசாகரர் என்பதை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளுவர்.² இக் கூற்றினை இக்கால அறிஞர் பலரும் போற்றி வருகின்றனர். இது சரிதானா என்பது மறுசிந்தனைக் குரியது.

1. யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும் தோன்றிய காலத்தை ஓட்டிய காலத்தில் இயற்றப்பட்டது நேமிநாத உரை. அவ்வுரையாசிரியர், கூறுவன் என்றார் அமுதசாகரனார் என்று

1. 'அமுதசாகரம்' எனப் பெயரிடப்பட்டு இந்நூலில் தனி நூலாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பார்க்க 'அமுதசாகரம்'
2. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை. விவேக போதினி Vol. 12, Part, I, 1919 வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு, யாப்பருங்கலக் காரிகை, சுழகப்பதிப்பு முன்னுரை: சாமி ஐயா, சு. யாப்பருங்கலக்காரிகை (பாடநுண் பதிப்பு) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு.

குறிப்பிடுகிறார்.³ இக்குறிப்பு யாப்பருங்கலக் காரிகையில் இடம் பெற்றுள்ள தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் ஆளப்பட்டுள்ள 'கூறுவன்' என்ற சொல்லையும், காரிகை நூலாகிரியரையுமே சுட்டுகிறது என்பது தெளிவு.

“கந்த மடிவில் கடிமலர்ப் பிண்டிக்கண் ணார்நிழற்கீழ்
எந்தம் அடிகள் இணையடி ஏத்தி எழுத்தசைசீர்
பந்தம் அடிதொடை பாவினம் கூறுவன் பல்லவத்தின்
சந்த மடிய அடியான் மருட்டிய தாழ்குழலே”

2. வீரசோழிய உரைகாரரான பெருந்தேவனார் அலங்காரப் படலம் (39) உரையில், “யாப்பருங்கலத்தின் இறுதிச் சூத்திரமாகிய சித்திரக் கவிமாலை கூறும் மாலை மாற்றே சக்கரம் சுழிகுளம் என்று அமுதசாகரனார் கூறியது காண்க” என்று யாப்பருங்கல ஆசிரியர் பெயராக அமுதசாகரனார் என்பதையே குறிப்பார்.

3. யாப்பருங்கலத்தை முதன் முதலாக 1916இல் வெளியிட்ட பவானந்தம் பிள்ளை, அமிர்தசாகரர் என்றே ஆசிரியர் பெயரைக் குறிப்பிட்டார்.

4. இந் நூலாசிரியரின் பிறிதொரு படைப்பான யாப்பருங்கலக் காரிகை டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் மேற்பார்வையில் அணியமாக்கப்பட்டு. அவர்கள் மறைவிற்குப் பின் வெளியிடப்பட்டது. யாப்பருங்கலக்காரிகைப் பதிப்பிற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட எல்லாச் சுவடிகளிலும் நூலாசிரியர் பெயர் அமிர்தசாகரர் என்றோ, அமுதசாகரர் என்றோ காணப்படுகின்றதே ஒழிய, ஒன்றிலும் அமிதசாகரர் என்ற பெயர் இல்லை.⁴ கி.பி. 1878-இல் தில்லையம்பூர்ச் சந்திரசேகர கவிராச பண்டிதர் பதிப்பும் அமிர்தசாகரர் என்றே குறிக்கிறது.

5. மாயூரத்திற்கு அண்மையில், மாயூரம் - சிதம்பரம் இரயில் பாதையில் நீடுர் என்ற ஊர் உள்ளது. இது பாடல் பெற்ற தலம். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இவ்வூர்க் கோயில் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அப்போது கோயில் சுவரில் கல்வெட்டுகள் அடங்கிய கற்கள் கலைக்கப்பட்டன. அக்கற்களிலிருந்த கல்வெட்டு

3. நேமிநாத உரை. சொல்லதிகாரம். 40.

4. டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர், நூல் நிலைய வெளியீடு, 1948. ப. XVII

வாசகங்கள் யாப்பருங்கலக் காரிகையோடு தொடர்புடையவை. அக்கல்வெட்டுகளுள் இரண்டனுள் ஒன்று 'அமுதசாகரன் றெடுத்தமிழ் தொடுத்த காரிகை' என்றே குறிப்பிடுகிறது.⁵ அது வருமாறு:

ஆரிய உலகம் அனைத்தையும் குடைக்கீழ்
ஆக்கிய குலோத்துங்க சோழற்கு
ஆண்டொரு நாற்பத் தாறிடைத் தில்லை
அம்பலத்தே வடகீழ்ப் பால்
போரியல் மதித்துச் சொன்னவாறு அறிவார்
கோயிலும் புராணநூல் விரிக்கும்
புரிசை மாளிகையும் வரிசையால் விளங்கிப்
பொருப்பினால் விருப்புறச் செய்தோன்
நேரியற்கு ஆண்டோர் அஞ்சுடன் மூன்றில்
நிகரிலாக் கற்றளி நீடுர்
நிலாவினாற் கடைந்த நிலாவினான் அமுத
சாகரன் றெடுத்தமிழ்த் தொகுத்த
காரிகைக் குளத்தூர் மன்னவன் தொண்டை
காவலன் சிறுகுன்ற நாட்டுக்
கற்பக மிழலை நாட்டு வேளாண்மை
கொண்டவன் கண்டன் மா தவனே

இக்கல்வெட்டுப் பாடலில், அமுதசாகரன் பெயர் என்றே குறிக்கப் பட்டிருத்தல் காண்க.

6. அமிதசாகரர் என்பதையே பெயரித்து எழுதியோர் அமிர்தசாகரர் என்றும் அமுதசாகரர் என்றும் எழுதிவிட்டனர் என்று பலர் எழுதுகின்றனர். யாப்பருங்கலம், காரிகை என்ற இரண்டு நூல்களின் ஏடுகள் அனைத்தையும் ஒருவரா ஏடு பெயர்த்து எழுதினர்? அப்படியே கொண்டாலும் வீரசோழிய உரை இவற்றிலும் பாடபேத மில்லாமல் அமுதசாகரனார் என்றே பெயர் குறிக்கப்படுகிறதே! ஏன் கல்வெட்டில் அமுதசாகரர் என்பது தெளிவாக இருக்கிறது.

5. இராகவையங்கார். மு. சாசனத் தமிழ்க் கவி சரிதம், ப. 40. இங்கே கிடைத்த பிறிதொரு கல்வெட்டுப்பாட்டு ஒன்று 'அமிதசாகரன்' என்றும் குறிக்கிறது. F.P. Ind. vol. XVIII, PP. 64-69 இதில் 'நீ' விடப்பட்டது போலும்.

7. ஒரு பெரும் சைன நூலாசிரியரின் பெயர் 'அளப்பருங்கடல்' என்று வறிதே குறிக்கப்பட்டது என்பது பொருந்துமாறில்லை. மரபுமில்லை.

8. ஆதலின் அமிர்தசாகரனார் அல்லது அமுதசாகரனார் என்பதே பெயராதல் வேண்டும்.

குணசாகரர், தர்மசாகரர், சுதர்மசாகரர், மதிசாகரர் என்ற பெயர்கள் சைனத் துறவிகளுக்குரிய பெயர்களாகும். இவை கடல் என வறிதே அமையாமல், குணம், தர்மம், மதி என்ற சிறப்படை பெற்று விளங்குதல் காண்க. இவை போலவே, அமிழ்தக் கடல் அன்னோன் என்ற பொருளிலேயே அமிர்தசாகரர் என்ற பெயர் வழங்கி இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு வழங்குதலைத் தமிழ்மரபும், சைனமரபும் உறுதி செய்கின்றன. ஆசிரியர் அமிழ்தனார் என்பது உரையாசிரியர்கள் காட்டும் பெயர்.⁶ சைன மதத்தைச் சார்ந்த ஒரு நூலிற்கு நீதி வாக்கிய அமிர்தம் என்றே பெயர் வழங்குகிறது.⁷ அமிர்தமதி, அமிர்தபதி என்பன சைன சமயத்தினரால் எழுதப்பட்ட நூல்களின் பெயர்களாகும்.

அமுதன் தீர்த்தகரன் : இவன் நித்த விநோத வளநாட்டு ஆலூர்ச் கூற்றத்தில் உள்ள விளத்தூர் என்ற ஊரின்னன். இராசராச சோழனிடத்தில் திருமந்திர ஓலை எழுதும் அலுவலில் அமர்ந்திருந்தான். நாசப்பட்டினத்துப் புத்த விகாரத்திற்கு முதல் இராசராசன் ஆணைமங்கலம் என்ற ஊரைப் பள்ளிச் சந்தமாக அளித்த ஆணையை எழுதியவன் இவனே. அவைதிக சமயமான புத்தம், பள்ளிச்சந்தம், தீர்த்தங்கரன் - என்பன, இவ் வழதனைச் சைனனே என்று ஐயுற வைக்கின்றன. ஒன்று சிறப்பாகக் கருதக் தக்கது. முதல் இராசராசன் காலத்தில் 'அமுதன்' என்ற பெயர் பரவலாக இருந்தது என்பதை இப் பெயர் காட்டுகிறது. நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் (கி. பி. 765-790) காலத்தில் இருந்த சாத்தன் கணபதி என்பவனுக்கும் 'பாண்டி அமிரீத மங்கல

6. மயிலைநாதர் நன். உரை, 392, சங்கர நமச்சிவாயர் நன். உரை, 393.

7. சோமதேவர் (கி. பி. 967) சமசுக்கிருதத்தில் புகழ் வாய்ந்த ஆசிரியர்; சைனர். இவரே யாசலம் திலக சம்ப என்ற காவியத்தையும், நீதி வாக்கியாமிரீதத்தையும் இயற்றியுள்ளார்.

அரையன்' என்பதொரு பட்டப் பெயர் வழங்கிற்று. ஆக இவற்றை எல்லாம் ஒருங்கு வைத்து நோக்க, யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை என்ற இரண்டு நூல்களின் ஆசிரியர் பெயர் அமுதசாகரர் என்பதும், அமிதசாகரர் அல்ல என்பதும் தெளிவாகின்றன.

அமுதசாகரனாரின் பெருமை: யாப்பியலில், யாப்பருங்கல வீருத்தியும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும் அரும்பெரும் வெற்றிகள் என்பதில் ஐயமில்லை. தமிழிலக்கிய, இலக்கண வரலாற்றில், பாட்டெழுதும் பாங்கைப் பாமரனிடம் எடுத்துச் சென்ற முதல்வர் அமுதசாகரனாரே.

அமுதசாகரனாரின் காலம்: முதல் இராசராசன் காலம் கி. பி. 985-1014 ஆகும். இவன் காலத்திலேயே இவர் வாழ்ந்தவ ராதல் வேண்டும். இது கல்வெட்டுகளாலும் இலக்கியச் சான்று களாலும் உய்த்துணரப்படுகிற உண்மையாகும்.

1. வீரசோழியம் கி. பி. 1064-1070 இல் அரசாண்ட வீர ராசேந்திர சோழன் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. இவ்விலக்கணத் திற்கு உரை செய்தவர் பெருந்தேவனார் ஆவார். இவர் காலம் கி.பி. 1080-1110 என்பர். இவர் உரையில், யாப்பருங்கலத்தின் இறுதி நூற்பா முற்றும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது.⁸ இதனால், வீரசோழிய உரை தோன்றுவதற்கு முன், யாப்பருங்கலம் தோன்றி இருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது.

2. நேமிநாத ஆசிரியரின் காலம் கி. பி. 1006 ஆகும். அந்நூலுக்கு நூலாசிரியரை ஒட்டிய காலத்திலேயே உரை எழுதப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். நேமிநாத உரையில், சொல். 40 ஆம் வெண்பா உரையில் 'கூறுவன் என்றார் அமுதசாகரனார்' என்று காரிகை ஆசிரியர் குறிக்கப்படுகிறார் என்பது முன்னரே காட்டப்பட்டது. இதனாலும், நேமிநாத உரை தோன்றுவதற்கு முன்பே அமுதசாகரனார் தோன்றி விட்டார் என்றாகிறது.

3. நீடுரீக் கல்வெட்டுகள் காரிகையையும், அதன் ஆசிரியர் அமுதசாகரரையும் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன. அக் கல்வெட்டு களின் காலம் முதற்குலோத்துங்க சோழனின் காலமாகும் (கி. பி. 1070 - 1120), இவன் காலத்தில் அமுதசாகர் இயற்றிய நூலின்

8. வீரசோழியம் அலங்காரப் படலம். 39 உரை.

பெயரால் 'காரிகை குளத்தூர்' என்பது வழங்கிற்று என்று தெரிகிறது. இப்பெயர், முதல் இராசேந்திரன் (கி. பி. 1012-1044) காலத்திலும் 'காரிகைப் பேரூர் நாடு' என வழங்கி இருக்கிறது. ஆதலால், இராசேந்திரன் காலத்திற்கு முற்பட்டவர் அமுத சாகரனார் என்பது தெளிவு.

4. அமுதசாகரனாரின் ஆசிரியர் பெயர் குணசாகரர் என்பதாம். இது 'குணக்கடல் பெயரோன் கொள்கையின் வழாஅ அருந்தவத்தோன்' என்பதால் புலனாகிறது. இவ்வாசிரியரின் காலம் கி. பி. 970-985 ஆகலாம். திருநெல்வேலி மாவட்டம் கமுகு மலையில் மாறன் சடையன் என்ற பாண்டியன் (கி. பி. 946-966) காலத்தில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டில் குணசாகரர் என்பவர் குறிக்கப்படுகிறார். இவர் சைனரே என்பது இங்குள்ள கல்வெட்டுகளாலும், சிற்பங்களாலும் தெளிவாகிறது.

கமுகுமலை சைனரின் இருப்பிடம்: ஐயனார் கோயில் என்றழைக்கப்படும் இவ்விடத்தில் நிரம்ப சைனச் சிற்பங்களும், நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுகளும் உள்ளன. மகாவீரர் முதலான தீர்த்தங்கரர், பாகுபலி, இயக்கியர், அம்பிகை, பத்மாவதி ஆகியோரின் சிற்பங்கள் உள்ளன. இங்குள்ள கல்வெட்டுகளில், பல சைன துறவியர்களின் பெயர்கள், பெண்துறவியர் பெயர்கள், கல்வெட்டில் சிற்பம் செதுக்குவித்தோரின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.

1. குணசாகர படாரகர்
2. திருக்கோட்டாறு புட்ப நந்தி
3. வர்த்தமானர்
4. உத்த நந்திக் குரவ அடிகள்
5. சாந்திசேனர்
6. பாலதேவ குரவ அடிகள்
7. கனகவீர அடிகள்
8. கனக நந்திப் பெரியார்
9. அவர் மாணாக்கர் குறண்டி தீர்த்தபடாரர்
10. குறண்டி கனகநந்தி படாரர்
11. ஆதித்தர் படாரர்
12. தயாபால பெரியார்
13. அவர் மாணாக்கர் மெளனி படாரர்

14. விமல சந்திரக் குரவ அடிகள்
15. குணநந்திப் பெரியார்
16. அவர் மாணாக்கர் வேளார்குடி அரிட்டநேமிபடாரர்.

இவர் போன்று இன்னும் பல ஆண், பெண் சைனத் துறவியர் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன⁹ இப்பெயர்களுள் முதலில் குறித்த குணசாகரர், அமுதசாகரனாரின் ஆசிரியர் ஆகலாம்.¹⁰ குணசாகரரின் காலம் கி.பி. 946-966 என்பதால், இவர் வாழ்ந்த காலத்தை ஒட்டி அமுதசாகரனார் வாழ்ந்தார் என்று சொல்லலாம்.

அமுதசாகரரின் நாடு: 'தேனார் கமழ் தொங்கல் மீனவன் கேட்ப' என வரும் யாப்பருங்கலக் காரிகை அவையடக்கப் பாடல், பாண்டியனை நினைவு படுத்துகிறது. யாப்பருங்கலப் பாயிரத்தில் வரும் 'பாற்படு தென்தமிழ்ப் பரவை' என்ற தொடரில் உள்ள 'தென் தமிழ்' என்பது தென்பாண்டித் தமிழ் என்பதைக் கருத வைக்கிறது. இவற்றினும் மேலாக, இவருடைய ஆசிரியரான குணசாகரர், பாண்டி நாட்டுக் கமுகுமலையில் வாழ்ந்தவர் என்பது முன்பே காட்டப்பட்டது. ஆதலின், அமுதசாகரர் பாண்டி நாட்டவர் ஆகலாம். அங்கே பிறந்து, கமுகுமலையில் ஆசிரியர் குணசாகரரிடம் பயின்று, பிற்காலத்துத் தொண்டை நாட்டிற்கு வந்து தங்கினர் போலும். 'தண்டமிழ் அமுதசாகர முனியைச் சயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்துத் தன் சிறு குன்ற நாட்டகத்து இருந்தி' என வரும் நீடுரீக் கல்வெட்டும், அமுதசாகரனார், பிற நாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்து இருத்தப் பட்டார் என்று எண்ண வைக்கிறது.

அமுதசாகரரின் சமயம்: இவர் சைனர் என்பது வெள்ளிடை. யாப்பருங்கலத்திலும் காரிகையிலும் அருக தேவனை வணங்கியே நூற்களைத் தொடங்குகிறார்.

"வெறிகமழ் தாமரை மீமிசை ஒதுங்கிய
அறிவனை வணங்கி அறைகுவன் யாப்பே"

என்பது யாப்பருங்கலத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அருக வணக்கம்.

9. 68 and 72 of 1894. S.I.I. vol. V. 357, 361

10. இராகவையங்காரி, மு. சாசனத் தமிழ்க் கவிசரிதம். ப. 44.

‘கந்த மடிவில் கடிமலர்ப் பிண்டிக்கண் ணார்நிழற்கீழ்
எந்தம் அடிகள் இணையடி ஏத்தி

என வரும் யாப்பருங்கலக்காரிகை அருக வணக்கம். அமுத சாகரரின் ஆசிரியரான குணசாகரர், பாண்டி நாட்டுக் கழுகு மலையில் தங்கி இருந்த சைனத்துறவி என்பது அங்குக் கிடைத்த கல்வெட்டுகளால் அறியப்படுவது. ஆதலின், சைனமுனிவரின் மாணாக்கராகிய அமுதசாகரரும், சைனரே என்பது தெளிவு.

அமுதசாகரர்—இல்லறத்தில் ஈடுபட்ட சைனர் அல்லர். துறவியாகவே வாழ்ந்தவர் என்பது ‘அருந்தவத்தோனே’ என முடியும் யாப்பருங்கலப் பாயிரத் தொடராலும், ‘அமுதசாகர முனி’ எனவரும் நீடுரீக் கல்வெட்டுத் தொடராலும் உணரலாகும்.

சைனருள் ஒரு பிரிவினராகிய தீபங்குடி அருங்கலான் வயம் என்பதனைச் சார்ந்தவர் இவர் என்பர். இதனாலும், அமுதசாகரனார் சைனர் என்பது உறுதி பெறும்.

யாப்பருங்கலம் என்ற நூற்பெயர்: யாப்பு + அரும் + கலம் = யாப்பருங்கலம் என்ற கூட்டுத் தொடருக்குப் பல விளக்கங்கள் தரப் பெறுகின்றன. அவையனைத்தும், இப்பெயருக்குப் பொருந்துவனவே.

1. யாப்பின் பரப்பைக் கடலெனக் கொண்டு அக் கடலைக் கடத்தற்குத் தம் நூல் ஒரு கலம் போல்வது எனக் கருதி யாப்பருங்கலம் எனப் பெயரிடப் பெற்றது.
2. அருங்கல அணிகள் பலவற்றை ஒருங்கு சேர்த்துக் கொடுப்பதைப் போல், இந்நூல் யாப்பைப் பற்றிய பல செய்திகளை அழகுபடக் கோத்துக் கொடுத்திருத்தலால் இப் பெயர் பெற்றது.
3. தீபங்குடியில் வாழ்ந்த சைனருள் ‘அருங்கலான் வயம்’ என்ற ஒரு பிரிவினர் இருந்தனர். அப்பிரிவினைச் சார்ந்தவர் அமுதசாகரர். அதனால், அவர் எழுதிய நூலுக்கு, யாப்பு அருங்கலம் (அருங்கலான் வயம்) எனப் பெயர் சூட்டினர்.
4. யாப்பு என்னும் கவிதைக் கட்டிற்கு - இலக்கணத்திற்கு, அமைந்த அரிய அணிகலம் போன்ற நூல் என்னும் பொருள் உடையது.

யாப்பருங்கலம் என்ற நூலின் அமைப்பு: இந்நூல் தொண்ணூற்றாறு நூற்பாக்களை உடையது. உறுப்பியல் செய்யுளியல், ஒழிபியல் என மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. நூற்பாக்கள் அகவல் யாப்பில் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை ஓரடிச் சிறுமையும், இருபத்தொன்பதடிப் பெருமையும் உடையவை. நூற்பாக்கள் இயல்வாரியாகப் பின்வருமாறு:

பாபிரம்: 12

I உறுப்பியல்: 53

- எழுத்தோத்து 1 - 4
- அசையோத்து 5 - 9
- சீரோத்து 10 - 16
- தளையோத்து 17 - 22
- அடியோத்து 23 - 32
- தொடையோத்து 33 - 53

II செய்யுளியல்: 40

- செய்யுள் வகை. 54
- பாவகை. 55
- பாவினம். 56
- வெண்பா-தாழிசை, துறை, விருத்தம் 57 - 68
- ஆசிரியம்-தாழிசை ... 69 - 77
- கலிப்பா-தாழிசை .. 78 - 89
- வஞ்சிப்பா-தாழிசை ... 90 - 92
- புறநடை - 93

III ஒழிபியல்: 3

- தனிச் சொல் - 94
- புறநடை - 95
- சித்திரக்கவிமாலை - 96

யாப்பு முன்னோடிகள்: இவர் தன் நூலில், பலர் கருத்தைப் பொன்னே போல் போற்றுகிறார். அப்போற்றுதலுக்குள்ளான இலக்கண அறிஞர்களின் நூல்கள் முற்றும் கிடைக்கவில்லை. எனினும் இவ்வாறு குறிப்பதிருந்து யாப்பிலகில் பல அறிஞர், இவருக்கு முன்பே நூல் பல யாத்திருக்கின்றனர் என்று

உய்த்துணர முடியும். இவர் அவ்வாறே முன்னோரைக் குறிக்கும் இடங்களாவன:

1. என்மனார் புலவர்-யாப்பருங்கல ஓத்து எண் 26, 292
2. மொழிப இயல்புணர்ந்தோர் " 11, 17
3. அறிந்திசினோர் " 9
4. வரையார் " 31, 37
5. மொழிப " 32
6. மொழிமனார் புலவர் " 38
7. ஒரு சாரோரே " 39
8. என்மனார் குறி உணர்ந்தோரே " 45
9. ஒதினர் மாதோ உணர்த்திசினோரே " 52
10. பண்பறி புலவர் பகுத்துரைத்தனரே " 81
11. மொழிப துணிந்திசினோரே " 91
12. தெள்ளியோர் கடனே " 95
13. அந்தமில் கேள்வி ஆசிரியன்னே " 96

தனக்கு முன்பிருந்த இலக்கணப் பேராசிரியர் வகுத்த பாதையை விட்டுக் கண்மூடி விலகல் கூடாது என்ற கருத்தினர் இவ்வாசிரியர் என்பது, 'முந்துநூல் முடித்த முறைமையின் வழமை' (96) என்ற குறிப்பினால் புலனாகிறது.

சில சிறப்புக் குறிப்புகள்

1. இவர் தன் யாப்பு நூலில் வடநூல் முறையையும் மேற்கொண்டிருக்கிறார். இது சித்திரக்கவி மாலை பற்றிய ஒழிபியல் ஒத்தினால் தெரியவருகிறது.

“..... வடநூற் கடலுள்
ஒருங்குடன் வைத்த உதாரணம் நோக்கி
விரிந்து முடித்த மிறைக்கவிப் பாட்டே”

என்பது யாப்பருங்கலம் (96) ஈதன்றி 'ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பெளவத்தைக் காரிகை ஆக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமிர்தசாகரர்' என்று காரிகை உரை குறிப்பிடுதலையும் காண்க.

2. ஐகாரத்தைக் குறிலாகவே இவர் கருதி இருக்கிறார். 'மணி' என்பது இருகுறில்கள் இணைந்த நிரையசை. இதனைப் போலவே, ஐகாரம் இரண்டு இணைந்து நிரையசை ஆதல் உண்டு என்கிறார்.

“ஈறும் இடையும் இணைந்தும் இணையசை
ஆரும் ‘ஐ’ என்ப அறிந்திசி னோரே”

(யாப்பருங்கலம் 9)

ஐகாரம் என்ற தனிநெடில் வேண்டா என்பார்க்கு, இது ஒரு நல்ல சான்று.

3. முரண்களில், கடையிணை முரண், பின்முரண், இடைப் புணர் முரண் என்ற பிறிதொரு கோட்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுவர் (39).

நூற்பெருமை: பன்னூறு (583) பக்கங்களில் பேருரை எழுத 96 நூற்பாக்களில் 236 வரிகளை (ஏறத்தாழ 10 பக்கங்கள்) உடைய ஒரு நூல் இடமளித்திருக்கிறது என்றால், அந்நூலின் சொற் செட்டையும், பொருள் அடர்த்தியையும் விளக்க வேண்டா. அகலமும் ஆழமும் உடைய யாப்பருங்கல விருத்தி வுரை பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி, சைனரின் இலக்கண உரைப் பணி என்ற பிரிவில் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நூலின் பெருமைக்கு, விருத்தியுரையாசிரியர் பாட்டாகவே ஒரு பாராட்டு அளித்துள்ளார். அது பின் வருமாறு:

“சொல்லிற் சுருங்கிப் பொருள் பெருகித் தொல்லால்
எல்லாம் விளக்கி இருளகற்றும் - நல்லாய்
பருங்கலம் வல்லவர் தாம் அன்றே, கேள்வி
ஒருங்கறிய வல்லார் உணர்ந்து.”

யாப்பருங்கலக் காரிகை

அமுதசாகரனாராலேயே இந்நூலும் இயற்றப்பெற்றது, இரண்டுநூல்களின் நடை, கருத்துப்போக்கு இவற்றைப் பார்த்தால் இவை இரண்டும் ஒருவரால் இயற்றப் பெற்றன தாமா என்று ஐயம் தோன்றும். யாப்பருங்கலம் செய்தவரே, காலப் போக்கில், செய்யுள் இலக்கணத்தை அறிஞர்களின் அவைக்களத்திலிருந்து, பொதுமக்களிடம் எடுத்துச் செல்ல யாப்பருங்கலக் காரிகை இயற்றினாரோ என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. பாமர மக்களுக்கு அறிவு புகட்டும் பள்ளிப் பணி செய்து வரும் சைன முனிவர்கள் இக்காரணம் பற்றியே, அவ்வம் மக்களின் தாய் மொழியில் இலக்கணம், இலக்கியம் படைத்தார்கள். மக்களால் நுகரப்படும் கலைகள் அனைத்தையும் தங்கக் கோபுரத்தினின்று தரை மட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்து அவற்றை மக்கள் மையத்தில் நடமாட வைப்பதில் சைன முனிவர்கள் பெரும் அக்கறை காட்டினார்கள். இவ்வடிப்படையில்தான், காரிகையும் இயற்றப் பெற்றதாகக் கருத வேண்டும். காரிகையில் இடம் பெற்றுள்ள மகடுஉ முன்னிலை அமைப்புகள், வருணனைகள், இனிய சந்தத்தோடு காரிகை இயலும் அழகு, நூலுள் பெரிய செய்திகள் எளிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் போக்கு ஆகிய எல்லாம் காரிகை பொதுமக்கள் அனைவர்க்குமாக எழுதப்பட்டது என்று எண்ண வைக்கின்றன.

இவ்விரண்டும் ஒருவரின் படைப்புகளே என்பதை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை உறுதி செய்கிறது.

1. 'விரவியும் அருகியும்' என்று தொடங்கும் யாப்பருங்கல நூற்பா உரையில் (15) 'இந்நூல் உடையாரும்' 'மாஞ்சீர் கலியுட்புகா' என்னும் இதன் புறநடையானும்.....விளங்கக் கூறினார் என்க, என்று விருத்தியுரைகாரர் குணசாகரர் எழுதியுள்ளார் ஈண்டுச் சுட்டப்படும் 'மாஞ்சீர் கலியுட்புகா' என்பது முப்பத்தெட்டாவது காரிகையாகும்.

2. 'செப்பல் இசையன்' என்னும் யாப்பருங்கல நூற்பா வுரையில் (57) காசு, பிறப்பு என்று வெண்பா இறுதி வாய்பாடு கூறும் 'நேரிசை இன்னிசை போல, என்ற காரிகையைச் (25) சுட்டிக் காட்டுகிறார். "இந்நூல் உடையாரும் வெண்பா இறுதிச் சீருக்கு வேறு உதாரண வாய்பாட்டால் ஓசையூட்டுதற் பொருட்டாக, குற்றியலுகரம் ஈறாகிய 'காசு, பிறப்பு' என்னும் வாய்பாட்டான் நேர்ந்து இயற்சீருக்கு வேறு உதாரணம் எடுத்தோதினார் என்றவாறு"

3. காரிகை நூலை அமுதசாகரனாரே இயற்றியது ஆதலின் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் பொருத்தமான இடங்களில் எல்லாம், ஓத்த காரிகைகள் எடுத்துக் காட்டப் பெற்று, 'இவற்றை விரித்துரைத்துக் கொள்க' என்றெழுதுவர் விருத்தியுரைகாரர். அமுதசாகரரால் இயற்றப்பட்டவற்றையே அவ்வாறு காட்டுதல் அவர் வழக்கம். அவ்வாறு காரிகை, விருத்தியில் காட்டப்படும் இடங்களாவன: யாப்பருங்கல விருத்தி (1973) கழகப்பதிப்பின்படி: பக்கம் 92-3, காரிகைகள், 95-2, 102-1, 113-2, 129-2, 134-2, 170-2, 183-2, 196-2, 216-1, 225-2, 239-1, 251-1, 255-1, 264-1, 266-1, 305-1, 328-1, 346-1, 352-1, 362-1, ஆக முப்பது காரிகைகள் யாப்பருங்கலத்திற்கு இணையாக, அதன் விருத்தியுரையில் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

யாப்பருங்கலப் புறனடை: யாப்பருங்கலக் காரிகை, யாப்பருங்கலப் புறனடை என்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநீதயர் யாப்பிற்கு, நாலடி நாற்பது புறனடையாக அமைந்தது போல, காரிகையும், கலத்திற்குப் புறனடை நூலாகும். இச்செய்தி யாப்பருங்கலக் காரிகைப் பாயிர உரையால் தெளிவாகிறது.

“வேதத்திற்கு நிருத்தமும், வியாகரணத்திற்குக் காரிகையும், அவிநயர் யாப்பிற்கு நாலடி நாற்பதும் போல, யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய் அலங்காரம் உடைத்தாகச் செய்யப்பட்டமையான் யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் பெயர்த்து.”

இதற்குத் தக, யாப்பருங்கல விருத்திகாரர், காரிகையை யாப்பருங்கலப் புறனடை என்றே, பக்கம் 69, 134, 239, 264, 328, 346, 352 ஆகிய இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். ஓரிரு இடங்களில் மட்டும் யாப்பருங்கலக் காரிகை என்றே சுட்டுகிறார். (ப. 519)

நூற்பெயர்க் காரணங்கள்: யாப்பருங்கலக் காரிகை என்ற நூற்பெயர்ப் பொருத்தம் பற்றிப் பல விளக்கம் கூறப்படுகின்றது. அவையனைத்திற்கும், இப்பெயர் இடந்தந்து நிற்கிறது.

1. யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிற்கு அங்கமாய் அலங்காரம் உடைத்தாகச் செய்யப்பட்டமையால் யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் பெயர்த்து - என்பது காரிகை உரையாசிரியரின் கருத்து.

2. சூத்திர ரூபமாக உள்ள நூலுக்குச் சுலோக ரூபமாக விளக்கம் கூறும் நூலைச் சமக்கிருதவாணர், காரிகை என்பர் அம்மரபை ஒட்டி இந் நூலும் இப்பெயர் பெற்றது.

3. தமிழில் காரிகை என்ற சொல்லிற்குக் கட்டளைக் கலித்துறை என்றும் பொருள் உண்டு. கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில், இந்நூல் அமைக்கப்பட்டதால் இப்பெயர் பெற்றது. கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் இயற்றப்பட்ட வீரசோழியமும் வீரசோழியக் காரிகை என்றே குறிக்கப்படுகிறது.

“தடமார் தருமொழில் பொன்பற்றி காவலன் தான் மொழிந்த படி வீர சோழியக் காரிகை”

என்பது வீரசோழியப் பாயிரம்.

4. காரிகை என்பது பெண்ணுக்கு ஒரு பெயர். இந்நூல், பெண்டிரை மகடூஉ முன்னிலையில் விளித்துத் தமிழில் பாடப்பட்ட முதல் நூல். கன்னட மொழியிலும் குணகாங்கியம் என்ற கருநாடகச் சந்தநூல், மகடூஉ முன்னிலையில்

யாப்பருங்கலக் காரிகைக்கு முன் எழுதப்பட்டு வழங்கி இருக்கிறது.
காரிகையில்,

தாழ்குழலே — 1, 20

சிறுநுதல் பேரமரீக் கண் செய்யவாய் ஐய நுண்ணிடையாய்—4

வேய்புரையும் மென் தோளி — 5

வாரசை மென் முலை மாதே—6

வாமாண் கலை அல்குல் மாதே—7

ஒண்ணுதலே—10

நல்லாய் — 11

நெடும் மென் பணைத்தோள் கறைகெழு வேற்கண்
நல்லாய் — 12

மருப்பேரி முலை மாதர் — 13

ஊண் போதலைத்த கள்ளக் கரு நெடுங்கண் சுரிமென் குழல்
காரிகை — 14

புறத்தாழ் கருமென் குழல் திருவேயன்ன பூங்கொடியே—15
மாதே—16

நறுமென் குழல் தேமொழியே—17

பனிமொழியே—18

நறுநுதலே—22

கலிக்கரிதாய கண்ணார் கொடிபோல் துளங்கிடை மாதே—23

நெறி சுரி பூங்குழல் நேரிழையே—24

நெறுநுண் கருங்குழல் நேரிழை—25

வண்டினங்கள் துன்றும் கருமென் குழல் துடிநேரிடைத்

துமொழியே—26

நறும்பூங்குழலாய்—26

பெய்வளையே—32

விரைமலரீக் கோதை வில்லேர் நுதலாய்—34

மெல்லியலே—35

பின்தாழ் குழலி—36

அரவொன்றும் அல்குல்—37

மதர்த்திருண்டு சேணுற ஓடி குழை இடறிச் செருச் செய்யும்
விழி நாணும் திருவும் அறிவும் செறிவும் உடைய நல்லாய்—38

இன்பால் மொழியாய்—39

ஏந்திழையே—40

வாங்கு அவைத்தோள் அரவேர் அகல்குல் அம்பேர் நெடுங்
கண் வம்பேறு கொங்கைக் குரவே கமழ் குழலாய்—41

மடலனிழ் கோதை—42

திருத்தகு மெல்லியலே—43

கைதிகழ் ஒதி வரிநெடுங்கண்ண வனமுலையாய்—44

வஞ்சிக் கொடியே—45

வண்பால் மொழிமடவாய்—47

ஒண் போதுஅமைந்த பொன்திகழ் ஒதி—48

முகிழ் முலை வாள்நுதலே—50

பூங்கொடியே—52

கயற்கண் நல்லாய்—53

நேரிழையே—55

சரும்பு இமிரும் தரங்கக் குழலாய்—56

பொலங் கொடியே—57

—என மகடூஉ முன்னிலை மொழிகள் வந்துள்ளன.

கன்னடத்தில் மகடூஉ முன்னிலை: கன்னடச் செய்யுள் இலக்கணங்களைக் கூறும் நூலுக்குச் 'சாந்தோம்புதி' என்று பெயர். கி.பி. 990இல் முதல் நாகவர்மன் என்பவரால் இயற்றப் பெற்றது. செய்யுள் இலக்கண நூல்களுள் இதுவே கன்னடத்தில் முதல் நூல். இன்றும் இந்நூலே பலராலும் கற்கப்படுகிறது. நாகவர்மன் இவ்விலக்கணத்தைத் தம் மனைவிக்குக் கூறியதாகக் கூறியுள்ளார். அதனால் நூலில் மகடூஉ முன்னிலை அமைந்து உள்ளது. மகடூஉ முன்னிலை இப்படியே முதலில் அறிமுகமாகி பின், கற்பனையில் பெண்ணை முன்னிறுத்திப் பாடும் இலக்கிய மரபு தோன்றியது போலும்.

யாப்பருங்கலக் காரிகை முழுதும் சில தவிர ஏனைய 42 இடங்களில் பெண்ணை முன்னிறுத்தி - காரிகையை முன்னிறுத்தி

யாப்பிலக்கணம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால், யாப்பருங்கலக் காரிகை என்ற பெயரைப் பெற்றது போலும்.

காரிகையின் சிறப்புகள்: பெருகக் கற்றார்க்கே செய்யுளியல், யாப்பருங்கலம் முதலாயின விளங்கும். அவையும் உரையின்றி உணர்தல் அருமை. இவ்விரண்டு தடைகளும், காரிகை கற்பதில் இல்லை. எளிமையும் இனிமையும் காரிகையின் தனிமாண்புகள். இந்நூலுக்குப் பிறகு இத்துறையில் பிறிதொன்று இன்றுவரை இணையாகத் தோன்றவில்லை. காரிகையின் காலங் கடந்த செல்வாக்கும், சொல்வாக்குமே இதற்குக் காரணங்கள். வீரசோழியம், களவியற்காரிகை, நவந்தப் பாட்டியல், சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை, பாப்பாவினம், திருவலங்கல் திரட்டு முதலியன காரிகை யாப்பில் இயற்றப் பெற்ற யாப்பிலக்கண நூல்களே. ஆயினும், யாப்பருங்கலக் காரிகை ஒன்று மட்டுமே 'காரிகை' என்ற பொதுப் பெயரால் குறிக்கப்படும் பெருமை எய்தி இருக்கிறது.

“பாவிய லாகுநற் காரிகை ஒதியின் பாலமர்ந்தும்
மேவிய லாகு நன் னூவிடை யாயா விதமென்னவே
என்று சிராமலைக் கோவையும் (9)

“காடும் செடியும் ஒன்றோ தமிழ்க்காரிகை கற்கின்றதே”
என்று படிகாசப் புலவரின் தனிப் பாட்டும்,

“.....எமர் பாலிப் புலவரெலாம்
நன்னூ விடை எழில் காரிகை கேட்க நனுகினரே”
என்று கோடீச்சுரக் கோவையும் (241)

“.....தமிழ்க்
காரிகையின் சீர்மையுறு நேர்மை அறி
யாதது என்னே தென்றலே”

என்று சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சியும், யாப்பருங்கலக் காரிகையைக் 'காரிகை' என்றே போற்றுகின்றன. 'காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவதிலும் பேரிகை கொட்டிப் பிழைப்பது மேல்' என்று வழங்கும் பழமொழியையும் காண்க. மண்டல புருடர் குடாமணி நிகண்டில், காரிகை நூல் என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

காரிகை அமைப்பு

காரிகை முப்பிரிவுகளாக, யாப்பருங்கலத்தை ஒட்டியே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாபிரம் 3 1, 2, 3,

I. உறுப்பியல் 18

1. எழுத்து 4
2. அசை 5
3. சீர் 6, 7, 8, 9
4. தளை 10, 11
5. அடி 12, 13, 14, 15
6. தொடை 16, 17, 18, 19, 20, 21

II. செய்யுளியல் 28

1. பா. 22, 23
2. வெண்பா 24, 25, 26, 27, 28, 29
3. வெண்பாவினம் 30, 31, 32
4. ஆசிரியப்பா 33, 34
5. ஆசிரியப்பாவினம் 35, 36
6. கலிப்பா 37, 38, 39, 40, 41, 42
7. கலிப்பாவினம் 43, 44
8. வஞ்சிப்பாவும் இனமும் 45, 46
9. மருட்பா 47, 48, 49

III. ஒழியியல் 11

1. எழுத்துப் புறனடை 50
2. அசைக்குப் புறனடை 51
3. சீர், தளை " 52
4. அடி " 53
5. ஐஞ்சீர் அடி, முரண் தொடை 54
6. எதுகை, மோனை 55
7. தரவு, தாழிசை 56, 57
8. வண்ணம் 58
9. பொருளும் தொகையும் 59
10. ஒழியியல் முதனினைப்பு 60.

ஐந்திலக்கணம் என்ற கழகப் பதிப்பின் படி (1953) 60 காரிகைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அமுதசாகரர், கூறியுள்ள காரிகைகளின் தொகை 44 ஆகும். இது குணசாகரர், முதற் காரிகை உரையாலும் காரிகைகளில் இடம் பெற்றுள்ள முதல் நினைப்புச் சூத்திரங்களாலும்,

“இருபது பதினைந் தொன்பது காரிகை
உறுப்பியல் செய்யுள் ஒழிபியல் ஒத்தே”

என்று சில சுவடிகளில் காணப்படுவதனாலும் உறுதியாகிறது.

“பாயிரமும் அவையடக்கமும் நீங்கலாக நூலாசிரியர் செய்த காரிகை 41. இவற்றுள் 9, 11, 13, 15, 18, 20, 22 ஆம் எண் உடையன உதாரண இலக்கிய முதற்குறிப்புக் காரிகைகள். எஞ்சிய 34-உம் இலக்கணச் சூத்திரங்களாகிய காரிகைகள். அமுதசாகரர் இந்த 34 காரிகைகளையும் இயற்றிய பின், உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகைகளை முறையாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எழுதிச் சேர்த்திருத்தல் வேண்டும். 22-ஆம் காரிகைக்குப் பின் காணப்படும் உதாரண முதலினைப்புக் காரிகைகள் குணசாகரர் செய்த உரைச் சூத்திரங்கள். இவ்வுரைச் சூத்திரங்கள் சில ஏடுகளில் இராமையும் காணப்பட்ட ஏடுகளிலும் பாடபேதம் மிகுதியாக இருப்பதும் அவை குணசாகரரின் பின்னிணைப்புகள் என்று காட்டுகின்றன. ஒவ்வோரியலின் ஈற்றிலுள்ள காரிகை முதல் நினைப்புச் சூத்திரங்கள் மூன்றும் நூலாசிரியராலும் உரையாசிரியராலும் எழுதப்படாமல் பிறிதொருவரால் இயற்றப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். சுவடி தோறும் இவை வேறு வேறாக உள்ளன. ‘யாப்பருங்கலக் காரிகை மூலமும் உரைப் பாடமும் முற்றும்’ என்ற தொடருக்குப் பின் ஒழிபியல் முதல் நினைப்புக்காரிகை காணப்படுவதும் இதனை வலியுறுத்தும்.¹

முதல் நினைப்புக் காரிகை: இம்முறை தமிழில், யாப்பருங்கலக் காரிகைக்கு முன் இருந்ததெனத் தெரியவில்லை. இது அருமையான அமைப்பாகும். நூல் பயிலுவார்க்குத் தொகுத்து நினைக்கவும், நினைவு கூரவும் இது மிகப் பயன்படும். பொது மக்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, அவர்க்கு எளிமையாக இம்முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது போலும். அன்றியும்

1. யாப்பருங்கலக் காரிகை. உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய வெளியீடு 1948 ப. VII, VIII

நூல்களில் இடைச் செருகல் நேராவண்ணம், இவ்வமைப்புக் கட்டிக் காக்கிறது.

இம்முறையை இவர் சமசுக்கிருதத்தினின்று தழுவிக்கொண்டார் போலும். உரூபாவதாரம் என்பது வடமொழி வியாகரண நூல். இதன் ஆசிரியர் தர்மகிர்த்தி என்பவராவார். இவர் காலம் கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் பாணினி செய்த அஷ்டாத்யாயீ என்ற சூத்திர ரூபமான வியாகரணத்திற்கு அந்நூல் வியாக்கியானம் ஆகும். அதனுள் முதனினைப்புக் காரிகை இடம் பெற்றிருக்கிறது. அது வடமொழியில் நீதக சுலோகம் எனப்படும். இதனைப் பின்பற்றியே, அமுதசாகரர் முதனினைப்புக் காரிகைகளை இயற்றினார் என்பது காரிகை உரையால் தெரிகிறது.

‘உரூபவதாரத்திற்கு நீதகச் சுலோகமே போலவும் முதல் நினைப்பு உணர்த்திய இலக்கியத்ததாய்’ எனவரும் காரிகை உரையைக் காண்க.

கலம் காரிகை வேறுபாடுகள்: கலமும், காரிகையும், அமுதசாகரனாரின் படைப்புகளே எனினும் அவற்றிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஒரே ஆசிரியரின் இருநூல்களில் வேறுபாடுகள் இடம் பெற்றிருப்பது வியப்புதான். கலத்தை எழுதியபின், சில காலம் சென்றே காரிகையை அமுதசாகரர் எழுதினார் போலும். இந்தக் கால இடைவெளி, கருத்து இடைவெளியையும் உண்டாக்கியது போலும்.

கலத்திற்கும் காரிகைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள்

யாப்பருங்கலம்	யாப்பருங்கலக் காரிகை
1. பாயிரம் உண்டு.	1. இல்லை.
2. அவையடக்கம் இல்லை	2. அவையடக்கம் உண்டு.
3. ஆசிரியப்பாவில் இயற்றப் பட்டது.	3. கட்டளைக்கலித்துறையில் இயற்றப் பெற்றது.
4. மகடுஉ முன்னிலை இல்லை	4. மகடுஉ முன்னிலை உண்டு.

யாப்பருங்கலம்	யாப்பருங்கலக் காரிகை
5. முதல்நினைப்புப் பாக்கள் இல்லை.	5. முதல் நினைப்புக் காரிகைகள் உள்ளன.
6. எடுத்துக்காட்டு நூலாசிரியரால் பாடப்படவில்லை.	6. எடுத்துக்காட்டு ஆசிரியரால் பாடப்பட்டுள்ளது.
7. விருத்தியுரையைப் பெற்றுள்ளது.	7. உரை உண்டு. விருத்தியுரை அன்று.
8. இயலின் உட்பிரிவு 'ஒத்து' என்றுள்ளது.	8. இல்லை.
9. ஆசிரியர் ஒருவராலேயே முற்றுவிக்கப் பெற்ற நூல்.	9. உரையாசிரியரும் பாடி முற்றுவித்திருக்கிறார்.
10. எழுத்து பதினைந்து என்று கூறும்.	10. எழுத்து பதின்மூன்று என்று கூறும்.
11. ஒழிபியல் செய்திகளை, அவ்வத் தலைப்புகளிலே கூறும்.	11. ஒழிபியல் செய்திகளைத் திரட்டித் தனியே ஒழிபியலில் கூறும்.
12. காசு, பிறப்பு என்ற வாய்ப்பாடுகள் மூலத்தில் கூறப் பெறவில்லை.	12. கூறப் பெற்றுள்ளன.
13. சிந்தியல் வெண்பா வகைகள் கூறப்படவில்லை.	13. கூறப்பெற்றுள்ளன.
14. மருட்பா தனியே கூறப் படவில்லை.	14. தனியே கூறப்பெற்றுள்ளது
15. 'மாலைமாற்று' முதலான சித்திரக் கவிமாலை ஒழிபியலில் பேசப் படுகிறது.	15. இல்லை.
16. நூலில் கூறப்பெற்ற பொருளும், தொகையும் கூறப் பெறவில்லை.	16. கூறப்பெற்றுள்ளது.
17. ஒரு செய்யுளில் பல தொடையும், பல அடியும் வரின் அவற்றை வழங்கும் வகை கூறப் பெற்றுள்ளது. (53)	17. கூறப்பெறவில்லை.
18. கழிநெடிலடி 'அறு சீர் முதலா ஐயிரண்டு ஈறா' வருவன என்னும் (25)	18. ஐஞ்சீரின் மிக்கபாதம் கழிநெடில் என்னும் (12)
19. அகவற்பாவின் ஈற்றுக்குத் தனிவிதி உண்டு	19. தனிவிதி இல்லை.
20. அம்போதரங்கம் — ஒன்றி னுக்கொன்று சுருங்கும்.	20. அலைபோல வருவது என்னும் (30)

மகடுஉ முன்னிலை பற்றிய கருத்து: 'காரிகை மகடுஉ முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டது. இங்கு மகடுஉ முன்னிலையாக வரும் பாடல்கள் 47-இல் 34 பெண்ணைப் பழிப்பதை மரபாக உள்ள சமண சமயத்தில் வந்த இவ்வாசிரியர் (அமுதசாகரர்) ஏன் இவ்வாறு பெண்ணை முன்னிலையாக வைத்துப் பாடினார் என்பது தெரியவில்லை. சிற்றின்பத்தைத் துறக்கவேண்டும் என்று சதா உபதேசம் செய்யும் சைன முனிவர்க்கு இந்த உரிமை உண்டு போலும்' என்று, யாப்பருங்கலக் காரிகையில் இடம் பெற்றுள்ள மகடுஉ முன்னிலை அமைப்புப் பற்றிப் பழித்து எழுதப் பட்டிருக்கிறது.² மகடுஉ முன்னிலையைச் சைனத் துறவியார் மட்டுமே போற்றினரா? குமரகுருபர சுவாமிகள் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டினர். இவர் சைவத்துறவி. தான் எழுதிய நீதிநெறி விளக்கத்தை மகடுஉ முன்னிலைப்படுத்தி எழுதி இருக்கிறார்.

“..... அணியது

இளையாள் முயக்கு எனினும், சேய்த்தன்றே மூத்தாள்
புணர்முலைப் போகம் கொளல்”

என்பது அத்துறவியாரது பாடல்களுள் ஒன்று. (35)

“..... மடநல்லார்

பொம்மல் முலைபோல் பருத்திடினும் மற்றவர்
நுண்ணிடை போல் தேய்ந்து விடும்” (62)

இப்பாடலும் அத் துறவியாரது பாட்டே. சிற்றின்பத்தைத் துறக்க வேண்டும் என்பதைச் சைனம் மட்டுமா பிரசாரம் செய்கிறது?

“சிற்றின்பம் சில் நீரது (87)

எவ்வினைய ரேனும் இணைவிழைச்சு ஒன்றிலரேல்
தேவ்வும் திசைநோக்கிக் கைதொழுஉம்” (88)

இவை மேற்கண்ட குமரகுருபர சுவாமிகளின் அறிவுரைகளே!

பெண்களை இழிப்பது சைனர் கொள்கை அன்று. துறவிக்கே பெண் வெறுப்பு பேசப்பட்டிருக்கிறது. சைவத்தில் பெண்களை எவ்வளவு போற்றுகிறார்கள் என்பதற்கு ஒரே ஒரு சான்று:

2. அருணாசலம். மு. த. வரலாறு. 11-ஆம் நூற். 1971. ப. 121-122

“ஏந்துஎழில் மிக்கான், இளையான், இசைவல்லான்
காந்தையர் கண்கவர் நோக்கத்தான் வாய்ந்த
நயனுடை இன்சொல்லான், கேள் எனினும் மாதர்க்கு
அயலார்மேல் ஆடும் மனம்” (81)

இதுவும் நீதிநெறிவிளக்கப்பாட்டு இதுபோன்று, பெண்ணைப் பழித்துரைக்கும் பாக்களையும், சிற்றின்பத்தை வெறுக்கும் பாக்களையும், மகடுஉ முன்னிலையில் பாடும் வைதிகர் பாடும் பாக்களையும், பெண் உறுப்புத் தோற்றங்களை வருணிக்கும் பக்தி இலக்கியப் பாக்களையும் வைதிக இலக்கியங்களினின்றி எடுத்துக்காட்டலாம்.

“கொள்ளேர் பிளவு அகலாத் தடய் கொங்கையர்
கொவ்வைச் செவ்வாய்
விள்ளேன் எனினும் விடுதி கண்டாய் — நீ வி. 106
கொழுமணி ஏர்நகையார் கொங்கைக்
குன்றிடைச் சென்று குன்றி
விழும் அடியேனை விடுதிகண்டாய் நீ. வி. 131
உழைதரு நோக்கியர் கொங்கை
பலாப்பழத்து ஈயின் ஒப்பாய்
விழை தருவேனை விடுதி கண்டாய்” நீ. வி. 150

இவையெல்லாம் மணிவாசகப் பெருமானின் திருவாசகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பாக்கள். இன்னும் பல பாக்கள் திருக்கோவையாரிலும், நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆதலின், இக்கூறுகள், இந்தியச் சமயங்களின் இலக்கியங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பொதுமைகள். இது சைன இலக்கிய, இலக்கணங்களிலே மட்டும் காணப்படும் குறை அன்று; அது குறையும் அன்று.

சைனத்தில் பெண்டிர் நிலை: சைனத்தில் இருகூறுகளுள், ஒன்று இல்லறத்தினரைச் சார்ந்தது. மற்ற மதங்களைப் போலவே இல்லற சமயிகளே சைனத்திலும் கூடுதல். காதல், இல்லறம், குடும்ப வாழ்க்கை எல்லாம் சைன குடும்பத்தாரிடமும் உள்ளன. நேரே வீடுபேறு பெண்கள் அடைய முடியாது என்பதும் சைனரின் ஒரு பிரிவினரின் கொள்கையே. பிற பிரிவினர் அவ்வாறு கூற வில்லை. பெண் கல்வியைச் சைன சமயம் போற்றியது போல வேறு சமயங்கள் அந்த அளவு போற்றினதாகத் தமிழ் நாட்டளவில்

6

இந்திரகாளியம்

பாட்டியல் நூல்கள்: பக்திக் காலத்தில் நாயன்மார், ஆழ்வார் பாடல்களில் புதுப்புது பிரபந்த வகைகள் அறிமுகமாயின. அந்தாதி, மடல், ஒழுசூற்றிருக்கை, அங்கமாலை, இரட்டை மணி மாலை, உலா, மும்மணிக்கோவை முதலாயின புதிதாக இடம் பெற்றன. இக்கால (கி. பி. 8, 9 ஆம் நூற்றாண்டு) எல்லையில் தோன்றிய பிரபந்தங்களுக்குத் தக இலக்கணம் படைக்கும் வேட்கை எழுந்தது. அவ் வேட்கையே பல பாட்டியல் நூல்களாக மலர்ந்தது. இப்பாட்டியல் நூல்கள் இரு தனிப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கிளைத்தன. அகத்தியர் நெறி ஒன்று. இந்திரகாளியார் நெறி மற்றொன்று. முன்னது வைதிக நெறி. பின்னது அவைதிக நெறி. நவநீதப் பாட்டியலும், சிதம்பரப் பாட்டியலும், அகத்தியர் நெறியைப் பின்பற்றியவை. வச்சணந்திமாலை, இந்திரகாளியார் நெறியைப் பின்பற்றியது. அவினயம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, நன்னூல் முதலாயின சைன நெறியைப் பின்பற்றுதல் போல, இந்திரகாளியமும், வச்சணந்திமாலையும் சைன நெறியினவே என்பது தெளிவு.¹

1. நடராஜன் அ. லெ. மகாவீரர் வரலாறு என்ற தன்னூலில் தந்துள்ள (ப. 279) ஜைன அறவோர்கள் இயற்றியருளிய தமிழ்நூல்கள் என்ற பட்டியலில் 'இந்திர காளியம்' என்றோர் இலக்கண நூலைக் காட்டியுள்ளார். இது இந்திரகாளியமாக இருத்தல் வேண்டும்.

இந்திரகாளியம் இன்று முற்றும் கிடைக்கவில்லை. வச்சணந்தி மாலை உரையில், இந்திரகாளி என்ற பாட்டியல் நூல் இருந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. இந்திரகாளியத்தினின்று சில நூற்பாக்களைப் பன்னிரு பாட்டியல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. நவநீதப் பாட்டியல் உரை இந்திரகாளியார் பாட்டியல் நூல் எழுதியதைக் குறிப்பிடுகிறது. அடியார்க்கு நல்லார் (கி. பி. 12) சிலப்பதிகார உரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தில், இந்திரகாளியம் என்னும் நூலைக் குறிப்பிடுகிறார். பாரசவ முனிவரில் யாமளேந்திரர் செய்த இந்திரகாளியம் என்று அவர் எழுதுகிறார். ஆக இக்குறிப்பு களால் இந்திரகாளியம் என்ற பெயரில் நூலொன்று இருந்ததாகத் தெளிவாகிறது. அது பாட்டியல் நூல் என்பது வச்சணந்திமாலை, பன்னிருபாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல் உரைகளாலும், இசைத்தமிழ் நூல் என்பது சிலம்பு அடியார்க்கு நல்லார் உரையாலும் தெரிய வருகிறது.

இருநூல்களும் ஒன்றா? பாட்டியலால் குறிக்கப்படும் இந்திரகாளியமும், அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடும் யாமளேந்திரர் செய்த இந்திரகாளியமும் ஒன்றா? அக்காலத்தில் பாட்டியல் என்பது இயற்றமிழில் மட்டுமன்றி இசைத்தமிழிலும் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. பாட்டியலில் பொருத்த இயல், முதன்மொழி இயல் என்பனவற்றை ஆராயும்போது, இவை இசைத்தமிழிலும் மிக முதன்மை வாய்ந்தவை என்று கூறி, இரண்டும் ஒன்று தானே எனத் தோன்றச் செய்வர்.² இது சரியன்று. பாட்டியல் நெறி பேசும் இந்திரகாளியம் வேறு; அடியார்க்கு நல்லார் காட்டும் இந்திரகாளியம் வேறு. காரணங்கள் பின்வருமாறு:

எண்	பாட்டியல் இந்திரகாளியர்	இசைத்தமிழ் இந்திரகாளியம்
1.	இந்திரகாளியத்தின் ஆசிரியர் இந்திர காளியர் என்று தெளிவாகக் குறிக்கப்படுதல்.	அடியார்க்கு நல்லார் தான் காட்டும் இந்திரகாளியத்தின் ஆசிரியர், யாமளேந்திரர் எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.
2.	இந்திரகாளியம், பாட்டியல் நூல் என்பது வச்சணந்தி மாலை, பன்னிரு பாட்டியல், நவந்தப் பாட்டியல் ஆகியவற்றால் தெளிவாகின்றது.	அடியார்க்கு நல்லார்-இசைத் தமிழ் நூல் என்று தெளிவாக்குகிறார். பாட்டியல் நூலிற்கும், இசைத்தமிழ் நூலிற்கும் ஒற்றுமை இருக்கலாம். ஒற்றுமை இருப்பதனாலேயே இரண்டும் ஒன்றாகி விடாது.
3.	இந்திரகாளிய ஆசிரியர் சைனர் என்பது, வச்சணந்தி மாலை என்ற சைன நூல் இவரை முதல் நூலாசிரியராகக் கொள்ளுவதால் தெரிய வருகிறது.	இசைத் தமிழ் இந்திர காளிய ஆசிரியர் வைதிகர். 'பாரசவ முனிவரில் யாமளேந்திரர் செய்த இந்திர காளியம்' என்பது அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பு. இக் குறிப்பில் வரும் 'பாரசவ' என்பது துரிக்கை வழிபாடு செய்கிறவரைக் குறிக்கும். ³ 'யாமள' என்பது துரிக்கை பற்றிய நூல்களைக் குறிக்கும். ⁴
4.	காலம் கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டு. வச்சணந்தி மாலைக்கு (கி. பி. 10) முந்தியது.	காலம் கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டு அடியார்க்கு நல்லார்க்கு (கி. பி. 12) முந்தியது.

இந்திரகாளியம் - முதலால்: இந்திரகாளியம், பாட்டியல் துறையில் தனிப்பாதைக்குத் தலைமை தாங்கியது என்பது முன்பே கூறப்பட்டது. பாட்டியல் தலைமைநூல் என்பதால், குணவீர பண்டிதர் என்னும் சைனரால் எழுதப்பட்ட வச்சணந்தி மாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல் நூலுக்கு இந்திரகாளியமே முன்னூலாக முதலூலாக விளங்கியது. இச்செய்தியை, வச்சணந்தி மாலை உரையே தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது.

3. தக்கயாகப் பரணி தேவியைப் பாடியது. 15. உரை

4. மே. கா. நூ. கோயிலைப் பாடியது. 1. உரை

“வழியே என்பது இன்னதன் வழித்தோன்றல். இஃது எந்நூல் வழித்தோ எனின் இந்திரகாளி என்னும் பாட்டியல் மரபின் வழித்து”

இப்பாயிர உரை, இந்திரகாளிக்கு இருந்த முதன்மைத் தகுதியை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இந்திரகாளிய நூலாசிரியர்: இந்திரகாளியத்தின் நூலாசிரியர் பெயர் இந்திரகாளியார் என்பது பன்னிருபாட்டியலால் விளங்குகிறது. பன்னிரு பாட்டியல், இந்திரகாளியார் என்றே பின்வரும் இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. 7, 8, 11, 16, 17, 18, 19, 20, 40, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 68, 69, 70, 76, 77, 82, 83, 84, 85. இந்நூலை வச்சணந்தி மாலை பழைய உரை, இந்திரகாளி என்றே குறிப்பிடும். நவநீதப் பாட்டியல் (கி. பி. 14) இந்திரகாளியம் என்றும் (22, 23) இந்திரகாளியனார் என்றும் (92) இந்திரகாளி என்றும் (6) குறிப்பிடும்.⁵ நூலாசிரியர் பெயர் நூலுக்கு ஆயிற்று போலும்.

இந்திரகாளியார் சமயம்: இவர் சமயம் சைனமே. நூல் வழியே இவர் சமயத்தை அறிய இயலவில்லை. எனினும் சைனரால் இயற்றப்பட்ட சைன நூலாகிய வச்சணந்தி மாலையின் முதல்நூல் இந்திரகாளி என அதன் பாயிர உரையே குறிப்பதால் இவர் சமயம் சைனமே. இக்கருத்து ‘இந்திரர்’ என்ற பெயராலும் வலிவு பெறுகிறது.

இந்திரன் என்ற பெயர் சைன சமயத்திற்குரிய பழைய வழக்கு இந்திரனைப் பற்றிப் பல்வேறு சமய நூல்களில் காண்கிறோம். சைன நூலிலும் இந்திரன் வரலாறுகள் காணப்படுகின்றன. அவன் பேரறிவாளன். ஆயிரங் கண்ணுடையோன். நற்பண்பும் நற்பணியும் கொண்டவன். ஐந்தவித்துயர்ந்த ஆற்றல் படைத்த மகான்களை அடிபணிந்து போற்றும் அன்பும் ஆர்வமும் உடையவன் இப்பெருந்தகை. பகவான் விருஷபதேவர் ஐந்தவித்துயர்ந்து கேவலஞானம் எனும் முழுதுணர் ஞானத்தைப் பெற்றுள்ளார் என்ற செய்தி கேட்டு, ஆர்வ மேலிட்டுத் தம் மனைவியோடு மண்ணுலகிற்கு வந்து பகவான் விருஷப தேவரை அடிபணிந்து

5. நவநீதப் பாட்டியல் 6, 22, 23, 96.

வணங்குகின்றான். இக்காட்சியைப் பல்வேறு மொழிகளிலுள்ள சைன இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பாராட்டிப் புகழ்கின்றன.

ஐந்தவித்துயர்ந்த பகவான் விருஷப தேவரை இந்திரன் வழிபடும் காட்சியைச் சைன இலக்கியங்களான சூளாமனியும், மேருமந்தர புராணமும், பெருங்கதையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

களியானை நற்கோட்டத் தொன்றுடைய செல்வன்
கண்ணோ ராயிரமுடையான் கண்விளக்கம் எய்தும்
ஒளியானை (சூளாமணி)

காமாதி கடந்ததும்...தேவர் கோமான்
தாமாதி அணிந்து பணிந்தெழுந் ததுவும்
தத்துவம் எந்த கவோ என்ன

(மேருமந்தர புராணம்)

வெந்துயர் அருவினை வீட்டிய அண்ணலை
இந்திர உலகம் எதிர்கொண் டாய்கு

(பெருங்கதை)

இந்திரன் ஆயிரம் கண்பெற்ற வரலாறு: பகவான் அடைந்த கேவல ஞானப் பேரொளியைக் கண்டு களிக்கும் இந்திரன், ஆனந்த மேலீட்டால் பகவானைக் காண இருகண்களும் போதா என்று எண்ணுகிறான். ஆயிரம் கண்களால் கண்டுகளிக்க விழைகிறான். எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் தனக்குரிய வைக்கிரம் உடல் ஆற்றலால் (உருவை மாற்றிக்கொள்ளும் ஆற்றல்) இந்திரன் தன் உடலெங்கும் கண்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு பகவானைப் போற்றி மகிழ்கின்றான். இக்காட்சியைக் கண்ட புலவர் பெருமக்கள் இந்திரனை ஆயிரம் கண்ணுடையோன் எனப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்.

இந்நிகழ்ச்சி ஆதிபுராணம் என்னும் வடநூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

தத்ருபஸ்ய செளந்தரியம்

திருஷ்டியா திருப்திம் ஆனாயிவான்

ஹ சூ: சஹஸ்ருஷ பபுவ

ஹீ விஸ்வ மய

பொருள்: இறைவனே! தவத்தால் உயர்ந்து ஞானஒளி வீசும் நினைது பேரழகினைத் தனது இருகண்களால் பருகியும் திருப்தி அடையாத இந்திரன், பலரும் வியக்கத்தக்க முறையில் ஆயிரங்கண்களை உண்டாக்கிக்கொண்டு உன்னைப் போற்றி வழிபடுகின்றான். ⁶

இன்றே அருள்என இந்திரன் எண்ணிலவாய்க் கண்
கொண்டு

ரின்றே துதித்துப் பெற வரும் பேற்றினை

எனத் தமிழ்நூல் தோத்திரத் திரட்டு, இந்திரனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இந்திரன் என்ற பெயர், சைவம், வைதிகம், பௌத்தம், சைனம் முதலான இந்திய சமயங்களில் காணப்படுகிறது. எனினும் இப்பெயர் சைன சமயத்தில் பண்டு தொட்டு வழங்குகிறது.

இந்திரர்க்கும் இந்திரன் நீ

இந்திரர்கள் ஏத்துமடி ஈண்டுயிர்கள் ஒம்புமடி

என்பன அருகதேவனைப் பற்றிய துதிகள். ⁷ இதனாலும், இந்திரகாளி நூலாகிரியர் சைனர் என்பது தெளிவாகிறது. சைன இந்திரன்

கப்பத்து இந்திரன் காட்டியது நூலின்

மெய்ப் பாட் டியற்கையின் விளங்கக் காணாய்

(சிலம்பு, காடுகாண் காதை 154, 155)

எனச் சைனத் துறவியாகிய கவுந்தி அடிகள், கப்பத்து இந்திரனின் பரமாகமத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பரமாகமத்தில் இந்திரன் நூலினைக் காணலாம். 'சுற்பம் - கப்பமென நின்றது. பிராகிருதம்' என உரையமைக்கும் அடியாரிக்கு நல்லாரீ, சைன இலக்கியங்களில் பதினாறு சுற்பத்திந்திர உலகங்கள்⁸ இருப்பன வாய்க் கூறுகிறார்.

எழுமுழம் முதற்கேழரை வீழ்ந்திடை

யொழிமுழங் சுற்பத்துச்சியின் மூன்றரை

வியுமுழம் மறையைந்துடன் வீழ்ந்துமேல்

ஒழிமுழம் ஒன்றனுத்தரத் தோக்கமே

(மேருமந்திர புராணம் - 500)

6. ஜீவபந்து ஸ்ரீபால். ஐந்தவித்தான் யார். 1972. ப. 9
7. யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள். ப. 304, 351
8. தத்துவார்த்த சூத்திரம். 143.

தேவர்கள்; பவணர், வியந்தரர், ஜோதிடர், கற்பர்

நீலகேசி, 87;

(அப்பாண்டை நாதர் உலா 215-217)

தத்துவார்த்த சூத்திரம் 216

தேவலோகங்கள்

ஈராவர் பவணர்களும் இரு நால்வர் வியந்தரரும்
ஒராவர் சோதிடரும் ஒருபதினமே லறுவரெனும்
காரைய முறுவகையாய் கற்பகரு மீயுலகில்
சீரைய மில்லாத திருமலர்த்தார் தேவரே

(சூளாமணி)

புராணங்களால் அறியப்படும் இந்திரன் காசிப முனிவர்க்கு அதிதிதேவியிடம் உதித்தவன். இவன் நாடு — அமராவதி. படைக்கலன் - வச்சிரம்; மனைவி - இந்திராணி; வாகனம் ஐராவதம் எனும் யானை; உச்சைச் சிரவம் எனும் வெள்ளைக் குதிரை; அவை - சுதர்மை; வனம் - நந்தனம்; சாரதி-மாதவி; செல்வம்-சுற்பகத்தரு; சந்தானம்-அரிச்சந்தானம்; பாரிசாதம்-மந்தாரம்; உப்பரிசை-வைசயந்தம்; மகன்-சயந்தன்; இரதம்-வியோமயானம்; பானம்-அமிர்தம்; தேவவைத்தியர்-அசுவ தேவர், தன்வந்திரி; அரம்பையர்-ஊர்வசி, திலோத்தமை முதலாயினர். இவன் நூறு அசுவமேதயாகஞ் செய்து இந்திரபதவி பெற்றான்; இவன் கிழக்குத்திசைக் காவலன் என்று கூறுகிறது அபிதான சிந்தாமணி.⁹

வேத இந்திரனையும் புராண இந்திரனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது அளவிற்றத வேறுபாடுகள், வளர்ச்சிகள் தெளிவாகின்றன. எனினும் வேத இந்திரன் நிலையினின்று வளர்ந்தவனே புராண இந்திரன் என்று அறிஞர் கருதினர். தொடக்கத்தில் தனக்கிருந்த போர்ப்பணிகள் முடிந்து வெற்றி கொண்டபின், தலைமையின் அடையாளமாக வெற்றிச் செருக்கில், பலவேறு இன்பங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டான். இவ்வாறு சுற்பத்து இந்திரர் பற்றி வருகிறது. சுற்பத்திந்திரருக்கு மேல் அகமிந்திர தேவர் உலகமும் சுறப்பட்டுள்ளது. அகமிந்திர உலகில் உள்ளோரும் வீடுபேறு பெறும் பக்குவம் உடையவர்கள்.

9. அபிதான சிந்தாமணி. 1910 ப. 97

கற்பத்து இந்திரர்கள் மற்ற தேவலோகங்களிலுள்ள இந்திரர்கட்கெல்லாம் மேலானவர்கள். இவர்கள் பண்பால் உயர்ந்தவர். இவர்களே பூமியில் மனிதராகப் பிறந்து அதே பிறவியில் தவமியற்றி வீடுபேறு பெறும் தகுதி உடையவர்கள். இத்தகு கற்பத்திந்திரர்களில் ஒருவராலோ பலராலோ எழுதப்பட்ட நூலாகத்தான் கவுந்தி குறிக்கும் கப்பத்து இந்திரன் இருக்கக்கூடும். கவுந்தி சைனத்துறவி என்பதால் இங்குக் குறிக்கப்பட்டது சைன இந்திரர் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவ தாயினும்
தமியர் உண்டலும் இலரே

(புறம். 182)

இப்பாடலில் குறிக்கப்பட்ட இந்திரர் வைதீக இந்திரனாக இருத்தற்கில்லை. சைன இந்திரனே. 'இந்திரர்' எனப் பன்மையாகக் குறிக்கும் வழக்கு பெரும்பாலும் சைன நூலுள்ளே காணப்படுவதாலும், பாட்டின் போக்கில் இங்குக் குறிக்கப் படுவது உயர் குணத்து இந்திரரது அமிழ்தம் எனக் குறிக்கப் படுவதாலும், இந்த இந்திரர்—சைனராகவே இருத்தல் வேண்டும். சைனச் சிற்பங்களின் வழியாக நூறு இந்திரர்கள் அறியப் படுகிறார்கள்.

இந்திரரால் தொழப்படும் இறைவன்
எம் இறைவன்

— (மணிமேகலை 27-171)

சைன சமயத்தினர் நிகண்டவாதிகள் என்றழைக்கப்படுவர். அந்நிகண்டவாதிகள் கூறிய கூற்றாகச் சமயக் கணக்கர் தம் திறம் கேட்ட காதையில் வரும் தொடரிது. நிகண்ட வாதியை நோக்கி உங்கள் தலைவன் யார்? நூற் பொருள்கள் யாவை? அப்பொருள்களின் நிகழ்ச்சியையும், பந்தத்தையும் வீட்டினையும் சொல்லுவாய் என்று புத்தத்தைச் சேர்ந்த மணிமேகலை கேட்கிறாள். அதற்கு நிகண்டவாதிகள் பதில் தருகிறார்கள்.

சுதேந்திரர்களாலே வணங்கப்படும் அருகனே எமது ஸ்வாமி. சுதேந்திரராவர்: பவணேந்திரர் 42, வியந்தரேந்திரர் 32; கற்பேந்திரர் 22; சந்திரனும், சூரியனும், நரேந்திரனும், மிருகேந்திரனுமாவர்.¹⁰

இவற்றை வைத்து நோக்க புறநானூற்று வரியில் வரும் இந்திரனைச் சைன இந்திரன் எனக் கொள்ளவே நேரிதாம்.¹¹

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் குறிக்கப்படும் ஐந்திர வியாகரணத்தையும், சொல்லதிகார உரையில் சேனாவரையர் சுட்டிக் காட்டும் ஐந்திரத்தையும் யார் எழுதினார் என்றறிதல்வேண்டும். இந்திரனால் எழுதப்பட்டதாலே 'ஐந்திரம்' என வழங்கப் பட்டது.¹²

வியாகரணம் என்ற வரையறுத்த சாத்திரத்தை முதலில் வகுத்தவர் பிரம்மா. அவரிடம் தேவகுருவான பிரகஸ்பதியும், அவரிடம் இந்திரனும் அவனிடம் பாரதவாசரும் கற்றனர் என்பதொரு பழங்கதை.

அகத்திய வியாகரண முறை ஆரிய முறை என்பதால் அதனை விடுத்துச் சைனத் தொடர்பான ஐந்திர முறையைத் தொல்காப்பியர் பின்பற்றி இருத்தல் வேண்டும். ஐந்திரம் - பாணினிக்கு முன்பானது. சைனத்தோடு தொடர்புடையது. அதனை வைதிகர் விரும்பாததால்தான் பாணினியம் உருவாயிற்று.¹³

இந்திரகாளியத்தின் காலம்: நேமிநாதம், வச்சணந்தி மாலை என்ற இருநூல்களை எழுதிய குணவீர பண்டிதரின் காலத்திற்கு முற்பட்டவர் இந்திரகாளியார் என்பது தெளிவு. ஏனெனில், வச்சணந்திமாலை, இந்திரகாளியத்தை முதலூலாகக் கொண்டு

11. Subramaniam. Dr. N. Sangam Polity.P. 104

12. ஐந்திரம் பற்றிய பிற கருத்துகளும் உள்ளன. ஐந்திரம் என்பது இலக்கண நூலைக் குறிக்கவில்லை. ஐந்து பண்புகளைக் குறிக்கின்றன. பார்க்க: அறவாணன். க. ப. 'ஐந்திரம்' முக்குடை, ஜைன இளைஞர் மன்றத் திங்கள் இதழ், ஆகஸ்டு 1974. ஐந்திரம் - பஞ்ச அஸ்திகாயம் (ஸ்திரம் > திரம்). ஜீவாஸ்திகாயம், புத்தகலாஸ்திகாயம், தர்மாஸ்திகாயம், அதர்மாஸ்திகாயம், ஆகாசாஸ்திகாயம். ஆதலின், ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்பது பஞ்சாஸ்திகாயம் முதலிய தத்துவங்கள் நிறைந்த தொல்காப்பியன் என்று பொருளாம் என்பர், தி. அனந்தநாத நயினார், திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஜைன சமய சித்தாந்த விளக்கமும், 1932, ப. 181.

13. கிருஷ்ணன். H. R., தொல்காப்பியமும் ஐந்திர வியாகரணமும், சலைமகள், பிப்பிரவரி 1966.

எழுதப்பட்ட வழிநூல் என்று அந்நூல் பாயிர உரை குறிப்பிடுகிறது. முதலூல் ஏற்பட்ட பின்பே வழிநூல் தோன்றும் என்பது வெளிப்படடை. குணவீரபண்டிதர், கி.பி. 1006-இல் முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்.¹⁴ ஆதலால், இந்திரகாளியார் கி.பி. 1000உக்கு முற்பட்டவர் என்றாகிறது. நூல் தோன்றிப் புகழ்பெற ஐம்பது ஆண்டுகளாவது வேண்டும். ஆகவே வச்சணந்திமாலைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்திரகாளியம் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

இந்திரகாளியப் பதிப்பு முறை: இந்நூற்பாக்கள், பன்னிரு பாட்டியலிலும், வெண்பாப் பாட்டியலிலும், நவநீதப் பாட்டியலிலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை முறையே ஒருங்கு திரட்டப்பட்டுப் பொருத்தமான தலைப்புகளுடனும் பதிப்பிக்கப்படுகிறது. இந்நூல் மறைந்து விட்ட நூல்¹⁵ என்பதால், இதுவரை தனியே பதிக்கப்பெறவில்லை. இந்திரகாளியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்துகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை என்பதனாலும், சைன தமிழிலக்கண வரலாற்றில் மறைந்துபட்ட இந்திரகாளியத்தை இந்த அளவிலாவது அறிஞர் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்துவது தேவை என்பதனாலும், அந்நூல் இதனுடன் முதன்முதலாகத் தனியே பதிப்பிக்கப்படுகிறது.

14. குணவீர பண்டிதரின் காலம் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் (1178 - 1218) காலம் என்று. முதல் இராசராச சோழன் (கி.பி. 985 - 1014) காலமே என்பது கல்வெட்டு, இலக்கியச் சான்றுகளால் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூல் பார்க்க: வச்சணந்தி மாலை.

15. நடராசன் அ.லெ. பகவான் மகாவீரர் வரலாறு, ப. 281.

கன்னல்

9. அவரவர பெயர்முதல் எழுத்துவந் துதிப்ப
அவரவர பாட்டின் ஆக்கந் தருமே மே. சூ. 40

சீர்க்கணம்

10. முற்பாட் டெடுப்பின் முதலீ ரசைச்சொல்
சொற்பான் மங்கலச் சொல்லோடு தோன்றி
நிற்பினும் கொள்ளாரி நெறியுணர்ந் தோரே
மே. சூ. 47

11. நன்பைசெய் கடவுள் நாடின் அவற்றிற்குத்
தொன்னெறி மரபின் இன்மை யானே
நாலசைச் சீரும் மேலோ ரொழித்தனரீ மே. சூ. 48

கணங்களின் வகை

12. அவைதாம்
நீரே நிலனே வானே நீள்மதி
சீரிய மாணன் செந்தீத் தெறுகதிர்
காற்றெனக் கிளந்த கூற்றன என்ப மே. சூ. 49

நீர்க்கணம்

13. நேர் முதலாகி நிரையிணை பின்வரின்
நீர்க்கணம் என்ப நெறியுணர்ந் தோரே மே. சூ. 50

நிலக்கணம்

14. நிரைமூன் றியைந்தது நிலனெனத் தருமே
மே. சூ. 51

வாண்கணம்

15. முந்துநிரை இணைந்து நேரிறு மூவசை
அந்தர கணமென் றறிதல் வேண்டும் மே. சூ. 52

மதிக்கணம்

16. முதனிரை யாகி இணைநேர் வழிவரின்
அதுமதிக்கணமென் றறிந்தனரீ கொளலே
மே. சூ. 53

இயமானன் கணம்

17. நேரசை மூன்றிய மானன் கணமே

மே. கு. 54

தீக்கணம்

18. நேர்நடு வாகி நிரையிரு பாலும்

சேரு மாயின் செந்திக் கணமே

மே. கு. 55

கதிர்க்கணம்

19. நிரைநடு வாகி நேரிரு பால்வரின்

அலரீகதிர்க் கணமென் றறிந்தனரீ கொளவே

மே. கு. 56

காற்றுக்கணம்

20. ஈறுநிரை யாகி இணைநேர் முன்வரின்

மாறி வந்த மாருத கணமே

மே. கு. 57

நன்றாவன, அன்றாவன

21. நிலனும் மதியும் நீருமிய மானனும்

நலமிகு முதல்வரின் பிறநான் கும்பகை*

மே. கு. 58

முன்நிற்கும் மூவசைச்சீர்

22. யாவர்செய் யுட்கும் இனமொடு புணரும்

மூவசைச் சீரே முதற்றிற் பனவே.

மே. கு. 59

சீர்க்குரிய நாளள்

23. அவைதாம்

பெருக்கம் செய்தலின் வாழ்நாள் பயத்தலின்

தருக்கிய சீர்த்தி தன்னைத் தருதலின்

மிகுதிரு வாக்கலின் வேந்தரிக்கும் பிறரிக்கும்

தகுமெனப் பகரினும் தகாது மற்றச்

சீர்க்குரிய நாளொடு செய்யுட் செய்யும்

பொருபடைக் குரிசில் பொருந்தாக் கடையே

மே. கு. 60

* கதிர்க்கணம், வான்கணம், தீக்கணம், காற்றுக்கணம் என்பன தீக்கணங்கள். அவற்றை விலக்குக. நிலக்கணம், மதிக்கணம் நீர்க்கணம், இயமானக்கணம் என்பன நற்கணங்கள், அவற்றை முதற்சீராக அமைத்துக் கொள்ளுக.

நல்ல நாள்

24. அவைதாம்

தேயம் போக்குதல் செல்வத்து விளிதல்
 சூனிய மாதல் சுழனோ யுறுதல்
 ஊனம் பயக்குமென் றுரைத்தனர் ஆயினும்
 ஆதி அமுதெழுத் தாகிய சீர்கட்
 கோதிய தெய்வத் திற்குரித் தாக
 ஓதிய நாளொடு பாடப் படுமே

மே. சூ. 61

நாள் நலம்

25. எல்லாக் கணமும் நாணல மிலவெனில்

பொல்லாங்கு தருமெனப் புகல வேண்டும் மே. சூ. 62

மங்கலச் சொல்

26. உயிரொடு புணரா மென்மையும் இடையும்

செயிநிற் றீமையும் செப்பத் தகுமே மே. சூ. 68

ஆனந்தம்

27. ஓதிய மெய்யொடு புணரா துயிரெழுத்

தாதி நிற்பி னானந் தம்மே மே. சூ. 69

உயிர் உடலோடு நிறறல் வேண்டும்

28. உடம்பு பிரிவுயிர் சாதல் தானே மே. சூ. 70

பிள்ளைப் பட்டு (பிள்ளைத் தமிழ்) ஆண்பாற்குரியவை

29. தோற்ற முதல்யாண் டிரெட்டளவும்

ஆற்றல் சான்ற ஆண்பாற் குரிய மே. சூ. 76

பெண்பாற் குரியவை

30. காப்புமுத லாகிய யாப்புவகை எல்லாம்

பூப்பு நிகழ்வளவும் பெண்பாற்குரிய மே. சூ. 77

பிள்ளைத் தமிழ்ப் பருவங்கள் பாடப்படும் பாவகைகள்

31. அவைதாம்

பிள்ளையைப் பாடலின் பிள்ளைப் பாட்டாய்ப்
 பிறப்பே ஓகை காப்பே வளர்ச்சி
 அச்ச முறுத்த லுடன்செங் கீரை
 தால்சப் பாணி முத்தம்வா ரானை
 அம்புலி சிற்றில் குழமகன் ஊசல்
 என்றனரீ பிறவும் தொன்னெறி மரபின்
 தத்தம் தொழிற்குத் தருவன புகறல்
 எத்திறத் தோர்க்கும் உரிய என்ப
 கொச்சகக் கலியொடு நெடுவெண் பாட்டே மே. சூ. 82

பாட்டின் எல்லை

32. நெடுவெண் பாட்டின் முந்நான் கிறவாது

தொழிலொடு குறித்துத் தோன்றும் செய்யுள்
 ஒன்று மூன் றைந்தே மொன்பான் பதினொன்
 நென்றிவை இவற்றின் இகந்தன இழுக்கே
 மே. சூ. 83

உயர்ச்சியும் இழிவும்

33. பிறப்பே ஓகை பேணுறு வளர்ச்சி

சிறைப்பட அச்ச முறுத்தலொடு நான்கும்
 ஆரா யுங்கால் ஐந்துமூன் றிடையாய்
 ஒரே மொருபொருட் குயர்ச்சியிழி பொன்றே
 மே. சூ. 84

வேந்தன் குடை மங்கலம்

34. அதுவே

குடைச்சொற் சிந்தடி ஈற்றில்வைத் தந்தக்
 குடைச்சொல் லாதிக்க குள்ளகத் தடக்கி
 ஈற்றயல் அடியினும் ஈற்றினும் இறைவனைப்
 போற்றிப் புகழ்ந்து புகறல் வேண்டும்* மே. சூ. 85

* அருணாசலம், மு. த. இ. வ. 10-ஆம் நூற், ப. 235 இல் எழுத்து 21, சொல் 30, இன இயல் 12 மொத்தம் 63 என்பர். அக்கணக்குள்ளே தவிர எவ்வெந்நூற்பா எனக் காட்டப்படவில்லை.

வெண்பாப் பாட்டியல் உரையில்
இடம் பெற்றுள்ள இந்திரகாளியம்

மங்கலம்

35. நஞ்சம் அமுதமா...மங்கலம் புகினே 9—1

அமுத எழுத்து

36. அமுதெழுத் தென்ற ஆதியுயிர் நான்கொடும்
புணர்ந்த மெய்யை உணர்ந்தமு தென்ப 9—2

37. மெய்யாய் அமுதின் மேவிய உயிரும்
பொய்தீர் புலவர் பொருந்தின என்ப 9—3

நஞ்செழுத்து

38. நஞ்சா மொற்றொடு நடந்த உயிர்களும்
வஞ்சமில் புலவர் மறுத்தில ரென்ப 9—4

உண்டி

39. இருவகை உண்டியென் றெடுத்தன அல்ல
தாமே நிற்பினும் தோமில் என்ப 9—5

40. மூன்றாம் ஒன்பதின் மூன்றெழுத் தேழும்
பொருந்து மென்று புகலுவர் புலவர் 18—6

ருவந்திப் பாட்டியல் உரைவழி அறியப்பட்ட இந்திர காளியம்

தாளப் பொருத்தம்

41. மூப்பும் மரணமும் மொழிந்த காலை
நிலையிற் குலைதல் செல்வம் நீங்குதல்
கொலையிற் பிணியிற் கூட்டுத லாகும் 6. ப. 8.

கணப் பொருத்தம்

42. நேரசை யாகவும் நிரையசை யாகவும்
சீர்பெற எடுத்தல் சிலவிடத் துளதே (2) 22. ப. 20

தீக்கணம்

43. எண்வ கைக்குறி இயலுமச் சீர்களுள்
வருணற் குரிய நாளே சதையம்
இயமானற் குரிய* நாளே பரணி
சந்திரன் வந்த நாளே மகயிரம்
பூமி தேவிநாள் கேட்டை யாகும்
எஞ்சிய சீரி ரண்டி னுள்ளும்
வஞ்சமில் மாருத நாளே சோதி
எரிநாள் கார்த்திகை அந்தர மதனுக்
குரிய நாளே ஓண மாகும்
குரியன் நாளே புனர்பூ சம்மே

இந்திர காளியனார் உரைத்தபடி

44. ஓலைய திலக்கணம் உரைக்குங் காலை
நாலாறு விரற்றானம் நான் மறை யோர்க்குப்
பார்த்திபர் தமக்குப் பதிற்றிரட்டி விரலே
வணிகர்க் கெண்ணிரு விரலே
சூத்திரர்க் கிராறு விரலே
இப்பரி சேபாட் டெழுதவும் படுமே 4
45. அந்தணர்க்கு நாலாறு அரசர்க்கு இருபதாம்
இந்த விரல்வணிகர்க் கெண்ணிரண்டாம் - முந்துவிரல்
வேளாளர் கிராறாம் வெள்ளோலை வேயனைய
தோளாய் அறிநீ தொகுத்து 5

* இயமானன் — இயந்திரகணம். இதனைத் துறக்கமென்றும்
இயமானம் என்றும் கூறுவர்.

நேமிநாதம்

‘தேன் நிமிர் பைம் பொழில் தென் மயிலாபுரி நீல் நிறக் கடவுள் நேமிநாதர்’ தம் திருப்பெயரால் செய்யப் பெற்றமையால் இவ்விலக்கண நூல் நேமிநாதம் எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நேமிநாதர் சைன சமயத்தார் வணங்கும் 24 தீர்த்தங்கரர் களுள் 22-ஆம் தீர்த்தங்கரர் ஆவார். இவர் கண்ணனுக்குத் தாயாதி முறையில் வந்த தம்பியார்.

“கறவைத் திரள் காத்த கார் வண்ணனுக்கு இளையான் நிறமிக்க நேமிசி (நேமிநாதன்)” என்பது நேமிநாதர் பற்றிய திருவெம்பாவைக் கூற்றாகும்.

சென்னையைச் சேர்ந்த மயிலாப்பூரில் பழங்காலத்தில் சைனக்கோயில் ஒன்று இருந்தது. இக் கோயிலில் நேமிநாத தீர்த்தங்கரரின் உருவம், அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இக்கோயிலில் எழுந்தருளி இருந்த நேமிநாதரைப் போற்றித் திரு நூற்றந்தாதி என்ற நூல் அவிரோதி ஆழ்வார் என்பவரால் பாடப் பட்டிருக்கிறது. இந்நூலும் திருக்கலம்பகம், மயிலாப்பூர் பத்துப் பதிகம், மயிலாப்பூர் நேமிநாத சுவாமி பதிகம் என்பன நேமிநாதரின் திருப்புகழைப் பாடுவன. இப்பாட்டுடைத் தலைவரான நேமிநாதர் கோயில் இன்று ‘சாந்தோம் சரிச்’ இருக்கிற இடத்தில் இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இச்சரிச்சுக்கு

எதிரில் உள்ள அனாதைப் பிள்ளைகள் விடுதியில் பல ஆண்டு களுக்கு முன்னே சைனக் கடவுள் உருவங்கள் இருந்தன. இதன் அருகில் உள்ள கன்னியர் மடத்தில் ஒரு சைனத் திருவுருவம் இருந்ததாகவும் அது இப்பொழுது அவ்விடத்தில் புதைக்கப்பட்டதாகவும் தொல்லியல் அறிக்கை குறிப்பிடுகிறது.¹ வேறு சில சைனக் கடவுளுருவங்கள் மயிலாப்பூர் பிஷப் வீட்டில் உள்ளன. இவை சாந்தோம் சர்ச் தோட்டத்தில் இருந்து கிடைத்தன.² பெயரும் புகழும் படைத்த இந் நேமிநாதரின் புகழை மையமாக வைத்தே இந்நூல் இயற்றப் பெற்றமையால் இந்நூல் நேமிநாதம் எனப் பெயர் பெற்றது.

நூலாசிரியர்: இந்நூலின் ஆசிரியர் குணவீரபண்டிதர் ஆவார். 'இந்நூல் செய்தார் யாரோ எனின் உளம் மலி பேரருள் உயிர்மிசை வைத்த வளமலி களந்தை வச்சணந்தி முனிவரன் கொள்கையின் வழாஅக் குணவீரபண்டிதன் செய்தமைத்தான்' எனவரும் நேமிநாத பாயிர உரையால் புலப்படுகின்றது. இவர் தொண்டை நாட்டில் உள்ள களத்தூரில் பிறந்தார் என்று தொண்டை மண்டலச் சதாகம் கூறுகின்றது. அது:

“தன்னூர்ச் சளகையிற் சன் மதி மாமுனி தந்த மைந்தன்
நன்னூல் உரைத்த பவணந்தி மாமுனி நற்பதியும்
சின்னூல் உரைத்த வீரகுணபண்டிதன் சேர்பதியும்
மின்னூ புரத்திரு அன்னமிள்ளே தொண்டை மண்டலமே”

நேமிநாத பாயிரமும் 'வளமலி களந்தை' என்று குறிப்பிடுகின்றது.

வெண்பாப் பாட்டியல் உரைப் பாயிரத்துள்,

“கற்றவர் புகழும் களந்தையென் பெரும் பதி
குற்றமில் வாய்மைப் பெரும் பண்டிதன்”

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இம்மூன்று குறிப்புகளாலும் அறியப் படும் செய்திகளாவன:

1. நேமிநாதத்தின் பிறிதொரு பெயர் சின்னூல்.
2. குணவீரபண்டிதர் ஆசிரியர் பெயர் வச்சணந்தி.

1. Antiquities of Saintom and Mylapore p-176

2. வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி, சைனக் கருத்தரங்குப் பேச்சு, மார்ச்சு 1974, சென்னை

3. வச்சணந்தி ஒரு சமணத் துறவி.
4. அவர் களந்தை என்ற ஊரில் உறைந்தவர்.
5. களந்தை என்பது களத்தூர் என்பதன் மருஉ. இவ்வூர் வளம் பல பெற்றது. இவ்வூர் மிகப் பெரிய ஊர்.
6. இவ்வூர் அறிஞர் பலரால் பாராட்டப் பெற்றது.
7. குணவீரபண்டிதன், ஆசிரியர் வச்சணந்தி முனிவர் இருந்த களந்தை என்ற பதியிலேயே இருந்தவர்.
8. ஆசிரியர் காட்டும் வழி பிறழாத கொள்கையர் குணவீர பண்டிதர்.
9. இறைப்பற்று உள்ளவர் என்பது நேமிநாதர் பெயரால் நூலமைத்தமையாலும், ஆசிரியரிடத்து மிக்க அன்புடையவர் என்பது, அவர் பெயராலேயே வச்சணந்திமாலை என்ற நூல் அமைத்தமையாலும் தெரிகிறது.

பிறந்த ஊர்: தொண்டை மண்டல சதகம் குறிப்பதால், இது தொண்டை நாட்டிலுள்ள பொன் விளைந்த களத்தூர் என்பர். இவ்வூர், படிக்காசுப் புலவர் பிறந்தமையால் பெயர் பெற்றதாகும். இவர் காலம் 17 ஆம் நூற்றாண்டு. இவருக்கு முன்பு இவ்வூர் பெரும் புகழ் பெற்றதில்லை. சின்னூறு ஆண்டு களுக்கு முன் குணவீரபண்டிதர் காலத்து இவ்வூர் புகழ் பெற்றிருந்தது என்பதைக்,

‘கற்றவர் புகழும் களந்தையென் பதி’

‘வளமலி களந்தை’

‘வளங்கெழில் மாடத்துக் களந்தை’

‘பீடார் களந்தை’

‘வையம் புகழ் களந்தை’

என்பவற்றாலும், திருப்பாமாலையிலுள்ள அருக சரண் அகவல்,

“வளந்திகழ் ஆர்ந்த வானவர் வணங்கும் களந்தை” என்று கூறுவதாலும் அறியலாம். இவற்றால் குணவீர பண்டிதரின் களந்தை பெரும் சைனத் திருப்பதி என்பதும், பேரறிஞர் பாராட்டுப் பெற்றது என்பதும், பெருவளம் பெற்றது என்பதும் புலனாகின்றன.

பொன் விளைந்த களத்தூரில் சைனக் கோயில் ஏதும் இன்றும் இல்லை; அன்றும் இல்லை. தொண்டை நாட்டுச் சைனக் கோயில் அட்டவணையில் இவ்வூரில் சைனக்கோயில் இருந்ததாகக் குறிப்பில்லை. ஆகவே குணவீரரின் பிறந்த ஊர் தொண்டை நாட்டுக் களந்தையாக இருப்பதற்கில்லை.

கொங்கு நாட்டுக் களந்தை: கொங்கு நாடு 24 நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றுள் வாரக்க நாடு என்பதுவும் ஒன்று. இந்நாட்டின் ஊர் வரிசையில் களந்தை இரண்டாம் ஊராகக் குறிக்கப்படுகின்றது. ஊர்த் தொகைப் பாடல் திருவளர் களந்தை என்று இவ்வூரைக் குறிப்பிடுகின்றது. சின்னக் களந்தை பெரிய களந்தை என்று பிரிக்கப்பட்ட சின்னக் களந்தை என்பது ஜினக்களந்தை என்பதன் மருவிய வடிவம் ஆகலாம். பெரிய ஊர் இது.

அருக சரண் அகவலில் சீனாபுரம், வைகை, பொன்மலை, விஜயமங்கலம் என்ற கொங்கு நாட்டுச் சைனத் தலங்களோடு களந்தையும் குறிக்கப்படுகின்றது.

கொங்கு நாட்டுக் களந்தையில் இன்று சைனக் கோயில் எதுவும் இல்லை எனினும் அப்பகுதியில் பல சைனச் சிலைகள் கிடைக்கின்றன.

இவ்வூரில் ஒரு சைனக் கோயில் சிவன் கோயிலாக மாற்றப் பட்டுள்ளது. ஆதிநாதர் என்ற பெயர் ஆதிநாதேசுவரர் ஆதிநாதலிங்கேசுவரர், ஆதிநாதப் புராணலிங்கேசுவரர் என்றாகி யுள்ளது. இக் கோயில் விமானத்தின் வடக்குத் தெற்குப் புறங்களில் தீர்த்தங்கரர் சிலைகளும், சிதைந்த சைனக் கல்வெட்டு களும் இருக்கின்றன. ஒரு கல்லில் 'ஜைன ரகைஷ்' என்ற தொடர் காணப்படுகின்றது.

வச்சணந்திமாலை அரங்கேற்றப்பட்ட களம் 'அவைக்களம்' என்று குறிக்கப்படுகின்றது. கொங்கு விசயமங்கலத்தில் கி.பி. 7 முதல் 17-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று இருந்தது. அச்சங்கத்தில் நேமிநாதம் அரங்கேறி இருக்க லாம். ஆகவே குணவீரபண்டிதரின் ஊர் தொண்டை நாட்டுக் களந்தை என்பதைவிடக் கொங்குநாட்டுக் களந்தை எனக் கொளல் தகும்.³

திரிபுவன தேவர் என்ற பட்டப் பெயருடைய சோழ மன்னன் காலத்தில் குணவீரபண்டிதர் இயற்றிய வச்சணந்திமாலை இயற்றப்பட்டுள்ளது.

**‘குருத்தவா மணிமுடி கொற்றவர் கோமான்
திருத்தகு மணிமுடித் திரிபுவனத் தேவன்**

என்னும் அரசன் காலத்தில் செய்தது என்றுணரிக’ என்று குறிப்பிடுகிறது வெண்பாப் பாட்டியல் உரைப்பாயிரம். திருபுவன தேவன் என்ற பட்டம் யாருக்கு உரியதோ அவன் காலத்திலேயே இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். கி. பி. 1178-1218ஆம் ஆண்டுகளில் ஆட்சி புரிந்த மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழ மன்னரது பட்டப் பெயர்களுள் திரிபுவன வீரதேவன் என்பதும் ஒன்று.⁴

பாயிரஉரை, ‘திரிபுவன தேவன்’ என்று சுட்டுவதும், மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழனைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுத் தொடர் திரிபுவன வீரதேவன் என்று குறிப்பதும் ஒருவனையே எனக் கருதப் பெறுகிறது. அவற்றின் இடையே ‘வீர’ என்ற சொல்வேறுபாடு கருதுவதற்கு உரியது. மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழனால் கட்டப்பட்ட குடந்தைக்கு அருகில் உள்ள திருக் கோயில் திரிபுவன வீரேச்சுரம் என்று குறிப்பது காண்க. ஆதலின் திரிபுவன தேவன் என்ற பெயர் கொண்ட மன்னனே குணவீரபண்டிதரின் கால அரசன் என்பர்.

**திரிபுவன தேவன் என்ற பட்டம் பெற்ற
முதல் பராந்தகச் சோழன்**

பிற்காலச் சோழப் பேரரசை உருவாக்கி ஆண்ட முதல் பராந்தகச் சோழனின் காலம் கி.பி. 907—கி.பி. 953. இவனுக்குப் பல பட்டப் பெயர்கள் இருந்தன. இவனுடைய மனைவியார் பெயர் திரிபுவன மாதேவி என்பதாகும்.⁵ உத்தம சோழன் முதலாம் இராசராசன் ஆகியோரின் மனைவியார் பெயர்களுள், திரிபுவன மாதேவி என்பதும் ஒன்றாகும். சோழ மன்னர்களன்றி சேரன் கோரவிக் கோதை, வீரபாண்டியன், குலசேகரன் எனச் சேரரும், பாண்டியரும் திரிபுவன சக்கரவர்த்தி எனப் பெயர்

4. I.N.S. 554 of 1904. I.N.S. 162 of 1926

5. 130 of 1931 I.I. Vol. V, No 54.

தாங்கியுள்ளனர். மேலைச் சாளுக்கிய மன்னரும், கல்யாணி, கால சூரி அரசர்களும், திரிபுவன தேவன், திரிபுவன மல்லன் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டுள்ளனர். எனவே இந்தத் திரிபுவன தேவன் என்ற பெயர் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டளவி லேயே பெரும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தது என்று புலனாகிறது. ஆதலால் திரிபுவன தேவன் என்று பாயிரம் குறிக்கும் தொடர் கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மூன்றாம் குலோத்துங்கனை மட்டுமே குறிக்காது என்பது தெளிவு.

நூல்கேட்போர்—ஆராய்வோர் என்று பொருள் கூறி, 'இப் பாட்டியல் ஆராய்ந்தோர் பலரோ எனின் 'சிங்கா வன்புகழ் செறி பொழில் திருமலைப் பங்கயமலர்த்தாள் பண்டிதர் என்னும் முனிவர் ஆராய்ந்தார் என்றுணர்க' என்று எழுதுகிறார் உரையாசிரியர். இக் குறிப்பினின்று திருமலை பங்கய மலர்த்தாள் பண்டித முனிவர் என்பார் இந்நூலைக் கேட்டதாகத் தெரிகிறது. இப்பண்டித முனிவர் யாரெனத் தெரியவில்லை. திருமலை, சைனத்தோடு தொடர்புடையது என்பது, சைனப் பெண் துறவியார் ஒருவர் பெயர் திருமலைக் குறத்தியார் என்றிருப்ப தினின்று தெரிய வருகிறது.⁶ ஈண்டுக் குறிக்கப்படும் பண்டித முனிவர் ஒரு சைனரே. கனக சந்திரபண்டிதர், குணவீர பண்டிதர் என்ற பிற சைனப் புலவர்கள் பெயர்களை இணைத்துக் காண்க.

பண்டிதர் என்ற பெயர், பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் பரவலான சொல் என்பது கல்வெட்டுகளால் தெளிவாகிறது. முதற் பராந்தக சோழன் (கி. பி. 907—953) புலவர்களைப் புரந்தவன் என்பதால், அவனுக்குப் 'பண்டித வற்சலன்' என்பதும் ஒரு பட்டப் பெயர் (Ins. 204 of 1923). முதல் இராசேந்திர சோழன் (கி.பி. 1012-1044) பண்டித சோழன் என்ற பட்டம் உடையவன். இரண்டாம் இராசராச சோழனுக்கு (கி.பி. 1146-1163) இராசபண்டிதன் என்ற பட்டம் உண்டு. 'முந்தை முழுதுலகுய்ய முடிசூடும் இராச பண்டிதன்' என்பது இராச ராசனின் மெய்க்கிரீத்தியாகும்.

6. ஜீவபந்து ஸ்ரீபால், திருப்பரம்பரையும் முனிபரம்பரையும் நல்லறம் நவம். 1973 ப. 14.

திருமலை: வச்சணந்திமாலை நூலைக் கேட்டருளிய பண்டித முனிவரின் இருப்பிடம் திருமலை என்பது பாயிர உரையால் தெரிகிறது. இவ்வூர் வடஆர்க்காடு மாவட்டம் போளூர் வட்டத்தில் உள்ளது. போளூர்க்கு வடகிழக்கே 6 கல் தொலைவில் உள்ளது. வடமாதி மங்கலம் இரயில் நிலையத்திலிருந்து கிழக்கே மூன்று கல். இங்கு ஒரு குன்று உள்ளது. இக்குன்றின் மேல் நேமிநாத தீர்த்தங்கரரின் திருவுருவம் 16½ அடி உயரத்தில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமலை புகழ் பெற்ற காலமே நேமிநாதம் இயற்றப்பட்ட காலம்: நேமிநாதம் என்ற நூலின் ஆசிரியர் குணவீர பண்டிதர், வச்சணந்தி மாலை என்ற பாட்டியல் நூலை இயற்றி அரங்கேற்றிய போது கேட்டருளியவர் “திருமலை பங்கய மலர்த்தாள் பண்டித முனிவர்” என்று அந்நூல் உரை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் திருமலைக்கும், வச்சணந்தி மாலை நூலாசிரியர்க்கும் உள்ள தொடர்பு புலனாகிறது. திருமலை மிகச் சிறந்த சைனத் தலம். இத் தலம் மிகப் புகழ் எய்தி இருந்த காலத்தில் அங்கிருந்த பண்டித முனிவரின் முன் நூல் அரங்கேற்றப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். திருமலை, பெரும் புகழ் பெறத் தொடங்கியது எப்போது? பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் என்பது கல்வெட்டுகளால் புலனாகிறது. இக்காலத்திற்கு முன்பே இவ்வூரில் சைனக் கோயில் இருந்தது.¹ எனினும் முதற்பராந்தகன் காலம் தொட்டு முதல் இராசேந்திரன் காலம் வரை பேரளவு இக்கோயில் சோழ மன்னர்களால் போற்றப் பட்டிருக்கிறது. கல்வெட்டுகளில் இத்தலம், ‘வைகைத் திருமலை’, ‘எண்குண இறைவன் குன்றம்’ ‘ஸ்ரீசைலபுரம்’, ‘பல்குன்றக் கோட்டம்’ என்று வழங்கப்படுகிறது. வைகைவூர், வைகை, வைகாவூர் கடப்பேரி என்ற பெயர்களும் இவ்வூருக்கு உண்டு. மல்லிநாதர், நேமிநாதர் ஆகிய தீர்த்தங்கரர்களின் வழிபாட்டுத் தலம் இது. இங்குத் தர்மதேவி, பார்சுவநாதர், மகாவீரர் ஆகியோரின் சிலைகள் உள்ளன. இங்குள்ள நேமிநாதரின் சிலையே தமிழகத்தில் உள்ள சிலைகளுள் மிக உயரமானதாகும். (16½ அடி உயரம்.)

7. பல்லவ அரசியார் ஒருத்தியால் இக்கோயில் புரக்கப்பட்டது என முதல் இராசேந்திர சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. (S. I. I. Vol. I. 98.)

முதலாம் பராந்தகன் (கி. பி. 910) இங்குள்ள பள்ளியில் நாள்தோறும் ஒரு சைனத் துறவிக்கு உணவு அளிப்பதற்காகப் பொற்காசுகள் வழங்கி இருக்கிறான்.⁸ முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் (கி. பி. 985 - 1014) இக்கோவில் தனிக்கவனம் செலுத்தப் பெற்றிருக்கிறது. இராசராசனது தமக்கையார் குந்தவை சமயப் பொதுநோக்கினள். இவள் திருமலைக் கோயிலுக்கு மான்யம் பல வழங்கினாள். ஊர் முழுதுமே கோயிலுக்குப் பள்ளிச் சந்தமாக அளிக்கப்பட்டது. அதனால் இக்கோயிலே 'ஸ்ரீகுந்தவை ஜினாலயம்' என்று வழங்கப்பட்டது. 'ஜெயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து பங்கள நாட்டு நடுவில் வகை முகை நாட்டுப் பள்ளிச் சந்தம் வைகாலூர்த் திருமலை ஸ்ரீ குந்தவை ஜினாலயம்' என்பது கல்வெட்டுத் தொடர்.⁹ இதனால் சோழர் காலத்தில் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கியது திருமலை எனத் தெரிகிறது. ஆனால் திருமலைக்கு, மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்தில் எந்த ஒரு தனிச் சிறப்பும் செய்யப்பட்டதாகக் குலோத்துங்கன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளோ, வரலாறோ அறிவிக்கவில்லை. மாறாக முதல் இராசராசன் காலத்தில் திருமலை சீரும் சிறப்பும் எய்தி விளங்கி இருக்கிறது என்பது அவன் வரலாற்றாலும், கல்வெட்டுகளாலும் புலனாகிறது. ஆதலால், வச்சணந்திமாலை அரங்கேற்றப்படுகின்ற அளவிற்குப் பேரும் பீடும், திருமலை எய்தி இருந்த காலம், முதல் இராசராச சோழன் காலமே (கி. பி. 985-1014) என்பது தெளிவு. எனவே நேமிநாதமும் இக்காலத்திலேயே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இது வேறு சில சான்றுகளாலும் உறுதியாகிறது.

குணவீர மாமுனிவர்: முதல் இராசராசன் காலத்தில் (கி. பி. 1006) குணவீர மாமுனிவர் என்பார் இங்கிருந்தார். இவர் சைனர். இங்குள்ள ஏரி மதகில் உள்ள ஒரு சாசனப்பாடல் இதனை உறுதி செய்கிறது. இவர், வைகை மலைக்கு இருபக்கத்திலும் நெல் விளையும் படியாக, 'கணிசேகர மருபொன் குரியர் கலிங்கு' ஒன்றைக் கட்டினார் என்று அக்கல்வெட்டுப் பாடல் சாற்றுகிறது.¹⁰ அப்பாடல் பின்வருமாறு:

8. M. E. R. 1907 - 8Part V. Para 51 S I. I. Vol I. 94.

9. S. I. I. Vol. I. No. 98

10. S. I. I. Vol. I. No. 94

“அலைபுரியும் புளற்பொன்னி ஆறுடைய சோழன்
 அருண்மொழிக்கு யாண்டிருபத் தொன்றாவ தென்றும்
 கலைபுரியும் மதிநிபுணன் வெண்கிழான் கணிச்சைக்
 காமருபொன் சூரியன்தன் நாமத்தால் வாம
 நிலைநிற்கும் கலிங்கிட்டு நிமிர்வைகை மலைக்கு
 நீடுழி இருமருங்கும் நெல்விளையக் கண்டோன்
 கொலைபுரியும் பகையரசர் கொண்டாடும் பாதன்
 குணவீர மாமுனிவன் குளிர்வைகைக் கோவே

இப்பாட்டில், குணவீர மாமுனிவன் கலிங்கு கட்டிய செய்தி கூறப் படுகிறது. பாட்டில் வரும் ‘அருண் மொழி’ என்ற பெயர் முதல் இராசராசனின் இயற்பெயர் என்பது கருதத் தக்கது. பாடலில் ‘கொலை புரியும் படைரசன் கொண்டாடும் பாதன் ‘குணவீர மாமுனிவன்’ என இடம் பெற்றுள்ள பகுதி, வச்சணந்தி மாலைப் பாயிரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ‘பங்கய மலரீத்தான் பண்டிதன்’ என்ற பகுதியோடு இணைத்துப் பாரீக்கத் தக்கது.

குணவீர பண்டிதரின் காலம்: ‘திரிபுவன தேவன்’ என்ற பாயிர உரைக் குறிப்பு மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்கே உரிய பட்டப்பெயர் என்று கூறி, குணவீர பண்டிதரின் காலம் கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். இது பொருந்தாது. காரணங்கள்:

1. திருபுவன தேவன் என்பதே பாயிரம் சுட்டும் பெயர். ஆனால் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் பெயரோ திரிபுவன வீரதேவன் என்பதாகும்.

2. முதலாம் பராந்தகச் சோழனுக்கும் (கி.பி.907-957) திரிபுவன தேவன் என்ற பட்டப் பெயர் உண்டு. இவன் மனைவிக்கும், உத்தம சோழன் மனைவிக்கும் திரிபுவனமாதேவி என்றே பெயர். சேரன் கோரவிக் கோதை (கி.பி. 848), வீர பாண்டியன், குலசேகர பாண்டியன் ஆகியோர்க்குத் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி என்பது பட்டப்பெயர். மேலைச் சளுக்கனுக்குத் திரிபுவன தேவன் என்றும், கல்யாணி கால சூரிக்குத் திரிபுவன மல்லன் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. ஆதலின் திரிபுவன தேவன் என்பது மூன்றாம் குலோத்துங்கனை மட்டுமே குறிக்கும் என்பதில்லை.

3. வச்சணந்தி மாலை என்ற நூலைக் கேட்ட முனிவரின் பெயரைக் குறிக்கும்போது 'சிங்கா வண்புகழ் செறிபொழில் திருமலைப் பங்கய மலரீத்தாள் பண்டிதர் என்னும் முனிவர்' என்று உரைப்பாயிரம் குறிப்பிடுகிறது. இங்குக், குறிக்கப்பட்ட திருமலை, வடார்க்காடு மாவட்டம் போளூர் வட்டத்தில் உள்ளது. இக் கோயில் பெரும் புகழ் பெற்றது, முதல் இராசராசன் காலத்தில்தான். இதனை உறுதி செய்யும் வண்ணம், இங்கு இராசராசன் உருவம் செதுக்கிய சிற்பம் கிடைத்துள்ளது.¹¹

4. கேட்டருளிய முனிவரின் பெயர், 'திருமலைப் பண்டித முனிவர்' என்கிறது பாயிரம். அதற்குத் தக, பண்டிதர் பலரைப் புரந்தவன் என்ற கருத்தில் 'பண்டித சோழன்' என்ற ஒரு பட்டப் பெயர் இராசராசனுக்கு வழங்குகிறது.

5. திரிபுவன தேவன் என்ற பட்டப்பெயர் சோழமன்னர்கள் சிலருக்குப்பொருந்தும் எனினும் சிறப்பாக இவனுக்கே பொருந்தும். இவன் மனைவி பெயர் திருபுவனதேவி என்பதாகும்.¹²

6. மெய்க்கீர்த்தியும் மெய்க்கீர்த்தி இலக்கணமும்: தன் ஆளுகையில் நடந்த வரலாற்றுச் செய்திகளை நன்கு விளக்கும் மெய்க்கீர்த்தியை இனிய தமிழில் அகவற்பாவில் அமைத்துத் தன் கல்வெட்டுகளின் தொடக்கத்தில் பொறிக்கும் வழக்கத்தை முதலில் மேற்கொண்ட பெருவேந்தன் முதலாம் இராசராச சோழனாவான்.¹³ மெய்க்கீர்த்தியின் இலக்கணத்தைச் சுருக்கமாக விளக்குகிறது வச்சணந்திமாலை. அவ்வெண்பா வருமாறு;

“தொழிலார்ந்த மெய்க்கீர்த்தி சொற்சீ ரடியால்
எழிலரசர் செய்தி இசைப்பர்--மொழியுய்க்கால்
கையற மோதகர் கலிவஞ்சி என்றிவற்றால்
பொய்தீர்ந்த நூலோர் புரிந்து”

(செய்யுளியல். 34)

11. திருமலைக்குச் செல்லும் சாலையின், இடப்புறம் உள்ள ஒரு குளக்கரையில் இராசராசனின் உருவம் செதுக்கிய சிற்பம் உள்ளது. இவ்வுருவம், தஞ்சைப் பெரிய கோயில், உண்ணாழிகையில் உள்ள இராசராசன் உருவ ஓவியத்தை ஒத்துள்ளது.

12. S.I.I. Vol. V. No. 975. P. 368

13. பண்டாரத்தாரி. தி. வை. ச. சோழர் வரலாறு I. ப. 100.

இப்பாவிற் கு ஆசிரியம் விரவிய சொற் சீரடிகளால் மன்னரது உண்மைக் கீர்த்தியைத் தொகுத்துப் பாடுவது மெய்க்கீர்த்தியாம் என்பதுரை. தன் காலத்து வாழ்ந்த வேந்தனின் மெய்க்கீர்த்தி இலக்கியத்திற்கு இவர் இலக்கணம் அமைத்திருத்தல் இயல்பானது. ஆதலால் சோழ மன்னன் முதல் இராசராசன் காலமே இவருடையது என்பது இதனாலும் துலக்கமுறும்.

7. பாட்டியல் காட்டும் பரணி இலக்கணமும் கலிங்கத்துப் பரணியும்: கி.பி. 1112-ஆம் ஆண்டில், முதற் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் கலிங்கப்போர் நிகழ்ந்தது. இப்போரை வைத்துச் சயங்கொண்டார் தனிப்பெரும் தம் பரணி நூலைப் படைத்தார். பரணி நூலின் இலக்கணம் மிக அருமையாக இவர் வழி இலக்கியமாகக் கூறப்பட்டது. வெண்பாப் பாட்டியல் ஆசிரியர் மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழனின் காலத்தவர் [கி.பி. 1178-1218] என்பது உண்மை எனில், அவர் காலத்தில் பரணி இலக்கியம், இலக்கணம் முழுமை பெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவர் கூறும் பரணி இலக்கணம் பின் வருமாறு:

“முண்ட அமார்க்களத்து முரிக் களிற்றட்ட
ஆண்டகை யைப்பரணி வாய்ந்துரைக்க - ஈண்டிய
நேரடியே ஆதியா நீண்ட கலித் தாழிசை
ஈரடிகொண் டாதியுட னீறு.
ஈறில் வணக்கம், கடை, நிலம், பேய் என்பனவும்
வீறுசால் ஐயைக்கு மெய்ப்பேய்கள் - கூறித்
திறப்படச் சொல்லினவும் செப்பிற் பிறவும்
புறப்பொரு ணூல் கொண்டு புகல்” (செய். 38, 39)

இவ்வெண்பாக்களின்படி பரணியில், தலைவனைச் சிறப்பித்தல், களம் பாடியது, களம் காட்டியது, கூழுடுதல் என்பன இல்லை. இஃது எதைக் காட்டுகிறது? இந்நூலாசிரியர் கலிங்கத்துப்பரணி இலக்கியம் பிறப்பதற்கு முன் வாழ்ந்தார் என்பதை அல்லவா? இவர் காலத்தில் பரணி ஒரு பிரபந்தம் என்ற அளவில் இருந்தது அல்லாமல்-தனி முழு வடிவம் பெறாத காலம்! ஆதலால் கலிங்கத்துப்பரணி தோன்றிய காலத்திற்கு (கி.பி. 11-ஆம் நூற்.) முற்பட்டவர் குணவீரபண்டிதர் என்பது தெளிவாகிறது.

நேமிநாத நூலமைப்பு: இந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல் லதிகாரம் என்ற இரண்டு பெரும் பிரிவுகளை உடையது. 97

வெண்பாக்களால் ஆனது. எழுத்ததிகாரம் உட்பிரிவுகள் எதுவும் இல்லாதது. சொல்லதிகாரம் மட்டும் ஒன்பது பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவுகளை நோக்கின் இவை தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி அமைக்கப்பட்டவை என்பது புலனாகும்.

தொல். சொல்

1. கிளவி ஆக்கம்
2. வேற்றுமையியல்
3. வேற்றுமை மயங்கியல்
4. விளிமரபு
5. பெயரியல்
6. வினை இயல்
7. இடைச்சொல் இயல்
8. உரிச்சொல் இயல்
9. எச்ச இயல்

நேமி. சொல்

- மொழி ஆக்கம்
- வேற்றுமை மரபு
- உருபு மயங்கியல்
- விளிமரபு
- பெயர் மரபு
- வினைமரபு
- இடைச்சொல் மரபு
- உரிச்சொல் மரபு
- எச்ச மரபு

எழுத்து 24, சொல் 71 + பாயிரம் 2 ஆக 97 வெண்பாக்கள் உள்ளன.

சுருக்க நூல்: இந்நூல் முன்னிருந்த இலக்கண நூலில் கூறப்பட்ட செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறும் முகத்தான் செய்யப்பட்டது. இலக்கணத் துறையில் செய்யப்பெற்ற சுருக்க நூல் முயற்சியில் இதுவே முதலாவதாகும்.

1. 'மேவுமுடி பெல்லாம் உணர எழுத்தின் இலக்கணத்தைச், சொல்லால் உரைப்பன் தொகுத்து' (எ. 1.) என்றும், விரித்துரைத்த, நூல்களிலும் வேண்டுவனகொண்டு, தெரிந்து உரைப்பன் சொல்லின் திறம்' (சொல். 1) என்றும் வரும் குறிப்புகள் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

2. 'இந்நூல் செய்தற்குக் காரணம் யாதோ எனின் விரிந்த நூல் உணரா மேதினியோர்க்குச் சுருங்கச் செய்தான்' என்பது உரைப்பாயிரம்.

3. பதிற்பு பத்து உரைகாரர் (76) 'சில்லேராளர்' என்ற தொடருக்கு உரை எழுதும்போது, 'சின்மையைச் சின்னூல்

(நேமிநாதம்) என்றது போல ஈண்டும் சிறுமையாகக் கொள்க' என்று எழுதுவது கருதுக.

4 படிக்காசுப் புலவர் தன் தொண்டை மண்டல சதகத்துள் (32) 'சின்னூல் உரைத்த குணவீர பண்டிதன்' என்று குறிப்பது காண்க.

5. நேமிநாதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள வெண்பா (1)வருமாறு:

தொல்காப்பியக் கடலிற் சொற்றீபச் சுற்றளக்கப்
பல்காற் கொண்டோடும் படகென்ப-பல்கோட்டுக்
கோமிகா மற்புலனை வெல்லும் குணவீர
நேமிநாதத்தின் நெறி

ஆக மேற்காட்டிய காரணங்களால் இந்நூல் சுருக்க நோக்கில் இயற்றப்பட்டது என்பதும் அரும்பெரும் நூற்கடலாக இலங்கிய தொல்காப்பியத்தைக் கடக்க உதவும் சிறு தோணியாக இயற்றப்பெற்றது என்பதும் தெரியவருகின்றன. சொல்லதிகாரம் பெரும்பான்மை தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றது; எழுத்ததிகாரம் பெரும்பகுதி வீரசோழியத்தைப் பின்பற்றி எழுதப்பெற்றது என்பர் சிலர். நூலையும் நூல் உரையையும் ஆழ்ந்து பயிலும்பொழுது தொல்காப்பியம், அவிநயம் என்ற இருநூல்களையும் முந்நூலாகக் கொண்டு இவ்விரு அதிகாரங்களும் எழுதப்பெற்றன என்பது தெரிகிறது.

1. நூற்சிறப்புகள்: பெண்களை முன்நிறுத்தி இலக்கிய இலக்கணம் செய்யப் பெறுதல் உண்டு. இவ்வாறு மகடூஉ முன்னிலையில் கன்னட மொழியில் யாப்பிலக்கண நூல் அமைக்கப்பட்டதை யாப்பருங்கலக்காரிகைப் பாயிர உரை நினைவுபடுத்துகின்றது. தமிழில் சைனரே முதன் முதல் இலக்கியத்தில் மகடூஉ முன்னிலையைக் கொண்டு வந்தவர். இது நாலடியாரால் புலப்படுகின்றது. இலக்கணத் துறையில் சைனரே மகடூஉ முன்னிலை முறையைக் கொண்டு வந்தவர். யாப்பருங்கலக்காரிகை இதனை உணர்த்துகின்றது. யாப்பருங்கலக்காரிகையை அடுத்து, வீரசோழியமும் ஓரளவு மகடூஉ முறையைப் பின்பற்றியது. நேமிநாதம், வெண்பாக்களை மகடூஉ முறையில் அமைத்திருக்கிறது. நேமிநாதத்தில் மகடூஉ முன்னிலை இடம் பெற்ற இடங்கள் பின்வருமாறு:

வாட்கண்ணாய் (எ. 2)	இட்டிடையாய் (சொ. 31)
மடநல்லாய் (எ. 4)	கயற்கண்ணாய் (சொ. 34)
தூமொழியாய் (எ. 12)	தாழ்குழலாய் (சொ. 25)
வேற்கண்ணாய் (எ. 14)	ஒன்னிழாய் (சொ. 37)
நல்லாய் (21, 71)	தேங்குழலாய் (சொ. 41)
வேற்கண்போதாய் (சொ. 1)	கொய்குழலாய் (சொ. 43, 44)
தூமொழியாய் (சொ. 3)	ஆயிழாய் (48)
பேதாய் (சொ. 7)	தேமொழியாய் (52)
புனைகழாய் (சொ. 15)	மானனையாய் (63)
கயல்விழியாய் (சொ. 17)	சிலைநுதலாய் (65)
தையலாய் (சொ. 18)	வரிவளாய் (67)
வேற்கண்ணாய் (சொ. 28)	துடியிடையாய் (சொ. 68)
மாண்விழி (சொ. 23)	மெல்லியலாய் (69)
புயல்போலும்கூந்தலாய் (சொ. 27)	பைந்தொடியாய் (70)

2. வெண்பா செல்வாக்குப் பெற்ற காலம் இடைக்காலமே. பக்தி இலக்கியங்களில் பரவலான வெண்பா, இலக்கணத்துறையையும் ஊடுருவியது. இதனை அவிநயப்புறநடை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அதற்குப் பின், நேமிநாதமே முற்றும் வெண்பாவால் செய்யப்பெற்ற இலக்கண நூலாகும். இடைக்காலத்தில் வெண்பா யாப்பாலும் இலக்கணம் செய்யப்பெறும் என்பதைப் பேராசிரியர் உரை எடுத்துரைக்கிறது. ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானும் செய்யப்பெறும் சூத்திரம் என்பது அவர்தம் கூற்று (தொல். மரபு. 100) இன்று முற்றும் கிடைத்துள்ள இலக்கண நூற்களில் நேமிநாதமே முழுதும் வெண்பாவால் இயற்றப்பெற்ற முதல்நூல், தனிநூல்.

3. ஆய்தம்: ஆய்தத்தின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் வாழ்வும், முற்றும் தெளிவு பெறாதவை. இது தொல்காப்பியத்தில் சாரீரமுத்துகளுள் ஒன்றாகக் குறிக்கப்பெறுகிறது. உயிர், மெய் எழுத்துகளின் பட்டியலை அடுத்து ஆய்தத்தை நடுவில் வைத்துப் போற்றுகிறது வீரசோழியம் (1). நேமிநாதம் ஆய்தத்தை முதலெழுத்துகளுள் ஒன்றாக வைத்துப் போற்றுகிறது.

“ஆவி அகரமுதல் ஆறிரண்டாம் ஆய்தமிடை
மேவுங் ககரமுதுள் மெய்களாம்—மூவாறுங்
கண்ணு முறைமையரற் காட்டிய முப்பத்தொன்று
நண்ணு முதல் வைப்பாகு நன்கு”

ஆய்தம், நேமிநாத காலத்தில் பெற்ற தனிப்பெரும் வாழ்வை இது காட்டுகிறது.

4. முதலெழுத்தின் தொகை: உயிரும் மெய்யுமாகச் சேர்த்து, முதலெழுத்து முப்பது என்பது தொல்காப்பியக் கூற்று (எ.1) உயிர், ஆய்தம், மெய் என்ற மூன்றையும் சேர்த்து 31 முதல் வைப்பாகும் என்பது நேமிநாதம் தரும் செய்தி. முதல் எழுத்துகள் 31 என்பது நேமிநாதத்தின் முதல் முழுக்கமாகும்.

5. சார்பெழுத்து மூன்று என்பர் தொல்காப்பியர். குணவீர பண்டிதர் சார்பெழுத்து எனத் தனிப்பெயரிட்டுக் குறிப்பிடா விட்டாலும், ‘இரண்டாம் வைப்பு’ எனக் குறிப்பர். (நே. உரை 3). இரண்டாம் வைப்பு என்ற பெயரில், உயிர் 12, மெய் 18 என இரண்டையும் உறழ்ந்து 216 என்று சார்பெழுத்துகளுக்கு ஒரு பேரெண்ணைக் காட்டியவர் இவரே. 369 என்று, சார்பெழுத்து எண்ணிக்கையைப் பவணந்தி (எ. 61) பின்னே பெருக்கிக் காட்டு வதற்கு முன்னோடியாக இருந்தவர் குணவீர பண்டிதரே. (நே. 2)

ஒங்குயிர்கள் ஒன்றின்மேல்ஏறி உயிர்மெய்யாய்
ஆங்கிரு நூற்றொய்த் தாறாகும்—பாங்குடைய
வல்லொற்று மெல்லொற்று வர்கம் அளபெடைகள்
சொல்லொற்றி நீட்டத் தொகும் (எ. 3)

6. வர்க்கம்: சமசுக்கிருதவாணர் க வர்க்கம், ச வர்க்கம் என்று குறிப்பர். வர்க்கம் என்ற குறிப்பைத் தமிழிலே கொண்டு வந்து பொருத்திக் காட்டுகிறார் நேமிநாதர். கசட தபற என்ப வற்றிற்கு இனமாக அமையும் ஈருணநமன என்பவற்றை வல்லொற்று மெல்லொற்று வர்க்கம் என்கிறார். (எ. 3.) ‘வருக்கம்’ என்பது ‘வர்க்கம்’ என்று இவர் கூறுவது (எ. 18) சமசுக்கிருதச் சார்புடையது என்கிறார் பிரயோக விவேக நூலார்.

7. ஐகார ஓகாரக் குறுக்கங்கள்: இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து, ஐகாரக் குறுக்கமே தொல்காப்பியர் கருத்தாகத் தோன்றுகிறது (தொல் 57). நச்சினார்க்கினியர் அதே நூற்பாவிற் கு மூவிடத்திலும்

ஐகாரமும் மொழிமுதல் ஐகாரமும், குறுகியதாகக் கொள்கிறார். வீரசோழியம், ஐ, ஐ குறுக்கங்களை வெளிப்படையாகப் பேசவில்லை. 'ஐன்றரை ஆகும் ஐ ஐ' (வீ. 5. 1) என்ற மாத்திரை அமைப்பிலிருந்து புத்தமித்திரனாருக்கும் ஐ, ஐ குறுக்கங்களின் உடன்பாடு புலனாகிறது. ஆனால் நேமிநாதம் மொழிமுதல் இடை கடை என மூன்றிடங்களிலும் ஐ, ஐ என இரண்டும் குறையும் என்று குறிப்பிடுகிறது.

“மடநல்லாய் மும்மை இடத்து ஐ ஐவும்
குன்றும்” (நே. 4)

என்பது காண்க. ஐகாரக் குறுக்கத்திற்கு முற்றும் எடுத்துக் காட்டு, தமிழிலிருந்து எடுத்துக்காட்ட முடியாமையால், மொழிமுதல் ஐகாரக் குறுக்கத்திற்கு மட்டும் எடுத்துக்காட்டு நல்கிவிட்டு, “இடையும் ஈறும் வந்தவழி கண்டுகொள்க” என்று எழுதுகிறார் (ப. 10).

8. சகரம்: அ, ஐ, ஐ என்ற மூன்றெழுத்துக்கள் நீங்கலாக ஏனைய உயிர்கள்மேல் வரும் என்றார் தொல்காப்பியர் (மொழி மரபு-29). புத்தமித்திரர், சகரம் 12 உயிர்கள் மேலும் வரும் என்றார் (7). இவரும், 12 உயிர்கள் மேல், சகரம் வரும் என வீரசோழியத்தைப் பின்பற்றி எழுதுகிறார் (எ. 7).

9. மொழியிறுதி எழுத்துக்கள்:

புத்தமித்தரர்,

“ஈரைந்து ஏழில் உயிரும்.....

ஈற்றெழுத்தாம்” என்பர் (வீ. 8)

தொல்காப்பியர் 12 உயிர்களும் ஈற்றெழுத்துகளாக வரும் என்று குறிப்பர். நன்னூலாரும், இலக்கண விளக்க ஆசிரியரும் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி உரைத்தனர். நேமிநாத ஆசிரியர் இவரினும் வேறுபட்டுப் புத்தமித்திரரைச் சார்ந்து அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ என்ற ஒன்பதும் மொழியீறுகள் என்கிறார். 'பதினொன்றே மெய்யீறுகள்' என்பர் தொல்காப்பியர் (மொழி. 45). நன்னூலாரும் (107) இலக்கண விளக்கத்தாரும் (28) இக்கருத்தையே பின்பற்றினர். புத்தமித்திரரும் (வீ. 8) குணவீர பண்டிதரும், (நே. 8.) புதிய தனிப் பாதையில் கூறுகின்றனர்.

10. எழுத்துப் போலி: அகரமும், வகர ஒற்றும், 'அவ்' ஆகும்; அகரமும் யகர ஒற்றும் 'அய்' ஆகும் (எ. 9). இது பவணந்திப் பாதையிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு கருத்தாகும். 'வட எழுத்து தமிழில் வந்தால் தமிழ் ஒலிப்பியல்புக்குத்தக மாற்றி வழங்கப்பெறும் என்பது தொல்காப்பியர் ஆணை. எவ்வெவ் வெழுத்து எவ்வெவ்வாறு ஆகும் என்று விரிவாக முடித்துக் காட்டியவர் பவணந்தி. இதனைப் பவணந்திக்கு முன்பு நேமிநாதரே விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார் (எ. 10, 11).

11. புணர்ச்சி விகாரம்: புணர்ச்சி விகாரங்களை மெய் பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல் என்றார் தொல்காப்பியர் (எ. 110) இப்பெயர்களை மாற்றித் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்பர் நேமிநாதர் (எ. 12.). இவரைப் பின்பற்றியே பவணந்தி தம் சொற்களை அமைத்துக் கொண்டார்.

12. உடம்படுமெய்: உடம்படுமெய் என்பதைத் தொல் காப்பியர் (எ. 141) எடுத்து மொழிந்தாலும் விரிவாக விளக்கவில்லை.

“முன்றொடு நான்கு ஒன்பதாம் உயிர்
பின்னியிர் முந்தின் நடு,
ஆன்ற ய:காரம் வந்து ஆகமம் ஆகும்
அல்லா உயிருக்கு இயன்ற வகரம்”

என்று கூறும் வீரசோழியம். இதனைப் பின்பற்றியே நேமிநாதம்,

“முன்று நான்கு ஒன்பான் உயிர்ப்பின்னும் அல்லாத
ஆன்ற உயிர்ப் பின்னும் ஆவிவரின் — தோன்றும்
யகர வகரம் இறுதியிடத் தோரோர்
மகரம் கெட வகரம் ஆம்” (நே. எ. 13)

எனக் கூறும்.

13. பண்புப் பெயர்ப் புணர்ச்சி: செந்தமிழ், பைந்தளிர், பாசிலை முதலானவற்றை “ஈறுபோதல்” என்ற நூற்பாவில் அடக்கி அழகாக விளக்குவர் பவணந்தி (136). இப்பகுப்பு முறையே இன்று எல்லாராலும் போற்றப்படுகின்றது. ஆனால் நேமிநாதம் இவற்றை யெல்லாம் செய்யுள் விகாரங்களில் அடக்கும். பசுமை + கிளி - என்பதில் 'சுமை' என்பது கெட்டு, அகரம் ஐகாரமாகத் திரிந்து 'பைங்கிளி' என்று வந்தது என்பர்

பாசிழை என்பதில் பசுமை + இழை, சுமை என்பதைக் கெடுத்து பகர அகரத்தை ஆகாரமாக்கிப் பாசிழை என்பர் (எ. 19). தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பவற்றைப் பின்வருமாறு விளக்குவர்.

1. ஒன்பான் + பத்து 2. த் + ஒன்பான் + பத்து 3. த் + ஒ + ண்பான் + பத்து 4. தொண்ண் 5. தொண்ண் + ஊ 6. தொண்ண் + ஊ + று 7. தொண்ணூறு.

1. ஒன்பான் + நூறு 2. த் + ஒன்பான் + நூறு 3. த் + ஒள்ள்பான் + நூறு 4. தொள்ள் 5. தொள்ள் + ஆ 6. தொள்ள் + ஆ + இரம் 7. தொள்ளாயிரம்.

இவ்விதிகள் வீரசோழியத்தை ஒட்டி அமைந்தவை. தொல் காப்பியம், நன்னூலிலிருந்து முற்றும் வேறுபட்டு அமைந்தவை.

14. திணைப்பாகுபாடு: 'உயர்திணை என்மனார் மக்கட் கூட்டே' என்று நூற்பா யாத்தனர் தொல்காப்பியர்,

"மக்கள்.....

உயிருள் ளளவும் உயிரில் ளளவும்
செயிரில் அஃறிணையாம் சென்று"

என்பது நேமிநாதம். இவ்வெண்பாவை ஒட்டியே நன்னூலாரும்

"மக்கள், தேவர், நரகர் உயர்திணை

மற்று உயிர்உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை"

(281)

என்றார்.

15. வேற்றுமை: வேற்றுமைகளுக்கு உருபு அடிப்படையில் ஐ, ஒடு, கு எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர் தொல்காப்பியர் (சொ. 64). இவரை ஒட்டியே குணவீரபண்டிதர், 'காண்டகு பேர் ஐஒடுகு இன் அதுகண் விளி' என்பர் (சொ. 15).

16. செய்யுட்டு இலக்கணம்: வழக்கினின்று வேறுபடுத்திச் செய்யுட்கே உரிய சிறப்பு இலக்கணமாகச் சிலவற்றைக் கூறுதல் தொல்காப்பியர் மரபு. அதே மரபை இவரிடத்தும் பார்க்கிறோம் (சொல். 15, 38, 70).

17. வினை எச்சம்: வினை எச்சங்களில் தொல்காப்பியர் கூறாத சிலவற்றைக் காட்டி உரைப்பர் வீரசோழியர். பாள்,

வான், தற்கு என்பன அவற்றுள் சில. நேமிநாதத்தார் வீரசோழியத்தை ஒட்டி வினையெச்சப் பட்டியலை மேலும் நீட்டி, பாக்கு முதலியவற்றையும் காட்டுவர். 'வான் பான் பாக்கு என வினையெச்சம்' என வரும் நன்னூல், நேமிநாதத்தைப் பின்பற்றி அமைந்ததே (நன். 343).

18. **விரவு வினை:** தொல்காப்பியர் வேறு, இல்லை, உண்டு, அல்லை, அல்ல என வழங்கும் விரவு வினைகள் அனைத்தையும் முற்றும் வெளிப்படையாய்க் குறிக்கவில்லை (சொ. 22). பவணந்தி சிலவற்றைக் குறித்தனர் (339). பவணந்தி குறித்தற்கு "அன்றல்ல வேறில்லை உண்டு" என வரும் நேமிநாதமே (45) காரணமாகும்

19. **குறிப்பு வினைமுற்று:** குறிப்பு வினைமுற்றுப் பட்டியலையே காட்டுவது இவரது தனிப்பாங்கு. நெடியன், உடையன், நிலத்தன், இளைஞன், கடியன், மகத்தன், கரியன், துடியன் இவை உயர்திணை குறிப்பு வினைமுற்றுக்கள். கரிது, அரிது, தீது, கடிது, நெடிது, பெரிது, உடைத்து, வெய்து, பிறிது, பரிது இவை அஃறிணை குறிப்புவினை முற்றுக்கள் (சொ. 47, 48).

20. **செய்யுள் விகாரம்:** செய்யுள் விகாரங்களை வலிக்கும் வழி வலித்தல், விரிக்கும் வழி விரித்தல், மெலிக்கும் வழி மெலித்தல், என்பர் தொல்காப்பியர் (சொ. 144). இதனைக் குறுக்கி, மெலித்தல், வலித்தல், குறுக்கல், நீட்டல், விரித்தல், தொகுத்தல் என அமைத்துக் கொடுத்தவர் நேமிநாதர் (6). இவரைப் பின்பற்றியே நன்னூலும் (155) இலக்கண விளக்கமும் (57) விகாரப் பெயர்களை அமைத்துக் கொண்டன.

21. **வழக்கு:** செய்யுளைச் சான்றோர் செய்யுள் என்பது போல வழக்கையும் சான்றோர் வழக்கு என்பர் (சொ. 70). "வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்ற தொல்காப்பியத்தை நேமிநாதம் நினைவு படுத்துகின்றது.

22. **மெய் நூல்:** இலக்கண நூலை மெய் நூல், என அழைப்பது இவர் வழக்கம். தேரவரும் மெய் நூல் தெளிவு (21) நின்றல் மெய் நூல் நெறி (46) என்பவை காண்க.

இது போன்ற செய்திகளின் களஞ்சியமாக நேமிநாதம் இலங்குகிறது. தொல்காப்பியம் — நன்னூல் கால இடைவெளியில் ஓர் இலக்கணப் பாலமாக நேமிநாதம் விளங்குகிறது. வெண்பாயாப்பில் இலக்கண நெறிகளை எடுத்துச் சொல்ல முடியும் என்பதற்கு நேமிநாதம் தனிப்பெரும் சான்று.

சுவாமிநாதர் அளி செய்துள்ள உபதேசங்கள் மூலம்
 உடல் கழுவி உணவடைய உபதேசங்கள் உடல் கழுவி உணவடைய
 உடல் கழுவி உணவடைய உபதேசங்கள் உடல் கழுவி உணவடைய
 உடல் கழுவி உணவடைய உபதேசங்கள் உடல் கழுவி உணவடைய

... (11) ...
 ... (12) ...
 ... (13) ...
 ... (14) ...
 ... (15) ...

வச்சணந்திமாலை

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின்பு எழுந்த தொடர்நிலைச் செய்யுட்களிலும் பக்தி நூற்களிலும் பிறவற்றிலும் புதிய பிரபந்த மரபுகள் போற்றப்பட்டன. இவ்வாறு இடம்பெற்ற புத்திலக்கிய மரபுகளுக்கு இலக்கணம் காணும் நோக்கத்தில் பாட்டியல் நூல்கள் தோன்றின. இதனை நிகண்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ள சில பிரபந்தங்களின் பெயர்த் தொகுதிகள் காட்டுகின்றன. நிகண்டுகளுள் பழமையானதான திவாகரம் சில பிரபந்த மரபுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. தண்டியலங்காரம், மேலும் சில வகைகளை வகுத்துக் காட்டியது. பின்னர் 96 பிரபந்தங்கள் என்னும் பாகுபாடு உருவாயிற்று. வீரமாமுனிவர் தன் சதுரகராதியில் இதனை எடுத்துக் காட்டி விளக்கியுள்ளார். பிரபந்த மரபியல் “பிள்ளைக்கவி முதல் புராணம் ஈறாகத் தொண்ணூற்றாறு எனும் தொகை” எனக் குறிப்பிடுகிறது. சிவந்து எழுந்த பல்லவராயன் மீது பாடப்பெற்ற உலாவில் (கி.பி. 1535) ‘தொண்ணூற்றாறு கோலங்கொண்ட பிரான்’ என வந்துள்ளது. ஆக 15-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே 96 என்ற எண் வரையறை பேசப்பட்டிருக்கிறது. சிதம்பரப் பாட்டியல், இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல், பன்னிரு பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல்

என்பவற்றில் 96 என்ற தொகை காட்டப் பெறவில்லை. 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சொற்பொருள் விளக்கம் எனும் அகராதியை வெளியிட்ட சா. சுப்பிரமணியம், 80 பிரபந்தங்களுக்கு மட்டுமே விளக்கம் தருகிறார், 'பொருள்தொகை நிகண்டு' என்ற பிற்கால நூல்தான் பிரபந்தம் 90 என்று எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆக, பாட்டியல் நூல்கள் விரும்பிப் பேசும் பிரபந்த மரபு பழையது எனினும் 96 என்ற தொகை எண் எல்லோராலும் வற்புறுத்திப் பேசப்படவில்லை எனத் தெரிகிறது.

பாட்டியல் மரபு: வச்சணந்திமாலை உரையால் தொல் காப்பியர், அவிநயனார், இந்திரகாளி என்ற மூவரும் தனித்தனி நூல்கள் செய்தனர் என்று தெரிகிறது. தொல்காப்பியம் மட்டுமே இன்று முழுவதும் கிடைக்கிறது. அவிநயம், இந்திரகாளியம் இன்று முற்றும் கிடைக்கவில்லை. சில சூத்திரங்கள் மட்டுமே உரைகளில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. அவிநயனாரால் எழுதப் பட்ட அவிநயனார் பாட்டியல்நூல் கலாஷியல் என்று வழங்கப் பட்டிருக்கிறது என்பது நவநீதப் பாட்டியல் உரையால் தெரிகிறது.

இந்திரகாளியம் என்ற நூலின் வழிநூலான வெண்பாப் பாட்டியல் உரையில் "இஃது எந்நூல் வழித்தோ எனின் இந்திரகாளி என்னும் பாட்டியல் மரபு வழித்து" என்று குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இதனால் வச்சணந்திமாலை, இந்திரகாளியத்தின் வழிநூல் என்பது தெளிவாகிறது. அதனுடன் இருநூல்களும் சைனரால் எழுதப்பட்டவை என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

நூலின் ஆசிரியர்: இந்நூலின் ஆசிரியர் குணவீர பண்டிதர். இவரே நேமிநாதம் செய்தவர். இவரைப் பற்றிய விரிவான செய்திகள் நேமிநாதம் என்ற தலைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நூலின் அமைப்பு: இந்நூல் முதல் மொழியியல், செய்யுளியல், பொதுவியல், என்ற முப்பிரிவினது. நூல் தொடக்கத்தில் பாயிரப் பாடல் ஒன்றும், நூல் இறுதியில் அவையடக்கப் பாடல் ஒன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. பாயிரம் 1, 2. முதன் மொழியியல் 23, 3. செய்யுளியல் 48, 4. பொதுவியல் 30, 5. அவையடக்கம் 1 ஆக 103 வெண்பாக்களால் எழுதப்பட்டமையால் இந்நூல் வெண்பாப் பாட்டியல் என்ற பிறிதொரு பெயர் பெற்றது.

இந்திர காளியம் முதலால்

பாட்டியல் கோட்பாடு இரண்டு பிரிவாக இருந்தது. ஒன்று அகத்தியர் வழி. பிறிதொன்று இந்திரகாளிய வழி. முன்னது வைதீகத்தைச் சார்ந்தது. பின்னது அவைதிக வழியைச் சேர்ந்தது. நவநீதப் பாட்டியலும், சிதம்பரப் பாட்டியலும், அகத்தியர் பாட்டியலை முதலாலாகக் கொண்டவை போலும். வச்சணந்தி மாலை இந்திர காளியத்தை முதலாலாகக் கொண்டது.

மகடூஉ முன்னிலை: இந்நூல் மகடூஉ முன்னிலையில் அமைந்தது. நுதிகொண்ட பல் கதிர் வேல் உண் கண்ணாய் (பாயிரம்), ஒண் தொடியாய் (செய். 6), பொற்றொடியாய் (36) தையா அல் (37) என வருவன இந்நூல் மகடூஉ முன்னிலையில் அமைக்கப்பட்டது என்பதை உறுதி செய்கின்றன.

தமிழ் நாட்டம்: தமிழ் மீது அளவற்ற அன்பு கொண்ட தமிழர்தான் என்பதை ஆசிரியரின் அவையடக்கப் பாடல் புலப் படுத்துகின்றது.

“என்களங்கம் யாவையும் நீக்கி இனிதருளி

நன் களந்தை நூலோடு நாட்டுவரால் - தென்களந்தை

மன் பெயரான் வண்புகழான் வச்சணந்தி மாமுனிவன்

தன்பெயரால் நாட்டுந் தமிழ்” (31)

‘தன் பெயரால் நாட்டுந் தமிழ்’ என்ற தொடரிலுள்ள தமிழ் வேட்கையை நுணுகிக் காண்க.

நூற் பொருள்: ஏறத்தாழ இந் நூலில் 96 பொருள்களைப் பற்றிய செய்திகள் இருக்கின்றன. அவை பின் வருமாறு.

அகலக் கவி ப. 69, 70, 87, அங்க மாலை 56, அட்டமங்கலம் 50, அந்தணரியல்பு 81, அந்தாதி 36, அலங்காரப்பஞ்சகம் 49, அவையடக்கம் 88, ஆசு கவி 29, ஆற்றுப்படை 57, இணைமணி மாலை 44, இரட்டைமணிமாலை 44, இரட்டைமணிமாலை (வேறு) 63, இருபா இருபஃது 44, உணவுப் பொருத்தம் 14, உலா 54, உறுப்புச்செய்யுள் 78, ஊசல் 4-9, ஊர் நேரிசை வெண்பா 41, ஊர் வெண்பா 49, எழுத்துப் பொருத்தம் 10. ஒருபா ஒரு பஃது 45, ஒலியந்தாதி 39, கணப்பொருத்தம் 25, கதிப்பொருத்தம் 23, கமகன் 71, கலம்பகம் 37, கேசாதிபாதம் 56, காப்பியம் 68,

குழமகன் 55, கைக்கிளை 42, கையற மோதப்பா 61, கோவை 42, சித்திரகவி 31, சிறப்புப்பாயிர இலக்கணம் 43, சின்னப்பூ 47, சூத்திரியல்பு 83, செருக்களவஞ்சி 64, சொற்பொருத்தம் 9, தசப்பிராதுற்பவம் 51, தசாங்கப்பத்து 47, தசாங்கம் 46, தனவைசியரியல்பு 83, தாரகைமாலை 59, தானப் பொருத்தம் 11, தானைமாலை 58, தீய அவை 81, நயனப்பத்து 52, நல்ல அவை 80, நவமணிமாலை 50, நாற்பாத்தேவதையாதி 77, நாட்பொருத்தம் 18, நாமமாலை 62, நாழிகைவெண்பா 49, நாற்பாச் சாதியிடம் நிறம் 74, நாற்பாநாள் இராசி 75, நான்மணி மாலை 43, நிறை அவை 80, பரணி 65, பயோதரப்பத்து 52, பல்சந்தமாலை 36, பன்மணிமாலை 45, பாயிரம் 1, பாடும்விதம் 78, பாதாதி கேசம் 56, பாற்பொருத்தம் 13, பிள்ளைக்கவி 33, புகழ்ச்சிமாலை 62, புராணம் 68, புன் கவிஞர் 73, பூவைசியரியல்பு 82, பெண்கள் பருவம் 53, பெருங்காப்பியம் 66, பொதுப் பாயிரத்திலக்கணம் 85, மங்கலப்பொருத்தம் 9, மங்கல வெள்ளை 59, மதுரகவி 30, மன்னரியல்பு 82, மும்மணிக் கோவை 39, மும்மணி மாலை 43, மெய்க்கீர்த்தி 61, யானை வஞ்சி 60, வஞ்சிமாலை 58, வரலாற்று வஞ்சி 64, வருக்கமாலை 63, வருணப் பொருத்தம் 16, வளமடல் 55, வாகைமாலை 58, வாக்கி 72 வாதி 71, வித்தார கவி 32, விருத்தவகை 48.

முதன் மொழியியலில் மங்கலம், சொல், எழுத்து, தானம் பால், உணவு, வருணம், நாள், கதிகணம் என்ற ஐந்தைப் பற்றிய பொருத்தங்கள் 22 வெண்பாக்களில் கூறப்படுகின்றன.

செய்யுளியலில் ஆசு கவி, முதலான பத்தின் இலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. தொடர்ந்து பல்சந்தமாலை அந்தாதி, கலம்பகம், ஒலியந்தாதி, மும்மணிக் கோவை, ஊர் நேரிசை வெண்பா, ஊர் இன்னிசை வெண்பா, கோவை, கைக்கிளை மும்மணி மாலை, நான்மணிமாலை, இருபா இருபஃது, இரட்டை மணிமாலை, இணைமணி மாலை, ஒருபா ஒருபஃது, பன்மணி மாலை, தசாங்கம், சின்னப் பூ, தசாங்கப் பத்து, விருத்த வகை, ஊர்வெண்பா, அலங்காரப் பஞ்சகம், ஊசல், நாழிகை வெண்பா, அட்டமங்கலம், நவமணி மாலை, தசப்பிராது உற்பவம், நயனப் பத்து, பயோதரப் பத்து, பெண்கள் பருவம், உலா, குழமகன் வளமடல், அங்க மாலை, பாதாதி கேசம், கேசாதிபாதம், ஆற்றுப்படை, தானைமாலை, வஞ்சிமாலை, வாகைமாலை

தாரகை மாலை, மங்கா வள்ளை, யானை வஞ்சி, மெய்க் கீர்த்தி, கையற மோதப்பா, புகழ்ச்சி மாலை, நாம மாலை, வேறு இரட்டை மணிமாலை, வருக்கமாலை, செருக்கள வஞ்சி, வரலாற்று வஞ்சி, பரணி, பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம், புராணம், கமகன், வாதி வாக்கி, புன்கவிஞர்.

முன்றாவது பொதுவியலில் நாற்சாதி, இடம், நிறம், நான்கு இராசி, நாற்பா, தேவதை, ஆதி பாடும் விதம், உறுப்புச் செய்யுள், நல்சபை, நிறைசபை, தீயசபை, அந்தணர், அரசர், வைசிகர், சூத்திரர் இயல்புகள், சிறப்புப் பாயிரம், பொதுப்பாயிர இலக்கணம் ஆகியன (9-30), விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அகலக்கவியை வித்தார கவி என்று குறிப்பர் (5). அகலக்கவி சிலவற்றின் சிறப்பு (44) அவற்றின் பெயர்கள் (45) அவற்றைப் பாடுவோர் (ப. 79, 80) அவற்றைக் கேட்கும் நன்முகூர்த்தம் (ப. 87, 88) ஆகியவை பற்றி விரிவாகப் பேசப் பட்டிருக்கின்றன. சபைகளின் கூறுபாட்டை விளக்குதலும், சாதி அடிப்படையில் சிலவற்றை வகுத்துக் கூறுதலும் சிறப்பாகக் கருதத் தக்கவை. சிறப்புப் பாயிரம், பொதுப் பாயிரம் இலக்கணம் பவணந்திக்கு முன்பே இவரால் பேசப்பட்டிருக்கின்றது (பொது--925).

இந்நூல் முழுதும், அந்தாதி யாப்பில் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்தாதித் தொடையில் இயற்றப்பட்ட முதல் இலக்கணநூல் இதுவே ஆகலாம். மனப்பாடம் செய்வதற்கு எளிமையாக இவ்வாறு அமைத்தனர் போலும். கவிஞர்களில் தீயவர்களைப் புன்கவிஞர் என்றும் அவர்கள் நாலு வகையினர் என்றும் இவர் குறிப்பது காண்க. கள்ளக்கவி, சாத்துக் கவி, பிள்ளைக்கவி, வெள்ளைக்கவி என்ற நால்வரும் புன்கவிஞர் என்பர். இது போன்ற சிறப்புச் செய்திகள் பல இப்பாட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிறப்புப் பாயிரத்தில், நேமிநாதம் வருணிக்கப்பட்டமை இக் கருத்தை வற்புறுத்துகிறது. இவையெல்லாம் தொல்காப்பியத்தை விளங்கிக்கொள்ள எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பன்முனை முயற்சிகள். எனினும், தொல்காப்பியர்க்குப் பின் எழுந்த இலக்கிய வழக்காறுகள், இலக்கண வழக்காறுகள், வேற்றுமொழி ஆதிக்கத்தால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் முதலியவற்றை முழுமையாக எடுத்துரைக்க வேண்டியிருந்தது. இத்தகு காலத்தின் தேவையை வீரசோழியம் முன்பே நிரப்பி இருந்தது. என்றாலும், அந்நூல் பழந்தமிழ் மரபைப் பெரிதும் புறக்கணித்திருந்தது. சமசுகிருதச் செல்வாக்கிற்கு மிக ஆட்பட்டிருந்தது. இதனால் மக்கள் போற்றுதலை அந்நூல் இழந்துவிட்டிருந்தது. பழந்தமிழ் மரபுகளை முற்றப் புறக்கணிக்காமல், வேண்டிய அளவு கொள்ளவும், தள்ளவும் பின்வந்த வழக்காறுகளை ஏற்கவும் நீக்கவும் வேண்டிய சூழலில் நன்னூல் தோன்றியது. இவ்வடிப்படையில்தான், நன்னூல் எழுந்தது என்பதைத், “தொகை வகை விரியின் தருக” எனச் சேயகங்கள் வேண்டினதாக உள்ள பாயிரக் குறிப்பும் உறுதி செய்கிறது.

இவ்வய்த்துணரல் உண்மையானது என்பதனைக் கொங்கு மண்டல சதகம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

‘சொல்காப்பியத்தின் குணதோடந் தேர்ந்து சொலுவதற்குத் தொல்காப்பியங் கற்க நீண்டது; அதனைச் சுருக்கியிசை ஒல்காப் பெரும் பவணந்தி’

என்பன கொங்கு மண்டல சதகப் பா வரிகள்.¹

‘அமராபரணனென்ற சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்த சேயகங்கள் என்னும் அரசன் தமிழிலக்கியங்களின் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாததும் பரந்து கிடப்பதுமான தொல்காப்பியத்தைக் கற்று விதிவிலக்குகளை அறிந்து கொள்வது சில்வாழ்நாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய மனிதர்க்கு அரிதென்பதை அறிந்து’ பவணந்தியை நன்னூல் எழுத வேண்டினான் என்று, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் தரும் குறிப்பும் ஈண்டுக் கருத்தத் தக்கது.²

1, 2. சாமிநாதையர், உ. வே. நன்னூல், மயிலைநாதர் உரை, 1918, ப. 10.

பொதுமக்கள் அனைவருமே புரிந்துகொள்ளத் தக்க வகையில் அந்நூல் அமைய வேண்டும் என்று சீயகங்கள் விரும்பினான். இதனை 'யாவரும் உணர' இலக்கணம் செய்யுமரறு வேண்டினான் என்ற பாயிரக் குறிப்பினின்று அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஐந்திலக்கணத் தேவை: தொல்காப்பியத்துள் எழுத்து' சொல், பொருள் என்ற மூன்றே விரித்துக் கூறப்பட்டன. யாப்பு, அணி என்பன பொருளதிகாரத்தில் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், காலப்போக்கில் யாப்பதிகாரம், அணியதிகாரம் என்று தனியே பேசுகிற அளவுக்கு அவை விரிந்து விட்டன. அவ்விரிவுக்கு இருகாரணங்கள்:

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் பல நூறு ஆண்டுகள் வளர்ந்த இலக்கியங்கள், அவ்விலக்கியப் பாக்களில் ஆளப்பட்டுள்ள பலவேறு பா வடிவங்கள், அணிவகைகள் ஆகியன தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் கட்டுக்கோப்பினின்று விலகி, விரிந்தவை. இலக்கண ஆசிரியரின் ஒப்புதல் (Recognition) இல்லாமல் அவை கிடந்தன.

தொல்காப்பியர்க்குப் பின் அயல் மொழிகளின் ஆதிக்கம் பல்கிவிட்டது. சமசுக்கிருதம், பாலி முதலான வடபுல மொழிகளும், பக்கத்து நாடுகளில் வழங்கிய திராவிட மொழிகளும், அரசியல், வாணிக, சமய உறவுகளால், தமிழில் கலக்கத் தொடங்கிப் பெருகின. சமசுக்கிருதத்தின் ஆளுகை, தொல்காப்பியர் காலத்தைக் காட்டிலும் பலமடங்கு ஆகியிருந்தது. இதனால், அம்மொழியினின்று அலங்கார சாத்திரங்கள் தமிழில் வந்து கலக்கத் தொடங்கின.

இச்சூழலில், தனிப்பெரும் இடம் பெற வேண்டிய யாப்பையும், அணியையும் பொருளதிகாரத்திற்குள் அடக்கிக் கோட முடிய வில்லை. இரண்டும் தனித்தனியாகக் கிளைத்து, எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்று ஐந்தாகப் பல்கி விட்டன. ஐந்திலக்கணம் (இலக்கணப் பஞ்சகம்)³ என்ற தனிக் கோட்பாடே உருவாகி விட்டது. சோழர் காலத்தின் தனிப்பெரும் நன்கொடை இவ்வைந்திலக்கணக் கோட்பாடாகும். இவர்கள் காலத்தில்தான் யாப்பைத் தனியாக விளக்கும் யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும் வெண்பாப் பாட்டியலும் உருவாயின. அணியைத்

3. அருணாசலம், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 13-ஆம் நூற் ப. 154.

தனியே துலக்கும் தண்டியலங்காரம் தோன்றியது. அகப் பொருளைத் தனியே விளக்க நம்பியகப் பொருள் எழுதப்பட்டது. பொருள், யாப்பு, அணி, பற்றிய புதுநூல்கள் தனித்தனியே இயற்றப் பட்டன. அதுபோல், எழுத்து, சொல் பற்றிய தனி நூலாக நன்னூல் இக்காலத்தில் எழுந்தது ஆக, எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி சார்ந்த புதிய இலக்கண நூல்கள் சோழன் காலத்தில் எழுந்தன.

நன்னூல் ஆசிரியர்: சோழர் காலத்தில் எழுந்த ஐந்திலக்கண நூல்களே மற்றைய காலத்தில் எழுந்த இலக்கணங்களைக் காட்டிலும் பெருவாழ்வு பெற்றன. எழுத்து, சொல்லிலக்கண நூல்களுள் நன்னூலும், பொருள் இலக்கண நூல்களுள் நம்பியகப் பொருளும், யாப்பிலக்கண நூல்களுள் யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும், அணியிலக்கணங்களுள் தண்டியலங்காரமும் அறிஞர் பெருமக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டுப் பயிலப்பட்டன. இவ்வாறு பயிலப்பட்ட இலக்கணங்களுள் ஒன்றாகிய நன்னூலின் ஆசிரியர் பவணந்தி ஆவார். இச்செய்தி கீழ் வருவனவற்றால் உறுதியாகிறது.

‘மலர்தலை உலகின்’ எனத் தொடங்கும் நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரத்தில் ‘பன்னருஞ் சிறப்பின் பவணந்தி என்னு நாமத் திருந்தவத் தோனே’⁴ என்று குறிக்கப்படுதல்.

நன்னூல் விருத்தியுரையாசிரியர் ‘பல் கலைக்குரிசில் பவணந்தி என்னும் புலவர் பெருமான்’ என்று 136 ஆம் நூற்பா உரையில் புகழ்ந்து குறித்தல்.

கொங்கு மண்டல சதகத்துள், ‘கங்கர் குரிசில் உவக்க நன்னூலைக் கனிந்து புகல் துங்கப் புலமைப் பவணந்தி’ என்று வருதல்.⁵

தொண்டை மண்டல சதகச் செய்யுளில், ‘நன்னூல் உரைத்த பவணந்தி’ எனக் கூறப்படுதல்.⁶

பவணந்தியார் நன்னூலை இயற்றியமையால், ‘நன்னூலார்’ என்ற பெயரும் இவருக்கு வழங்கிற்று. இவ்வழக்காறு

4 நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரம். வரி: 21-22.

5,6. சாமிநாதையர், உ. வே. நன். மயிலைநாதர் உரை, ப. 8,9.

வழிவழியாகப் போற்றப்பட்டது என்பது பின்வருவனவற்றால் துலங்கும்:

இலக்கணக் கொத்து நூலாசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகர் எட்டாம் சூத்திர உரையில் 'நன்னூலார்' என்றே பவணந்தியைச் சுட்டல்.

'நன்னூலார்' என்றே பிரயோக விவேக நூல் உரையாசிரியர்⁷ 12, 49-ஆம் கலித்துறை உரைகளில் கூறுதல்.

நன்னூலாசிரியர் சைனத் துறவி: பவணந்தி துறவி என்பது 'இருந்தவத்தோன்' என வரும் பாயிரத் தொடராலும், தொண்டை மண்டல சதகத்திலும், கொங்குமண்டல⁸ சதகத்திலும், 'பவணந்தி மாமுனி' என்று குறிப்பதனாலும் உணரப்படும்⁷, இவர் சைனர். இக்கருத்திற்கு இணக்கமாக நூலகத்தேயும், புறத்தேயும் சான்றுகள் பல உள்ளன. அவையாவன:

எழுத்ததிகாரக் கடவுள் வாழ்த்தும், சொல்லதிகாரக் கடவுள் வாழ்த்தும்⁸ அருகதேவனை நோக்கி, இவரால் இயற்றப்பெற்றவை.

மொழிக்கு முதற்காரணம் நாதம் என்று வைதிகர் கொள்கையைக் கூறாமல் அணுத்திரளே மொழிமுதற் காரணம் என்ற சைனக் கருத்தைக் காட்டுதல்.⁹

உயிர்களை ஓரறிவுயிர் முதலாக ஐந்தறிவு உயிரீறாக இவர் அமைத்திருக்கும் முறைமை, சைன முறைமையைப் பின்பற்றியது. சைன நூலான மேருமந்தர புராணம்—வச்சிராயுதனணுத்தரம் எனும் பகுதியில் உள்ள, 10, 11-ஆம் பாடல்களில் இப்பகுப்பு முறை அப்படியே உள்ளது.

பழங்காலத்தில் சைன சமயத் துறவிகள் 'நந்தி' என்றே அழைக்கப்பட்டனர். நேமிநாத நூலாசிரியரான குணவீர பண்டிதர், சைனர். இவரது ஆசிரியரும் சைனர். அவர் பெயர் வச்சணந்தி அடிகள் என்பதாகும். திருஞானசம்பந்தர், 'மானின் நேர்விழி மலராய்' என்ற பதிகத்தின் ஆறாம் பாட்டில், 'கனகநந்தியும் புட்ப நந்தியும் பவணநந்தியும் குடணமா கனக

7. நன்னூற் சிறப்புப்பாயிரம் வரி 22.

8. நன்னூல், சூ. 56, 258.

9. நன்னூல், சங்கர நமச்சிவாயர் உரை, சூ. 58,

நந்தியும் குணக நந்தியும் திவணநந்தியும் மொழி கொளா—அனக நந்தியர்... சிவகர்' எனச் சைனரைக் குறித்தல் காண்க.¹⁰

சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் தம் பிரயோக விவேக உரையில், 'செயப்படுபொருளை ஆக்கல் அழித்தல் அளித்தல் முதலாகச் சிநேந்திரன் மதம் பற்றி நன்னூலார் பலவாகக் கூறுவர்' என்றும் 'நன்னூலார் வாமனன் சிநேந்திரன் செய்த சுத்த நூல் பற்றிக் கூறுவர்' என்றும் குறிப்பிடுதல்.¹¹

நந்தி என்ற பெயர், சைன சமயத் துறவிகளுக்கே இட்டு வழங்கப்படுதல்.

மேற்காட்டிய சான்றுகளால், பவணந்தி துறவி என்பதுவும், சைனத் துறவி என்பதுவும் உறுதியாகின்றன.

பவணந்தி - பெயர் விளக்கம்: பவணந்தி என்ற பெயர், பவண + நந்தி என்பதன் கூட்டுப்பெயர். பவணம் - நாகலோகம்; பவணன் > பவணேந்திரன் - இந்திரருள் ஒருவன். சமண முன்னோர் களின் [கணங்களின்] பெயர் போலும். இப்பெயரைத் தம் குறிப்பில் விளக்கும்போது, மக்ளின், பவ-உளதாகு (Existence) என்றும், நந்த-மகிழ்ச்சி (Joy) என்றும் பொருள் விளக்கத் தருகிறார். இதனால் பவணந்தி என்ற பெயருக்கு 'உளதாகும் மகிழ்ச்சி' என்று பொருளாகிறது.¹²

பாயிரத்தில், பவணந்தியோடு தொடர்புடைய பெயராக வரும் 'சன்மதி' எனும் பெயர் பவணந்தியின் அறிவுத்தந்தையைக் குறிக்க வருகிறது.

“பொன்மதி சனகைச் சன்மதி முனியருள்

பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி”¹³

எனவரும் இத்தொடரைக் கொண்டு, பவணந்தி முனிவரின் தந்தையார் சன்மதிமுனி என்று 'தமிழ் புளுடார்க்' ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்¹⁴. இக்கருத்துச் சரியன்று. ஆசிரியரை ஞானபிதா

10. தேவாரம், 3216.

11. பிரயோக விவேகம், 12, 49-ஆம் கலித்துறை உரை.

12. Maclean Notes, P. 670.

13. நன்னூல் சிறப்புப் பாயிரம், வரி 20, 21

14. Simon Casie Chitty, Tamil Plutarch, P. 79

என்றும், மாணவனை ஞானபுத்திரன் என்றும் வழங்குதல் சைனமரபு. இம்மரபு பற்றியே 'சன்மதிமுனி அருள் பவணந்தி' எனப் பாயிரம் குறித்ததாதல் வேண்டும். சன்மதி ஒரு துறவி என்பதுவும், 'சன்மதி முனி' என வரும் தொடரால் புலனாகும் உண்மையாகும்.

நன்னூலாரின் காலம்: வள்ளிமலை என்ற மலையொன்று திருவல்லத்திற்கு வடக்கே உள்ளது. இம்மலைக்குகை ஒன்றில் பல சைன உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றின் கீழ் வரையப்பட்டுள்ள கல்வெட்டில் பவணந்தி பட்டாரி என்ற பெயர் காணப்படுகிறது.¹⁵ இப்பெயர் நன்னூலாசிரியர் பெயராதல் கூடும். ஆனால் இக்கல்வெட்டின் காலத்தைத் தெளிவாய் வரையறுக்க முடியவில்லை.

பவணந்தியைப் புரந்த சீயகங்கன், கங்கர் குலவேந்தன். இவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கவே பவணந்தி, நன்னூல் இயற்றினாரி என்பது பாயிரத்தால் தெளிவாகிறது. இவ்வேந்தனது காலத்தைக் கணிக்கக் கல்வெட்டுத் தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன.

மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழனின் ஆட்சிக்காலத்தில்(கி.பி. 1178-1218) இருந்த சிற்றரசர்களுள் சீயகங்கன் என்பானும் ஒருவன். இவனது ஆட்சியின்கீழ் கங்கநாடும் கொங்கநாடும் இருந்தன. இவற்றுள் கங்கநாடு சைனக்குரவர்களுள் ஒருவரான சிம்மநந்தி என்பவரால் நிறுவப் பெற்றது. அதிலிருந்து இம்மரபில் வந்த தலைவர்கள் சைனமதத்தாராய்த் திகழ்ந்தனர். சீயகங்கனும் சைனனாகவே இருந்தான். எனினும் வேற்றுச் சமயங்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை.

காஞ்சிபுரம் ஏகாம்பரநாதசுவாமி கோயிலில் ஒரு நுந்தா விளக்கு வைக்க சீயகங்கன் நிவந்தம் வழங்கி இருக்கிறான். இச்செய்தியை அக்கோயில் கல்வெட்டில் பொறித்தும் வைத்தான். அக்கல்வெட்டில், 'ஸ்ரீமற் குவளாபுர பரமேச்வரன் கங்க குலோற்பவஞ் சீய்ய கங்க அமரா பரணன்' என்றிவன் குறிக்கப் படுகிறான். இக்கல்வெட்டில் வரும் 'அமராபரணன்' என்ற தொடரும், நன்னூல் சிறப்புப் பாயிரத்தில் வரும் 'அமராபரணன்

‘சீயகங்கள்’ என்ற தொடரும் ஒத்துள்ளமை காண்க. இக் கல்வெட்டின் காலம் கி.பி. 1205 ஆகும்.¹⁶

இதே காலத்தைச் சேர்ந்த பிறிதொரு கல்வெட்டொன்று ‘அமராபரண சீயகங்கள் நம்பிராட்டியான அரியபிள்ளை திருவல்லமுடைய நாயகனுக்கு வைத்த சந்தி விளக்கு’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டால், அமராபரணன் என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவன் இவனே என்பதும், இவனது மனைவி பெயர் அரியபிள்ளை என்பதும் அறியப்படுகின்றன.¹⁷

சீயகங்கனுடைய கல்வெட்டுகள் கி.பி. 1181 முதல் 1212வரை கிடைக்கின்றன. இவன் தந்தை பெயர் சோழேந்திர சிங்கன். இவனுடைய தலைநகர் குவவாலபுரம் என்ற கோலார். இவன் மாமன் பெயர் மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் என்பதாம். மகன் பெயர் அருங்குன்றப் பிள்ளையான் சீயகங்கள் என்பதாம். இவர்களுள், சீயகங்களின் மாமன், காஞ்சி காமாட்சிக் கோயிலுள் மண்டபம் செய்வித்ததை ஒரு கல்வெட்டுப் பேசுகிறது. அக் கல்வெட்டுக் கீழ்வருமாறு:

“இராசராச தேவற்கு யாண்டு எட்டாவது சிறைமீட்ட பெருமாளான சீயகங்கதேவர் மாமன் மதுராந்தகப் பொத்தப்பிச் சோழன் புடோலி அரசன் இத்திருமண்டபம் செய்வித்தோன்.”¹⁸

இங்கே குறிக்கப்பட்ட கோயில் முற்காலத்தே சோளேந்திர சிங்கன் கோயில் என்று வழங்கியது போலும். இவ்விராசராச தேவன், மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழன் மகன் மூன்றாம் இராசராச சோழன். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட காலம் கி. பி. 1224. சீயகங்களின் மகன், கி. பி. 1181இல் திருக்காளத்தி கோயிலில் நுந்தா விளக்கொன்று ஏற்ற, சாவாமூவாப் பசுக்கள் அளித்தான் என்று அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.¹⁹

கல்வெட்டுகளில், கி.பி. 846-இல் நந்திவர்மன் காலத்தில் திருச்சானூரிலும், கி.பி. 1101-இல் முதல் குலோத்துங்கன்

16. S. I. I. Vol. III. P. 122

17. Ibid. No. 62

18. அருணாசலம், மு. த. இ. வ, 13ஆம் நூற். ப. 170, 171

19. S. I. I. Vol. IV, No. 643

காலத்தில் சித்தாரீ வாவிளித் தோட்டத்திலும், கி.பி. 1141-இல் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருக்காளத்தியிலும், கி.பி. 1181-இல் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் திருக்காளத்தியிலும், கி.பி. 1212-இல் திருவல்லத்திலும், 1224-இல் மூன்றாம் இராசராசன் காலத்தில் மேல் பாடியிலும் 'சீயகங்கள்' என்ற பெயர் ஆளப்பட்டுள்ளது. இப்பெயர்களுள் மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்தில் (1178-1218) வாழ்ந்த சீயகங்கள் என்ற பெயர் மட்டுமே 'அமராபரணன் சீயகங்கள்' என்று கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறது. நன்னூல் சிறப்புப் பாயிரமும்,

“திருந்திய செங்கோல் சீய கங்கள்

அருங்கலை வினோதன் அமரா பரணன்”²⁰

என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆதலால் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் குறிக்கப்பட்ட சீயகங்கள் பெயரே, நன்னூலாரின் புரவலரின் பெயர் என்பது உறுதியாகிறது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் மூன்றாம் ஆட்சியாண்டாகிய கி.பி. 1181-இல் சீயகங்களைப் பற்றிய முற்குறிப்பும், கி.பி. 1212 ஆம் ஆண்டில் முடிவான குறிப்பும் காணப்படுகின்றன. இக்கால (கி.பி. 1181-1212) இடைவெளியில் சீயகங்கள் வாழ்ந்தான் என்பது தெளிவு இதனால் சீயகங்களால் புரக்கப்பட்ட பவணந்தியும் இக்காலத்தினர் என்பது உறுதியாகிறது.

நன்னூலார் வாழ்ந்த இடம்: பவணந்தியாரின் ஊர்ப் பெயர் சனகை என்று பாயிரத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வூரைச் சுற்றிலும் பொன் பூச்சிட்ட மதில் எடுக்கப்பட்டிருந்தது என்பது 'பொன்மதில் சனகை' என்ற தொடரால் புலனாகிறது. இச்சனகை என்பதற்குச் சனநாதபுரம் என்று உரை கூறினார் மயிலைநாதர். சனநாதபுரம் என்றும் சனகாபுரம் என்றும் இப்பெயர்க்கு மயிலைநாதர் உரையில் பாடபேதங்கள் உள்ளன. சங்கர நமச்சிவாயர் சனகாபுரம் என்றும் இராமானுச கவிராயர் சனகாபுரி என்றும் உரை வகுப்பர். சைமன் காசே சிட்டியும் சனகாபுரம் என்றே குறிப்பர்.²¹

20. நன்னூல் சிறப்புப்பாயிரம், வரி 15, 16.

21. Simon Casie Chitty. Tamil Plutarch, P. 79.

மேற் கூறப்பட்ட சனகாபுரம் எங்கிருக்கிறது என்பது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவை கீழ்வருமாறு:

தொண்டை நாட்டு, அரக்கோணம் வட்டத்தில் உள்ள சோழ சிங்கபுரத்தைச் சார்ந்த ஊர்களில் ஒன்று.²²

மைசூர் நாட்டு நரசபுரம் வட்டத்தில் உள்ள சனநாதபுரம்.²³

கோவை மாவட்டம் ஈரோட்டு வட்டத்தில் உள்ள சீனாபுரம்.²⁴

தொண்டை நாட்டுச் சனகாபுரம்: இவ்வூர் பவணந்தியின் ஊர் என்று கொள்வதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. அவையாவன: தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருவல்லம் என்ற சிவத்தலத்தின் அருகில் உள்ள வள்ளிமலைக் குகையில் பவணந்தி என்ற பெயர் கீழே செதுக்கப்பட்ட சைன குருவின் சிலை ஒன்று உள்ளது.²⁵ தொண்டை மண்டல சதகம், சனகையில் சன்மதி மாமுனியின் மாணாக்கராகிய நன்னூல் செய்த பவணந்தி மாமுனியின் ஊரும், சின்னூல் வரைந்த குணவீர பண்டிதரின் ஊரும், தொண்டை மண்டலத்தில் உள்ளன என்று 65-ஆம் சதகச் செய்யுள் கூறுகிறது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

“தன்னூர்ச் சனகையிற் சன்மதி மாமுனி தந்த மைந்தன்
நன்னூல் உரைத்த பவணந்தி மாமுனி நற்பதியும்
சின்னூல் உரைத்த குணவீர பண்டிதன் சேர்பதியும்
மன்னூ புரத்திரு அன்னமின் னேதொண்டை மண்டலமே”

இச் சான்றுகளின் வன்மை மென்மையை ஆராய்தல் வேண்டும். திருவல்லத்திற்கு அண்மையிலுள்ள வள்ளிமலைக் குகைக் கல்வெட்டில், பவணந்தி என்ற பெயர் வந்திருப்பது உண்மையே. எனினும் அப்பெயருடன், பாணராயர், பட்டாரகர் என்று வந்துள்ள சிறப்புப் பெயர்களும் கருதுதற் குரியன. கி.பி.

22. உ. வே. சா. மயிலைநாதர் உரை. ப. 7.

23. சதாசிவ பண்டாரத்தார், தி. வை. பிற்காலச் சோழர் வரலாறு II ப. 165.

24. இராசு. புலவர் செ. கொங்கு, திங்களிதழ்க் கட்டுரை, சனவரி 1971.

25. Epi. Indica. Vol IV P. 142.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வடுக வழி பன்னீராயிரம் ஆன வாணபுரத்தை யாண்ட பெரும்பாணப்பாடி 'பாணராயர் விக்கிரமாதித்தர்' அல்லது 'பாணராயர் விசயாதித்தன்' என்ற இருவரில் ஒருவரே மேலே கண்ட கல்வெட்டில் காணப்படும் பாணராயர் ஆவர். இதற்கு வேறு சான்றுகளும் துணையாக உள்ளன. கி.பி. 878-இல் நொளம்ப பல்லவர், பாணராய விக்கிரமாதித்தனுடனும், நுளம்ப பல்லவருடன் இராசமல்லனும் (கி. பி. 870) சேர்ந்து கொண்டு கி.பி. 898-இல் பாணராய விஜயாதித்தனுடனும் போரிட்டுள்ளனர். ஆகவே ஈண்டுக் குறிப்பிட்டுள்ள பாணராயர், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினர் ஆதலால், மேற்கண்ட வள்ளிமலைக் கல்வெட்டின் காலமும் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டாகிறது. பவணந்தியின் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு அன்று ஆகையால், மேற் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட பவணந்தி, நன்னூலாசிரியராக இருத்தல் இயலாது.

தொண்டை மண்டல சதகத்தில் வந்த செய்தியைத் தலைச் சான்றாகக் கொள்ளுதற்கில்லை. கொங்கு மண்டல சதகமும் பவணந்தியைத் தன் மண்டலத்தார் என்று போற்றுகிறது. பெயர் பெற்ற அறிஞர்களைத் தத்தம் பகுதியினர் என்று கூறுவதில், விருப்பங் கொண்டவை மண்டல சதகங்களாதலால் அவை காட்டும் செய்திகளை முதன்மைச் சான்றுகளாகக் கொள்ளுதற்கில்லை.

தமிழக அரசின் சுவடி நூலகத்தில், தொண்டை நாட்டின் சைனத் தலங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன. அங்குத் தொண்டை நாட்டுச் சைனச் சிற்றூர்களை எல்லாம் குறித்து வைத்த குறிப்புகள் உள்ளன. அவற்றுள் சைனப் பள்ளி முன்பிருந்து அழிந்திருந்தால் 'கிலம்' என்றும், நல்ல நிலையில் இருந்தால் 'பெலம்' என்றும், வேறு கோயிலாக மாற்றப்பட்டு இருந்தால் 'அன்னியன் குடியிருப்பு' என்றும், விற்பனை செய்தோ ஒற்றி வைத்திருந்தாலோ 'அடைமானம்' என்றும் பட்டியலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பட்டியல் எதனுள்ளும் தொண்டை நாட்டுச் சனகாபுரம் சேர்க்கப்படவில்லை.²⁶

மைசூர் நாட்டுச் சனநாதபுரம்: மயிலைநாதர் குறிக்கும் சனநாதபுரம் இவ்வூர்தான் போலும்.

தென்னிந்தியாவில் நான்கு சனநாதபுரங்கள் உள்ளன என்று திருவனந்தபுரம் தொல்லியல் துறைத் தலைவர் தனக்குத் தகவல் தந்துள்ளதாக டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர், 1918இல் வெளிப்படுத்திய தன் நன்னூல் மயிலைநாதர் உரைப்பதிப்பில் குறிப்பிடுகிறார்.²⁷

மைசூர் நரசபுரம் வட்டத்தில் உள்ள சிற்றூர் இதுவென்றும், இஃது மாவிலங்கைச் சனநாதபுரம் என்று வழங்குகிறது என்றும், இஃது சீயகங்கள் ஆட்சி புரிந்த கங்கநாட்டின் கண் உள்ளதென்றும் தொல்லியல் அறிஞர் து. அ. கோபிநாதராவ், 'செந்தமிழ்' இதழ் ஐந்தாம் தொகுதியில் விளக்கியுள்ளார்.

கங்க குலத்தரசர் பெரும்பான்மை சைனராகவே இருந்த மையால், சிரவணபெள்குளம் முதலான சைனதலங்களில் தங்கி இருந்த சைன அறிஞர்களைப் புரந்தனர். மைசூர்ப் பகுதியைச் சார்ந்த சிவமுகாசனம் மாவட்டத்திலுள்ள கல்வெட்டுகள் பல வற்றால், சிரவணபெள்குளத்தில் தீபங்குடியில் இருந்து வந்த நிடும்பரைத் தீர்த்தத்து அருங்கலான் வயத்தைச் சேர்ந்த புகழ் பெற்ற சைன விருந்தினர் பலர் இருந்தனர் என்றும், அவர்களில் ஒருவர் திருத்தக்க தேவர், மற்றொருவர் சூடாமணி ஆசிரியர் என்றும் தெரிகிறது. இவ்விருந்தினருள் பலர் தமிழ்ச் சைனரே என்பதற் கேற்ப, இவர்களுள் புகழ் பெற்ற புஷ்பசேன பட்டாரகர் என்பாரது பெயரை எல்லாக் கல்வெட்டுக்களிலும் புற்பசேன பட்டாரகர் என்றே எழுதியிருப்பதனால் துலக்கமுறும்.²⁸ இதனால், இப்பகுதி தமிழ்ச் சைனரை அணுக்கமாய் இருந்து போற்றியமை புலனாகின்றது.

இஃதன்றி, இவ்வூரைக் குறித்து வரும் கல்வெட்டுத் தொடர்கள் பார்வைக் குரியவை. அவை வருமாறு:

'கங்கபாடியான முடிகொண்ட சோழமண்டலத்துத் தென்கரை இடைநாட்டு மாவிலங்கையான சனநாதபுரம்'.

27. உ.வே.சா. மயிலைநாதர் உரை. ப. 8

28. கோபிநாதராவ், து. அ. நன்னூல். செந்தமிழ் 1905-6 தொகுதி. 4 ப. 398

நன்னூல்

இத்தொடரில், சோழ, கங்க, சனநாதபுரம் என்ற மூன்றின் இணைப்பையும் ஒரு சேரப் பார்க்கும் போது இவ்வூரே பவணந்தி முனிவரின் பிறந்த இடம் என்ற முடிவுக்கு வர தோன்றுகிறது.²⁹

'மாவிலங்கை' என்பதே மைசூர் சனநாதபுரத்தின் முன்னைய பெயராகும். பிற்காலச் சோழர்தான், முதலாம் இராசராசனின் பட்டப்பெயர்களுள் ஒன்றாகிய 'சனநாதன்' என்பதை அவ்வூருக்குச் சூட்டினர். அதனால்தான் கல்வெட்டுத் தொடர், 'மாவிலங்கையான சனநாதபுரம்' என்று குறிப்பிடுகிறது. கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் அரசன் நினைவால் ஏற்பட்ட பெயரான சனநாதபுரம், பாயிரத்தில் 'பாராட்டப்படும் அளவுக்கு வழங்கி இருக்கலாம். சனகை என்று மருவி இருத்தல் இயலாது. சனநாதபுரத்தில் பவணந்தி இருந்தது உண்மை எனில், அவ்வூரின் பழம்பெயரைப் பாயிர ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டாமல் இரார்.

சனநாதபுரம் என்பது 'சனகை' என்று மருவுவது இலக்கணப் பொருத்தமு மாகாது. மயிலைநாதர் உரையில், சனநாதபுரம் என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. எனினும் பாடபேதமாகச் 'சனகாபுரம்' என்பதுவும் பிற மயிலைநாதர் உரைப் பிரதிகளில் காணப்பெறுகிறது.³⁰ இக்காரணங்களால், பவணந்தி மைசூர் நாட்டினர் என்பது அத்துணைப் பொருத்தமாக இல்லை என்பது தெளிவாகிறது.

கொங்குநாட்டுச் சீனாபுரம்: சீனாபுரம் என்னும் பெயர் கொண்ட பழம்பெரும் சைனத்தலம் கொங்கு நாட்டில் உள்ளது. சனகபுரி, சனகாபுரம் என்பது அவ்வூரின் பழம்பெயர். சீனாபுரத் திற்கு அண்மையில், திங்களுர் செல்லும் வழியில் மழுட்டித்தோப்பு என்ற இடத்தில் முதல் தீர்த்தங்கரர் ஆதிநாதரின் (ரிஷபதேவர்) கோயில் உள்ளது.

முச்சக நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை
அச்சுதன்'

என்று பவணந்தியார் குறிப்பிட்டது³¹ போன்ற அருகதேவனின் அழகிய சிற்பம் அங்கேயுள்ளது.

29. அருணாசலம் மு.த.இ.வ 13ஆம் நூற். ப. 160

30. உ. வே. சா. மயிலைநாதர் உரை, ப. 19.

31. நன்னூல், 258.

‘அணியாத அழகர்’ என்று கல்வெட்டிலும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்ற விசயமங்கலத்துச் சந்திரப் பிரப தீர்த்தங்கரரை, ‘அணிவன அணியா! அழகா! செய் செய’ என்று பாராட்டும் திருப்பாமாலை, ‘சனகாபுரி உறை அனகா போற்றி’ என்று சீனாபுரத்தைப் பாராட்டுகிறது.³²

கொங்கு மண்டல சதக ஆசிரியர் காரீமேகக் கவிஞர்,
‘கொங்கில் குறும்பில் தனிஆதி நாத குருவிளக்கும்
மங்கும் பொழில் சனகாபுரம்’

என்று ஊரையும்,

‘கங்கக் குரிசில் உவக்க நன்னூலைக் கனிந்துபுகல்
துங்கப் புலமைப் பவணந்தி’

என்று புலவரையும் போற்றுகிறார்.³³

சனகாபுரம், சனகை என மருவும் என்று கூறுவதில் இலக்கணப் பொருத்தமும் இருக்கிறது.

சீயகங்களின் ஆட்சியில் இருந்த மைசூர்ப் பகுதியையும், கொங்கு நாட்டையும், ஓய்சளர் போரிட்டு வென்று விட்டனர். கி.பி. 1194 இதற்கு முன்னர், மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழன், கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளையும், கங்கபாடி நாட்டையும் போரிட்டு மீட்டான். மீட்ட பகுதிகளுக்குச் சீயகங்களைச் சிற்றரசனாக முடி சூட்டச் செய்தான். பவணந்தி காலத்தில், கொங்கு நாடும், கங்க நாடும் சீயகங்களின் தலைமையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. ‘சீயகங்கள் நின்றாள் கொங்கு மண்டலம்’ என்பதொரு பழம்பாட்டு. ‘உபகரித்த வல்காவலன் சீயகங்களும் தான் கொங்கு மண்டலமே’ என்பது கொங்கு மண்டல சதகப் பாடல் வரி.³⁴ ‘கொங்கு நாட்டு வேளாளர் தலைவன்’ என்பது இவனுடைய பட்டப் பெயர்களுள் ஒன்று.

விசயமங்கலத் தமிழ்ச் சங்கம்: பல்லவ நாட்டிலிருந்து திருநாவுக்கரசரின் சமயப் பரப்புதலாலும், பாண்டிய நாட்டிலிருந்து

32. இராச. புலவர், செ. கொங்கு, சனவரி 1971.

33. கோவைகிழார், கொங்குநாடும் சமணமும், 1953, ப. 91, 92.

34. உ. வே. சா. மயிலைநாதர் உரை ப. 8, 9.

திருஞான சம்பந்தரின் சமயப் பரப்புதலாலும் அவ்வந் நாடுகளிலிருந்து சைனர் பலர் வெளியேறினர். வெளியேறியவர் பெரும்பாலும் கொங்கு நாட்டுப் பகுதியில் குடியேறினர். சீனாபுரம் அருகிலுள்ள விசயமங்கலத்தில் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை நிறுவிப் பல நூல்களை வெளியிட்டனர்.³⁵

ஆக கொங்கு நாட்டிற்கும் சைனத்திற்கும் இடையேயுள்ள நெருக்கமான தொடர்பு, அங்கே உள்ள சீனாபுரம் என்ற ஊர், ஆதிநாதரின் கோயில், விசயமங்கலம், அங்குள்ள தமிழ்ச் சங்கம், கொங்கு மண்டல சதகக் கூற்று, சீயகங்களின் அரசியல் சூழல் இவற்றையெல்லாம் ஒப்பிட்டு நோக்க, சீயகங்கள், பவணந்தி ஆகியோரின் வாழ்விடம் கொங்கு மண்டலந்தான் என்ற முடிவுக்கு வர நேடுகிறது.

எனினும், பவணந்தி முனிவர்க்கும், தொண்டை நாட்டிற்கும் உள்ள உறவை முற்ற மறைப்பதில்லை; மறுப்பதற்கில்லை. தொண்டை மண்டல சதகத்தில் மட்டுமன்றி, தொண்டை மண்டலக் கல்வெட்டுகளிலும் பவணந்தியின் பெயர் இடம் பெற்றுள்ளது. ஒரு காலத்தில் தொண்டை மண்டலமும் சைனத் தொடர்புள்ள திருத்தலமாக இலங்கி இருக்கிறது.

பவணந்தி மாமுனிக்குக் கொங்கு மண்டலத்திலும், தொண்டை மண்டலத்திலும் தொடர்பு இருந்ததற்கான தடயங்கள் கல்வெட்டு வரலாற்று வழியும், இலக்கிய வழக்காற்று வழியும் உறுதியாகின்றன. இவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கு வைத்து நோக்கின் சீழ்க்கண்ட முடிவுக்கு வரல் முற்றப் பொருந்தும் எனத் தோன்றுகிறது.

நன்னூலார், அப்பர் பெருமான் காலத்திற்கு முன்னும் ஓரளவு பின்னும் சைனக் கோட்டையாக இருந்த தொண்டை மண்டலத்தில் பிறந்து, தொண்டை நாட்டு அரசியல் காற்றுச் சைனத்திற்கு எதிர்த் திசையில் வீசிய வேளையில், புறப்பட்டுப் போன, போய்க் கொண்டிருந்த பல சைனக் குடிகளையும் பின்பற்றி, பவணந்தியும் கொங்கு மண்டலம் சென்றவராதல் கூடும். சென்ற இடத்தில், தன் அறிவுப் புலமையால் அரசனின் அரவணைப்பைப் பெற்று, கொங்கு மண்டலத்தில் இருந்தபடி, நன்னூலை இயற்றினார் என்று கொள்ளலே பொருத்தம்.

35. இராசு. புலவர், செ. கொங்கு, சனவரி, 1971.

நன்னூல் பெயர்க்காரணமும் பொருத்தமும்: தமிழில் ஏறத்தாழ எழுபத்திரண்டு இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. இவை எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி பற்றிப் பேசுவன. இவற்றுள் ஏறத்தாழ முப்பத்து மூன்று இலக்கண நூல்கள் மறைந்து விட்டன.³⁶ இவற்றின் பெயரும், சிற்சில நூற்பாக்களுமே இன்று கிடைக்கின்றன. இவை போக, எஞ்சிய முப்பத்தொன்பது இலக்கண நூல்களில் மிகச் சிலவே தனிச் சீராட்டுப் பெற்று, இன்றும் பாராட்டப் படுகின்றன. அவ்வாறு பாராட்டப் படுவனவற்றுள் நன்னூலும் ஒன்று.

சங்கர நமச்சிவாயர், பிரயோக விவேக உரைகாரர், சிவஞான சுவாமிகள், ஆகியோர் தம் உரை விளக்கங்களுள் பவணந்தியைப் பரக்கப் புகழ்வர். சுவாமிநாத தேசிகர்,

“மூன்னூல் ஒழியப் பின்னூல் பலவினுள்
நன்னூலார் தமக்கு எந்நூலாரும் இணையோ
என்னும் துணியே மன்னுக”

என்று தம் இலக்கணக் கொத்துரையுள் குறிப்பர். இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர், நன்னூலில் இருந்து, 203 நூற்பாக்களை மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.³⁷

நன்னூற் பொருளையும், பெயரையும் தம் நூலினுள் தக்க இடத்தில் அமைத்துப் பாராட்டிய இலக்கியங்கள் பல. அவை பிரபுலிங்கலீலை, திருவெங்கையுலா, திருத்தணிகையுலா, கோடச்சரக்கோவை, தமிழ் விடுதாது ஆகியன.³⁸

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் வழி, தமிழ்த் தேர்வு நடாத்திய ஐரோப்பியர், நன்னூலைக் கட்டாயப் பாடமாக அமைத்திருந்தனர். என்றிபவர்

36. மயிலை, சீனி, வேங்கடசாமி அவர்களது ‘மறைந்துபோன தமிழ்நூல்கள் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுத்த கணக்கெடுப்பு.

37. Subramanian, Dr. S. V. Studies in Tamil Language and Literature 1973 P. 27.

38. அறவாணன் க. ப. சென்னைப் பல்கலைக்கழக எம். லிட். ஆய்வு. நன்னூலும் அதன் உரைகளும்—நன்னூலைப் பற்றிய புகழ் மொழிகள்.

(1876) எச். ஸ்டோக் (1830) வால்ற்றர் சாய்க் (1858) டி. பிரதர்டன் (1848) டாக்டர் ஜி. யூ. போப், (1857) ஆகியோர் இந்நூலைப் புகழ்ந்து போற்றினர். அன்றியும், ஆங்கிலத்தில் பல்லாராலும் மொழிபெயர்க்கப்பெற்ற முதல் இலக்கணநூல் இதுதான். டாக்டர் கால்டுவெல், நன்னூலையே தன் ஒப்பிலக்கண ஆய்வுக்கு மேற்கொண்டார். இருபதாம் நூற்றாண்டு மொழியியல் ஆய்விலும் நன்னூல் அறிவியல் முறைப்பட்ட இலக்கணம் என்று பாராட்டப்படுகிறது. நன்னூல் இத்துணைச் சிறப்புகள் பெறக் காரணங்கள் எவை?

(1) தொல்காப்பியர் 946 நூற்பாக்களில் 2046 வரிகளில் கூறிய செய்திகளைச் சுருக்கி விளக்கம் குன்றாமல் 462 நூற்பாக்களில் 1029 வரிகளில் கொடுத்தமை; (2) நூலை நடத்திச் செல்லும் முறை (order and arrangement). தருக்க நெறிக்கு உட்பட்டு இருக்கின்றமை; (3) எளிதில் மனத்தில் பதியும் பாங்கு கொண்ட ஆசிரிய யாப்பில் நூலை ஆக்கியமை; (4) நூற்பாவில் ஆளப்பட்ட சொற்கள் திரிபில்லாமலும், அரிய சொற்களாய் இல்லாமலும் அமைந்தமை; (5) நூற்பா வரிகள் பல்காமல், சொற்கள் பல்காமல் - பெரும்பாலான நூற்பாக்கள், மூன்று, நான்கு வரிகளுக்கு மிகாது-திட்ப நுட்பம் செறிந்து விளங்குகின்றமை; (6) தமிழ் மொழி மரபுகளைப் புறக்கணிக்காமலும், புதிய செய்திகளைப் புறக்கணிக்காமலும் வேற்றுமொழி ஆதிக்கத்திற்கு இடங்கொடாதும் அமைத்தமை.

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்: இவ்விலக்கணத்து நன்னூலாசிரியர் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளுள் தலையாயது 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்' என்பதாகும். பழையமையைக் கண்முடிக்க கொள்ளவும், தள்ளவும் புதுமையைக் கண்முடிக்க கொள்ளவும், தள்ளவும் செய்கின்ற போக்கினின்று, ஒரு புதிய போக்கை இலக்கணச் சட்டமாக்கி விடுகிறார் பவணந்தி. இக் கோட்பாடு, பவணந்தி தமிழிலக்கணத்திற்கு வழங்கிய மிகப்பெரும் கோட்பாடு ஆகும். அன்றியும், பழைய செய்திகளைக் கழித்தல் என்றும் புதிய செய்திகளைப் புகுத்தல் என்றும் குறிப்பிடாமல், பழையன கழிதல், புதியன புகுதல் என இயல்பான இலக்கண நெறிகளாகக் குறிக்கும் நுட்பமும் கருதற்குரியது.

தொல்காப்பிய எதிர்நூல்: தன் கோட்பாட்டுக்குத் தக, தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்ட சிலவற்றை விடுத்தும், கூறப்படாத சிலவற்றை எடுத்தும் பவணந்தியார் இலக்கணம் செய்தார். இதனால், இவர் தொல்காப்பியர்க்கு எதிரானவர் என்றும், இவரெழுதிய நன்னூல் 'தொல்காப்பிய எதிர்நூல்' என்றும் கருதப்பட்டது. தொல்காப்பியர் கோட்பாடு (School)³⁹ வேறு; நன்னூலார் கோட்பாடு வேறு என்றும் கருதப்பட்டது. இலக்கண உலகில் இருவேறு கோட்பாடுகள் இருந்தன. இவற்றுள் குறிப்பிட்ட ஒரு கோட்பாட்டைத் தொல்காப்பியர் பின்பற்றினார். அவர் பின்பற்றியது ஐந்திரக் கோட்பாடு என்பது பனம்பாரனார் பாயிர(?)த்தாலும் சேனாவரையர் உரையாலும் தெரியவருகின்றது.⁴⁰ இக்கோட்பாடு அகத்தியனார்க்கு எதிரானது. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார உரையில் காட்டும் அகத்தியனார் கதை உண்மையோ பொய்ய்மையோ? அது தொல்காப்பியர் அகத்தியர் கோட்பாட்டிற்கு எதிரானவர் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியர் பின்பற்றாத கோட்பாடு ஆரியச் சார்பினது ஆகலாம். அவ்வாரிய இலக்கணக் கோட்பாடே பிற்காலத்தில் பாணினியக் கோட்பாடாக உருப்பெற்றிருத்தல் கூடும். ஆக பழைய காலத்திலேயே ஐந்திரக் கோட்பாடு ஒன்றும், அது வல்லாத கோட்பாடு பிறிதொன்றும் இருந்தன என்பது தெளிவு. முன்னது ஆரியச் சார்பற்றது. பின்னது ஆரியச் சார்பானது. தொல்காப்பியர் முன்னதைப் பின்பற்றினார். பவணந்தி பின்னதைப் பின்பற்றினார். பவணந்தி, பாணினியத்தைப் படித்திருக்கிறார் என்பதுவும், அதன் எதிரொலியே பதவியல் என்பதுவும் அறிஞர்தம் கணிப்பு.⁴¹ எழுத்து, சொல், பொருள் இவற்றில் தொல்காப்பியர்க்கு மாறான கோட்பாடுகள் இருந்து வந்திருக்கின்றன. பன்னிருபடலமும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் பொருளதிகார அளவில் தொல்காப்பியர்க்கு

39. Vijayavenugopal, G.A A Modern Evaluation of Nannul, 1968, P. 2.

40. சேனாவரையர் உரை, 74.

41. சாமுவேல் பிள்ளை, எஸ். தொல்காப்பிய நன்னூல், 1858, ப. 7, 8. வையாபுரி பிள்ளை, எஸ். இலக்கணச் சிந்தனைகள் 1956, ப. 11.

மாறான கருத்துடையன.⁴² இவற்றைப் போலவே எழுத்து, சொல் இலக்கண அளவிலும், வேறுபட்ட கருத்துடைய நூல்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும். 'அவிநயம்' அவ்வகையினதாக இருக்கலாம். மயிலை நாதரின் உரையினின்று பவணந்தி ஓரளவு 'அவிநயத்தைப் பின்பற்றி இருப்பது புலனாகிறது.⁴³

நன்னூலார், ஆங்காங்கே வழக்கற்றுப் போன செய்திகளைப் பழையன கழிதலாக விலக்கியும், புதியன புகுதலாக ஏற்றும் இலக்கணம் செய்திருக்கிறார். இவ்வடிப்படையில் தொல் காப்பியத்தில் கூறியவற்றுள் சிலவற்றை விடுத்திருக்கிறார்; மெய் பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல் என்ற கலைச் சொற்களுக்குப் பதிலாக, தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்ற கலைச் சொற்களைப் புதிதாக ஆண்டிருக்கிறார்; தொல்காப்பியம் விரித்துக் கூறியவற்றைச் சுருக்கியும், சுருக்கிக் கூறியவற்றை விரித்தும் கூறியிருக்கிறார்.⁴⁴ இதனால் தொல்காப்பியப் பற்றாளர், நன்னூலை 'எதிர் நூல்' என்று எதிர்த்தனர் போலும். இச்சூழலில், பவணந்தியாரைச் சார்ந்தவர்க்கு, நன்னூல், எதிர் நூலா, அன்றா என்று ஆய்வு நிகழ்த்த வேண்டி நேர்ந்திருக்கிறது. மயிலைநாதர் உரையால் இஃது புலனாகிறது.

அம்முத வீரா றாவி; கம்முதல்

மெய்ம்மு வாறென விளம்பினர் புலவர் (நன்னூல், 62)

என்ற நூற்பாவில், பவணந்தி, முன்னோர் இங்ஙனம் மொழிவர் என்ற கருத்தில், 'விளம்பினர் புலவர்' என்றார். இதனின்றி முன்னோரை எதிர்த்து அன்று, பின்பற்றியே நூலியற்றியதாகத் தெரிகிறது. இந்நூற்கு விசேடவுரை எழுதும்போது மயிலைநாதர், 'விளம்பினர் புலவர் என்ற விதப்பினானேயும் பாயிரத்திற் பெறுவதேயன்றி நூலிலுள்ளும் இஃது எதிர்நூல் அல்ல என்பது பெற்றாம் எனக் கொள்க' என்று குறிப்பிடுகிறார். நன்னூல், தொல்காப்பிய வழிமொழி நூலா அல்லது வழியழி நூலா என்ற வழக்காட்டு மயிலைநாதர் காலத்தோடு நின்றுபோய் விடவில்லை.

42. அருணாசலம் பிள்ளை, மு புறத்திணை இலக்கண ஆராய்ச்சி தமிழியற் காட்சிகள் 1968. ப. 5-15.

43. மயிலைநாதர் நன்னூல் உரை: 59, 73, 103, 124, 127, 130, 149, 263, 319, 359, 369.

44. வெள்ளைவாரணனார், க. தொல்காப்பியம் - நன்னூல் எழுத்து, சொல்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நன்னூலைத் தூற்றியும் போற்றியும் கண்டனங்களும், கண்டன மறுப்புகளும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க இதழான செந்தமிழில் வெளி வந்துள்ளன.⁴⁵ இலங்கை இராமநாதன், 'தொல்காப்பியரும் பிற்காலத்தாரும்' எனும் தலைப்பில் தொல்காப்பியரைப் புகழ்ந்தும், பவணந்தியாரை இகழ்ந்தும் தொடர் கட்டுரை எழுதி வந்தனர். இதற்கு மறுப்பாக, யாழ்ப்பாணத்து க. வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை, கட்டுரை எழுதினார். இம் மறுப்புக்கும் மறுப்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆர். ஆர். குணரத்தினம் என்பவரால் 'நன்னூல் என்னும் இயையில் பெயரிச் சொற்றொடர் மறுப்பு' என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டது⁴⁶.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில், நன்னூல், நன்னூலே என்றொரு கட்சியும் நன்னூல், நன்னூலன்று என்றொரு கட்சியும் மாறி மாறி எழுதி வழக்காடினர். இவ்வழக்காட்டு 'தென்றல்' என்ற வார இதழில் தொடர்ந்து வெளி வந்தது⁴⁷.

இவ்வேறுபாடுகளும், கருத்துப் போரீகளும் தொல்காப்பியத்தை நினைந்து, அதனை அடுத்து தொடுத்ததாக நன்னூலை நினைந்தமையான் விளைந்தவை. தொல்காப்பியர்க்கும், பவணந்திக்கும் இடையே ஏறத்தாழ 1800 ஆண்டுகள் கால இடைவெளி இருந்திருக்கிறது. இந்த நீண்ட இடைவெளியில் எழுந்த இலக்கியங்கள் எத்துணை? எத்துணை? இலக்கணங்கள் எத்தனை? அவ்வப்போது தன் அழுத்தமான காலச் சுவடுகளைப் பதித்துச் செல்லும் அரசியல் மாற்றங்கள் எத்தனை? இவற்றினுடைய பாதிப்புகள் மொழியில் பாடியாமலா போய்விடும்? கல்லெழுத்துகளாகப் படிந்து விடும். நன்னூல், தொல்காப்பியர்க்குப் பின், பல வேறு கால கட்டங்களைத் தாண்டிப் பிறந்தது. ஆதலால் தொல்காப்பியர்க்கும், பவணந்திக்கும் கருத்து இடைவெளி ஏற்படுதல் இயற்கை. இவை ஒரு காலத்தில், இருவரும் நடத்திக் கொண்ட இலக்கணப் போரீகள் அல்ல. காலம் கொடுத்த வளர்ச்சி. இவற்றிற்கும் அப்பால், பவணந்தி,

45. செந்தமிழ்த் தொகுதி 17, பகுதி 9, ப. 443.

46. மே. கா. நூ. 18/1 ப. 17-25.

47. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா. நன்னூல் நன்னூலா? 1957. சென்னை மாணவர் மன்ற வெள்ளிவிழா மலர். ப. 22-27.

தனக்கு முன்பிருந்த இலக்கணவாணரின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியே இலக்கணம் செய்தார் என்பதை,

‘... .. முன்னோர் நூலின் வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்’

என்று சிறப்புப்பாயிரம் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு ‘முன்னோர்’ என்று பாயிரம் பன்மையில் குறிப்பது காண்க. இக்குறிப்பு, பவணந்திக்கு முன்னூல், தொல்காப்பியம் மட்டுமன்று என்பதனையும், அவருக்குப் பின் தோன்றிய வீரசோழியம், நேமிநாதம், இன்றும் கிடைக்கப்பெறா அவிநயம், சினேந்திரம் ஆகியனவும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது. தொல்காப்பியத்தினின்று பவணந்தி வேறுபடும் இடங்களுள் சில மேலே கண்ட இலக்கணங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதும் கருதற்குரியது.⁴⁸ பவணந்திக்கு முன்னிருந்த இலக்கணங்கள் மட்டுமன்றி, முன்னைய இலக்கண உரைகள், இலக்கியப் புதுவழக்குகள், தன் கால உலக வழக்குகள், பிறமொழி இலக்கணங்கள் ஆகியனவும் துணையாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தனக்கு முன்பிருந்த சான்றோர்களைப் பவணந்தி, ‘மொழிப் புலவர், என்ப, என்மனார் புலவர், மொழிநரும் உளரே, வைத்தார், விளம்பினர் புலவர், துணிநரும் உளரே, விளம்புப, செப்புவர், இழுக்கார், நேர்ப, பணிப்பர், கொடுப்ப, வரையார், உரைப்பர் என முப்பத்தேழு இடங்களில் சுட்டிப் போற்றுகிறார்⁴⁹. இச் சுட்டு மொழிகள், பவணந்தி, தனக்கு முன்பிருந்த பல இலக்கண ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றி நூல் செய்தார் என்பதற்குச் சான்றுகள்.

நன்னூல் பெயர்ப் பொருத்தம்: சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த தம் இலக்கண நூலுக்கு, ‘நன்னூல்’ எனப் பவணந்தி பெயரிட்டது அவரது துணிந்த, தெளிந்த நெஞ்சைக் காட்டுகிறது. பவணந்தி தன் நூலுக்கு, ‘நல்’ என்று பண்படை கொடுத்து ‘நன்னூல்’ என்றமைத்துக் கொண்டார். நூல் அமைவையும், நூல் நுவல் பொருளையும் நோக்குவார்க்கு இப்பெயர் முற்றும் பொருந்தும்

48. சுப்பிரமணியன், டாக்டர். ச. வே. இலக்கணத் தொகை ப. 22, 23, 299.

49. ஆறுமுக நாவலர் நன்னூல் பதிப்பின்படி: 16, 36, 40, 48, 50, 55, 61, 63, 108, 115, 121, 124, 128, 130, 188, 193, 195, 198, 206, 227, 273, 276, 289, 301, 319, 338, 354, 373, 376, 383, 385, 386, 390, 391, 392, 397, 406.

என்பது புலப்படும். தன்மையால் பெற்ற பெயருக்கு நன்னூலையே காட்டாகக் காட்டுவர், மயிலைநாதர், சங்கர நமச்சிவாயர் ஆகியோர்.50 நன்மை + நூல் = நன்னூல். 'நூல்' என்பது உவம ஆகுபெயராய் இலக்கண நூலை ஈண்டு உணர்த்து கிறது. ஆதலின், நன்னூல் என்பது நல்ல இலக்கணம் என்று பொருள்படும். இத்தொகைநிலை, பண்புத் தொகைப் புறத்தும் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகும். நக்கண்ணையார், நக்கிரர், நப்பாலத்தனார், நல்லந்துவனார், நல்லாலூர் கிழார், நல்லிறையனார், நல்விளக்கனார், நல் வெ ள் ளி யா ர் , நல்வேட்டனார், நற்சேந்தனார், நன்னாகனார் என்ற சங்ககாலப் புலவர்களின் பெயர்களும், நற்றிணை என்ற நூற்பெயரும் 'நல்' என்பதை முன்னொட்டாக உடையவை. இவை, 'செஞ்ஞாயிறு' என்பதுபோல, பிறவற்றை விலக்காது 'நல்' என்று அடை பெற்றவை. நன்னூல் என்ற நூற்பெயரையும் இவ்வாறே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நன்னூல் அமைப்பு: இந்நூல், பாயிரம், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்ற மூன்று பெரும் பிரிவுகளை உடையது. பாயிரம் 55 நூற்பாக்களையும், எழுத்ததிகாரம் 202 நூற்பாக்களையும், சொல்லதிகாரம் 205 நூற்பாக்களையும் பெற்றுள்ளன. எழுத்து, சொல்லதிகாரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்தைந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்கரநமச்சிவாயர் உரைப்படி, கீழ்க்கண்டவாறு ஒவ்வொரு யலிலும் நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

எழுத்ததிகாரம்:

I. எழுத்தியல்	... 72
II. பதவியல்	... 23
III. உயிரீற்றுப் புணரியல்	... 53
IV. மெய்யீற்றுப் புணரியல்	... 36
V. உருபு புணரியல்	... 18

ஆக 202

சொல்லதிகாரம்:

VI. பெயரியல்	...	62
VII. வினையியல்	...	32
VIII. பொதுவியல்	...	68
IX. இடையியல்	...	22
X. உரியியல்	...	21

ஆக 205

இவ்வமைப்பும் நூற்பா எண்ணிக்கையும், மயிலைநாதர் காட்டும் வெண்பாக்களால் உறுதியாகின்றன. அவ்வெண்பாக்கள் கீழ்வருமாறு:

எழுத்ததிகார இயல்களின் நூற்பா:

“எழுபா னிரண்டெழுத்தி னேற்றபதத் தைஞ்ஞான்
கொடுமுன் றுயிரீறைம் பான்முன் றருமையீ
றாறா ருருபியன்மு வாறு மெழுத்துரைநூற்
பாவிருநூற் றோரிரண்டாப் பார்”

சொல்லதிகார இயல்களின் நூற்பா:

“பேரறு பத்திரண்டு பின்வினையெண் ணான்கு பொது
ஓரறுபத் தெட்டிடை மூவேழின் - மேலொன்
றுரியிருபத் தொன்றாகச் சொற்குத் திரத்தின்
விரியிருநூற் றோரைந்தா வேண்டு”

கருத்து வேறுபாடுகள்: அதிகாரம்: நன்னூல், ஐந்ததிகார நூலாக இருந்தது என்கிற கருத்துக்கு இடந்தரும் குறிப்பை மயிலைநாதர் வழங்குகிறார். இதனை யொட்டியும், ‘அரும் பொருளைந்து’ எனவரும் பாயிரத் தொடரைக் கொண்டும், நன்னூல் ஐந்ததிகார நூல் என்ற கருத்து வளர்ந்து விட்டது. எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் என்ற பெயர்கள் தொல் காப்பியத்தைத் தழுவிப் போற்றப்பட்டன போலும். இவற்றிற்கு முன்னுள்ள பாயிரம் பவணந்தியாரால் செய்யப்பட்டதா என்பதுவும் விரிவான ஆய்வுக்கு உட்பட்டது.

இயல்கள்: இயல்களின் பெயரிலும், வைப்பு முறையிலும் பேரளவு வேறுபாடு இல்லை. எனினும், பொதுவியல் வைப்பிடம்

பற்றியும், இடையியல், உரியியல் பெயர்கள் பற்றியும் உரைகாரர்களிடையேயும், பதிப்பாளர்கள் இடையேயும் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

பொதுவியல் வைப்புமுறை: பெயரியலையும், வினையியலையும் அடுத்துப் பொதுவியல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவியலுக்குப் பின்னே இடையியலும் உரியியலும் இடம் பெற்றுள்ளன. பொதுவியல், தொல்காப்பிய எச்சவியல் போன்றது. செய்திகளிலும், எச்சவியலை ஒத்தே பொதுவியல் செல்கிறது. பெயர் வினை இடை உரி நான்கிற்கும் பொதுவான எஞ்சிய செய்திகளை அறிவிக்கிறது பொதுவியல். ஆதலின், பெயர்வினை இடையுரியியல்களை அடுத்துப் பொதுவியல் இடம் பெறுதலே முறை. இயல்பான, பொது இலக்கணங்களை முன் பேசி, ஒழிபிலக்கணத்தை இறுதியில் பேசுதல்தானே தமிழிலக்கண நெறி. தொல்காப்பியரும் எச்ச இயலை ஈற்றில்தானே போற்றியுள்ளார். ஆதலால், தமிழிலக்கண மரபையும், தொல்காப்பிய வைப்பொழுங்கையும் பார்த்த அறிஞர் சிலர், பொதுவியலை, இறுதி இயலாக வைத்து உரையெழுதி உள்ளனர். 1840-இல் விருத்தியுரை வகுத்த இராமாநுசகவிராயர், 1878-இல் நன்னூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த இலாசரசு, 1922-இல் பல உரைகளை ஒப்பிட்டுப் பதிப்பித்த பவானந்தம் பிள்ளை ஆகியோர், பொதுவியலை, இறுதி இயலாக வைத்தே பதித்து உரை எழுதியுள்ளனர். பெயர், வினை, இடை, உரி, பொதுவியல் என்றே அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தில் இராமாநுசகவிராயர் தரும் விளக்கம் தருக்க நெறிக்குட்பட்டது.⁵¹ பெயர்ச்சொல், பொருளை விளக்குதலால், பெயரியல் எனப் பெயர் தந்து முதலிலும், வினைச்சொல் பொருளினது புடைபெயர்ச்சியை விளக்குதலால் வினையியல் எனப் பெயர் தந்து அதன்பின்னும், இடைச்சொல், இப்பெயர் வினை இரண்டிற்கும் உறுப்பாகி அவற்றைச் சார்ந்து வருதலால் இடையியல் எனப் பெயர் தந்து அவற்றின் பின்னும், உரிச்சொல் முற்கூறிய பொருளினது குணப்பண்பு தொழிற்பண்புகளை விளக்கி நின்றலால் உரியியல் எனப் பெயர் தந்து அவற்றின் பின்னும், இப்பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் நால்வகைச் சொற்களின்

51. இராமாநுசகவிராயர், நன்னூல் காண்டிகை, 1840 சொல்லதிகாரம் முன்னுரை.

ஒழிபையும் பொதுமையின் விளக்கி நின்றலால் பொதுவியல் எனப் பெயர் தந்து ஈற்றின் கண்ணும் வைக்கப்பட்டன. இவ்வைப்பு முறை 'ஒத்துமுறை வைப்பு' என்னும் உத்தியின் பாற்படுவதாகும். இவ்வாறு வைக்காமல், பெயர், வினை, பொது, இடை, உரி என்று அமைத்துச் 'சிங்கநோக்கு' என்று சூத்திர நிலை காட்டி விளக்கினர் சில உரைகாரர். அது பொருத்தம் இல்லை என்பதை இராமாநுசு கவிராயர் நிறுவுகிறார்.

“சிங்க நோக்கமென்று பெயர்வினை இடையுரி நான்கிற்கும் இடையிலே பொதுவியலை வைத்து இம்முறை பிறழக் கூறுவாரும் உளர். அது பெயர்வினை இரண்டிற்கும் பொதுமை எனப் பொருள்படுமன்றிப் பின்னிற்பனவற்றிற்கும் பொதுமை எனப் பொருள் படாமையாலும், படினும், பெயர்வினை இரண்டிற்கும் ஒரு கூறு பொதுமை; மற்றொரு கூறு இடையுரி இரண்டிற்கும் பொதுமை எனப் பொருள்பட்டு இடர்ப்பட நிற்குமாதலாலும், அவ்வாறு கூறுதல் 'முன்னோர் நூலின் வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனர்' என்றதற்கு மாறுகொளக் கூறலாமாதலாலும், நூலாசிரியர் முதலியோர் கருத்தன்றாதலாலும், நூன்முறை அன்றாதலாலும் அது பொருந்தாதென மறுக்க. இன்னும் இது இந்நூலுடையார்க்கும் கருத்தன்றென்பதை அவர் பெயர்வினை இடையுரி என செவ்வெண்ணாக இடமிடந்தோறு மெண்ணி இலக்கணங் கூறுதலான் காண்க”.

சிங்க நோக்காக, பொதுவியல் நடுவில் நின்றது என்று கூறினும் இராமாநுசு கவிராயர் அமைத்த வைப்பு முறை தமிழிலக்கண மரபுக்கு முரணானதன்று; தொல்காப்பிய வைப்பு பொழுங்குக்கு எதிரானதன்று என்பது ஈண்டுக் கருதத்தக்கது.

இடையியல், உரியியல் பெயர்ப் பொருத்தம்: இடையியல், உரியியல்களின் பெயர் பற்றி நன்னூல் உரையாசிரியர்களிடையே பெரும் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. இடையியல், உரியியல் என்று சிலரும், இடைச் சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் என்று பலரும், இவ்வியல்களின் தலைப்புகளை வரைந்துள்ளனர். இடையியல், உரியியல் என்ற பெயர்கள் தொல்காப்பியத்தை ஒட்டியும் முன்னைய இயல்களைப் (பெயர் + இயல் = பெயரியல், வினை + இயல் = வினையியல்) போலவே இடையியலும்

உரியியலும் அமைதல் வேண்டும் எனக்கருதியும் சில உரைகாரர்கள் இத்தலைப்பைப் போற்றினர் போலும். ஆனால், நன்னூல் உரையாசிரியர்கள் பலர் இத்தலைப்புகளைப் பின்பற்றவில்லை என்பது கீழ்வரும் ஒப்பீட்டு ஆராய்ச்சியால் புலனாகிறது.

நன்னூலை முதன் முதல் அச்சிட்டு 1835-இல் வெளியிட்ட தாண்டவராய முதலியார், இடைச் சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் என்றே பதிப்பித்துள்ளார். தொல்பழம் உரைகாரர் மயிலைநாதர், நன்னூலுக்கு முதற்காண்டிகை உரை 1839-இல் வகுத்த விசாகப் பெருமானையர், 1840-இல் புதிய விருத்தியுரை அளித்த இராமாநுசு கவிராயர், 1853-இல் நன்னூலைத் தழுவி ஆங்கிலத்தில் தமிழிலக்கணம் வரைந்த அருணாசலம் பிள்ளை, 1858-இல் தொல்காப்பிய நன்னூலை ஒரு சேரப் பதிப்பித்த எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை, 1866-இல் நன்னூற் சுருக்கம் வெளியிட்ட க. பெ. சவுந்தர நாயகம் பிள்ளை, 1884 இல் ஆங்கிலத்தில் நன்னூலைப் பெயர்த்து வெளியிட்ட இராசரசு, 1936-இல் நன்னூலை நன்கு பதித்து வெளியிட்ட கா. நமச்சிவாய முதலியார் ஆகிய அனைவரும் இடைச் சொல்லியல், உரிச் சொல்லியல், என்றே வழங்கியுள்ளனர்.

நன்னூல் நூற்பாக்களைப் பார்க்கும் போது இவ்வாறு பெயரிட்டழைப்பதே மிகப் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. பெயர்பற்றிய 275-ஆம் நூற்பாவில், 'பெயர்' என்றும், வினையிலக்கணம் பற்றிய 320-ஆம் நூற்பாவில் 'வினை' என்றும் வறிதே குறிப்பிடும் பவணந்தி, இடையிலக்கணம் பேசும்போது (420) 'இடைச் சொல்' என்று விதந்தும், உரியிலக்கணம் கூறும் போது (422) 'உரிச்சொல்' என்று விதந்தும் குறிப்பிடுகிறார் இடைச்சொற்களிலும் உரிச்சொற்களிலும் பெரும்பாலான ஏனைய பெயர் வினைகளைக் காட்டிலும் குறையுடையன (defective morphemes) அல்ல; அவையும் சொற்களே என்று தனித்து எடுத்துக்காட்டுவான் வேண்டியே, பவணந்தி, இடைச் சொல், உரிச்சொல் என்று விதந்து கூறியிருத்தல் கூடும். இக்கருத்திலேயே பின் வந்த உரைகாரர்களும் இடைச் சொல்லியல், உரிச்சொல்லியல் என்று போற்றியவராதல்வேண்டும்.

செய்துள்ள புகழை அனைத்து நம்புகப்பெட்டு அகத்த
 மெய்யைக் கண்டித்து அனைத்து
 உணர்வுகளைப் பிழை நகர்த்தி மெய்யை கண்டித்து
 உணர்வுகளைப் பிழை நகர்த்தி மெய்யை கண்டித்து
 உணர்வுகளைப் பிழை நகர்த்தி மெய்யை கண்டித்து
 உணர்வுகளைப் பிழை நகர்த்தி மெய்யை கண்டித்து

10

அகப்பொருள் விளக்கம்

தொல்காப்பியர்க்குப் பின் அவர் விளக்கிய எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றும் மேலும் விரிந்து பெருகின. மக்கள் வாழ்க்கை முறை நாளடைவில் அவர்கள் நாகரிகத்திற் கேற்பச் சிறிது சிறிதாக மாறுதல் அடையத் தொடங்கியது. வாழ்க்கையை எதிரொலி செய்யும் இலக்கியங்களும், இலக்கியங்களை எதிரொலி செய்யும் இலக்கணங்களும் மாறுதலை ஏற்றுக் கொண்டு ஏட்டில் பொறித்தன. இவ்வடிப்படையிலேயே, தொல்காப்பியப் பொருள் இயல்களுக்குப் பின், இறையனார் அகப்பொருள் தோன்றியது. இந்நூலைச் சார்ந்து திருக்கோவையார், அம்பிகாபதிக்கோவை, பாண்டிக்கோவை ஆகிய அகப்பொருள் கிளவிகளை இலக்கியமாக்கிக் கூறும் நூல்கள் தோன்றின. இறையனார் அகப்பொருளின் காலத்தைச் சார்ந்து அவநயம், வீரசோழியம், தமிழ்நெறி விளக்கம் ஆகியன தோன்றி, அகப்பொருள் மரபுகளை விளக்கின. இவற்றுள் அவநயம், தமிழ்நெறி விளக்கம் என்ற இரண்டும் முற்றும் கிடைக்கவில்லை. வீரசோழியம் அகப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறினும், அது பரவலாக நிலைத்துப் பயிலப்படவில்லை. இச் சூழலில் 'அகப்பொருள் விளக்கம்' என்ற நம்பிநயினாரின் நூல் தோற்றம் எடுத்தது. இதற்கு முன்னே தோன்றிய தனி

அகப்பொருள் நூல்களை எல்லாம் விஞ்சி, இந்நூலே பெரும்புகழ் பெற்று நிலைத்தது. இந்நூலிற்குப்பின் மாறன் அகப்பொருள், களவியற் காரிகை ஆகியன அக இலக்கணத்தைத் தனியாகவும் இலக்கண விளக்கம், முத்து வீரியம், தொன்னூல் விளக்கம் ஆகியன அக இலக்கணத்தை ஒரு பகுதியாகவும் பேச எழுந்தன. எனினும், தனக்கு முன்னும் பின்னும் தோன்றிய எல்லா அக இலக்கண நூல்களையும் தாண்டி, நம்பி அகப்பொருள்விளக்கமே இன்றும் பல்லோரால் பயிலப்பட்டுப் போற்றப்படுகிறது.

நூலாசிரியர்: இந் நூலை இயற்றியவர் நம்பி என்பார். இவர் ஆசுகவி, மதுரகவி, வித்தார கவி, சித்திர கவி என்ற நான்கு கவிகளிலும் வல்லவர். ஆதலால் அவர், நாற்கவிராச நம்பி' எனப் பட்டார். முத்தமிழையும் கற்றுத் துறை போகிய உய்யவந்தான், என்ற ஆசிரியரின் மைந்தர் இவர். புளிங்குடி என்ற ஊரினர். வடமொழி, தமிழ்மொழி, என்ற இருமொழிக் கலைகளிலும் ஒரு பெருங்குரிகில்; உலகனைத்தும் பாராட்டும் புகழ் பெற்றவர். இச்செய்திகள் அனைத்தும் தெளிவாக, அகப்பொருள் சிறப்புப் பாயிரத்தில் விளங்கக் கிடைக்கின்றன.

“தத்துவம் பகர்ந்தோன் சரணம் பொருந்திய
உத்தமன் புளிங்குடி உய்யவந் தானெனும்
முத்தமி ழாசான் மைந்தன்; இத்தலத்து
இருபெருங் கலைக்கும் ஒருபெருங் குரிகில்,
பாற்கடல் பல்புகழ் பரப்பிய
நாற்கவி ராச நம்பிஎன் பவனே”

(சிறப்புப்பாயிரம் 16-21)

நூல் எழுதியமை: அகத்தியரிடம் தமிழ் பயின்றோர் பன்னிருவர். அவர்களுக்குத் தொல்காப்பியரே தலைவர். அவர், தொல்காப்பியம் என்ற நூல்வழி அகப்பொருள் இலக்கணத்தை விளக்கினர். நம்பி, தொல்காப்பியரின் அகப்பொருள் இலக்கணத்தைத் தழுவினும், இகப்பரும் சான்றோர் எழுதிய இலக்கியங்களை ஒட்டியும், தொகுத்து நிரல்பட வைத்துச் சூத்திரங்களாகச் செய்தனர். நூலிற்கு அகப்பொருள் விளக்கம் என்று பெயரிட்டனர். நூற்பாக்களின் செறிவை விளக்கிப் புலப்படுத்தத் தாமே பொருள் எழுதினர். பாயிரத்தால் விளங்கலாகும் நூற்செய்திகள் இவை.

“பூமலி நாவல் மாமலைச் சென்னி
 ஈண்டிய இமையோர் வேண்டலின் போந்து
 குடங்கையின் விரிந்த நெடுங்கிரி மிகைதீர்த்து
 அலைகடல் அடக்கி மலயத் திருந்த
 இருந்தவன் தன்பால் இயற்றமிழ் உணர்ந்த
 புலவர்பன் னிருவருள் தலைவன் ஆகிய
 தொல்காப் பியனருள் ஒல்காப் பெரும்பொருள்
 அகப்பொருள் இலக்கணம் அகப்படத் தழீஇ
 இகப்படும் சான்றோர் இலக்கியம் நோக்கித்
 தொகுத்துமுறை நிரீஇ சூத்திரம் வகுத்தாங்கு
 அகப்பொருள் விளக்கம்என் றதற்கொரு நாமம்
 புலப்படுத்து, இருளறப் பொருள்விரித் தெழுதினன்”

(சிறப்புப்பாயிரம் 1-11)

அகப்பொருள் விளக்கம் என்ற பெயர்: அகத்திணை தொடர்பான, இலக்கணங்கள் விளக்கமாகக் கூறப் பெறுதலான், இந்நூலிற்கு இப்பெயரை வைத்தனர் போலும். இந்நூலிற்கு இப் பெயரன்றி ‘அகப்பொருள் அதிகாரம்’ என்றும் பிறிதொரு பெயர் வழங்கியது. ‘இவ்வதிகாரம் அகத்திணை இயலும், களவியலும், வரைவியலும், கற்பியலும், ஒழிபியலும் என ஐந்து ஒத்துக் கொண்டதாம்’ என்று உரை எழுதுவதால் இச்செய்தி தெரிய வருகிறது.

நம்பியின் சமயம்: இவர் சைனர். நன்னூலைப் போலத் தனி அருக வழிபாடு, நூல்முதலில் இடம் பெறாவிட்டாலும், நூலுக்கு அமைந்த சிறப்புப் பாயிரம் இவரது சமயம் சைனம் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. இவர் மட்டுமன்றி இவர் தந்தை முத்தமிழாசான் உய்யவந்தானும் சைனர் என்பது அழகாக விரிவாகப் பாயிரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

“மாந்தரும் தேவரும் வாழ்ந்த முக்குடைக்கீழ்
 ஏந்தெழில் அரிமான் ஏந்துபொன் னணைமிசை
 மதிமூன்று கவிப்ப உதய மால்வரைக்
 கதிரொன் றிருந்தெனக் காண்தக இருந்து
 தத்துவம் பகர்ந்தோள் சரணம் பொருந்திய
 உத்தமன் புளிங்குடி உய்யவந் தானெனும்
 முத்தமி ழாசான் மைந்தன்” (சிறப்புப்பாயிரம் 12-18)

சைனரைத் தமிழகத்தில் 'நயினார்' என்று குறிப்பது வழக்கம். சக்கரவர்த்தி நயினார் என்பது போன்ற பெயர்களைக் காண்க. இதுபோன்றே, நம்பியும், நம்பி நயினார் என்றே அழைக்கப்பட்டார் என்பது பழைய அகப்பொருள் விளக்கப் பதிப்புகளால் விளங்குகிறது.

நம்பியின் நாடு: நம்பியின் தந்தையின் ஊர் 'புளிங்குடி' என்பது பாயிரத்தால் விளங்கும். இப்புளிங்குடி எங்குள்ளது? இவ்வூர், பாண்டி நாட்டில் உள்ளது என்றும், தொண்டை நாட்டில் உள்ளது என்றும் இருகருத்துகள் கூறப்படுகின்றன. தொண்டை நாட்டினர் என்பதைவிட, பாண்டி நாட்டினர் என்பதே வலிவுடையது. காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. சிறப்புப் பாயிர உரையில் 'காலம்-பாண்டியன் குலசேகரன் காலம்' என்று குறிக்கப்படுதல்.

2. அகப்பொருள் விளக்கத்திற்குப் பிறிதொரு சிறப்புப் பாயிரம் உள்ளது. அப்பாயிரத்தில் நம்பி, 'பாண்டியன் நாட்டு மைந்தர்' என்றே குறிக்கப்படுகிறார்.

“பூமிசை நடந்த

வாமனை வாழ்த்தி வடமலைச் சென்னி
 ஈண்டிய கடவுளர் வேண்டலின் போந்து
 குடங்கையின் அலைகடல் அடக்கி ஈண்டிய
 தென்மலை இருந்த இருந்தவன் இயற்றமிழ்
 கெழீஇய அகப்பொருள் தழீஇ நோக்கி
 வழிகொடுத்து நிரீஇ வகுத்துப் புலப்படுத்தாங்கு
 இகப்பில் அகப்பொருள் விளக்கம் பகர்ந்தனன்
 வழுதிச்
 செந்தமிழ் நாட்டு மைந்தன், குரிசில்
 பாற்கடல் பல்புகழ் பரப்பிய
 நாற்கவி ராச நம்பி என் பவனே.”¹

3. தஞ்சைவாணன் கோவை நம்பியகப்பொருள் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்படுகிறது. இக்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன், தஞ்சாக்கூர்வாணன், பாண்டி நாட்டினன். இவன் ஆட்சி செய்த மாறைநாடு, தென்பாண்டி நாடுகளில் ஒன்றாகும்.

1. சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவரின் புத்துரைப் பதிப்பில் (1912) மட்டும் இப் பாயிரப் பாடல் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

இவற்றை ஒருங்கு வைத்து நோக்க, அகப்பொருள் விளக்க நூலாசிரியர் பாண்டி நாட்டுப் புளியங்குடியினர் என்பது உறுதியாகிறது. இவ்வூர், தாமிரபருணியின் வடகரையில் இன்றும் உள்ளது. புளியங்குடி என்று இன்று அழைக்கப்படுகிறது.

நம்பியின் காலம்: கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர் என்றும்,² கி. பி. பதிமூன்று அல்லது பதினான்காம் நூற்றாண்டினர்³ என்றும் வேறுபட்ட கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன. வரையறுத்துக் கூற இயலாமைக்குக் காரணம், பாயிர உரை காட்டும் ஒரு சான்றே ஆகும். சிறப்புப் பாயிர உரை, சிறப்புப்பாயிர இலக்கணப்படி, பதினொரு உறுப்புகளையும் விளக்குகிறது. காலம் என்ற பகுதியை அவ்வரை விளக்கும்போது, 'பாண்டியன் குலசேகரன் காலம்' என்று விளக்குகிறது. குலசேகரன் என்ற பெயரில், நான்கு பாண்டிய அரசர்கள் வரலாற்றில் கி. பி. 12—14 ஆம் நூற்றாண்டுக் கால எல்லையில் குறிக்கப்படுகின்றனர்.⁴

1. சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், கி. பி. 1162—1179.
2. முதல் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், கி. பி. 1190—1218.
3. இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், கி. பி. 1239.
4. முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், கி. பி. 1268—1311.

1. சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன்: இந் நால்வருள் முதலாமவனை நம்பியகப் பொருளின் காலத்தவன் என்று கொண்டு கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பர். இது சரியன்று. சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன் (கி. பி. 1161) காலத்தில் பாண்டிநாடே ஒரே குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. பராக்கிரம பாண்டியன், இலங்காபுரித்தண்ட நாயகன்

2. சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தி. வை. த. இ. வ. 13, 14, 15, ஆம் நூற். 1957. ப. 46. இளவரசு, சோம. இலக்கணவரலாறு, 1963. ப. 153.
3. அருணாசலம், மு. த. இ. வ. 13 நூற். 1970. ப. 181—183.
4. சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தி. வை. பாண்டியர் வரலாறு, 1956. முறையே பக்கங்கள், 95, 108, 125, 141 பார்க்க.

ஆகியோருடன் போர்ப் பூசல்களிலேயே இப்பாண்டியனின் காலம் கழிந்தது. 'செய்ந்நன்றி மறந்து இவன் புரிந்த அடாச் செய்கைகள் இம்மையிலேயே குலசேகரனுக்குப் பேரின்னலை விளைத்தது' என்பது வரலாற்றாசிரியர் கருத்து.⁵ இதனால் அமைதியற்ற இவன் காலத்தில், அகப்பொருள் விளக்கம் போன்ற வேற்றுச் சமயத்தார் நூல்கள் அரசனின் அணைப்பில் எழுதப்பட வாய்ப்பில்லை.

2. முதல் சடையவர்மன் குலசேகரபாண்டியன்: கி. பி. 1190-இல் அரியணை ஏறிய முதல் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தின் பெரும்பகுதியும் அமைதி இன்றியே போரில் கழிந்தது. ஆகவே இவன் காலத்திலும் நல்ல நூல்கள் எழுதப்பட வாய்ப்பில்லாது போயிற்று.

3. இரண்டாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன்: (கி. பி. 1216-1238) இவன் முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனால் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றான். சுந்தரபாண்டியன் இறந்த பிறகு பாண்டி நாட்டைச் சில திங்களே ஆண்டு இறந்து விட்டான். இவன் அரசாண்ட செய்தியைத் திருத்தங்காலிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டுக் காட்டுகிறது.⁶ இவனது மிகக் குறுகிய ஆட்சிக் காலத்தில் அகப்பொருள் எழுதப் பெற்றிருக்க இயலாது.

4. முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1268-1311): இவன் காலத்தில் பாண்டிநாடு செழித்து விளங்கியது. இவன் ஆட்சியின்போது, பாண்டிநாடு வந்த 'வாசப்' என்ற மகமதியப் பயணி, இப்பாண்டியன் ஆட்சியைப் புகழ்ந்துரைக்கிறான். அதனுடன், பாண்டியன் தலைநகரில் 1200 கோடிப் பொன்னும் முத்துகளும் வைத்திருந்தான் என்று புகழ்ந்துரைக்கிறான். மார்க்கோ போலோ என்ற வெனிசு நகரத்தானும், இப்பாண்டியனைத் தன் குறிப்பில் பெரிதும் புகழ்ந்து கூறுகிறான். பல நாடுகளை வென்று, 'எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய ஸ்ரீ குலசேகர பாண்டியர்' என்று இவன் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகிறான்.

5. மே. கா. நூ. ப. 101.

6. A. R. E. for 1923 Part II, Para 51. Ins. 548 of 1922.

முத்தமிழும், முத்தமிழ் ஆசானும்: கோமாற வன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலசேகர தேவர், ஆட்சியின் சிறப்பை அவனது மெய்க் கீர்த்தி சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகிறது.

‘தேர்போல் அல்லால் திருமகள் புணரவும்
கார்சேர் கூந்தல் கலைமகள் கலப்பவும்
பார்மகள் மனத்துப் பாங்குடன் இருப்பவும்
செங்கோல் நடப்பவும் வெண்குடை நிழற்றவும்
கருங்கலி முருங்கவும் பெரும்புகழ் விளங்கவும்
கானிலை செம்பியன் கடம்புலி ஆளவும்
மீனம் பொன்வரை மேருவில் ஓங்கவும்
முத்தமிழும் மனுநூலும் நான்மறை முழுவதும்
எத்தவச் சமயமும் இனிதுடன் விளங்கவும்

ஆண்டான் என்று பாராட்டுகிறது இவனது மெய்க்கீர்த்தி. இதனுள், இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழும் வளரிக்கப் பெற்றன என்ற குறிப்பையும், அகப்பொருள் விளக்கப் பாயிரத்தில் வரும் ‘முத்தமிழ் ஆசான்’ என்பதையும் இணைத்துப் பார்க்க. அது போன்றே அருகதேவனின் அடியினைப் பரவும் புளிங்குடி உய்ய வந்தானையும், ‘எத்தவச் சமயமும் இனிது உடன் விளங்க’ என வரும், மெய்க்கீர்த்தி வரியையும் பொருத்திப் பார்க்க. இவற்றையும், இக் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில் இருந்த அரச அமைதியையும், ஒருங்கு வைத்து நோக்க, நம்பி அகப் பொருள், இவன் காலத்தில் இயற்றப்பட்டது என்பதே மிகப் பொருத்தமாகிறது.

தஞ்சை வாணன் காலம்: மேற்கண்ட செய்தி, பிறிதொன் றாலும் உறுதியாகிறது. அகப் பொருள் விளக்கத்திற்கு, நாற்கவிராச நம்பியே உரை எழுதினார் என்பது பாயிரத்தால் தெளிவாகிறது. நம்பி எழுதிய உரையில், தஞ்சை வாணன் கோவைப் பாடல்கள் மிகுதியாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. தஞ்சைவாணன் கோவை கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டது. பிற்பட்ட நூல், முற்பட்ட உரையில் எவ்வாறு இடம் பெறும்? இச் சிக்கல், நம்பியின் காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் ணற்றாண்டு என்றவர்க்கு எழுந்தது. உடன், மிக எளிமையாக, பிற்காலத்தில், நம்பி உரையோடு யாரோ ஒருவர் சேர்த்து விட்டனர் என்று விடையிறுத்தனர். நம்பி அகப் பொருளையும்,

அதன் உரையையும் பயில்கிறவர், தஞ்சைவாணன் கோவைப் பாடல்கள் எப்படி உரையோடு ஒன்றி இயைந்துள்ளன என்பதை அறிவர். அறிவார், அவற்றைப் பிற்சேர்க்கை - இடைச்செருகல் என்று கூறத் தயங்கவே செய்வார். இச் சிக்கல், அகப்பொருள் விளக்கம், மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தது என்று கூறும் போது இல்லாதொழிகிறது.

தஞ்சைவாணன் கோவையின் காலம்: தஞ்சை என்பது தஞ்சாக்கூர் என்பதன் திரிபு. இவ்வூர், பாண்டி மண்டலத்தில் உள்ள மாறை நாட்டின் தலைநகரமாகும் இந்நாட்டின் தலைவனாக இருந்த வாணனையே, பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு, தஞ்சைவாணன் கோவை, பொய்யாமொழிப் புலவரால் செய்யப் பெற்றிருக்கிறது. இவ்வாணன், முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1268—1311) கீழ்ப் படைத் தலைவனாக விளங்கினான். பாண்டியன், சேர, சோழ மன்னரோடு, பொருத போது, இவ்வாணனே தலைவனாக இருந்து அப்போரை நடத்தினான். ஆக, அத்தகு தலைவனையே, புலவர் பொய்யாமொழியாரும், தம் நூலின் பாட்டுடைத் தலைவராக்கினார்.⁷ வாணனின் காலமும். குலசேகரனின் காலமும் இதனால் ஒன்றாகிறது. கோவையின் காலமும், அகப்பொருள் உரையின் காலமும் ஒன்றாகிறது. எனவே, பொய்யாமொழிப் புலவரும், நம்பியும் சமகாலத்தினர் ஆகின்றனர். இதனால் கோவை—இடைச் செருகல் என்பதும் தவிர்க்கப்படுகிறது.

குலசேகர பாண்டியன் (கி. பி. 1268—1311) காலத்திலேயே, இருபெரும் புலவரும் வாழ்ந்தனர். 'வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்' எனவரும் தஞ்சைவாணன்கோவைப் பாடல் வரியும் (7) 'வழுதிச் செந்தமிழ் நாட்டு மைந்தன்' என வரும் அகப்பொருள் சிறப்புப் பாவிர வரியும் இணைத்து நோக்கத் தக்கவை. பாண்டியனின் ஆட்சிக்காலத் தொடக்கத்தில் (கி. பி. 1268) நம்பி, அகப்பொருள் செய்திருத்தல் வேண்டும். இதனைப் பின்பற்றிப் பொய்யாமொழிப் புலவர், தம் கோவை நூலைப் படைத்திருத்தல் வேண்டும். ஒரு குடைக்கீழ் வாழ்கிறோம் என்ற உணர்வாலும், தஞ்சைவாணன் கோவை என்ற நூலின் சிறப்பாலும், தம் அகப் பொருள் விளக்க நூலுக்கு உரை எழுத வேண்டிய விழைவாலும்,

7. சதாசிவப் பண்டாரத்தார், தி. வை. த இ வ. 13, 14, 15, நூற். ப. 48.

நம்பியே, கோவைப் பாடல்களைச் சேர்த்துப் பின்னர் உரை வகுத்தனராதல் வேண்டும்.

அகப்பொருள் விளக்கத்தின் அமைப்பு: இந்நூல் அகத் திணையியல், களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழிபியல், எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இயல்களை ஒத்து என்று உரையில் குறிப்பிடுகிறார் நம்பி. இவ்வியல்களுள் மொத்தம் 252 நூற்பாக்கள், அகவல் யாப்பில் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

1. அகத்திணை இயல்	116	(1-116)
2. களவியல்	54	(117 - 170)
3. வரைவியல்	29	(171-199)
4. கற்பியல்	10	(200-209)
5. ஒழிபியல்	43	(210-252)

252

நூற்பாத்தொகை கூறும் பழம் பாடல்கள், அகத்திணை இயலில் 117 நூற்பாக்கள் என்றும் ஒழிபியலில் 41 நூற்பாக்கள் என்றும் குறிக்கின்றன. ஒரு நூற்பாவை இரண்டாகவும், இரண்டை ஒன்றாகவும் சிலர் கொண்டமையால் இவ்வேறுபாடு காணப்படுகிறது போலும்.

அகப்பொருளின் சிறப்பு: இந்நூலிற்கு முன்னும் பின்னும் சில அகப்பொருள் இலக்கண நூல்கள் தோன்றினபோதும், இந்நூலின் தன்னிகரில்லாச் சிறப்புக் குன்றவில்லை. வைத்தியநாத தேசிகர், தாம் எழுதிய இலக்கண விளக்கத்தில், இந்நூலிலிருந்து பல நூற்பாக்களை அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளமையும் இதன் சீர்மையைக் காட்டும்.

இலக்கணத்தில் இலக்கியம்: இலக்கண அமைவிலேயே இலக்கிய அழகுகளைக் கூட்டிக் குழைத்து உரைப்பது அரிய செயல். இவ்வரிய செயலை, அமுதசாகரர் தம் யாப்பருங்கலக் காரிகை மூலம், முதலில் நடத்திக் காட்டினார். அவரைப் போலவே, நம்பியும், நடை நலத்தோடு, எதுகையும் மோனையும் இயையும் அணி செய்யத் தம் நூலை இயக்கி இருக்கின்றார். மகளிரின் சின்ன நடையை, நடை அசைவை மனத்துள் கொண்டு

‘அன்ன நடைக் கிழத்தி’ என்பர் (49). அவர்தம் கைகளில் வளையல்களின் அழகையும் ஒலிப்பையும் ‘பொன் தொடிக் கிழத்தி’ என்பர் (53). எழில் குலுங்கும் இளமாதரிகளின் பார்வையை ‘மடமான் நோக்கு’ என்பர் (120). அவர்தம் எடுப்பான தோற்றத்தைப் ‘பரும அல்குல் பரத்தி’ (24) என்றும், ‘அலர் முலைப் பாங்கி’ (145) என்றும், ‘பூண்முலைப் பாங்கி’ (182) என்றும், ‘முதிராமென் முலையினர்’ (205) என்றும் குறிப்பர். தம் பார்வை வலையால் காதல் வலை பின்னும் பெண்களின் கண்ணைப் ‘பிணை விழி’ (170) என்பர்; ‘ஓடு அரிக்கண்’ என்பர் (170). நெஞ்செல்லாம், நீக்கமற நிறைந்து இருக்கும் இளமை மோகத்தை ‘உளம்மலி காதல்’ என்பர் (117). அவனும் அவளும் பார்வையில், பாரணைத்தையும் மறப்பதை, துறப்பதைக் ‘கறையேல் காளையும் கன்னியும் காண்ப’ என்பர் (119). பிரிந்த கணவன், செல்லும் வழியிலும் வரும் வழியிலும் உள்ள கடுமைகளையும் கொடுமைகளையும் எண்ணி நைகிறாள் ஒரு பெண். அவன் வந்த போதோ, வந்த உடனேயே, அவனைப் பார்த்த உடனேயே தன் துயர் அனைத்தையும் அந்தக் கணத்திலேயே மறந்து துறந்து இன்பவயமாகிறாள். இதனை இலக்கணக் கவிஞர் நம்பி எழுதுகிறார்: ‘வரும் வழி கலங்கல்; வந்துழி மகிழ்தல்’ (169) என்று ‘வந்து உழி’ என்பதில் உள்ள நுட்பத்தை அனுபவிக்க.

எதுகையும் மோனையும்: கவிதைப் பெண்ணின் அலங்கார நலன்கள்தாம் எதுகையும் மோனையும். பார்க்கவே பேரழகுப் பெட்டகமாக இருக்கும் ஊர்வசி, பட்டுடுத்தி, பொட்டிட்டு, அணிமின்ன, நடைபின்ன வந்திட்டால் இன்னும், பேரழகு அல்லவா? அது போலத்தான் கருத்தழகு வாய்ந்த கவிதை, சந்த அழகு சிந்த அமைவது, இலக்கணம் படைக்கும் நம்பி, இலக்கியம் படைக்கும் இடங்கள் பலப்பல. ஒன்றிரண்டு சான்று:

“பாகன் தன்னொடும், மேகம் தன்னொடும்
சோகம் கொண்டு அவன் செல்லல் (170)

சோலையும் காவும் மாலையும் கழனியும்
மாலையென் ளருவியும் மலையும் காணும்
கண்டு விளையாடலும், கரும்புளல் யாறும்
வண்டியிர் கமல வாறியும் குளனும்

ஆடி விளை யாடலும் கூடும் கிழத்திக்கு (94)

மணமுடித்த ஓர் இளமகள், தன் மணவாளனுடன், நாடெல்லாம் காடெல்லாம் கண்டு ஆடுவதையும், ஆறெல்லாம் நீரெல்லாம் குளித்துக் கொண்டு ஆடுவதையும் சுவைதும்ப எழுதுகிறார் நம்பி.

1. அகப்பொருள் விளக்கத்தில் உள்ள சில சிறப்புக் குறிப்புகள்: பெரும்பொழுது ஆறு (11); சிறுபொழுதோ ஐந்து (12). தன் தொல்காப்பிய முதற்கூத்திரவிருத்தியில் சிறுபொழுது ஐந்து என்ற நம்பியின் கருத்தை மறுத்துரைப்பர் சிவஞான சுவாமிகள். ஆனால் கந்தபுராண ஆசிரியர், 'காலை வெம்பகல் கதிரவன் குடதிசை கரக்கும் மாலை, யாமம், வைகறை எல்லாம்' எனச் சிறு பொழுது ஐந்து என்றே நம்பியை ஒட்டிக் கூறுவர்.

2. குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பவற்றின் கருப் பொருள்களைப் பதினான்கு என்று விரித்து, அவையனைத்தையும் விரிவாய் விளக்கும் (20, 21, 22, 23, 24) முதல் இலக்கண ஆசிரியர் இவரே.

3. பிரிதலைத் தணத்தல் என்ற கலைச் சொல்லாலும் குறிப்பர் (40, 49).

4. அந்தணர் கடல் கடக்கலாகாது என்பர் (84).

5 நான்கு குலம் என்று குறிக்கும் இவர், நான்காம் குலமாகச் 'சூத்திரர்' என்பவரை வெளிப்படையாகச் சுட்டுவர் (101).

6. தலைவனையும், தலைவியையும் இறைவன், இறைமகள், இறையோன், குரவன் என்றும் இறைவி, இறைமகள், திருமகள் என்றும் போற்றுவர் (53, 56, 158, 164, 205, 206). ஓரிடத்து மனைவியைத் 'துணைவி' என்றே சுட்டுவர் (169).

7. பரிசுத்தை முன்னோர் 'முலைவில்லை' என்றனர். இதை இறையனார் களவியலும் குறிப்பிடும் (23). பிற்காலத்தில் இது முலைப்பால் கூலி என்று வழங்கப்பட்டது. இது இன்றும் பாண்டி நாட்டுப் பகுதியில் வழங்குகிறது. பெண்ணை முலைப்பால் கொடுத்து வளர்த்ததன் பொருட்டு மணமகன் பெண்ணின்

தாய்க்குக் கொடுக்கும் பரிசுப் பணம் என்பது கருத்து. அகப் பொருள் விளக்கம் இம் முலைவிலை முறையைக் குறிப்பிடுகிறது. (174).

**காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை பாங்கி
காதலிக்கு உணர்த்தலும், காதலி நற்றாய்
உள்ள மகிழ்ச்சி உள்ளனும்**

தலைவன், தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளற்கு முலைவிலை கொடுத்து அனுப்பியமையைத் தோழி, தலைவியிடம் கூறுகிறாள். முலைவிலை என்பதைக் கோவை உரைகாரர், “கோடற் குரியார் கொடுத்தற் குரியார்க்குக் கொடுக்கும் பொருள்” என்பர்.

8. திருமணச் சடங்கை ஒரு நூற்பா நினைவூட்டுகிறது. அது பின் வருமாறு:

**தன்னூர் வரைதலும், தன்மனை வரைதலும்
என்னும்இவ் விரண்டு ஒழித்து எவற்றிலும் கிழவோன்
அந்தணர் சான்றோர் முன்னிட்டு அருங்கலம்
தந்து வரைதல் தகுதி என்ப. (199)**

இங்குத் தலைவன் அணிகலன் முதலாயின தந்து, அந்தணர், சான்றோர் முன்னிலையில் மணம் செய்து கொள்ளல் சுட்டப்படுகிறது. சைன நூலாசிரியர் காட்டும் இம்மண முறையே சிலப்பதிகாரத்தில்,

**மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலம் வந்து**

திருமணம் நடந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவற்றாலும், இன்றும் நிகழும் சைன மணமுறையாலும், திருமணத்தில் அந்தணர் முன்னிற்பதும், மணமக்கள் தீவலம் வருவதும், வைதிகப் பழக்கங்கள் மட்டும் அல்ல, சைனச் சடங்குகளும் ஆகும் என்பது பெறப்படுகிறது.⁸

8. சைனர் தங்கள் மதத்தைச் சார்ந்தவர்களையே ‘அந்தணர்களாகப்’ பெற்றிருக்கின்றனர். பார்ப்பன ‘அந்தணர்களை’ அல்ல என்பதை இங்கே நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அவர்களைப் பண்டிதர் என்றும் உபாத்தியாயர் என்றும் அழைக்கின்றனர்.

தலைமுறைக்கு விளங்கியிருக்கும். தலைமுறைகள் கடக்கும்போது அவ்வப்போது ஆளும் அரசுகள் மாறுகின்றன. ஊடே ஊடே அயலினத்தாரின் பாதிப்புகளும் கலக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் கடந்து இலக்கியம் வாழும் போது, அவ்விவக்கியம் அக்காலத்தினரால் முற்றப் புரிந்துகொள்ள முடியாமற் போய்விடக் கூடும். இக்கட்டத்தில் நான் உரையாசிரியர்கள் பிறக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து உரைகள் பிறக்கின்றன. அவற்றைப் பயில்வோர் பிறக்கிறார்கள். இப்பிறப்பு, தமிழில் கி.மு. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது. தொல்காப்பியம் இச்செய்தியை உறுதி செய்கிறது.²

எழுதாக் கிளவி - வாய்மொழி இலக்கியம்: பழங்காலத்தில் ஓர் ஆசிரியரிடம் பல மாணாக்கர் உடன் உறைந்து கற்பர். ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட நூல்களுக்கு உரை கூறி விளக்குவர். மாணாக்கர் கேட்பர். பார்த்துப் படிக்கும் கல்விச் செல்வத்தை விடக் கேள்விச் செல்வமே அக்காலத்தில் இயலக் கூடியது. திருவள்ளுவர் கேள்வியை ஒரு செல்வமாகவே போற்றியதற்கும், 'கற்றிலனாயினும் கேட்க'³ என்று ஆணையிட்டதற்கும் இச்சூழ்நிலையே காரணம். அக்காலத்து எழுதிப்படிப்பது என்பது மிகத் துன்பமானது. ஏடுகள் எங்காகிலும் ஓரிரு இடங்களிலேயே இருக்கும். அவற்றை ஒவ்வொருவரும் பணையோலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதிப் படிப்பது என்பது சுமையான செயல். வீண்காலநீட்சி; வீழ்ச்சி. இதனால் குறிப்பிட்ட ஓர் ஆசிரியரிடம் உள்ள குறிப்பிட்ட நூல்களின் ஒவ்வொரு ஓலைச் சுவடியைக் கொண்டு எல்லாரும் பயில்வாராயினர். ஆசிரியர் ஒவ்வொன்றாக விளக்கிச் சொல்ல மாணாக்கர் கூர்ந்து கேட்பர். செவி வாயாக நெஞ்சு களனாக' என்று பவணந்தி குறித்தது இது பற்றியே. பாடம் கற்போர் இயல்பு என்று குறிக்காமல், 'மாணாக்கர் பாடம் கேட்கும் இயல்பு' என்று மயிலைநாதர் கொளு எழுதியதும் இது பற்றியே.⁴ ஆசிரியரும் மிகுதியாக எழுதி விளக்க வேண்டியவற்றை எழுதாமல், வாயால் கூறியே விளக்கி வந்தனர். 'விரிப்பின் பெருகும்' 'விரிவஞ்சி விடுத்தாம்', 'வல்லார்

2. அறவாணன், தாயம்மாள், தொல்காப்பியக் களஞ்சியம், தமிழ்நாடு அரசு பரிசுநிதி வெளியீடு, முதல்தொகுதி, ப. 20

3. திருக்குறள், 414

4. நன்னூல் பாயிரம், 39

வாய்க் கேட்டுணர்க' என்று உரையாசிரியர்கள் இடையிடையே எழுதிச் செல்லும் வழக்கம் அக்காலத்தில் எழுதுவதில் இருந்த இடர்ப்பாட்டை உணர்த்தும். நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் கேட்டுக் கல்வி கற்றுப் புலமை பெறும் வழக்கம் அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது.⁵

'உரை' என்ற சொல்லும் தமிழில், 'சொல்' என்றே பொருள் படுதல் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் துணைச் சான்றாகும்.⁶ இதனால் தொடக்கக் காலத்தில் தோன்றிய உரைகள், வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவும், எழுதாக் கிளவிகளாகவும் ஆசிரியரிடத்தும் மாணாக்கரிடத்தும், தந்தையிடத்தும், மகனிடத்தும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

காலம் செல்வச் செல்ல இலக்கியத்தின் பழைமை முதுமையாகிக் கொண்டு வருவதுடன், தலைமுறை தலைமுறையாகத் தாண்டிவரும் போது பல புதிய விளக்கங்கள் பெருகுகின்றன. மலைமேலிருந்து உருண்டு வரும்போது சிறியதொரு பனிக்கட்டி, அடிவாரம் அடைகையில் பனிப்பாறையாக விரிந்து விடுதலைப்போல, வாய்மொழி உரையும் கால நீட்சியில் பல்கிப் பெருகியிருத்தல் வேண்டும். இச்சமயத்திலேயே காலந்தோறும் புதுப்புது இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள் தொடர்ந்து தோன்றிக் கொண்டே இருந்தன. இக்கட்டத்தில், பின்வந்த அடுத்தடுத்த தலைமுறைக்கு முன்பிருந்த இலக்கிய இலக்கணங்கள், அவற்றிற்கான உரைகள் முன்னைய தலைமுறைக்கு இருந்ததை விடக் கூடுதல். இதனால், எல்லாவற்றையும் கேட்க முடியும் என்றாலும், எல்லாவற்றையும் நெஞ்சில்நிறுத்துவது அரிதாயிற்று. இக்காலக் கட்டத்தில்தான் உரைகளை எழுதிக்கற்க வேண்டிய நிலைமையும், காப்பாற்ற வேண்டிய கட்டாயமும் உருவாகி இருக்கின்றன.

இவ்வாறு காப்பாற்றப்பட்ட உரைகளும் ஏட்டில் எழுதுவதில் இருந்த தொல்லைகளால் தொடக்கத்தில் குறிப்புரைகளாகவே அமைந்தன. அரிய சொற்களுக்குப் பொருளும், சொற்களைக் கொண்டு கூட்டி முடிக்கும் முறையும், சில வரலாற்றுக்

5. அரவிந்தன், மு.வை., உரையாசிரியர்கள். 1968, ப. 5

6. சஞ்சீவி, டாக்டர், ந. ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள். 1970 ப. 20

குறிப்புக்களுமே இவற்றில் இடம்பெற்றன. சிலப்பதிகாரத்திற்கு முதலில் தோன்றியது அரும்பதவுரைதான். ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து ஆகியவற்றிற்கு இயற்றப்பட்ட பழைய உரைகள், குறிப்புரைகளே. அகநானூறு தொண்ணூறு பாடல்களுக்கு மட்டும் அமைந்த ஆதியுரையும் குறிப்புரையே.

இலக்கண உரைத்தோற்றத்திற்குக் காரணம்: இலக்கியங்களின் மொழி நடையைவிட, இலக்கணங்களின் நூற்பா நடடை மிகுந்த செறிவுடையது. அதனால் இலக்கியங்களைவிட, இலக்கணங்களுக்கு உரை மிக இன்றியமையாத தாயிற்று. இலக்கணக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டுக ளின்றித் தெளிவுபடுத்த இயலாது அறிவியல் பாடங்களுக்குச் செய்முறைப் பயிற்சிகளைப் போல இலக்கண விளக்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகள் இன்றியமையாதவையாகும். இலக்கிய உரைகளைக் காட்டிலும் இலக்கண உரைகளில் மேற்கோள்கள் மிகுந்து காணப்படுதற்கு இதுவே காரணமாகும். எனவேதான் யாப்பருங்கல விருத்தியில் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து ஐநூறு மேற்கோள்களும், நச்சினார்க்கினியரின் சொல்லதிகார உரையில் நாலாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மேற்கோள்களும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரைகளில் ஆறாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மேற்கோள்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், இலக்கிய உரைகளாகிய புறநானூற்று உரையில் ஐம்பதிற்கும் குறைவான மேற்கோள்களும், பத்துப்பாட்டு உரையில் இருநூறு மேற்கோள்களும், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையில் ஏறத்தாழ முந்நூறு மேற்கோள்களும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.⁷ இப்புள்ளி விபரம், இலக்கியத்தைவிட, இலக்கணங்களில் மேற்கோள் மிகுதியாக ஆளப்பட்டிருத்தலைக் காட்டுகிறது.

நூற்பாக்களை விளக்க எடுத்துக்காட்டுகளே போதுமானவை என்ற கருத்தும் ஆசிரியர்களிடையே நிலவி யிருக்கிறது. புறப் பொருள் வெண்பாமாலையின் அமைப்பு இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். இந்நூலின் ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார், மகேச்சுரர், அமுதசாகரர், தண்டியாசிரியர், சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் முதலியோர் மூல விளக்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகளைச் சிறப்பாகக் கருதினர். உரையாசிரியர்களில் சிலர் இலக்கண

7. தாமோதரன், டாக்டர், அ. திருக்குறள் மேற்கோள் விளக்கம், 1970, ப. 20.

நூற்பாக்கள் சிலவற்றிற்கு உரையெழுதாமல் எடுத்துக் காட்டுகளை மட்டும் எழுதிச் செல்லும் வழக்கம் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகிறது. பெயர் தெரியாத தொல்காப்பியப் பழைய உரையாசிரியர், தம் சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்க உரையில், 6, 7, 8, 9, ஆம் நூற்பாக்களுக்கு உரை எழுதவில்லை. எடுத்துக் காட்டுகள் மட்டுமே காட்டியுள்ளார். சுவாமிநாத தேசிகர், தம் பிரயோக விவேக நூல் உரையில், செம்பாதிக்கு மேல் நூற்பாக்களுக்கு உரை எழுதாமல் எடுத்துக்காட்டுகளை மட்டுமே கொடுத்துள்ளார்.

காலப்போக்கில், இக்குறிப்புரை, மூலபாடம் சொல்லல், கருத்துரைத்தல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், பொழிப்புரைத்தல், உதாரணங் காட்டல், வினாத் தோற்றல், விடை கொடுத்தல், விசேடங் காட்டல், விரிவு காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், துணிவு கூறல், பயனொடு படுத்தல், ஆசிரிய வசனம் காட்டுதல் என்ற பதினான்கு பகுதியாக விரிந்து வளர்ந்தது.⁸ இவ்வளர்ச்சி பன்னூறு ஆண்டுகளின் வளர்ச்சியாகும். இவ்வளர்ச்சி, பவணந்தியை ஒட்டிய காலத்திலேயே முழுமை யடைந்து விட்டது.

பழைய உரைகாரர்களின் பெருமை: பழைய இலக்கிய இலக்கணங்கள், இன்றைய பொதுமாந்தர் புரிந்து கொள்ளும் எல்லைக்கு அப்பாற் போய்விட்டவை. அப்படியே மொழியை உணர்ந்து கொண்டாலும், மொழியில் அடங்கிய நோக்கங்களையும், மரபுகளையும், குறிப்புகளையும் முற்ற உணர்ந்து கொள்வது மிகக் கடினம். இக்கடி நிலையை மாற்றி, பண்டைய நூல்களை எளிதாக உணர்ந்து கொள்ள வழி அமைத்தவர்கள் பண்டைய உரையாசிரியர்களே.

தற்காலத்திற்கும் பண்டைத் தமிழர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உரைகாரர்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆதலின் தற்காலத்தாரை விட மிகுந்த அளவில் பழைய நூற்களை நன்கு புரிந்து கொண்டு அவர்களால் விளக்கம் கூற முடிந்தது. இடைக் காலத்தில் உரைகாரர்கள் தோன்றாமல் போயிருப்பாரானால், பழந்தமிழ் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் மேலும் பல கிடைக்காமல் கால வெள்ளத்தில் அழுந்தியிருக்கும்.

8. நன்னூல் மயிலைநாதர் உரை, 20.

பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட வில்லையே என்று பாண்டிய மன்னன் கவன்றதும், இசை உணர்ந்தாரைக் காண வில்லையே என்று நம்பியாண்டார் நம்பி வருந்தினதும் ஆகிய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கன.

எகிப்து, கிரேக்கம் முதலான நாடுகளின் பண்டைய மொழி வேறு, தற்கால மொழி வேறு. இரண்டிற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. நாகரிகமும் அங்ஙனமே வேறு வேறாகி விட்டது. அந்நாடுகளின் மொழியும் நாகரிகமும் தனித்தனியாகத் துண்டிக்கப்பட்டு விட்டன. இஃதே போன்ற ஒரு நிலைமை தமிழ் நாட்டிலும் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும். மொழியைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ்நாட்டில், இத்தகையதொரு துண்டிப்பு ஏற்படாத வாறு உரையாசிரியர்களே காப்பாற்றினர். இத்துண்டிப்பு ஏற்படாமல் காத்துப் பின்வரும் தலை முறையினருக்கு அந்த மூல நூல்களை எடுத்து வழங்கியவர்கள் இவ்வுரைகாரர்களே.⁹

தனியே உரைநடை (Prose Writing) தமிழில் தழைக்காமற் போயினும், உரையாசிரியர்களின், உரைத்தமிழ் செழித்து வளர்ந்தது. இவ்வுரைத் தமிழும் இல்லாமற் போயிருக்குமானால், தமிழ் உரை நடை வரலாற்றின் தொன்மை மறுக்கப் பட்டிருக்கும்.

தொல்காப்பியர்க்கு முன்பிருந்து தொடங்கிய தமிழ் உரை வரலாறு பன்னூறு ஆண்டுகளில் நன்கு செழித்து விட்டது. சில உரையாசிரிய முன்னோடிகள் சிறந்த உரைக்குரிய வழித்தடம் அமைத்திருந்தார்கள். சிலர் பெருஞ்சாதனையே நிகழ்த்தி இருந்தார்கள். இறையனார் களவியலுக்கு உரை வகுத்த நக்கிரர் இப்பெருமைக்கு உரியவராவார். தமிழ் உரைநடையில் கட்டுரைக் கலைக்குத் தந்தையார் நாவீறு படைத்த நக்கிரனார் என்றும், அவர் உரை, 'உரை நடையின் ஊற்றிடம்' என்றும் ஆராய்ச்சி அறிஞர் போற்றுவார்.¹⁰

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இறையனார் களவியல் உரையிலிருந்து உரை வரலாற்றின் வளப்பமான கட்டம் தொடங்கியது. எனினும் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு

9. அருணாசலம், மு. த. இ. வ, 13. நூற், ப. 145.

10. சஞ்சீவி, டாக்டர், ந 'கட்டுரைக்கலை' ஆராய்ச்சி கட்டுரைகள் ப. 15

முதல் உரைகள் பல்கத் தொடங்கின. இக்காலம் சோழர் காலம். தமிழ்நாட்டு அரசியலில் வேற்று நாடுகளையும் வெற்றி கொண்டு ஆட்சி நடத்திய காலம் இது. அரசியல் சமூக நிலைகள் புதிய வேகத்தில் புதிய சூழலில் இலக்கியத் துறைக்கு ஆக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. சமயங்கள் ஒன்றிற்கொண்டு போராட்டம் இல்லாமல் தத்தம் போக்கில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. சைவ, வைணவ சமயங்கள் அரசியலைச் சார்ந்து ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தன. எனினும் அவை பல்லவக் காலத்தைப் போல, சைன, பௌத்த சமயங்களை ஒடுக்கும் பணியில் ஒழிக்கும் பணியில் காலத்தை அழிக்கவில்லை. இதனால் அனைத்துச் சமயத்தாரும், கடவுள் பணிகளிலும், கடவுள் நூற்படைப்புப் பணிகளிலும், பழைய நூற்களுக்கு உரைகாணும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டார்கள்.

சைவசித்தாந்தம், விசிட்டாத்வைதம் முதலான தத்துவங்கள் நாட்டிலே பரவின. அவை முதன் முதலில் செய்யுள் வடிவத்தில் வரத் தொடங்கின. அந்நூல்களில் காணப்படும் கருத்துகள் மக்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கும் பொருட்டு அவற்றிற்கு உரைகள் வகுக்கப் படலாயின. தத்துவக் கொள்கைகளைத் தருக்க (Logic) முறைப்படி விளக்க வேண்டியிருந்ததனாலே தமிழ் உரைநடை புது வழியில் கிளைத்துத் தழைக்கலாயிற்று.

சோழர்கால சமசுக்கிருத உரைகள்: பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் சமசுக்கிருதக் கல்வி, பேரூக்கத்தோடு வளர்க்கப் பட்டது. அம்மொழியை வளர்ப்பதில் சோழர்கள் தனி அக்கறை காட்டினார்கள். இதனால் பல சமசுக்கிருத மூல நூற்களே சோழ மன்னர்களின் அரவணைப்போடு எழுதப்பட்டன. அன்றியும் உரை நூற்கள் பலவும் இக்காலத்தில் இயற்றப் பெற்றன. இவ்வாறு உரைகளும், மூல நூல்களும் தோன்றிய இக்காலச் சூழல் தமிழறிவோர்களையும், சமசுக்கிருதம் அறிந்த தமிழறிஞர்களையும் தூண்டியிருத்தல் வேண்டும்.

வேங்கடராயருக்கும், சுந்தரிக்கும் மகனான மாதவர், காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் தங்கி ரிக்வேதத்திற்கு விரிவான உரை வகுத்தார். உலகையே வெற்றிகண்ட வீரரைப் போல இன்பமான சூழலில் இருந்து உரை எழுதினதாக அவர் தெரிவித்துள்ளார். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த

அரிதத்தா என்பவர் சூத்திர இலக்கியத்திற்கு மிகச் சிறந்ததோர் உரை எழுதினார். இவரெழுதிய பதமஞ்சரி என்ற உரை மிகச் சிறந்த ஒன்றாகும். பரதாசுவாமின் என்பார் சாம வேதத்திற்கு உரை வகுத்தார். இச்சமயத்திலேயே சத்குருசிஷ்யா என்பவர், ஐத்ரே பிராமணத்திற்கும், ஆரண்யாவிற்கும் உரை எழுதினார். இவற்றுடன் அவர் சர்வானுகிரமணி என்ற கார்த்தியாயனனின் நூலிற்கும், ஆசுவதாயன சிரௌத்த சூத்திரத்திற்கும் உரை வகுத்தார். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் விஷ்ணுசித்தர், விஷ்ணுபுராணத்திற்கு உரை எழுதினார். இராமாயணத்திற்கு 'ஈடு' ஆக எழுதப்பட்ட உதாலியின் விவேக திலகா இக்காலத்ததுதான். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த 'தார்திக ரட்சா' என்ற நூலின் ஆசிரியரான வரதராசன், உதயணனைப் பற்றிய 'குசமாஞ்சலி'க்கு ஓர் உரை எழுதினார். சைவசித்தாந்தத்தைச் சார்ந்தும் பல பாடியங்கள் சமசுக்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டன. ஹரதாத்தாச்சார்யாவும், இவரைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீகண்டாவும் சைவபாஷ்யங்களை எழுதினார். அகோர சிவாசாரியாரும் உமாபதி சிவாசாரியாரும் தமிழர்கள். இவர்களும் நிரம்ப விளக்க உரைகளைச் சமசுக்கிருதத்தில் எழுதினர். சூரியனார் கோயிலைச் சார்ந்த ஜீனான சிவாசார்யா சிவஞான போதத்திற்குச் சமசுக்கிருதத்தில் பாடியம் எழுதினார். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில், கிருஷ்ணலீலாசகர், புருஷகாரா, என்றதோர் உரையை எழுதினார். இவ்வுரைகள் அனைத்தும் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில், கி. பி. 9ஆம் நூற். - 13ஆம் நூற்றாண்டு.) அவர்தம் ஆட்சி நிழலில், அவர்தம் ஆளுகைக்குட்பட்ட நாடுகளில் எழுதப்பட்ட சமசுக்கிருத உரைகளாகும்.¹¹

இதனைப் போல பிற தென்னிந்தியப் பகுதிகளிலும் வேதாந்தத் தத்துவங்களுக்கு வடமொழியில் சங்கரர், இராமானுசர், மத்துவர் ஆகியோரால் பிரம்ம சூத்திரங்கள், உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை ஆகியவற்றிற்குப் பல பேருரைகள், இக்காலத்தை ஒட்டியே சற்று முன்னும் பின்னும் எழுதப்பட்டன.

தமிழகத்தில் குடியிருந்த சைனரும், பௌத்தரும் பிராகிருத மொழிகளையே முதலில் கையாண்டு வந்தனர். அதனுடன்

11. Nilakanta Sastri, K.A. Cholas P.P. 687-689

தமிழையும் நன்கு கற்றிருந்தனர். அவர்தம் சமய நூல்கள் அனைத்தும் சமசுக்கிருதத்திலும் பிராகிருதத்திலுமே இருந்தன. இவற்றிலுள்ள உண்மைகளை மக்களிடம் பரப்ப வேண்டியிருந்தது அதனால், மேற்கண்ட நூல்களிலுள்ள செய்திகளைத் தமிழில் தரவேண்டியது கட்டாயமாயிற்று. இதனால், சமசுக்கிருதம் அல்லது பிராகிருதத்தையும், தமிழையும் சேர்த்துப் புதிதாக மணிப்பிரவாளம் என்ற கலப்புரை வகையைத் தம் ஸ்ரீபுராண வழி அறிமுகப்படுத்தினர்.

சைனரின் ஸ்ரீபுராணத்தைத் தொடர்ந்து, வைணவர், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்கும், குருபரம்பரா பிரபாவ நூல்களுக்கும் மணிப்பிரவாள நடையிலேயே உரையெழுதினர்.

ஆக, சைவ, வைணவ, சைன சமயத்தார், தம் தத்துவ நூல்களை விளக்க எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி, தமிழில் உரை காணும் பேரியக்கத்தையே உண்டாக்கிவிட்டது. இவற்றைக் காட்டுவது, தமிழுரையின் தொடக்கமே இக்காலந்தான் என்பதற்காக அன்று. உரையியற்றுவது ஒரு பெரும் இயக்கமாகப் (Movement) பத்தாம் நூற்றாண்டில் உருவாகிவிட்டது என்பதனைக் காட்டவே, 'உரை வகை' ஒரு முயற்சி. சார்பிலக்கண நூல்வகை ஒருமுயற்சி. இலக்கிய வகை ஒரு முயற்சி. இம்மூவகை முயற்சியாலும் தொன்னூல்கள் இடைக்காலத்துப் பரவின, படிக்கப் பெற்றன, என்ற பேராசிரியர் ஒருவரின் கருத்து ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.¹² இவ்வாறு இடைக்காலத்தில் எழுந்த இவ்வுரையியக்கம், பன்னூல் உரைத் தோற்றத்திற்குப் பெருங் காரணமாக அமைந்தது.

இஃதன்றி, இலக்கண நூல்களைப் பொறுத்த அளவில் பிறிதோர் இன்றியமையாக் காரணமும் உண்டு. இலக்கணக் கோட்பாடுகளை எளிதில் மனப்பாடமாக்கி, மனத்தில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதற்கேற்ப, 'சில்வகை யெழுத்தில் பல்வகைப் பொருளைச் செவ்வன் ஆடியிற் செறித்தினிது விளக்கித் திட்ப நுட்பம்' சிறக்க அமையுமாறு நூற்பா யாத்தனர். இதனால் ஒவ்வொரு நூற்பாவும், அந்நூற்பாவில் இடம் பெற்ற ஒவ்வொரு சொல்லும் மிகுந்த பொருளழுத்தம் உடையனவாய் இருந்தன. பல்வேறு நுண்ணிய கருத்துகளை அவை தம்முள்

12. மாணிக்கம், டாக்டர். வ.சுப. எந்தச் சிலம்பு? ப. 77.

அடக்கிக் கொண்டிருந்தமையால், இலக்கணங்களுக்கு உரைகள் தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

மூல நூல் எழுந்த காலத்தை ஒட்டியே உரைநூல் எழுதப்படல் மூலநூல் தோன்றிப் பலகாலம் ஆனபின், அம்மூல நூல் போதிய அளவு விளக்கம் பெறாத போது, உரை எழுதுவது இயல்பு. பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய தொல்காப்பியத்திற்குப் பலநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் வந்தோர் இக்காரணம் பற்றியே உரையியற்றினர். ஆனால் நன்னூலுக்கு நூலாசிரியர் காலத்திலேயே அல்லது அவரை அடுத்த காலத்திலேயே உரைகள் தோன்றிவிட்டன. இதற்குக் காரணம் என்ன? பவணந்திக்கு முன்னே இத்தகையதொரு மரபு, தமிழில் தோன்றி விட்டமையே தலைமைக்காரணம்.

பவணந்தி தோன்றுவதற்கு முன்பே, நூலாசிரியரை ஒட்டிய காலத்தில் உரை எழுதும் பழக்கம் தமிழிலக்கிய உலகில் புகுந்து விட்டது. யாப்பருங்கலம், வீரசோழியம் ஆகிய நூல்களுக்கு, நூல் செய்த ஆசிரியருடைய நேர் மாணாக்கரே உரை எழுதினர்.

இதனினும் மேலே போய், நூலாசிரியரே தம் நூலுக்கு உரை எழுதும் வழக்கமும் தோன்றி விட்டது. இவ்வாறு நூலாசிரியரே உரை எழுதும் பழக்கம் வடமொழியில் உண்டு. 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும் செய்வார்' என்று பிரயோக விவேகம் வரையறுக்கிறது.¹³

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் ஐயனாரிதனார் தண்டி யாசிரியர் ஆகியோர் எடுத்துக் காட்டுப் பாடல்களைத், தந்ததன் மூலம் ஒரு வகையில் தாமே தம் நூலுக்கு உரை வகுத்தவர் ஆவர்.

நாற்கவிராச நம்பி தன் அகப்பொருள் விளக்கத்திற்குத் தானே உரை எழுதினதாகச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகிறது.

“அகப்பொருள் விளக்கம் என்று அதற்கொரு நாமம் புலப்படுத்து இருளறப் பொருள் விரித்து எழுதினர்”¹⁴

13. பிரயோக விவேகம். காரகப் படலம், 3.

14. நம்பியகப் பொருள், சிறப்புப் பாயிரம், வரி. 11-12

சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், தன் பிரயோகவிவேகம் என்ற சொல்லிலக்கண நூலுக்குத் தானே உரை எழுதினார். 'தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணமும் காட்டினாற் போல, யாமும் உரை எழுதியது அல்லது மூலோதாரணமும் காட்டினாம்' என்பர்.¹⁵

இலக்கணவிளக்கம் வைத்தியநாத தேசிகரும், இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகரும் இவ்வாறே தம் நூலுக்குத் தாமே உரை எழுதினர்.

உரை வகையும் வரையறையும்: உரைநடையின் ஊற்றாக விளங்கும் பழைய நூல்களின் உரைகள் கி. பி. 13-15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மிக வளப்பமாகத் தழைத்தன. இக்காலத்தை உரை வரலாற்றின் பொற்காலம் எனலாம்.¹⁶ இந்நூற்றாண்டுகளில் உரைகள் பல்கியதுடன் மட்டுமின்றி, உரைபற்றிய வரையறைகளும் பெருகி யிருக்கின்றன. அவற்றைச் சுருக்கமாக அறிந்து, நன்னூல் கூறும் உரையிலக்கணத்தை அறிதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் காண்டிகை, உரை என்று இருவகையுரைகளைக் காட்டி இலக்கணமும் உரைக்கின்றார்.¹⁷ இறையனார் களவியல் உரை நான்கு உரைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. "சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும்: சுருத்துரைத்து, கண்ணழித்து, பொழிப்புத் திரட்டி, அகலங் கூறல்."¹⁸ நம்பியகப் பொருள் நான்கு வகை உரைகளின் தன்மைகளை விளக்குகிறது.¹⁹ சுருத்துரைத்தல், கண்ணழித்து உரைத்தல், பொழிப்புத் திரட்டல், அகலங் கூறல் என்பவற்றைக் காட்டும். இவற்றை விளக்கும்போது "சுருத்துரைத்தலாவது, சூத்திரத்தின் உட்கோள் உரைத்தல், கண்ணழித்தலாவது, சூத்திரத்துள் சொற்றோறும் பொருளுரைத்தல், பொழிப்புத் திரட்டலாவது, சூத்திரத்துப் பொருளை எல்லாம் தொகுத்து உரைத்தல், அகலங்

15. பிரயோக விவேகம், காரகப் படலம். 3,

16. Kamil Zvevibel. Dr. The Smile of Murugan on Tamil literature of South India. Leiden. E. T. Brill. 1973. Chapter 16 The Prose of the Commentators P. 248

17. தொல்காப்பியம் மரபியல். 102—106.

18. இறையனார் அகப்பொருள் உரை. முதற் சூத்திரம்,

19. நம்பியகப் பொருள் உரை-பாயிரம்,

கூறலாவது, சூத்திரப் பொருளைத் தூய்மை செய்தற்குக் கடாவும் விடையும் உள்ளூறுத்து விரித்துரைத்தல்” என்று விளக்கும். யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, (பாயிர உரை)

“முத்திரத் தானும், மூவிரு விகற்பினும்
பத்து விதத்தானும், பதின்மூன்று திறத்தானும்
எழுவகை யானும், இரண்டு கூற்றானும்
வழுவுளனி நீங்க மான்பொடும், மதத்தொடும்,
யாப்புறுத்து உரைப்பது சூத்திர வுரையே”

என்று உரையின் வகைகளை விரித்துரைக்கின்றது. இதனால் உரையும் பத்துக் குற்றம் (வழு) நீங்க பத்து அழகு (மான்பு) விளங்க, எழுவகை மதம் பொருந்த இருத்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

வீரசோழியமும் பதினான்குவகை உரைவகைகளைச் சுட்டும். பாடம் சொல்லல், கருத்துரைத்தல், சொல் வகுத்தல், சொற் பொருள் உரைத்தல், பொழிப்புரைத்தல், உதாரணங் காட்டல், வினாத் தோற்றல், விடை கொடுத்தல், விசேடம் காட்டல், விரிவு காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், துணிவு கூறல், பயனொடு படுத்தல், ஆசிரிய வசனங் காட்டல், என்று உரையின் பதினான்கு வகைகளைப் பேசும்.²⁰ நன்னூலாரின் நூற்பாவிற்கு மயிலைநாதர் விளக்கம் தரும்போது வேறுரை வகைகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அவர் சுட்டிக் காட்டுவன:²¹

(அ) தொகுத்துக் கண்ணழித்தல், விரித்துக் கொணர்ந்து உரைத்தல் என்னும் இருகூறும்,

(ஆ) பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம் என்னும் மூவகையும்,

(இ) எடுத்துக் கோடல், பதங்காட்டல், பதம் விரித்தல், பதப் பொருள் விரித்தல், வினாதல், விடுத்தல் என்னும் அறுகூறும்,

(ஈ) பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூல் எச்சம், பதப் பொருள் உரைத்தல், ஏற்புழிக் கோடல், எண்ணல் என்னும் ஏழும்,

20. வீரசோழியம் உரை. 178

21. மயிலைநாதர், நன்னூல். உரை. 20,

(உ) 'சொல்லே, சொல்வகை, சொற்பொருள், சோதனை, மறைநிலை, இலேசு, எச்சம், நோக்கே, துணிவே, கருத்தே, செலுத்தல் என்று ஈரைந்து கிளவியும் நெறிப்பட வருவது பனுவல் உரையே' என்னும் இப்பத்தும்,

(ஊ) சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், வினாவுதல், வகுத்தல், விசேடங்காட்டல், உதாரணம் காட்டல், ஆசிரிய வசனம் காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், தொடுத்து முடித்தல், விரித்துக் காட்டல், துணிவு கூறல், பயனொடு புணர்த்தல், என்னும் இப்பதினமூன்று பகுதியும்,

என மயிலைநாதர் காட்டும் இப்பதின மூன்றினோடு, கருத்துரைத்தல் என்ற ஒன்றைக் காட்டி உரை பதினான்கு வகைப்படும் என்பர் வீரசோழிய உரைகாரர்.²² நாலடியாரி அகலவுரை, பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூலெச்சம் என்ற நான்கு கூற்றினது என்று கூறுகிறது.²³

தமிழ் லெக்சிகன், உரை என்பதற்கு எண்வகைப் பொருளைத் தருகிறது. அவற்றுள் பொருள் உரைத்தல் என்ற அளவில் Explanation, Interpretation, Commentary, Exposition, Gloss என்று ஐவகைப் பொருளைத் தருகிறது.²⁴

நன்னூல் தரும் உரையிலக்கணம்: உரையின் பதினான்கு கூறுகளை விளக்கும் பவணந்தியார், காண்டிகையுரை, விருத்தியுரை ஆகியவற்றின் இலக்கணங்களைத் தருகிறார். கருத்துரை தருதல், பதவுரை தருதல், எடுத்துக் காட்டுத் தருதல் என்ற மூன்றினோடு வினாவுதலும், விடை தருதலும் ஆகிய இரண்டினையும் மேற்கொண்டு நூற்பாவின் உட்கிடையாகிய பொருளை விளக்கியுரைப்பது காண்டிகையுரையின் இலக்கணமாகும்.²⁵ நூற்பாவின் உட்கிடையாகிய பொருளெல்லாம்

22. வீரசோழியம் உரை, 178.

23. நாலடியார், 329.

24. Tamil Laxicon, Vol. I. P. 451.

25. கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும், அவற்றொடு வினாவிடை ஆக்கலானும் சூத்திரத் துட்பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை. நன்னூல், 22.

அவ்வவ்விடங்களில் பொருள் விளக்கத்திற்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் விளங்கும்படி, தான் உரைக்கும் உரையாலும், ஆசிரிய வசனங்களாலும் மேற்கூறிய காண்டிகையுறுப்பு ஐந்தினாலும், ஐயப்பாடு அகலுமாறு மெய்யான பொருளைக் குறைவு படாமல் உரைப்பது விருத்தியுரையின் இலக்கணமாகும்.²⁶

சைன அறிஞர்களின் உரையின் சிறப்பியல்பு: இலக்கண உரைகளைப் பொறுத்தவரை, தொல்காப்பியம் தவிர ஏனைய இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும், நூலாசிரியரின் காலத்திலோ, காலத்தை ஒட்டியோ உரை இயற்றப் பெற்றிருக்கின்றன. இது ஒரு தனிச் சிறப்பு. இலக்கணங்கள், பல்வேறு பொருளாழங்களைச் செறித்து நூற்பா யாப்பில் அமைக்கப்படுவதால், உடனடியாக உரைகள் தேவைப்பட்டன போலும். அவ்வாறு உடனுக்குடன் இயற்றப் பெறவில்லை எனில், பிற்காலத்து, மூல நூலாசிரியரின் கருத்தைப் பிறழ உணர வாய்ப்பாகிவிடும். இதனைத் தவிர்ப்பதற்காகவே உடனுக்குடன் உரைகள் எழுதப்பட்டன. நூலாசிரியர் கருத்தைப் பிறழ உணர வைக்கும் வாய்ப்பைத் தவிர்ப்பதற்காகவே, நூலாசிரியரோடு நெருங்கிய பழக்கம் உடையவரைப் பாயிரம் எழுதச் செய்தனர் (நன்னூல், 51). இந்நெருக்கம் உடையவருள் ஒருவராக 'உரைகாரர்' குறிக்கப்படுகிறார். ஆசிரியன் கருதாததையும் கூட அவன் மீது ஏற்றி விரித்துரைக்கும் (Connotative) வாய்ப்புக்கு இலக்கியம் மட்டுமே இடம் கொடுக்கும். இலக்கணம் அந்த அளவிற்கு இடம் கொடுக்காது. இதனாலேயே பின் வந்த இலக்கண நூல்களுக்கு நூலாசிரியராலோ அல்லது அவரைச் சார்ந்தவராலோ உரைகள் எழுதப்பட்டன.

பாயிரம் என்பது நூலாசிரியரின் வரலாற்றை உரைக்கும் பகுதி. நூலாசிரியர் வரலாற்றை, அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவரோ நூலாசிரியரை நன்கு அறிந்தவரோதான் சரியாக எழுத முடியும். அவ்வாறு எழுதக் கூடியவருள் ஒருவராக உரையாசிரியர் கருதப்பட்டிருக்கிறார் என்பது மேற்கண்ட பாயிரத்தால் (நன்னூல், 51) தெளிவாகிறது. இதனால், உரையாசிரியர்கள் நூலாசிரியர் காலத்தில் வாழ்ந்து நூலுக்கு உரை இயற்றி உள்ளனர் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. இச்செய்தி

பிறிதொரு வகையாலும் உறுதியாகிறது. தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிர உரையில், இளம்பூரணர்,

“தன் மகன் ஆசான் மகனே மன்மகன்
பொருள்நனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளாளனோடு இவரென மொழிப’

என்ற நூற்பாவைக் காட்டி, கற்பிக்கப்படுவோர் அறுவகையார் யார் யார் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இந்நூற்பாவில் உரை ஆசிரியனைத் தனியே எடுத்துக்காட்டுதல் காண்க. தான் சொல்லிக் கொடுத்தவற்றை வாங்கிக்கொள்ளும் உரையாசிரியன், பொருள் கொடுப்பினும், கொடாவிடினும், வழிபடினும், படா விடினும் அவனுக்கு நூலைப் பயிற்றுக் என்பது கருத்து. நூற்பா ஆசிரியர், இதனைக் கருதியே ‘வழிபடுவோனே’ என எண்ணின் கண் நின்ற பிரிநிலை ஏகாரம் கொடுத்து உரையாசிரியனைச் சிறப்புப் பற்றி இறுதியில் உரைத்தார். இச்சூத்திரத்தையே நச்சினாரிக்கினியர், தம் நூலில் (பாயிர உரை) எடுத்து மொழிவர். பவணந்தி இதனையே சற்று மாற்றித் தம் நூலில் அமைத்துக் கொண்டார் (நன்னூல், 37)

சைன இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை தொல்காப்பியம் தவிர எஞ்சியவற்றுள் பெரும்பாலான, நூலாசிரியர் காலத்திலோ அல்லது அவர் வாழ்ந்த காலத்தை ஒட்டியோ உரைகள் எழுதப் பட்டுள்ளன. அவிநயத்திற்கு உரை எழுதிய இராச பவித்திர பல்லவதரையர், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை நூல் களுக்கு உரை எழுதிய குணசாகரர், நேமிநாதம், வச்சணந்தி மாலை ஆகியவற்றிற்கு உரை வரைந்த குணவீர பண்டிதர், நன்னூலுக்கு உரை தந்த மயிலைநாதர் ஆகியோர் நூலாசிரியர் காலத்தில் வாழ்ந்த சான்றோர் ஆவர். காலப்போக்கில் நூலாசிரியர் - உரையாசிரியர் என்ற இரட்டைப் படைப்பினரை மாற்றி இருவரும் ஒருவரே என்ற முறையை நாற்கவிராச நம்பி தம் அகப்பொருள் உரை மூலம் அறிமுகம் செய்தார். இவரைப் பின்பற்றியே பிற்காலத்தில், சைவராகிய இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் வைத்தியநாத தேசிகரும், இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகரும் தத்தம் நூலுக்குத் தாமே உரை எழுதினர்.

சைன இலக்கண உரைகளின் பிறிதொரு சிறப்புக் குறிப்பிடத் தக்கது. பிற உரையாசிரியர்களுள் பெரும்பாலோர் தத்தம் சமய

உண்மைகளையும், மேற்கோள்களையுமே உரையில் எடுத்துக் காட்டுவர். சைன உரையாசிரியர்கள் இதற்கு விதிவிலக்கு. எல்லாச் சமய நூல்களிலிருந்தும் பொது நோக்கில் எடுத்துரைப்பர். இளம்பூரணர், தம் தொல்காப்பிய உரையில், 'காரீவிரி கொன்றை' என்ற சிவன் பாட்டையும், 'தாமரை புரையும்' என்ற முருகன் வாழ்த்துப்பாடலையும் எடுத்துக்காட்டுவர். இதே இயல்பை மயிலைநாதரிடம் பெருகக் காணலாம். குணசாகரர், சைன சமயப் பாடல்களைப் பெருகக் காட்டினர் ஆயினும், பிற சமயப் பாக்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை. இப்பொதுநோக்கால், சைன உரைகாரர் சிலரைச் சைனர் அல்லரோ என்று ஐயுற்றதும் கூட உண்டு. இளம்பூரணரை ஒருவர் இக்காரணம் பற்றியே சைவர் என்று குறித்திருக்கிறார். இச்செய்திகள் எல்லாம் நூலுக்குள்ளே விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

உரை ஆய்வு அமைந்திருக்கும் முறை: உரைகள் தோன்றிய கால வரிசையில் கொடுக்கப்படவில்லை. மூல நூல்கள் தோன்றிய கால வரிசைப்படி கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உரையாசிரியர் சமயம், ஊர், காலம் இவை முதலில் ஆராயப்படுகின்றன. இவற்றைத் தொடர்ந்து, உரைகள் விளக்க இயல் ஆய்வு (Descriptive Research) முறையில் அணுகப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு உரையிலும் இடம் பெற்றுள்ள சிறப்புச் செய்திகள், சிறப்புக் கூறுகள் ஆங்காங்கே தரப்பட்டுள்ளன. விளக்கங்கள் இடம் பெறும் பகுதிகளில் உரிய நூற்பா எண்கள் தரப்பட்டு உள்ளன.

தொல்காப்பிய உரை

இளம்பூரணர்

கிடைத்த இலக்கணங்களுள் தொல்காப்பியமே மிகப் பழையது. தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதப்பட்ட உரைகளுள் இளம்பூரணர் உரையே தொன்மையானது. தொன்மையான நூலுக்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணரைப் பின் வந்தோர் உரையாசிரியர் என்றே போற்றினர். உரைக்கு ஆசிரியர் என்பது கருத்துப் போலும். சேனாவரையர் இளம்பூரணரைத் தழுவியும் (சொல். 1, 2, 13), தழுவாதும் (சொல் 1, 4, 5, 13, 17, 24, 26, 29, 35, 40, 50, 51, 54, 60, 63, 67, 68, 74, 82, 83, 102, 114, 115, 120, 161, 174, 182, 187, 255, 272, 288, 291, 293, 294, 401, 408, 415, 416, 422, 426, 427, 428, 431, 440, 448, 450, 457, 460) உரை விளக்கம் நல்கும் இடங்களில் எல்லாம் உரையாசிரியர் என்றே குறிப்பிட்டுரைக்கிறார். நச்சினாரீக் கினியரும் இவ்வாறே உரையாசிரியர் என்றே குறிப்பிடுகிறார். (நச்சர் சொல். 1, 184, 283, 360, 440, 455, 457, 458, 459) உரையாசிரியர் என்று பின் வந்தோர் போற்றும் உரைகாரர், இளம்பூரணரே என்பது, 'உரையாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகள்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பதால் தெளிவாகிறது.¹

1. சிலம்பு, வேளிற்காதை. வரி, 1-2, அடியார்க்கு நல்லார் உரை உ. வே. சா. பதிப்பு 1927. ப. 230

இளம்பூரணரின் அரிய பணி: தொல்காப்பியம், இடைக் காலத்தில் மறைக்கப்பட்டிருந்தது, மறக்கப்பட்டிருந்தது என்று கருத இடனுண்டு. மதுரைப் பாண்டிய மன்னன் பொருளதிகாரம் இல்லையே என்று ஏங்கினான் என்பதும், அவன் ஏக்கத்தை நீக்க இறையனார் களவியலை இயற்றித் தந்தார் என்பதும், நக்கீரனார் உரை எழுதினார் என்பதும் அக்காலத்தில் தொல்காப்பியம் வழக்கத்தில் இல்லை என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றன. தமிழ்நாடு முழுமையிலும் இவரது பொருளதிகார உரைக்குக் கிடைத்த ஓலை ஏடு ஒன்றே ஒன்றுதான் என்ற செய்தியும் தொல்காப்பியம் மறக்கப்பட்ட, மறைக்கப்பட்ட செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இம்மறைப்பிற்கு மத அரசியலே காரணமாதல் கூடும்.

இளம்பூரணர் இச்சூழலிலேயே தொல்காப்பியத்தைக் கண்டு அறிந்து, பலகாலும் பயின்று உரை இயற்றினராதல் வேண்டும். கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டு அளவில், மறைந்து கிடந்த தொல்காப்பியத்தை உரையோடு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இளம்பூரணரையே சாரும். தொல்காப்பியத்தைக் கண்டு, அந்நூல் முழுமைக்கும் உரை இயற்றிய முதல்வர் என்பதால், பின் வந்தோர் இவரை மிகப் போற்றினர். இதனையே உரையாசிரியர் என்ற பெயர் காட்டுகிறது. எல்லாரும் உரையாசிரியர்களே எனினும் இவரையே உரையாசிரியர் என்று சேனாவரையர், நச்சினாரிக்கினியர் போன்ற பேரறிஞர் பாராட்டுதல் எளிய ஒன்று அன்று. அவர்கள் இளம்பூரணர் உரையை மறுக்க வேண்டி நேரும் இடங்களிலும், 'அவர் கருத்தன்று என்க' என்பதும் 'உரையாசிரியர் உரை அன்று; போலியுரை' என்பதும், இளம்பூரணர்மீது வைத்திருந்த அளவிற்ற மதிப்பைக் காட்டுகின்றன. நன்னூலுக்கு உரை எழுதிய மயிலைநாதர் 'இளம்பூரண ஆசிரியர்' (366) என்பதும், 'ஒல்காப்'புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதயில் மாதவர் ஓதிய உரை' (359) என்பதும், இளம்பூரணருக்கு மற்ற அறிஞர்களிடம் இருந்த பெருமதிப்பைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இளம்பூரணரின் சமயம்: இவர் சைன சமயத்தைச் சார்ந்த துறவி. இதனை உறுதி செய்யும் சான்றுகள் உள்ளன.

1. பலவகை உயிர்கட்கும் வரும் இன்பம் இரு வகைப்படும். அவையாவன: போகம் நுகர்தலும், வீடு பெறுதலும்.

அவற்றுள் வீடுபேறு துறவறத்தில் நின்றார்க்கல்லது எய்தல் அரிதாயிற்று. போக நுகர்தல் மனையறத்தார்க் கெய்துவது, என்பது இளம்பூரணர் தரும் விளக்கம் (பொருள், 89). துறவறத்தில் இருப்போரே முதலில் வீடு பெறுவர் என்பது சைன சமயக் கோட்பாடு. இக்கோட்பாட்டை இங்கே தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

2. ஆடவரே வீடு பெறுதற்குரியவர் என்பது திகம்பர சைனரின் கொள்கை. இக்கொள்கையை இளம்பூரணர் தெளிவாகப் போற்றி உரைக்கிறார். தொல்காப்பிய முதல் நூற்பா, அகரத்தை முதலாகவும், னகர ஒற்றை இறுதியாகவும் வைத்துப் பேசுகிறது.

“எழுத்து எனப்படுபு

அகர முதல்

னகர இறுவாய், முப்பஃது என்ப

சார்ந்து வரல் மரபின் முன்று அலங்கடையே”

இந்நூற்பாவால் அகரமும், னகரமும் முதன்மை பெறுகின்றன. இதற்குக் காரணம் கூறுகிறார் இளம்பூரணர். ‘அகரம் தானும் இயங்கித் தனிமெய்களை இயக்குதற் சிறப்பான் முன்வைக்கப் பட்டது. னகரம் வீடுபேற்றிற் குரிய ஆண்பாலை உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின் வைக்கப்பட்டது’. இவ் விளக்கத்தில் ஆடவனே வீடுபேற்றிற் குரியவன் என்ற குறிப்பு வெளிப்படையாக இடம் பெற்றிருக்கிறது. இது சைன சமயத்தின் அழுத்தமான கொள்கை களுள் ஒன்று.

3. காமத்தால் பயனில்லை என்பது சைனர் அடிக்கடி வற்புறுத்தும் கோட்பாடு. இதனை இளம்பூரணர் பொருளதிகார முதல் நூற்பாவில் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

‘தொல்காப்பிய நூலகத்து ஒருவனும் ஒருத்தியும் நுகரும் காமத்திற்குக் குலமும் குணமும் செல்வமும் ஒழுக்கமும், இளமையும் அன்பும் ஒருங்கு உளவழி இன்பம் உளதாம் எனவும், கைக்கிளை ஒருதலை வேட்கை எனவும் பெருந்திணை ஒவ்வாக் கூட்டமாய் இன்பம் பயத்தல் அரிது எனவும் கூறுதலான் இந்நூல் உடையார் (தொல்காப்பியம்) காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணர வைத்தவாறு அறிந்து கொள்க’ என்று எழுதுகிறார் இளம்பூரணர். ஒரு சைனரின்-சைனத் துறவியின்-நெஞ்சமே இவ்வாறு எழுத வல்லது. இக்குறிப்பு, இளம்பூரணர் கண்ணோட்டத்தில்’

தொல்காப்பியர் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணர வைக்கிறார் என்று கருத வைக்கிறது. இதனால், தான் மட்டுமன்றி தொல்காப்பியரும் சைனரே என்று இளம்பூரணர் இங்கே குறிப்பாகச் சுட்டுகிறாரோ என்று கருத இடமிருக்கிறது. எனகர மெய்யின் இடப்பேறு பற்றிய குறிப்பும் இதனையே வற்புறுத்துகிறது.

4. சுவேதாம்பர சமயத்திற்கு ஆசீவகம் என்பதொரு பெயர். ஆசீவக மதத்தைச் சார்ந்த துறவிகள் இருக்குமிடங்கள் ஆசீவகப் பள்ளி என்று வழங்கப்பட்டன. இப்பெயரை ஈறுகெட்டு வல்லெழுத்துப் பெற்று முடியும் சொற்றொடர் என்று இளம்பூரணர் எடுத்துக் காட்டுகிறார் (எழுத்து. 154). சைன உரையாசிரிய ராகிய மயிலைநாதரும் இவ்வதாரணத்தைக் காட்டுவர் (நன்னூல். 158). (நீலகேசி-ஆசீவக வாதச் சருக்கம்—ஆசீவகன், 687)

5. அச்சுதன் சைன சமயத்தைச் சார்ந்த அரசன். அச்சுதம் என்றால் தேவலோகம் என்று பொருள். 'சிந்தை மாதவத்தோடு ஒன்றி அச்சுதம் சென்று மீண்டோம்' என்பது மேருமந்திர புராணம் (932). அச்சுதக் களப்பாளன் கி. பி. 3-5ஆம் நூற்றாண்டுகளின் இடையில் தமிழகத்தை ஆண்டவன். இவனைப் புகழ்ந்துரைக்கும் பாடல்கள், யாப்பருங்கல விருத்தியிலும், யாப்பருங்கலக் காரிகையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. சைன அரசனான இவனைப் பாராட்டும் பாடல் ஒன்றை இளம்பூரணர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்:

அடுதிறல் ஒருவ நிற் பரவுதும் எங்கோன்
தொடுகழல் கொடும்பூண் பகட்டெழில் மார்பில்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயல் உறழ் தடக்கைப் போர்வேல் அச்சுதன்
ஒன்று முதுகடல் உலகம் முழுவதும்
ஒன்றுபுரி திகிரி உருட்டுவோன் எனவே

அச்சுத வேந்தனைப் பாராட்டும் இப்பாடலும் இளம்பூரணரின் சைனச் சார்பை எடுத்துரைக்கிறது.

இளம்பூரணர் ஒரு துறவி: மயிலைநாதர், இளம்பூரணரைக் குறிப்பிடும் போது, 'இளம்பூரணர் எனும் ஏதம் இல் மாதவர்' (நன்னூல். 359) என்று குறிப்பிடுகிறார். 'பல்புகழ் நிறுத்த படிமை

யோன்' என வரும் பனம்பாரனாரி பாயிரத் தொடருக்குத் 'தவத்தான் வரும் பல் புகழ்களை உலகிலே நிறுத்தின தவ ஒழுக்கத்தினை உடையான்' என்று உரை எழுதுகிறார். படிமம், படிமை என்பன சைன சமயத் துறவொழுக்கத்தைக் குறிப்பன. 'ரூபமாகிய நிர்க்கந்த ரூபம்' என்று விளக்குவர் மேருமந்தர உரையாசிரியர். ஜினபிம்பத்தைப் பற்றற்றான் படிமம் என்பர். 'மெய்த்தவத் தன்மை தானும் வென்றவர் படிமம்' என்பர் மேருமந்தர புராண ஆசிரியர் (411). இதனால், தொல்காப்பியர் சைனர் என்ற குறிப்புணர்த்தப் படுவதோடு, தானும் சைனத் துறவி என்பதை உணர்த்துகிறார் இளம்பூரணர். உரையில் தவம் நன்று (பொருள். 654,) என்பதும், காமத்துப் பயனின் மையை எடுத்துக் காட்டுவதும் (பொருள். 1) இளம்பூரணரின் தவ ஈடுபாட்டைக் காட்டுகின்றன. இளம்பூரண அடிகள் என இவர் அழைக்கப்படுவதால், துறவி என்பர்.² இஃது அத்துணைப் பொருத்தமில்லை. குடும்பத்தன் ஆகிய கோவலன் சிலப்பதி காரத்தில் 'அடிகள்' என்றே குறிக்கப்படுகிறான். (சிலம்பு. 10—62, 11—166, 13—87; 14—24, 16—18, 43)

இளம்பூரணரின் சமயப் பொறை உடைமை: இளம்பூரணர் சைனர் என்பது உறுதி. ஆனால் பிற சமயத்தை வெறுக்கும் பண்பு அவரிடமில்லை. பிற சைவ, வைணவ நூல்களையும் பெருந் தன்மையோடு எடுத்துக்காட்டுவது சைன உரையாசிரியர்களின் பொது இயல்பு. இவ்வியல்பை இளம்பூரணரும் முற்றும் உடைய வர். குமரகோட்டம், பிரமகோட்டம் (எழுத்து. 154) என்பவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதும், 'கார்விரி கொன்றை எனவரும்' அகநானூற்றுச் சிவனின் கடவுள்வாழ்த்தை எடுத்துக்காட்டி விரிவாக விளக்கம் தருவதும் (பொருள். 193) இவரது சமயப் பொறைமையை எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறே 'தாமரை புரையும்' எனவரும் முருகனைப் பற்றிய பாவை எடுத்துக் காட்டுவர் (உவமம் இயல் 3, 6, செய்யுளியல் 11, 49, 74). இவ்வாறு பிற சமயத்தார் பாடலைக்காட்டுவது ஒன்று கொண்டே இவரைச் 'சைவர்' என்றவரும் உண்டு.³ இவ்வாறு பிற சமயப் பாக்களையும் இலக்கிய நயம் என்ற பார்வையில் சைன சமய

2. அருணாசலம், மு. த. இ. 11. நூற். ப. 207; அரவிந்தன். மு. வை. உரையாசிரியர்கள். ப. 89.

3. சுந்தரமூர்த்தி, கு. தொல், சொல். இளம்பூரணர். ப. 10.

உரையாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுவர். யாப்பருங்கல விருத்தி, யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை, நன்னூல் மயிலைநாதர் உரை இவற்றால் இதனைத் தெளிவாய் உணரலாம். பிற சமயப் பாக்களைச் சைனர் எடுத்துக் காட்டுவது, அவர்தம் பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறதே தவிர, அவர் பிற சமயச் சார்பினர் என்று எடுத்துக்காட்டுவது ஆகாது.

இளம்பூரணரின் காலம்: இளம்பூரணர் உரையை எடுத்தும், மறுத்தும் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் உரை எழுதுகின்றனர் என்பது முன்பே காட்டப்பட்டது. நச்சினார்க்கினியரின் காலம் கி. பி 14 ஆம் நூற்றாண்டு. சேனாவரையர் காலம் கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே, கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் இளம்பூரணர் என்றாகிறது. அடியார்க்கு நல்லார், இளம்பூரண அடிகள் என்றே குறிப்பிடுகிறார். அடியார்க்கு நல்லாரின் காலம் கி. பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு. எனவே இவருக்கும் முற்பட்டவர் இளம்பூரணர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, தமிழ்நெறி விளக்கம் என்பவற்றை இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். எனவே கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவர்— கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் என்று தெரிகிறது. 'பரணியாற் கொண்டான்' என்று இவர் (எழுத்து. 248) குறிப்பது பரணி இலக்கியத்தை மனத்துள் கொண்டு இருக்கலாம். முதற் பரணி இலக்கியம் வீரராசேந்திர சோழன் மீது பாடப்பெற்றது. அவன் காலம் கி. பி. 1063-70. மன்றல் எட்டுப் பற்றி இவர் விளக்குவது, யாப்பருங்கல விருத்தியின் எதிரொலி போன்றுள்ளது. யாப்பருங்கல விருத்தியின் காலம் கி. பி 1010-40. எனவே, இளம்பூரணரின் காலம், கி. பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு எனலாம்.

இளம்பூரணரின் பிறப்பிடம்: இளம்பூரணரைப் பற்றிய பாடல் ஒன்று (செந்தமிழ் 1922, 1945 தொகுதி, 20. ப. 503) இவர், கீழ்க் கடலைச் சார்ந்த செல்லூரினர் என்றும், மறையில் வல்ல இளம்போதி என்பவரின் புதல்வர் என்றும், துறவற நெறியில் நின்ற அந்தணர் என்றும், இளம்பூரணர் என்ற இயற்பெயரினர் என்றும், மணக்குடி புரியான் என்ற தொல்குடியினர் என்றும் உரைக்கிறது. இப்பாடல் பழம் பாடல் அன்று. பிற்காலத்து யாரோ ஒருவர் (த. ம. சொர்ணம் பிள்ளை) தாமே

புனைந்து, பழம்பாடல் போல, இளம்பூரணர் சொல்லதிகார உரையில் இணைத்து விட்டனர் என்பர்.⁴ ஆதலின், இப்பாடலை, இளம்பூரணர் வரலாற்றிற்குச் சான்றாகக் கொள்ளுதற்கில்லை.

இளம்பூரணரின் உரை, அவர் பிறப்பிடம் பற்றிச் சில குறிப்புகளைத் தருகின்றது. இவர் தமிழகத்தில் பிறந்து வளர்ந்து தமிழ் பேசி, தமிழை நேசித்த சைன அறிஞர் என்பதை இவர் உரை தெள்ளிதின் புலப்படுத்துகிறது. ஒரு நூற்பாவிற்கு (சொல். 13) உதாரணம் காட்டும்போது 'நும் நாடு யாது என்றால், 'தமிழ்நாடு' என்றல்' என்று குறிப்பிடுகிறார். 'தாய்த்தமிழ் நாட்டின் மீது இவருக்குள்ள பற்றை இக்காட்டும் புலப்படுத்துகிறது. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர் (சொல் 33, 250) என்று இரண்டு இடங்களில் குறிப்பதும், 'புலி வில் கெண்டை' (சொ. 411) என்பதும், தமிழ்நாட்டு நகரங்களைப் பல இடங்களில் குறிப்பதும் இவர்தம் சொந்த நாட்டின் பற்றைக் காட்டுகின்றன.

சோழ நாட்டினர்: சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளில், இவர், சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று உய்த்துணர இடமிருக்கிறது. 'ஊரெனப்படுவது உறையூர்' என்கிறார் (சொல். 253, 254). நாடெனப்படுவது சோழநாடு என்கிறார் (சொல். 253, 254). 'வடுக⁵ அரசரிக்குச் சிறந்தார் சோழிய அரசர்' என்கிறார் (சொல். 74). செந்தமிழ் நிலம் என்பது, 'வைகையாற்றின் வடக்கு, மருதயாற்றின் தெற்கு, கருவூரின் கிழக்கு, மருவூரின் மேற்கு' எனச் சோழநாட்டு எல்லைகளையே செந்தமிழ் நாடு என்கிறார்⁶ (சொல் 392). சோழன், சோழியன் என்ற பெயர்களை மும்முறை எடுத்துக்காட்டுகிறார் (சொல். 127, 173, 454). 'சாத்தா உறையூர்க்குச் செல்லாயோ' என்பதும் (சொல். 15), 'உறையூர்க்குப் பெரிது கருவூர்' என்பதும் (சொல் 106), 'மருவூரின் மேற்கு என்பதும் (சொல். 75, 392) இவர்தம் சோழநாட்டுத் தொடர்பைக் காட்டுகின்றன. இவற்றால், இவர் சோழநாட்டினர்

4. இராமானுச ஐயங்கார். தி. கி. செந்தமிழ் 1945, அருணாசலம் மு. த. இ. வ. 11. நூற். ப. 212—214.
5. வடுக அரசர் என்பது கன்னட ஆந்திர நாட்டு அரசரைப் போலும்.
6. சங்கர நமச்சிவாயர் முதலான உரையாசிரியர் பாண்டி நாடே செந்தமிழ் நாடு என்பர்.

என்பது தெளிவாகிறது. சிறுவாய்க்காலைச் சோழநாட்டினரே 'கைவாய்க்கால்' என்று குறிப்பர். இதனை இவர் கைக்கிளை பற்றி விளக்கும்போது குறிப்பிடுகிறார் (பொருள் 1). சோழ நாட்டில், காளை மாடுகளின் கொம்புகளை, நெருப்புக் கோலால் தீய்த்து விடுவர். காதுகளை நீள விடாமல் அறுத்து விடுவர் இம்மாடுகளைக் கொம்பு மாடுகளினின்றும் வேறுபடுத்தி 'மொட்டை மாடு' என்று வழங்குவர். இம்மாடுகளுக்குக் கொம்புகளும் இரா. காதுகளும் இரா. இதனையே இளம்பூரணர், 'கோடு (கொம்பு) இன்று செவி இன்று' என்று குறித்தனர் போலும் (சொல். 261), இச்சான்றுகள் அனைத்தும் இவர் சோழ நாட்டினர் என்று அறிவிக்கின்றன.

இளம்பூரணர் வேளாளர்: இவர் வேளாளர் என்பது இவர் காட்டும் எடுத்துரைகளால் தெரிய வருகிறது. வேளாண் வாழ்க்கை, வேளாண் குமரி என்பர் (எழுத்து. 339) நம்பி வந்தான், அவற்குச் சோறிடுக, எருது வந்தது அதற்குப் புல்லிடுக, கன்று நீருட்டுக, ஆன்கன்றும் எருமைக் கன்றும் பூங்கன்றும் ஆங்கு உள, பசித்தேன் பழஞ்சோறு தா என்றான், கூழ் உண்ணா நின்றான், சோறும் உண்டான், சோறு வேவ பாணியா நின்றுழி, எட்குப்பை, நெற்குப்பை, எள்ளொடு விராய அரிசி, தீங்கரும்பு, சாத்தற்குச் சோறு, கரும்பிற்கு வேலி, ஏர்ப்பின் சென்றான்.' இவ்வெடுத்துக் காட்டுகள் (சொல்லதிகாரம்) எல்லாம் உழவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை. ஆதலின் இளம்பூரணர் சோழநாட்டு வேளாளர் என்பதில் ஐயமில்லை.⁷

இளம்பூரணர் எழுதிய நூல்களும் உரைகளும்: இளம்பூரணர், கொங்குவேள் மாக்கதை என்ற பெருங்கதைக்கும், திருக்குறளுக்கும், இறையனார் களவியலுக்கும் உரை எழுதினர் என்பர்.⁸ இக்கருத்துக்குக் காட்டப்படும் சான்று வலிமை உடையதாய் இல்லை. பிற்காலத்தில் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு பாட்டைக் கொண்டு பெருங்கதைக்கும், திருக்குறளுக்கும் உரை எழுதினர் என்பது பொருத்தமாயில்லை. இறையனார்

7. அருணாசலம், மு. த. இ. வ. 11. நூற். ப. 208

8. சதாசிவப் பண்டாரத்தார். தி. வை. இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் கல்வெட்டுகளும், ப. 57 — 63. இராகவையங்கார், மு. ஆராய்ச்சித் தொகுதி, ப. 398—405.

களவியல் உரையை இவர் இயற்றினார் என்பதும் சரியன்று.⁹ தொல்காப்பியம், எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரங்களுக்கும் அக்காலச் சூழலில் முதன் முதலாக ஒரு பேருரை சமைப்பதற்கு — ஒரு பிறவியே போதாது. அதனை இளம்பூரணர் சாதித்துக் காட்டி இருக்கிறார்.

இளம்பூரணரின் தமிழுள்ளம் : தன் நாடு 'தமிழ்நாடு' என்று கூறுவதில் இளம்பூரணர் பெருமிதங் கொள்கிறவர் என்பது முன்னே காட்டப்பட்டது. இந்தப் பெருவேட்கையே, மறைந்து கிடந்த தொல்காப்பியத்தைத் தேடிப் பிடித்து உரை இயற்றச் செய்திருக்கிறது. தான் மட்டுமன்றித் தொல்காப்பியரும் தமிழ்க் கோட்பாட்டினர் என்று இவர் ஆங்காங்கே நிறுவுகிறார். தமிழ்ச் சொற்களுக்கே தொல்காப்பியர் இலக்கணம் கூற வந்தார்; தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் ஆரியச் சொற்களுக்கு அவர் இலக்கணம் கூறார் என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. யகர மெய் 'ஆ' என்ற உயிரோடு மட்டும் 'யான், என்ற சொல்லில் வரும் என்பது நூற்பாவின் (எழுத்து. 65) கருத்து. ஆனால் 'அ' என்ற உயிரோடும் சேர்ந்து, 'யவனர்' என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களிலேயே வழங்குகிறது. அதனைத் தொல்காப்பியர் கணக்கில் கொள்ளவில்லை என்கிறார் இளம்பூரணர். 'யவனர் என்றாற் போல்வன விலக்கினவும் வருமாலெனின், அவை ஆரியச் சிதை வென்று மறுக்க' என்கிறார். இவ்வாறே ஆரியச் சிதைவு தமிழில் இலக்கணம் பெறாது என்பதை 62, 75 ஆம் நூற்பாக்களிலும் குறிப்பிடுகிறார். பிறிதோ ரிடத்தில் (சொல். 446) நீர்க்கண்டக, சம்பு, சள்ளை என்பன ஆசிரியனால் ஆகா என ஒதுக்கப்பட்டன என்கிறார்.

தமிழிலக்கணம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, வடமொழி இலக்கணத்தைத் தமிழில் புகுத்துவதை இவர் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார்.

'தமிழ்ச் சொல்லிற்கு எல்லாம் வடநூலே தாயாகி திகழ்கின்றமையின், அங்குள்ள வழக்கெல்லாம் தமிழுக்கும் பெறும்' என்பர் வீரசோழிய உரைகாரர் (60). 'ஒரு சொல்லாய வழி, தமிழ்ச் சொல் வடபாடைக்கண் செல்லாமையானும் வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொதுவாகலானும் வட

9. அருணாசலம், மு. த. இ, வ. 11. நூற். ப. 214.

சொல்லாய் ஈண்டு வழங்கப்பட்டன எனல் வேண்டும்' என்பர் சேனாவரையர் (401). 'தனித்தமிழ் உண்டோ, அன்றியும் ஐந்தெழுத்தால் ஒரு பாடை என்று அரையவும் நாணுவர் அறிவுடையோர்', 'வடமொழி, தமிழ் மொழி எனும் இரு மொழியிலும் இலக்கணம் ஒன்றே' என்றனர் இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியர் (7). இவ்வாறு குறித்தவ ரெல்லாம் சைவ சமயத்தார் என்பது ஈண்டுக் கட்டத்தக்கது. இங்ஙனம், சைவ சமயத்தார் எழுத, சைனராகிய இளம்பூரணர் எழுதுவதைக் காண்க:

“மிகைபடக் கூறல் ஆவது அதிகாரப் பொருள் அன்றிப் பிற பொருளும் கூறுதல். அ.தாவது தமிழிலக்கணம் சொல்லுவான் எடுத்துக் கொண்டான் வடமொழி இலக்கணமும் கூறல்”*

மிகைபடக் கூறல் என்றால் அவ்வாறு கூறுதல் குற்றம் (Crime) என்று பொருள். தமிழிலக்கணம் சொல்ல வந்த இடத்து, வட மொழி இலக்கணம் கூறல் குற்றம் என்று கூறும் இளம்பூரணரின் தமிழ் நெஞ்சத்தைக் காண்க.

தமிழ்ப்பள்ளி: தமிழகத்தில் பள்ளி என்ற அமைப்பைத் (Institution) தோற்றுவித்தவர் சைனரே. அப் பள்ளிகளில் சைனர்கள் தங்கி இருந்தனர். அங்கிருந்து கொண்டு, கல்வி பயிற்றுவித்தமையால்தான் கல்வி நிலையங்களையே 'பள்ளி' என்றனர். இளம்பூரணர் காலத்தில் இப் பள்ளிகள் வழி, தமிழ் பயிற்றுவிக்கப் பட்டது போலும். 'தமிழ்ப் பள்ளி' என்று இளம்பூரணர் எடுத்துக் காட்டுவதால் (எழுத்து. 386) இச்செய்தி தெரிகிறது.

இளம்பூரணரின் வட மொழி அறிவு: இளம்பூரணர், தமிழை மட்டுமே அறிந்தவர் என்ற கருத்தில், சிவஞான முனிவர், தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியில் 'தமிழ்நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியர்' என்று பழித்துரைக்கிறார். சேனாவரையர் சமசுக்கிருதம் கற்ற அறிஞர். உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் சமசுக்கிருதம் கற்கவில்லை என்றும் முனிவர் சுட்டிப் பேதப் படுத்துகிறார். இளம்பூரணர், சமசுக்கிருதம் அறியாதார் என்பதற்கு எது ஆதாரம்? சிவஞான முனிவரின் கூற்றே ஆதாரமாகி விட முடியாது. இளம்பூரணருக்குப் பின் - எழுநூறு

*தொல். பொருள், 654.

ஆண்டுகட்குப் பின்தான், கி. பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில்தான் — முனிவர் வாழ்ந்தார். ஆதலின் அவர் கூறுவது அனைத்தும் முழுதும் சரியாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில்லை. தொல்காப்பிய உரையைத் தமிழியல்பைச் சார்ந்து, வடமொழி இலக்கணக் கூறுகளைச் சேனாவரையரைப் போலக் கூட்டி உரைக்காமல் உரை அமைக்கிறார் தமிழியல்பைச் சார்ந்து சொல்வது ஒன்று கொண்டுதான் சிவஞான முனிவர் மேற்கண்டவாறு கூறி இருத்தல் வேண்டும். தமிழிலக்கணத்தைத் தமிழியல்பைக் கொண்டு மட்டுமே விளக்க வேண்டும் என்பது இளம்பூரணரின் கொள்கை. இக்கொள்கை, ‘தமிழிலக்கணம் சொல்லுவான் எடுத்துக் கொண்டான் வடமொழி இலக்கணமும் கூறல், மிகைபடக் கூறல் (Proximity) ஆகும்’ என்று இளம்பூரணர் எழுதுவதால் (பொருள். 654) அறிந்து கொள்ளலாம். ஆதலின், தமிழிலக்கண உரையில், வடமொழி இலக்கணக் கூறுகளை இணைத்து ‘வடநூலை விட்டுத் தனியே தமிழ் நூல் நடவாதது’¹⁰ என்று காட்ட இவர் முனையார். முனையாதது ஒன்று மட்டும் கொண்டே இவரை வடமொழி அறியாதார் தமிழ் ஒன்றுமே அறிந்தார் என்று நாட்டல் சரியன்று. அன்றியும் இளம்பூரணரின் வடமொழி அறிவைக் காட்டும் சான்று ஒன்றேனும் தொல்காப்பிய உரையில் இல்லையா? வடமொழிச் சார்பைக் காட்டும் சான்றுதான் இல்லையே தவிர, வடமொழி அறிவைக் காட்டும் சான்றுகள் தொல்காப்பிய உரையில் கிடைக்கின்றன.

1. பாணினீயார் பற்றிய குறிப்பு: பாணினீயம், வடமொழி இலக்கண நூல். உலகத்திலுள்ள தலைசிறந்த இலக்கண நூல்களில் பாணினீயமும் ஒன்று. ‘விடையுகைத்தவன் பாணினீக்கு இலக்கணம் மேனாள் வடமொழிக்கு உரைத்து’ என்றும் ‘வடமொழியைப் பாணினீக்கு வகுத்தருளி’ என்றும் தமிழிலக்கிய, இலக்கணங்கள் பாணினீயைக் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் இடைக்காலத்தில் பாணினீயம் பயிலப்பட்டது என்பதை தேற்கண்ட இலக்கியச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. இளம்பூரணர் பாணினீயத்தைப் பயின்றவர் என்று கருத இடம்

10. முதற்குத்திர விருத்தி, ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு, 1952. ப. 28
ஈசான தேசிகர் இலக்கணக் கொத்துரை. 7. ப. 11,

இருக்கிறது. பாணினீய ஆசிரியரைப் பாணினீயார் என்று இரண்டு முறை (பொருள். 656) இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார்.

(அ) அஃதாவது இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படு பொருட்கள் வரும் எனப் பாணினீயார் ஓதினார் (பொருள் 656. ப. 585).

(ஆ) வேற்றுமை ஏழ் எனப் பாணினீயார் கூறினமையின் அவர் விளியை முதல் வேற்றுமையில் அடக்கினார் (பொருள். 656. ப. 586).

2. காமதந்திரம்—பாரியாதிகாரம்: மனைவியரின் இயல்புகள் பற்றி வடமொழிக் காமதந்திர நூலில் பாரியாதிகாரம் என்ற பகுதியில் பேசப்பட்டிருக்கிறது போலும். இதனை இளம்பூரணர், 'மனையாளைப் பற்றி வருதலின் காம தந்திரத்துள் பாரியாதிகாரம் எனக் கூறப்பட்டன' என்று குறிப்பிடுகிறார் (பொருள். 151).

3. வடமொழிச் சொல்லுலம் காட்டுதல்: யவனர், பசு என்ற சொற்கள் ஆரியச் சிதைவு என்கிறார் (எழுத்து. 65, 75). சகர முதன் மொழிச் சொற்கள் சில ஆரியச் சிதைவு என்று குறிப்பிடுகிறார் (எழுத்து. 62). 'படிமை என்ற சொல் 'பிரதிமா' என்னும் வட மொழித் திரிபு' என்று எழுதுகிறார் (பொருள். 30). உத்தி என்பது வடமொழிச் சிதைவு என்பர்¹¹ (பொருள். 656). தந்திரம் எனினும் நூல் எனினும் ஒக்கும் என்பர் (பொருள். 656). தந்திரம் என்பது வடசொல். 'ஒருதலை மொழிதலாவது ஏகாக்கரம் என்றும் வட மொழிப் பொருண்மை' என்றும் குறிப்பர். (பொருள். 656, ப. 585). 'வடசொல் என்பது ஆரியச் சொற்போலும் சொல்' என்று புது முறையில் விளக்குவர் (சொல் 391, 395). 'நீர் கண்டக' என்பது, ஆரியச் சொல் ஆதலால், ஆசிரியனால் ஆகா என்று ஒதப்பட்டது என்று குறிப்பிடுவர் (சொல். 446). அருத்தாபத்தி, கடிஞுத்திரத்திற்குப் பொன் (சொல். 74) என்ற வடசொல் வழக்காறுகளை எடுத்துக்காட்டுவர்.

4. வடமொழிச் சுலோகம்: 'மந்திரப் பொருள்வயின் ஆ அருநவும்' என்ற சொல்லதிகார நூற்பாவிற்கு (443) விளக்கம்

11. உத்தியை வடநூலார் பரிபாடை என்பர். சிவஞான முனிவர் புாயிர விருத்தி. ப. 10.

நல்கும் போது சமசுக்கிருதம் கலந்த சுலோகம் ஒன்றை இளம்பூரணர் எடுத்துரைப்பார். அது பின் வருமாறு:

“திரிதிரி சுவாகா கன்று கொண்டு
கறவையும் வந்திக்க சுவாகா

ஆக இவையனைத்தையும் ஒருங்கு வைத்து நோக்கும்போது இளம்பூரணர், வடமொழியை நன்கு அறிந்தவர் என்பது வெள்ளிடை ஆகிறது. தமிழ் ஒன்றுமே அறிந்தார் என்ற பழிப்புரையும் பொய்யாகிறது.

இளம்பூரணரின் உரை வழங்கும் சிறப்புச் செய்திகள்:

1. தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் வரும் ஐந்திரம் என்பதை, ‘இந்திரனால் செய்யப்பட்ட ஐந்திர வியாகரணம்’ என்பர் இளம்பூரணர். சைனேந்திர சூத்திர பாடம் என்பது தேவநந்தி என்பவரால் இயற்றப்பெற்றது. 3000 சூத்திரங்களைக் கொண்டது. இதற்கு இரண்டு உரைகள் எழுதப்பெற்றுள்ளன. அபயநந்தி என்பார் ‘மகாவிருத்தி’ என்ற உரையையும், சுருத கிரீத்தி என்பார், ‘பஞ்ச வஸ்து’ என்ற உரையையும் எழுதினர். இந்த சைனேந்திர சூத்திர பாடலே பிற்காலத்தில் சைனேந்திர வியாகரணம் என்றும், ஐந்திரம் என்றும் பெயர் பெற்றது என்பர்.¹² இது பிற்கால ஐந்திரம். தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் வரும் இந்திரனால் எழுதப்பட்ட ஐந்திரம், முற்காலத்தது, பழமையானது. ஐந்திரம் வியாகரணமே அன்று, ஐந்து குணம் அல்லது பஞ்சாஸ்திகாயம் என்ற ஒரு கருத்தும் உண்டு.¹³

2. தொல்காப்பியர் என்பதை இயற்பெயர் என்று கொள்ளலே மரபு. ஆனால் இளம்பூரணர், பழைய காப்பியக் குடியில் உள்ளோன் என்று விளக்கம் தருகிறார் (பாயிரம், ப. 5)

3. படிமையோன் என்பதைச் சைன இலக்கியத்தில் தவத்தினன் என்று உரை கொள்வது வழக்கம். பற்றற்றார் படிமம் என்பர் சைனர். நீலகேசி உரை (315) தவ வேடத்தைப் ‘படிவம்’ என்று குறிக்கிறது. இளம்பூரணர் படிமையோன் என்ற

12. நாத்துராம் பிரேமி, எந்த ஐந்திரம்?—மஞ்சரி, சூலை, 1972

13. அறவாணன், க.ப. ஐந்திரம், முக்குடை, ஆகஸ்டு, 1974. காஞ்சிபுரம், தி. அனந்தநாத நயினார், திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஜைந சித்தாந்தமும், 1932. ப. 181

பாயிரச் சொல்லிற்குத் 'தவ ஒழுக்கத்தினை உடையவன்' என்றே பொருள் உரைக்கிறார் (பாயிரம் ப. 5). இதனால் தொல்காப்பியர் துறவி என்பதும், சைனத் துறவி என்பதும் இளம்பூரணர் பார்வையில் விளக்கமாகின்றன.

4. தமிழகத்தின் தெற்கு எல்லையில் குமரி ஆறு ஓடிற்று என்றும், அது தீர்த்தம் என்றும், கேடற்றது என்றும் இவர் குறிப்பிடுகிறார் (பாயிரம் ப. 5,6).

5. தொல்காப்பியர் தம் நூலை இருபத்தேழு இயல்களாகப் பிரித்துள்ளார். முன் இயலிற்கும், தொடர்ந்து வரும் இயலிற்கும் இணைப்பையும், இயற் கருத்தையும் விளக்குவது இளம்பூரணர் உரை முறை. இவ்விளக்கம், எழுத்ததிகார இயல்கள் பொருளதிகார இயல்களுக்கே தரப்பெற்றுள்ளது. சொல்லதிகார இயல்கள் இவ்வாறு இளம்பூரணரால் விளக்கப்படவில்லை.

6. ஆய்தம் உயிரியல்பும், மெய் இயல்பும் உடையது. 'குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி' என்றதனால் (எழுத்து. 38) 'ஆய்தத்தை மெய்ப்பாற் படுத்துக்' என்பர் இளம்பூரணர். இந்நூற்பா எழுத்தின் தன்மையைப் புலப்படுத்தவில்லை. ஒரே புள்ளியால் ஒருகாலத்தில் எழுதப்பெற்ற ஆய்த எழுத்தின் வடிவையே குறித்தது என்று கருதவும் இடனுண்டு.

7. இலக்கண அறிஞர் சான்றோர் வழக்கல்லாத இழிவழக்கைக் கொள்வதில்லை என்ற கருத்துப்பட எழுதுவர் (எழுத்து. 64).

8. இலக்கணச் சூத்திரங்கள் சிலவற்றிற்கு இவர் காலத்திலேயே உதாரணங்கள் கிடைக்கவில்லை போலும். அத்தகைய இடங்களில் 'இறவாதன வந்த வழிக் கண்டு கொள்க' என்றும் (எழுத்து. 73). 'உதாரணம் வந்த வழிக் கண்டு கொள்க' என்றும் (பொருளதிகாரம்-கழகப்பதிப்பு 257, 284, 311, 312, 331, 349, 476, 513, 514, 531, 533, 541) இவர் குறிப்பார். பொருளதி காரத்தில் அடிக்கடி இவ்வாறு குறிப்பதால், தொல்காப்பிய இலக்கணத் துறைக்குரிய உதாரணப் பாடல்கள் இளம்பூரணர் காலத்திலேயே வழக்கிறந்தன என்று அறிய முடிகிறது.

9. 'அந்தணர் மறை' எனவரும் தொல்காப்பியக் குறியீட்டை (எழுத்து. 102), பார்ப்பார் வேதம் என்றே குறிப்பார் இளம்

பூரணர். 'பாரீப்பான் கண்ணன்' என்றும் (சொல். 41), பாரீப்பனச்சேரி (சொல். 49) என்றும் காட்டுவர். வாகதேவன் தூது போவதைப் பாரீப்பார் தூது என்பர் (பொருள். 28).

10. பெயர்ச் சொல்லிற்கும் வினைச் சொல்லிற்கும் மட்டுமே புணர்ச்சி விதி கூறப்பெறும் என்பது இவர் கருத்து (எழுத்து. 109). இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் புணர்ச்சி விதி பெறா என்பது இவர் கருத்துப் போலும்.

11. தொல்காப்பியர் கூறிய சாரியைகளுக்கு (எழுத்து. 120). மேலும் சில சாரியைகளை இவர் குறிப்பர். அவ்வாறு இவர் குறிப்பன: தம், நம், நும், எம், கெழு, ஏ, ஐ, ஞான்று. இவற்றையே பின் வந்தோர் இலக்கண நூல்களில் போற்றிக் கொண்டனர் போலும்.

12. குற்றியலுகரம் உயிர் ஈறா, மெய்யீறா என்பது ஒரு வாதம். இவர், குற்றியலுகரம் மெய் ஈறு என்ற கருத்தினர் போலும் (எழுத்து. 139).

13. உடம்படுமெய் எந்த எந்த உயிர் எழுத்துக்களின் இடையே வரும் என்பதை இளம்பூரணரே முதன்முதல் விளக்கினவர் போலும். அவர் எழுதுவதாவது: உரையிற் கோடல் என்பதனால், உடம்படு மெய்யாவன யகரமும் வகரமும் எனக் கொள்க. இகர ஈறும் ஈகார ஈறும் ஐகார ஈறும் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன. அல்லன எல்லாம் வகர மெய் கொள்வன (எழுத்து, 141). இவ்விளக்கமே பின் வந்த நன்னூலார் முதலியோர்க்கு முன்னோடியாக அமைந்தது.

14. கபிலரின் பாடல்களில் பெரிதும் ஈடுபாடு உடையவர் என்பது 'கபிலரது பாட்டு' (சொல். 76) என்பதனால் தெரிய வருகிறது. பிறிதோர் இடத்தில் கபிலபரணர் என்று காட்டுவர் (எழுத்து 154, 415). கபிலரால் எழுதப்பட்டவற்றைக் 'கபிலம்' என்பர். (சொல் 110).

15. தொல்காப்பியரை 'ஆசிரியன்' என்றே நூலில் குறிப்பர் (எழுத்து. 178). தொல்காப்பியன் என்ற பெயரடியிலேயே தொல் காப்பியம் எனப் பெயர் வந்தது என்பர் (சொல், 110).

16. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலங்களையும் காட்டுவர். பொதுங்கர் நாடு, தென்பாண்டி நாடு, ஒளி நாடு, குட்ட நாடு, பன்றி நாடு, கற்கா நாடு, சீத நாடு, பூழி நாடு, மலை நாடு, அருவா நாடு, அருவா வடதலை நாடு, குடநாடு என்பன அவர் காட்டுவன (சொல். 394). இந்நாடுகளன்றி சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளையும் குறிப்பிடுவர். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர் (சொல். 33, 250), புலி வில் கெண்டை (சொல். 411) என்று காட்டுவர். சேரமான், மலையமான் என்று சேர வேந்தர் பெயர்களையும் (சொல். 129, 163), சோழன் (சொல். 127), சோழியன் (சொல். 163, 454) என்று சோழர் பெயர்களையும், வையைக்கு இறைவன் (சொல். 453) என்று பாண்டியன் பெயரையும் குறிப்பர். இவையன்றி அவர்தம் தலைநகரங்களான, கருவூர் (சொல். 13, 75, 106), மருவூர் (சொல். 75), கொற்கை (சொல். 232) உறையூர் (சொல். 15, 106) ஆகியவற்றையும் காட்டுவர். இவையன்றியும் சேந்தன் (சொல் 39, 453), இளம்பெருங் கூத்தன் (சொல். 18, 26) அம்பர் கிழான், பேரூர் கிழான் (சொல். 162) அருவாளன் (சொல், 162) என்ற பெயர்களையும், பூழி நாட்டாரையும் (சொல் 392, 394) பறம்பின் பாரியையும் (எழுத்து. 415, 418) எடுத்துக் காட்டுவர். கண்ணகியைக் கடவுள் மங்கலம் செய்யச் சேர செங்குட்டுவனார் பிரிந்தார் என்பர் (பொருள் 30).

17. இயல்களை ஒத்து என்று குறிப்பிட்டுரைத்தல் இவர் வழக்கம். இடைச்சொல் லோத்து, (434, 445), வேற்றுமை ஒத்து (448) என்பர். பொருளதிகாரம் ஒத்து ஒன்பதாயின (பொருள். ப. 4) என்று குறிப்பர். ஒவ்வோர் இயல் தொடக்கத்திலும், பொருளதிகார இயல்களை விளக்கும்போது, ஒத்து என்றே சுட்டுவர் (பொருள். ப. 4, 72, 325, 395, 419, 553).

18. பாசிலை என்பதைப் பசுமை+இலை என்று பிரித்து 'ஈறு போதல்' என்ற விதிப்படி விளக்குவது இப்போதைய மரபு. இளம் பூரணர், பச்+இலை என்று பிரித்து 'பச்' என்பது நீட்டும் வழி நீட்டல் என்ற செய்யுள் விகாரத்தின்படி 'பாச்' (+இலை) என்று நீண்டு புணர்ந்தது என்பர் (சொல். 397).

19. பண்புத்தொகையில் மறைந்திருக்கும் தொகைமொழி எது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. 'மை' என்ற பண்புச் சொல் விசுதி மறைந்தது என்பர் சிலர். 'ஆகிய' என்ற சொல்

மறைந்தது என்பர் சிலர். இளம்பூரணரோ 'அது' என்ற சொல் மறைந்தது என்ற கருத்துப்பட எழுதுகிறார் (சொல். 410).

20. தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் சில, தன் காலத்திலேயே காணாமற் போயின என்று இளம்பூரணர் சுட்டுகிறார். 'தலைமகள் கூற்று உணர்த்திய சூத்திரம் காலப் பழமையால் பெயர்த் தெழுதுவார் விழ எழுதினார் போலும்' என்றிவர் எழுதுதல் காண்க. (பொருள், 45).

21. பன்னிரு படலம்: இவர் காலத்தில் இந்நூல் புகழ் பெற்று வழங்கியது போலும். இந்நூலின் முதற்படலமான வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியர் எழுதினார் என்ற வரலாறும் இவர் காலத்தில் வழங்கியது. இவ்வரலாறு பொய்யானது என்றிவர் மெய்ப்பிக்கிறார் (புறத்திணை இயல் முகவுரை). பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினா ரென்றால் பொருந்தாது, என்பர் (பொருள். 60). பன்னிரு படலத்துள் கரந்தைக்கண் புண்ணொடு வருதல் முதலாக வேறுபடச் சில துறை கூறினார். ஆதலின் புண்படுதல் மாற்றார் செய்த மறத்துறையாகலின், அஃது இவர்க்கு (தொல்காப்பியர்க்கு) மாறாகக் கூறலும் மயங்கக் கூறலுமாம் என்பர் (பொருள். 63). சூத்திரத்தால் பிண்டமாயிற்று இறையனார் களவியல்; ஒத்தினால் பிண்டமாயிற்று பன்னிருபடலம்; அதிகாரத்தால் பிண்டமாயிற்று தொல்காப்பியம். இவை முறையே சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூல் எனப்படும் என்றெழுதுவர்¹⁴ (பொருள். 474). இதனால் பன்னிருபடலம் இறையனார் களவியலினும் பெரியது என்பதும், தொல்காப்பியத்தினும் சிறியது என்பதும், ஒத்து என்ற உட்பிரிவினது என்பதும் புலப்படுகின்றன.

22. இளம்பூரணர், பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். ஆகவே, சோழர் காலத்தில் பரவிக் கிடந்த வருணாகிரம முறையை நன்கு அறிந்திருந்தார். தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் நிலவி இருந்த சாதிப் பாகுபாடுகளைத் தமக்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்வாழ்ந்த தொல்காப்பியரால் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியத்தில் ஏற்றி எழுதி விட்டாரே என்று கருத இடமிருக்கிறது. அந்தணர், தம்மினும் தாழ்ந்த

14. சிவஞானமுனிவர், தம் பாயிர விருத்தியில் இக்கருத்தை அப்படியே எடுத்து மொழிவர். ப. 10.

சாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணை மணந்து அல்லது புணர்ந்து பெறும் மக்களை அநுலோமர் என்று குறித்தனர். அநுலோமர் பற்றிக் தொல்காப்பிய மூலத்தில் குறிப்பு எதுவும் இல்லை. ஆனால் இளம்பூரணர் தம் பொருளதிகார உரையில் (90) அநுலோமர் என்பாரைக் குறித்து விளக்கம் எழுதுகிறார். அவர் எழுதும் விளக்கமாவது:

அந்தணர் அரசர் வணிகர் வினைஞர் என்னும் நால்வரோடும் அநுலோமர் அறுவரையும் கூட்டப் பதினமராவர். இவரை நால்வகை நிலத்தோடு உறழ் நாற்பதின்மராவர். இவரையும் அவ்வந் நிலத்திற்குரிய ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பரதவர் என்னும் தொடக்கத்தாரோடு கூட்டப் பலராவர். அவரையும் உயிர்ப்பன்மையின் நோக்க வரம்பில ராவர்.

பிறிதோர் இடத்தில் 'பாரிப்பார் அரசர் இடையர் குறவர் என்றின்னோர் மாட்டு ஒருவரை ஒருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்கும் இயல்பு' சாதி என்பர் (பொருள். 256).

23. நூற்பாக்களுக்கு உரை எழுதி விளக்கம் தரும் இவர், சில சூத்திரங்களுக்கு உரை எழுதுவதில்லை. அவ்வாறு எழுதாத இடங்களில் 'சூத்திரத்தால் பொருள் விளங்கும்' என்பர் (பொருள். 168, 190, 511, 512, 514, 544, 585).

24. மாத்திரை, சார்பெழுத்துகளின் விரி இருநூற்றுப் பதினாறு என இவர் குறிப்பனவே. (பொருள். 311) பின்வந்த நன்னூலார் முதலானோரால் இலக்கணமாக்கப் பெற்றன போலும்.

இளம்பூரணர் தரும் நுண்ணிய விளக்கங்கள்: சில சொற்களுக்கும், கலைச் சொற்களுக்கும், இலக்கணக் கூறுகளுக்கும் இவர் தரும் விளக்கங்கள் சுவையானவை, பொருட் செறிவு உடையவை. சில சொற்களாலேயே அரிய சிக்கலான செய்திகள் விளக்கம் பெற்று விடுகின்றன. அவ்வாறு விளக்கம் பெறும் சில இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

தொகை என்பதை இளம்பூரணம் விளக்கும் நயம் தலையாய ஒன்று. தொகையுள் தொகையும், தொகையுள் வகையும், தொகையுள் விரியும், வகையுள் தொகையும், வகையுள் வகையும், வகையுள் விரியும், விரியுள் தொகையும், விரியுள் வகையும்,

விரியுள் விரியும் எனத் தொகை ஒன்பது வகைப்படும் என்பர் (எழுத்து. 1).

குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை என்பன செடி கொடி அடிப்படையில் பெயர் பெற்றன என்பர் (பொருள். 5). அவை ஒவ்வொன்றும் சிறு பொழுது, பெரும் பொழுது பெறும் காரணத்தை நுட்பமாகக் கண்டுரைப்பர் (பொருள். 12). அகத்திணைகள் புறத் திணைகளோடு உள்ள பொருத்தத்தையும் அவ்வாறே எடுத்துக்காட்டுவர் (புறத்திணை இயல்). புறத்திணை ஏழினையும் மறத்துறை ஏழ் என்பர் (பொருள். 88).

களவுக் காதல் அறமாகுமா? இவ்வினாவிற்கு அவர் தரும் விடை: ஒத்தார்க்கும், மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர் தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து, பின்னும் அறநிலை வழுவாமல் நின்றலால் இஃது அறம் எனப்படும் (களவியல் முகப்புரை).

காதல் வேட்கையைப் 'பெய்நீர் போலும்' என்பர் தொல் காப்பியர் (பொருள் 116) இவர் அதனை விளக்கும்போது 'புதுக் கலத்தின் பெய்த நீர்போலப் புறம் பொசிந்து காட்டும் உணர்வினையும் உடைத்து அவ்வேட்கை' என்பர்.

'பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்' எனவரும் நூற்பாவிற்கு (பொருள். 143) விளக்கம் தரும்போது, பொய்யாவது செய்ததனை மறைத்தல், வழுவாவது செய்ததன் கண் முடிய நில்லாது தப்பி ஒழுகுதல் என்பர்.

புலவி, ஊடல் என்ற இரண்டையும் வேறுபடுத்துவர். புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனின் மிக்கது என்பது அவர்தம் விளக்கம் (பொருள். 154).

கற்பு—மகளிர்க்கு மாந்தர் மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி என விளக்குவர் (பொருள். 243).

ஏர்—'தளிரின் கண் தோன்றுவதோர் பொலிவுபோல எல்லா உறுப்பினும் ஒப்பக் கிடந்து 'கண்டோர்க்கின்பத்தைத் தருவதோர் நிற வேறுபாடு' என்பர் (பொருள். 243).

எழில்—அழகு. அது மிக்கும், குறைந்தும், நீடியும் குறுகியும், தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும், மெலிதாகியும் வலிதாகியும் உள்ள

உறுப்புகள் அவ்வளவில் குறையாமல் அமைந்த வழி வருவதோர் அழகு என்று எழுதுவர் (பொருள். 243).

சாயல்—மென்மை. அது நாயும், பன்றியும் போலாது மயிலும் குயிலும் போல்வதோர் தன்மை (பொருள். 243).

பண்ணைத் தோற்றுவித்தலால் பண்ணத்தி (பொருள். 482).

பண்ணை உடையது பண்ணை என்பர். (பொருள். 245) அன்பு—பயின்றாரி மாட்டுச் செல்லுங் காதல் (பொருள். 256). ஆராய்ச்சி — ஒரு பொருளைக் குறித்து அதன் இயல்பு எத்தன்மைத்தென ஆராய்தல். ஆராய்தல் எனினும், தெரிதல் எனினும், தேரிதல் எனினும், நாடல் எனினும் ஒக்கும் (பொருள். 257). நடை என்றது பாக்களின் இயலும் திறம் (பொருள். 413). புல்—புறவயிர்ப்புடையன, மரம்—அக வயிர்ப்பு உடையன (பொருள். 572). இவை போன்ற இன்னும் பல விளக்கங்கள் நூல் முழுதும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

சுவையான சில தகவல்கள்: ஆற்றில் ஏதேனும் எருமை செத்து விடுமானால், அதனை ஊரிக் குயவர் கரையில் இழுத்துப் போட வேண்டுமாம். 'ஆற்றுள் செத்த எருமை ஊரிக் குயவர்க்கு இழுத்தல் கடன்' என்பர் (பொருள். 443). மக்கட்குப் பகை பாம்பு என்பர் (சொல். 74). பாம்புக் கடித்தலைக் காட்டிலும் தேள் கொட்டுதல் துன்பம் என்பர் (எழுத்து. 132). வைத்தியம் செய்பவர் மருத்துவர் என்று பட்டத்துடன் அழைக்கப்பட்டனர் என்பதை 'மருத்துவ மாணிக்கம்' என்ற எடுத்துக்காட்டால் தெரியப்படுத்துவர் (எழுத்து. 154). காக்கைக்கு உணவிடுவதை காக்கையது பலி என்பர் (எழுத்து. 203). மகன் தாய் சண்டை இடுவதை 'மகன் தாய்க் கலாம்' என்பர் (எழுத்து. 360). பெண்டிரி கொப்பூழ் தெரிய ஆடை அணிந்திருந்தனர் என்பதைக் 'கொப்பூழ் நல்லள்' என்பதன் மூலம் காட்டுவர் (சொல். 62). சாத்தனார் என்ற புலவர் சீழ்த்தலையினராய் இருந்தார் என்ற கருத்துப்படக் காட்டுவர் (சொல். 171). சாத்தா உறையூர்க்குச் செல்லாயோ என்று ஒருவன் சாத்தனைக் கேட்கிறான். அதற்குச் சாத்தன், உறையூருக்குப் போனால், கடன் கொடுத்தவன் வளைத்துக் கொள்வான் என்ற கருத்துப்பட, கடம் உடையார் வளைப்பர், பகைவர் எறிவர்' — என்ற காட்டினைக் காட்டுவர். இக்காட்டு அக்காலச் சமூகச் சூழலை எதிரொலி செய்கிறது

(சொல். 15). 'கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்' (சொல். 74), 'பசித்தேன்; பழஞ்சோறு தா' என நின்றாள் (சொல். 435) என்பன போன்ற எடுத்துக் காட்டுகள், இளம்பூரணர் கால ஏழை மக்களின் அவல நிலையைக் காட்டுகின்றன. 'அச்சுப் போலே பூப்பூக்கும்; அமலே போலக் காய் காய்க்கும்' என விடுகதை ஒன்றைக் காட்டுவர் (பொருள். 478).

தனிச்சொற்களை விளக்குதல்: குத்திரத்திற்குத் தான் உதாரணமாய் எடுத்துக்காட்டும், சொற்களுக்குப் பொருள் உணர்தல் அருமை என்றால், அச்சொற்களுக்குப் பொருள் எழுதுதல் இவர் நெறி. அழன்—பிணம் (எழுத்து. 194, 355); கஃறு என்றது உருவம்; கஃறு என்றது இசை (எ. 40); குயின்—மேகம் (எ. 336); பாட்டி--பாடினி (பொருள். 191); மூங்கா—கிரி (பொ. 550); நல்வி.—புள்ளிமான் (பொ. 556); கராகம்—கரடி (பொ. 561).

பொருள் உரைப்பதில் முன்னோடி: எழுத்ததிகார நூற் பாக்கள் பலவற்றிற்கும் இளம்பூரணர் உரையே முன்னோடி. தொல்காப்பியர் இகர இறு பெயர் என்றும், ணகர இறு பெயர் என்றும், திங்கட் பெயர் என்றும், நாட் பெயர் என்றும் வறிதே காட்டிச் செல்வர். அவை எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்று கண்டு காட்டியவர் இளம்பூரணரே. 'சுட்டுமுதல் ஆகிய இகர இறுதி' என்பதற்கு (எழுத்து. 160) அதோளி, இதோளி, உதோளி என்று உரையாசிரியரே முதன் முதல் உரை எழுதினர். இகர இறு பெயர் (எ. 155) என்ற அளவில், காவிதிப்பூ, எட்டிப்பூ, நம்பிப்பூ என்று கண்டு காட்டினர். இவை போல இன்னும் பல.

உத்தி முதலானவற்றை ஆளுதல்: உத்தி, அழகு, குற்றம், குத்திரநிலை ஆகியன, நூற்பாவிற்கு விளக்கம் தருவதில் உரையாசிரியர்க்குப் பெரிதும் துணை நிற்பன. இவற்றைச் சில உரையாசிரியர் நூல் முழுதும் பரவலாகக் கையாளுவர். இளம்பூரணரும் ஆங்காங்கே இவற்றைக் கையாளுகிறார். உரையிற் கோடல் - 13, 141, 211, 278, 324; தன்னினம் முடித்தல், 24, 111, 158; தந்து புணர்ந்து உரைத்தல், 36; இரட்டுற மொழிதல், 68; ஒன்றின முடித்தல், 77, 139, 141, 211, 213, 326, 357; வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல், பொ. 21, 508; மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல், பொ. 90; ஒப்பக் கூறல்

பொ. 180; ஏற்புழிக் கோடல் 594; மிகைப்படக் கூறல், 179, 656; சிங்க நோக்கு, 368.

இளம்பூரணர் ஆளும் உவமைகள்: நூலுக்குப் பாயிரம் இன்றியமையாதது என்று காட்டப் பலரும் பல உவமைகளைக் காட்டினர். இவரும் அவற்றைக் காட்டினர். அவற்றினும் மேலாக, அழகான வலிவான உவமை ஒன்றைக் கூடுதலாகக் காட்டுவர். கற்று வல்ல கணவனுக்குக் கற்புடைய மனைவியைப் போல, பாயிரம் இன்றியமையாச் சிறப்பினது என்பர் (பாயிரம், ப. 1).

உயிர்மெய்கள், இரண்டு வேறு வேறு எழுத்துகளின் கூட்டு அக்கூட்டு எதனைப் போன்றது? கண்ணுக்குத் தெரியும் விரலும் விரலும் சேர்ந்து நின்ற கூட்டுப் போன்றது அல்லவாம். கண்ணுக்குத் தெரியாமல், பாலும் நீரும் போல உடன் கலந்து காணப்படுகிறதாம் (எழுத்து 18).

குறுகிய இகரம் குற்றியலிகரம்; குறுகிய உகரம் குற்றியலிகரம். இவை உயிர் எழுத்துகளான இகரம், உகரம் என்ற இரண்டிலிருந்து வேறுபட்டனவா? வேறுபட்டனவே. அளவால் வேறுபட்டன. ஆனால் தன்மையால் வேறுபட்டன அல்ல. இதனை அழகான உவமை மூலம் விளக்குகிறார். 'சந்தனக்கோல் குறுகினவிடத்துப் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல இகர உகரங்கள் குறுகின விடத்தும் அவை உயிர் ஆகற்பாலன' என்கிறார் (எ. 2).

கலிப்பாவிற்சூரியது துள்ளல் ஓசை. இது எது போன்றது? கன்று துள்ளிற்று என்றாற் போலக் கொள்க என்கிறார் (பொருள். 388).

கலத்தல் - முத்தும் பவளமும் நீலமும் மாணிக்கமும் விரவினால் போறல் மயக்கம் - பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி ஒன்றாதல் போறல் (பொருள். 635).

இலக்கிய மேற்கோள்: தொல்காப்பியம் முழுதிற்கும் உரை எழுதுதல் என்பது; தமிழிலக்கியம் அனைத்திற்கும் இலக்கணம் அமைப்பதற்குச் சமம். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, கீழ்க் கணக்கு முதலாயவற்றின் தெளிவான புலமை இல்லாமல், தொல்காப்பியத்தை அணுக முடியாது. எக்காலத்தும் முடியாது. அதுவும் அக்காலத்து முடியவே முடியாது. ஏட்டுச் சுவடிகளில்,

கை வலிக்க தோள் நோக எழுதி, கண் நோக உற்றுப் பயிலுவது என்பது அசுர சாதனை. இப்போதுள்ள அச்சுப் புத்தகங்கள், சொல்லடைவுகள், பொருள் அடைவுகள், உரைகள், மின்னொளி, ஊற்றெழுதி, மெல்லிய தாள், மேசை இத்தனை வசதிகளை எல்லாம் மறந்துவிட்டு, இவை எல்லாம் இல்லாத காலத்தில் 1595 தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுக்கு, இலக்கிய எடுத்துக்காட்டுகளுடன் உரை எழுதி இருக்கிறார் இளம்பூரணர் என்றால் அதனை அசுர சாதனை என்றுதானே கூறவேண்டும். பொருள்திகாரத்தில் மட்டும் ஏறத்தாழ ஆயிரத்து இருநூறு பாடல்கள் இளம்பூரணரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

அகத்தியம் (எ. 6, 426, 435), ஆசிரியமாலை (எ. 75), ஐந்திரம் (பாயிரம். ப. 5), இராம சரிதம் (பொ. 538) காமதந்திரம் (பொ. 151), கூத்தர் ஆற்றுப்படை (பொ. 539), கவி முதலாகிய சான்றோர் செய்யுள் (பொ. 15, 457), சான்றோர் செய்யுள் கோவை (பொ. 5, 612), செயிற்றியம் (பொ. 245, 248, 249, 255), சிலப்பதிகாரம் (பொ. 30, 63, 475), பரிபாடல் (பொ. 426), பரிமாணம் (சொ. 61, 391), பாண்டவ சரிதம் (பொ. 538), பன்னிரு படலம் (பொருள். பக்கம் 73, 75, 87, 114) திருவள்ளுவப் பயன் (பொ. 151) ஆகிய நூல்களின் பெயர்களைத் தாமே உரையில் எடுத்தாளுகிறார்.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகை நூல்கள், பத்துப் பாட்டுள் சிறுபாணாற்றுப்படை தவிர பிற ஒன்பது, காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, சூளாமணி, மணிமேகலை, கீழ்க்கணக்கில், குறள், நாலடி, பழமொழி, திரிகடுகம் களவழி நாற்பது, கார் நாற்பது, ஐந்திணை நூல்கள் ஐந்தும், பாண்டிக் கோவை, முத்தொள்ளாயிரம், சிற்றெட்டகம், குணநாற்பது, மாரிக்கண்டேயனார் காஞ்சி, விளக்கத்தனார் பாடல் ஆகியனவற்றிலிருந்து நூற்பெயர்கள் குறிக்கப்படாமல் இவரால் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

பரிபாடலின் முதற்பா 'ஆயிரம் விரித்த அணங்குடை' என்பது இளம்பூரணர் உரையாலேயே முதன் முதல் அறியப்பட்டது. பன்னிரு படலம், செயிற்றியம் ஆகிய நூல்கள் பற்றி இவராலேயே பல செய்திகள் கிடைத்தன.

அகத்துறைப் பாக்களை எடுத்துக் காட்டும் போது சிலவற்றிற்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதுவது இவர் முறை. குறுந்தொகை பாக்கள் சில அவ்வாறு இவரால் விளக்கம் பெறுகின்றன. (பொருள். 141, 228, 226, 301).

அங்கங்கே எடுத்துக்காட்டு நல்கும்போது, இவர்தம் இலக்கிய நுகர்ச்சியும், தேர்ச்சியும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன. தலைவி கை தொட்டது அமிழ்தம் எனத் தலைவனுக்கு இனிக்கிறது. 'நீ கை தொட்டது வானோர் அமிழ்தம் புரையும்' என்கிறான் காதலன் (பொ. 144). வேப்பங்காயைக் காதலி கை படத் தொட்டுக் கொடுத்தால்கூட, காதலன் அதனை இனிப்புக் கட்டி என்று சுவைத்துச் சாப்பிடுகிறான் என்ற கருத்துள்ள குறுந்தொகைப் பாவரியைக் (196) காட்டுகிறார். களவியல், சுற்பியல் முழுதிலும் தேர்ந்தெடுத்த (Best poems among the best) அகப்பாக்களை அவர் தருகிறார்.

“பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்
நீத் தகன்று உறையார்”

எனவரும் நூற்பாவிற்கு (பொ. 185) உரை எழுதுகிறார். 'பன்னிரண்டு நாளும் தலைவியை நீங்குதல் அறமன்று என்றவாறு. இதனாற் பயன் என்னை எனின் அது கருத்தோன்றுங் காலம் என்க' என்று குறிப்பிடுகிறார். இலக்கணத்தை எத்துணைச் சமூக இயல் அறிவோடு அணுகி விளக்குகிறார் என்பதற்கு இது ஒரு சான்று. இதுபோல இன்னும் பல.

இளம்பூரணர் மூன்று அதிகாரத்திற்கும் உரை எழுதியமை: இளம்பூரணர், எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று அதிகாரத்திற்கும் உரை எழுதியவர். இக்குறிப்பு அவர் உரையின் உள்ளேயே இடம் பெற்றுள்ளது. செய்யுளியலில் அசை பற்றிய எழுத்துகளை விளக்க வேண்டி வருகிறது. அத்தகு இடங்களில் எல்லாம், 'எழுத்ததிகாரத்துள் காண்க' என்று எழுதுவர் (பொ. 311).

'உயர்ந்தோர் கிளவி' என்ற நூற்பா (பொ. 213) விளக்கத்தில் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

'மேல் அதிகாரத்தில் கூறிய சொல்லும், இவ்வதிகாரத்தில் கூறுதற் கியன்ற பொருளும் வழக்கொடு புணர்ந்தனவே

செய்யுட்கண் வருவன; புணராதன செய்யுட்கண் வரப்பெறா என்றவாறாம்'

இக்குறிப்புகள், அவர் எழுத்து, சொல், பொருள் அதிகாரம் மூன்றனுக்கும் உரை எழுதினார் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

இளம்பூரணருக்கு முன்பே தொல்காப்பியத்திற்கு உரை: இளம்பூரணர், தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதல் உரை எழுதியவராகக் கருதப்பெறுகிறார். ஆனால், இவர் காலத்திலேயே சில உரைகள் வழங்கின என்பது, இளம்பூரணர் உரையாலே தெளிவாகின்றது. ஒருசார் ஆசிரியர் (சொல். 57, 455, 456 பொ. 449, 535), ஒருதிறத்தர் (எ. 57 சொ. 455), இருதிறத்தர் (சொ. 122, 421), என்பாரும் உளர் (சொ. 130), உரைப்பாரும் உளர் (சொ. 443), இதுவும் ஒரு கருத்து (சொ. 447), காட்டுவாரும் உளர் (பொ. 456), உரையன்று என்பார் உரைக்குமாறு (பொ. 2), பிறநூல் (எ. 8), பிறநூல் ஆசிரியர் உரைப்பர் (சொ. 448). இவ்வரைகள் எல்லாம் இளம்பூரணர் காலத்தில் வாய்மொழி உரைகளாக இருந்தன போலும்.

அவிநய உரை

(இராச பவித்திரப் பல்லவ தரையன்)

உரையை நூலாசிரியனைத் தவிர்த்துப் பிறர் எழுதுவதே மரபு. இம்மரபு இடைக் காலத்தில் மாறியது. தான் எழுதும் இலக்கண நூலுக்குத் தானே உரை எழுதும் புதுமை உருவாகிறது. இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தெளிவாக்குகிறது. அதனாசிரியர், ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் இலக்கணங்களைச் சூத்திரங்களில் அமைத்தார். அவற்றைத் தொடர்ந்து துறை விளக்கம் பெறும் இடங்களில், கொளுக்களையும் அவரே எழுதினார். தொடர்ந்து ஒவ்வொரு கொளுவிற்கும் உரிய அழகான உதாரண வெண்பாக்களையும் அவரே எழுதியுள்ளார். கொளு என்பது உரையில் இடம் பெறும் நுதலிய பொருளைப் போன்றது. உதாரணம் வழங்குவது உரையின் தலைமைக்கூறு ஆகும். உதாரணம் கூறிய அளவிலேயே சில நூற்பாக்கள் சில நூல்களில் விடப்பட்டிருப்பது இதனை வலியுறுத்தும்.

மூல விளக்கத்திற்கு உரையைவிட எடுத்துக்காட்டுகளே இன்றியமையாதவை என்று கருதும் மரபும் உரையாசிரியர் களிதையே உண்டெனலாம். உரையாசிரியர்களில் சிலர், இலக்கண நூற்பாக்கள் சிலவற்றிற்கு உரை எழுதாமல் எடுத்துக்காட்டுகளை மட்டும் எழுதிச் செல்லும் வழக்கம் இக்கருத்தையே உணர்த்து

கிறது. இவ்வழக்கத்திற்கு ஏற்ற சான்றுகளைத் தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரப் பழைய உரையிலும், இலக்கணக் கொத்தின் உரையிலும் காணலாம். பெயர் தெரியாத அப்பழைய உரை ஆசிரியர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் 6, 7, 8, 9 என்னும் கிளவியாக்க நூற்பாக்களுக்கு உரை எழுதவில்லை; எடுத்துக் காட்டுகள் மட்டுமே தந்துளார். சுவாமிநாத தேசிகரோ தம்முடைய ணலின்பகுதியாக நூற்பாக்களுக்கு உரை வரையாமல் எடுத்துக்காட்டுகளை மட்டுமே கொடுத்துள்ளார். பிற பழைய ஆசிரியர்களிடத்தும் இவ்வழக்கம் ஆங்காங்கே அருகிக் காணப் படுகிறது. நூற்பாக்களின் பொருள் தெளிவுக்கேற்ற உரை விளக்கமாக உதாரண விளக்கமே அமையும் என்பது இவ்வரை ஆசிரியர்களின் கருத்தாகலாம்.⁴³

நூலாசிரியரே உரையமைக்கும் இப்பாங்கிற்குப் பிறிதொரு காரணமும் உண்டு. தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டு, அதற்குப் பல காலத்திற்குப் பின்பே புது இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. தோன்றியன பெரும்பாலும், தமக்கு முன்பிருந்த இலக்கணக் கோட்பாடுகளைத் தெளிவு குன்றாமல் தொகுப்பதிலும், சுருக்குவதிலும் பெருங்கவனம் செலுத்தின. 'தொகை வகை விரியின்' நன்னூல் அமைந்தது என்பது நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரக் கருத்து. 'இகப்பரும் சான்றோர் இலக்கியம் நோக்கித் தொகுத்து' என்பது அகப்பொருள் பாயிரம். இவற்றால் இடைக் கால இலக்கண நோக்குகளுள் 'தொகுப்பு என்பது தலையாய ஒன்று என்பது தெளிவாகிறது. இத்தொகுப்பு முயற்சி, விரிவில் இடம் பெற்றிருந்த விளக்கத்தை ஓரளவு குறைக்கவே செய்யும். தொல்காப்பிய நூலில் இடம் பெற்றுள்ள விளக்கம், சுருக்க நோக்கால் நன்னூலில் சில இடங்களில் இல்லாமற் போயினமையை அந்நூற் காட்டும். புணர்ச்சி விதிகளை உயிர் ஈறு; மெய்யீறு அடிப்படையில் முற்றும் அடக்க முயல்கிறார் பவணந்தி. இதனால், புணர்ச்சி விதிபெறும் சொற்களை, கிளைப் பெயர், திசைப்பெயர், முறைப்பெயர், உணவுப்பெயர், தொழிற் பெயர், எண்ணுப்பெயர், நிறைப்பெயர், அளவுப்பெயர், நாள்பெயர், திங்கள்பெயர், காலப்பெயர், பூதப்பெயர், விலங்குப்பெயர், புள்பெயர், மரப் பெயர், செடிப்பெயர், பூப்பெயர் எனத் தொல்காப்பியம் வகுத்துக் காட்டும் வரலாற்று மரபுகள் சுருக்கத்தின் காரணமாக இடம்

பெறாமல் போகின்றன. இதுபோன்று இன்னும் சில தொல்காப்பிய விளக்கங்களும் நன்னூலில் இடம்பெறாது போயின. இவற்றைத் தவிர்க்க இடைக்கால நூலாசிரியர் விரும்பி இருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்களில் காட்டப்பட்ட இலக்கண வரையறைகளுக்குத் தம் காலத்திலேயே எடுத்துக்காட்டு இல்லாமற்போயினமையை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். பழைய உரையாசிரியர் பலர், நூற்பாக்களுக்கு உதாரணம் இல்லாமல், 'உதாரணம் வந்துழிக் கண்டு கொள்க' என்று எழுத நேருவதை அவர்கள் அறிவார்கள். இந்நிலை தம் இலக்கண நூலுக்கு நேராது தவிர்த்தல் வேண்டும் என்று அக்கால இலக்கண மூல ஆசிரியர்கள் விரும்பி இருத்தல் வேண்டும். இலக்கணம் இயல்பாகவே செறிவுடையது. இதனால் மிகுந்த விளக்கங்களை அது தன்னுள்ளடக்கி இருந்தது. இதனால் காலப் போக்கில், நூற்பாச் செறிவைக் கட்டவிழ்ப்பதில் உரையாசிரியர்களிடே கரும் கருத்து வேறுபாடு நேர்ந்தே தீரும். தொல்காப்பிய உரைகள் இதனைத் தெளிவாக்குகின்றன. இதனால், நூலாசிரியர் நினைத்துப் படைக்கும் கருத்துப் பிற்காலத்தில் பிறழ்பட உணரப்படக் கூடும் என்ற அச்சம் மூல நூலாசிரியர்களிடம் இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஆக, கருக்கத்தின் காரணமாக விடைபெறும் விளக்கத்தைக் காட்டவும், தம் நூல் தமக்குப் பிற்காலத்தில் உதாரணம் காட்டப்படாமல் பயிற்றப்படுவதைத் தவிர்க்கவும், பிற்காலத்தில் பிற உரையாசிரியரால் பிறழ்பட உணரப்படுவதைத் தடுக்கவும், இலக்கணம் படைத்தவர்களே, கொளு எழுதுவதும், எடுத்துக்காட்டு நல்குவதும், உரை வரைவதும் செய்வாராயினர்.* இவ்வடிப்படையில், அவிநயனாரே தாமே எடுத்துக்காட்டு வழங்கி, ஒரு வகையில் உரை எழுதும் பழக்கத்தை முதன்முதல் தோற்றுவித்தவர் ஆவார். இச் செய்தி 'இஃது அவிநயனார் காட்டிய பாட்டு' என்று யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரரும், யாப்பருங்கலக்காரிகை உரைகாரரும் எடுத்துக் காட்டுவதால் தெளிவாகிறது. கலிவிருத்தம் அல்லது தரவு கொச்சகத்திற்காக, அவிநயனார் காட்டிய பாட்டுப் பின்வருமாறு:

* இலக்கணக் கொத்து நூற்பா 6.

கோழியும் கூவின: குக்கில் அழைத்தன;
தாழியுள் நீலத் தடங்கணீர்! போதுமினோ;
ஆழிகும் வையத் தறிவன் அடியேத்திக்
கூழை நனையக் குடைந்தும் குளிர் புனல்
ஊழியும் மன்னுவாம் என்றேலோர் எம்பாவாய்!

யா. வி. 93, யா. கா. 43. மேற்.

இத் திருப்பாவைப் பாட்டை அவிநயனார் எடுத்துக் காட்டுவது, அவிநயனார், தாம் எழுதிய யாப்பு நூலுக்குத் தாமே உரை எழுதினார் அல்லது உதாரணம் நல்கினார் என்பதை உறுதி செய்கிறது.

பொருள்கோள்: தொல்காப்பியம், நான்கு பொருள்கோள் வகைகளைக் காட்டுகிறது. (சொ. 404) நேமிநாதம் ஒன்பது (சொ. 67) என்று குறிப்பிடுகிறது. நன்னூலும் (411) இலக்கண விளக்கமும் (361) எட்டு என்று உரைக்கின்றன. இறையனார் களவியல் உரைகாரர் ஐந்து என்கிறார். அவிநயனார் இருபது என்று குறிப்பிடுகிறார். அதனுடன், அவ்விருபது வகைப் பொருள் கோளிற்கும், எடுத்துக்காட்டும் நல்கி இருக்கிறார் என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியால் துலக்கமாகிறது.

‘நிரல்நிறை, சுண்ணம், அடிமறிமொழிமாற்று, அடிமொழி மாற்று என்னும் இந்நான்கினோடும், பூட்டுவில், புனல்யாறு, தாப்பிசை, அளையறி பாப்பு, கொண்டுகூட்டு என்னும் இவ்வைந்து செய்யுட் பொருள்கோளும் உறழ இருபதாம். அவை வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. இருபது வகையானும் காட்டினார் அவிநயனார் எனக் கொள்க.’ என வரும் யாப்பருங்கல விருத்தி (ஒழிபியல். ப. 393) மேற்கண்ட செய்தியை உறுதிப்படுத்துகிறது.

உதாரணப் பாட்டைக் காட்டுதல் மட்டுமன்றி உரிய சொற்களையும் சொற்றொடிகளையும் எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டுதல் அவிநயனார் வழக்கம். ‘கால்வாய் அடைகடல்... முன்மொழிப் பொருள் கருதின. வேங்கைப்பூ, கருங்குதிரை என்பன பின்மொழிப் பொருள் கருதின. இவை ஈரிடத்திற்கும் அவிநயத்தில் காட்டினவை’ என்பர் மயிலைநாதர்.⁴⁴

44. அவிநயனார் காட்டினதற்கு மாறாக இளம்பூரணர் வேறு காட்டுவர். இதனை மயிலைநாதர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இளம்பூரண ஆசிரியர் வேங்கைப்பூ என்பதனை முன்னிடத்திற்கும், அடைகடல் என்பதனைப் பின்னிடத்திற்கும்

அவிநயனாரைப் போன்றே, கையனார் என்பவரும் இவ்வாறு உதாரணம் எடுத்தோதினர் என்று தெரிகிறது. 'கயலோ உன்கண்' என்ற பாடலும், (யா. வி. ப. 146; யா. கா. 41), 'போதவிழ் குறிஞ்சி எனத் தொடங்கும் பாடலும் (யா. வி. ப. 159; யா. கா. 40) கையனாரால் காட்டப்பட்டவை என யாப்பருங்கல விருத்தி யுரையாலும், யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையாலும் தெரிய வருகின்றன.

இது போன்றே செய்யுளியல் என்ற யாப்பிலக்கண நூலின் ஆசிரியரும், சூத்திரங்களை எழுதித் தாமே இலக்கியங்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டும் நல்கினர். 'துளியொடு மயங்கிய' எனத் தொடங்கும் பாட்டையும் (யா. வி. ப. 142, யா. கா. 41 மேற்) 'மனைக்குப் பாழ் வாணுதல்' எனவரும் நான்மணிக் கடிசைப் (20) பாட்டையும் (யா. வி. ப. 230) இவரீ காட்டினர். இவையன்றி வேறுபல பாட்டுகளையும் இவரீ காட்டினாரீ என்பது யாப்பருங்கல உரையால் (ப. 337) புலனாகிறது.

அணியியல் என்ற அலங்கார நூலாசிரியரும் (யா. வி. ப. 105, 229, 566, 573) தாமே எடுத்துக் காட்டும் நல்கினர் என்பது, யாப்பருங்கல உரையால் விளங்குகிறது. 'வைகலும் வைகல்' என வரும் நாலடியாரீ (39) பாடலைக் காட்டி, 'இஃது அகவல் வெண்பா என்று அணியியல் உடையார் காட்டிய பாட்டு' என்று உரைகாரரீ குறிப்பது காண்க. (யா. வி. ப. 229)

மயேச்சுரரால் எழுதப்பட்ட யாப்பு நூல், இடைக்காலத்தில் மிகப் புகழ்பெற்று விளங்கி இருத்தல் வேண்டும். இந்நூலை, யாப்பருங்கலம், காரிகை உரையாசிரியர்கள் அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இவரால் எழுதப்பட்ட நூல் மயேச்சுரர் யாப்பு என்றே வழங்கப்பட்டது.

இந்நூலை எழுதிய, மயேச்சுரர் உதாரணம் எடுத்தோதுவதில் தலையாயவர் போலும். யாப்பருங்கலக் காரிகையில் இடம் பெற்றுள்ள உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகைகள், 'மயேச்சுர யாப்பே போல உதாரணம்' எடுத்தோதப் பட்டன என்பது,

காட்டுவர். நன்னூல் 369. அவிநயத்தில் காட்டினவை என்பதற்கு 'அவிநயனார் சாட்டினவை' என்பதைப் பாட பேதமாகக் காட்டுவர். உ. வே. சா. 'அவிநயனாரீ காட்டினவை' என்பதே சரியான பாடம்.

யாப்பருங்கலக் காரிகையின் பாயிர உரையால் தெளிவாகிறது. மயேச்சுரர், உதாரணம் காட்டும் பாங்கினர் என்பது யாப்பருங்கல விருத்தி உரை (ப. 364) யினால் தெரிகிறது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியரும் இக் கொள்கையினரே என்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. யாப்பருங்கலக் காரிகை ஆசிரியர் அமுதசாகரரும் இப்பிரிவினரே. ஒரு காரிகையில் (37) இலக்கியத்தையும், இலக்கணத்தையும் ஒரு சேர அமைத்து உள்ளமையும், உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகைகள் சிலவற்றை நூலாசிரியரே எழுதி இருப்பதும் இதனை வலியுறுத்துகின்றன.

“விட்டிசைத் தல்லான் முதற்கண் தனிக் குறில் நேரசை என் றொட்டப் படாததற் குண்ணா னுதாரணம் ஓசைகுன்றா நெட்டள பாய்விடி னேர்நேர் நிரையொடு நேரசையாம் கிட்டத்தி னாற்குறில் சேரின் இலக்கியம் ஏர்சிதைவே”

இக்காரிகையில், ‘உண்ணான் ஒளிநிறான்’ என்ற நாலடியாரீப் பாட்டும் (9), ‘ஏர் சிதைய’ எனத் தொடங்கும் பழம்பாட்டும் உதாரணங்களாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

பிரயோக விவேகம் எழுதிய சுப்பிரமணிய தீட்சிதரும் இப்போக்கைப் போற்றியவர். தண்டியாசிரியரும் இப்போக்கினரே. இதனைத் தீட்சிதர், ‘தண்டி ஆசிரியர் மூலோதாரணம் காட்டினாற் போல யாமும் உரை எழுதிய தல்லது மூலோதாரணமும் காட்டினாம்’ (பிரயோக. 3) என்றும், ‘சந்தோபிசிதமும் காரிகையும் போல இலக்கிய இலக்கணங்கள் ஒருங்கு தோன்ற மாதர்ச் சுவார்த்தம் என்றாம்’ என்றும் (பிரயோ. 44) குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வனைத்தாலும், அவிநயனார் தொடங்கி வைத்த உதாரணம் ஒதும்முறை, பிற்காலத்தில் தொடர்ந்து பரவி நிலவியது என்பது தெளிவாகிறது. அவிநயனார் முதலான பன்னிருவரால் எழுதப்பட்ட பன்னிரு படலத்தை ஐயனாரிதனார் பின்பற்றினார் என்ற வெண்பாமாலைப் பாயிரமும் இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

இராசபவித்திரப் பல்லவதரையன்: அவிநயனார், தான் எழுதிய நூல்களுள் ஒன்றாகிய யாப்பு நூலுக்கு எடுத்துக்காட்டும்

நல்கினார் என்பது மேலே காட்டப்பட்டது. மற்றைய எழுத்து, சொல் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும், யாப்பு நூலுக்கு எடுத்துக்காட்டுப் பாடல்கள் மிக முதன்மையானவை என்பதாலும் எடுத்துக்காட்டு நல்கி இருக்கலாம். எழுத்து, சொல் அதிகாரப் பகுதிகளுக்கு இராசபவித்திரப் பல்லவதரையர் என்பார் உரை எழுதினார். இச் செய்தி நன்னூலுக்கு உரை எழுதிய மயிலைநாதரால் முதன் முதல் அறிவிக்கப்பட்டது (359).

“இப்பத் தெச்சமும்

புவிபுகழ் புலமை அவிநய நூலுள்

தண்டலம் கிழவோன்

தகைபெறு நேமி

எண்திசை நிறைபெயர்

இராச பவித்திரப் பல்லவ தரையன்

பகர்ச்சி என்றறிக”

என்பது மயிலைநாதர் தரும் குறிப்பு. இக்குறிப்பால், அவிநய நூலின் உரையாசிரியர், இராசபவித்திரப் பல்லவதரையன் என்பது உறுதியாகிறது. அவர், தண்டலம் என்ற ஊருக்கு உரியவராக இருந்தார் என்பதும், புகழ்பெற்றவர் என்பதும், ‘தண்டலம் கிழவோன்’ என்பதால் புலனாகின்றன. ‘தகைபெறு நேமி’ என்பது அரசனின் ஆணைச் சக்கரத்தைக் குறிக்கும். அரசனின் வெற்றியைக் குறிக்கும் போது திசையனைத்தையும் வென்றவன் என்று குறிப்பது மரபு. ஆணைச் சக்கரத்தையும், அனைத்துத் திசை வெற்றியையும், ‘தகைபெறு நேமி எண்திசை நிறை பெயர்’ என்ற சொற்கள் காட்டுகின்றன. பல்லவர் மரபினன் அல்லது பல்லவ ஆட்சியின்கீழ் இருந்த சிற்றரசன் என்பதைப் ‘பல்லவ தரையன்’ என்ற பட்டப் பெயர் சுட்டுகின்றது. இவன் அரசனே ஆதல்கூடும் என்பதை ‘இராச’ பவித்திரன் என்பது எடுத்துக்காட்டி நிற்கிறது.

உரையின் காலம்: மயிலைநாதர் காலம் கி. பி. 14ஆம் நூற்றாண்டு. அவர் உரையில் இராசபவித்திரப் பல்லவதரையன் உரை எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருக்கிறது. நரசிம்மவர்மன், நந்தி வர்மன் என்பன போல, வர்மன் என்ற பின்னொட்டு இன்மையால், அவன், தனிப்பல்லவ அரசன் அல்லன் என்பது தெளிவு. பெயரைப் பார்த்தாலும் இராசபவித்திரன் என்பதே இயற்பெயர் போன்றும்,

பல்லவதரையன் என்பது பட்டப்பெயர் போன்றும் இருக்கின்றன.⁴⁵ 'தரையர்' என்ற பின்னொட்டுடைய 'முத்தரையர்' என்ற பெயர் கி. பி. 7, 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் செல்வாக்கில் இருந்தது என்பதைத் தஞ்சைக்கடுத்த செந்தலைக் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. இக்கால எல்லையிலேயே பல்லவர் ஆட்சியில் தண்டலம் என்ற பகுதியில் இவன் ஆண்டிருத்தல் வேண்டும். அவிநயம் என்ற நூலின் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. பல்லவராட்சியில், மகேந்திரவர்மனுக்கு அடுத்தபடி சைனரை அணைத்து ஆதரவளித்தவன் இரண்டாம் நந்திவர்மனே (கி. பி. 718-775) ஆவன். அவிநயனார் என்ற சைனரால் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூலும் இவன் காலத்தை ஒட்டியே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

சைன இலக்கண நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள் பெரும்பாலான, நூலாசிரியர் காலத்திலேயே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. யாப்பருங்கலமும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும் மூல நூலாசிரியர் காலத்திலேயே உரைகளைப் பெற்றன. நேமிநாதமும், வச்சணந்தி மாலையும் அவ்வாறே. நன்னூலிற்கு, அந்நூல் எழுந்த காலத்தை ஒட்டியே ஒரு சைனராலும், மயிலைநாதராலும் உரை இயற்றப் பெற்றன. அகப்பொருள் அந்நூலாசிரியராலேயே உரை எழுதப் பெற்றது. இவற்றை நோக்க, நூலாசிரியர் காலத்திலேயே உரை எழுதப்படல் என்பது சைன இலக்கணியாரின் பொதுமரபு என்பது தெளிவாகிறது. இம்மரபை மனத்துள் கொண்டு பார்ப்பின், இராசபவித்திரப் பல்லவ தரையரும், அவிநய நூலாசிரியர் காலத்திலேயே உரை எழுதினராதல் வேண்டும். ஆதலின், அவிநயனாரின் காலமாகிய, கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டே இராசபவித்திரப் பல்லவ தரையரின் காலமும் ஆகும்.

உரையின் சிறப்பு: அவிநயனார், உலகனைத்தும் புகழ் பெற்றவர். பெரும்புலமை வாய்ந்தவர். அவர் நூல்களும் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றவை. இத்துணைச் சீர்த்தியும் கீர்த்தியும் பெற்ற நூலும் மறைந்துவிட்டது. அந்நூலிற்கு எழுதப்பட்ட உரையும்

45. பாண்டிய மன்னர், செழியத் தரையன், தென்னவத் தரையன், பாண்டியன் பல்லவத் தரையன் என்ற பட்டப் பெயர்களை அதிகாரிகளுக்கு வழங்கியுள்ளனர். பாண்டியர் வரலாறு, ப. 178.

மறைந்து விட்டது. இது இலக்கண உலகில் பெரும்பேரிழப்பே, அதுவும், பெரும்புலவன் ஒருவனால் எழுதப்பட்ட நூலிற்கு. அரசன் ஒருவன் உரை எழுதியதாகத் தெரிகிறது. இது அந்நிய நூலுக்குக் கிடைத்த பெருமை;⁴⁶ சைன இலக்கணத்திற்குக் கிடைத்த பெருமை. இராசபவித்திரப் பல்லவத் தரையரின் உரை இன்று முழுதும் இல்லை. எனினும், சொல்லதிகாரத்தில் உள்ள ஒரு நூற்பா சிறப்பான விளக்கம் பெற்றிருக்கிறது. அவ்விளக்கம் எச்சம் பற்றிய தமிழிலக்கணக் கோட்பாடுகளுள் தலையாயது.

எச்சங்களின் முடிபு (360): எச்சம், சொல்லெச்சம், குறிப்பெச்சம் என இருவகை. அவற்றுள், சொல்லெச்சம், பெயரெச்சம் முதலாக இசையெச்சம் ஈறாக ஒன்பது வகை. குறிப்பெச்சம் தனி வகையினது. இச்செய்தியைத் தாங்கியுள்ள இந்நூற்பாவின் பொழிப்புப் பின்வருமாறு: பெயரெச்சமும் விளையெச்சமும், உம்மையெச்சமும், சொல்லெச்சமும், பிரிநிலை எச்சமும் என எச்சமும், ஒழியிசை எச்சமும், எதிர்மறைஎச்சமும், இசை எச்சமும் ஆகிய சொல்லெச்சம் ஒன்பதும், குறிப்பெச்சம் ஒன்றும் தத்தம் எச்சங்களைக் கொள்ளும்.

இவ்வெச்சங்களுக்கு விளக்கம் கூறும் வகையில், இரு வேறு கொள்கைகள் பண்டு தொட்டு இருந்து வந்துள்ளன. சில கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரின் உரை முறை ஒருவகை. சங்கர நமச்சிவாயர் உரை பெரும்பாலும் இவர்களைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் ஒருவராகிய தெய்வச்சிலையார் உரைநெறி அவர்களினின்றும் வேறுபட்ட புதுநெறி. மயிலைநாதர் தம் உரையில் சுட்டிக்காட்டும் அந்நிய நூல் உரையாசிரியர் இராசபவித்திரப் பல்லவதரையர் உரையும், தெய்வச்சிலையார் உரையும் ஒத்துள்ளன. இராசபவித்திரப்

46. கி. பி. 9 நூற். கன்னட நூலான கவிராச மாரீக்கம் இராட்டிரகூட பேரரசனாகிய அமோகவர்ஷன் என்ற நிருபதுங்கனால் இயற்றப்பட்டது என்பர். அதனால் அந்நூலின் பெயரே நிருபதுங்க கவிராசமாரீக்கம் என்றமைந்தது. தமிழில் நடைதம், அதிவீரராக பாண்டிய அரசனால் (கி.பி. 1564-1604) செய்யப் பெற்றது. வரதுங்கராம பாண்டியன் (கி. பி. 1588) பிரமோத்தரக் காண்டம், கருவைக் கலித்துறை அந்தாதி, கருவைப் பதிறுப்புத்தந்தாதி, கருவை வெண்பா அந்தாதி என்பவற்றை எழுதினான். தமிழில் அரசர்கள், தனியாக உரையேதும் எழுதினதாகத் தெரியவில்லை.

பல்லவதரையர் உரையே பழைமையானது; முன்னது. மயிலை நாதரும் தெய்வச் சிலையாரும் அவிநய உரையைப் பின்பற்றித் தத்தம்?காலத்தில் உரைஇயற்றினர். இருவேறு கொள்கையினரும் காட்டும் சான்றுகளும் விளக்கங்களும் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளன. அவை பின் வருமாறு:

பெயரெச்சம்; மயிலைநாதர் உரை: “இணரெரி தோய் வன்ன இன்னா செயினும் புணரின் வெகுளாமை நன்று” என்பது பிறர் இன்னாசெயினும் தான் வெகுளாமை நன்றென ‘ஒருவன்தான்’ என்ற எஞ்சிய பெயர் கொண்டு முடிதலின் பெயரெச்சம். இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: “செய்த சாத்தன்”

வினையெச்சம்; மயிலைநாதர் உரை: “காலங் கருதி இருப்பர் கலங்காது, ஞாலங் கருதுபவர்”. கொள்ளும் காலம் குறித்துக் கலங்காது இருப்பர் என்பதில் ‘போர் வினை மேற் கொள்ளுதல்’ என்ற வினை எஞ்சி நின்றலின் வினையெச்சம். இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: ‘செய்து வந்தான்’

உம்மையெச்சம்; மயிலைநாதர் உரை: “இலங்குவார் இரண்டினால் இருகை வீசி” என்பதில் இருகையும் வீசி என உம்மை கொண்டு முடிதலின் உம்மையெச்சம் ஆயிற்று. இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: சாத்தனும் வந்தான் என்புழி முன்னே கொற்றனும் வந்தான் என இறந்தது தழுவியது உம்மை எச்சம்.

சொல்லெச்சம்; மயிலைநாதர் உரை: “இசையா ஒரு பொருள் இல்லென்றால் யார்க்கும், வசையன்று” என்பதில் இசையா ஒரு பொருள் இல்லென்று சொல்லுதல். என, “சொல்” என்பது கொண்டு முடிதலின் சொல்லெச்சம். இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: நல்லவன் என்றான்; ‘என்று சொன்னான்’ என்பது கருத்து. ஈண்டு சொல் என்பது எஞ்சி நின்றது. இங்கு இருவரும் ஒரு கொள்கையினரே. ஆதலின் ஒத்த காட்டுக் காட்டினர்.

பிரிப்பெச்சம்; மயிலைநாதர் உரை: “அறிவின் அறநெறி அஞ்சமின் கூற்றம்; பொறுமின் பிறர் கடுஞ்சொல் போற்றுமின் வஞ்சம்; வெறுமின் வினை தீயார் கேண்மை எஞ்ஞான்றும்; பெறுமின் பெரியோர் வாய்ச்சொல்” என்ற பாவினுள் ஒரிடத்து நின்ற எஞ்ஞான்று என்பதைப் பிரித்துப் பிறவழியும் கூட்டி.

முடிக்கவேண்டி இருத்தலின் பிரிநிலை எச்சமாயிற்று. இஃது தீபக அணியை ஒத்துள்ளது. இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: சாத்தனே கொண்டான் என்பதில் பிறன் கொண்டிலன் என்ற கருத்துப் பெறப்படுதலின் பிரிநிலை.

என எச்சம்: மயிலைநாதர் உரை: “எடுத்தலும் படுத்தலும் ஆயிரண்டல்லது, நலிதலில்லை என்மரு முளரே” என்பதனுள் ‘எடுத்தலும் படுத்தலுமென, அவ்விரண்டு அல்லதென’ என்று ‘என’ என்பது கொண்டு முடிதலின் என எச்சமாயிற்று. இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: ‘கடல் ஒல்லென ஒலித்தது’- என்பதில் என வென் எச்சம் தம்மெச்சமாகிய வினையைக் கொண்டு முடிந்தது. இரு திறத்தாரீ கருத்துகளும் ஈண்டும் ஒத்துள்ளன.

ஒழியிசை எச்சம்: மயிலைநாதர் உரை: “செறுநரைக் காணின் சுமக்க இறுவரை, காணின் கிழக்காம் தலை” என்பதனுள் கிழக்காந் தலை என்பதன் துணிபு தோன்றுதற்கு ஒழிக்கப்பட்ட அவர் கெடுவர் என்பதைக் கொண்டு முடிகிறது. இசையென்பது சொல். ஒழிக என்னும் சொல் எஞ்சி நிற்பதைக் கருதுவர். சங்கர நமச்சிவாயர் உரை: ‘கூறியதோர் வாள்மன்’ இப்போது ஒடிந்தது என்ற கருத்தினது. கூறியதோர் வாளாக முன்பு இருந்தது; இன்று அந்நிலை ஒழிந்தது என்பது எஞ்சி நின்றது.

எதிர்மறை எச்சம்: மயிலைநாதர் உரை: ‘பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவ னடிசேரா தார்’ என்பதில் சேர்ந்தார் நீந்துவர் என எதிர்மறை கொண்டு முடிவது. இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: வரலும் உரியன்; யானோ செய்தேன் என்பன எதிர்மறை எச்சம். வாராமைக்கு முரியன், யான் செய்திலன் என எதிர்மறையெச்சங்கள் கொண்டன.

இசையெச்சம்: மயிலைநாதர் உரை: ஒன்று சொல்ல அச்சொல்லானே வேறுபொருள் இசைத்தல். அஃதாவது இரட்டுற மொழிதல் அல்லது சிலேடை என்பது மயிலைநாதர் கருத்து. ‘குமரியாட... முந்தை நலிகின்ற முதுமுப்பு ஒழியும் என்றான்’. ஈண்டுக் ‘குமரி’ என்பது குமரிக்கடலையும் குமரிப் பெண்ணையும் உணர்த்தி நின்றது.

சங்கர நமச்சிவாயர் உரை: இசையென்பது சொல். நால்வகைச் சொற்களுள் வேண்டுவன எல்லாம் தந்து அகலம் (விரிவுரை) கூறவேண்டி நிற்பன இசையெச்சம். இதற்கு 'இணரெரி தோய்வன்ன....' என்ற குறளை எடுத்துக்காட்டி அழகான அகல உரையையும் சங்கர நமச்சிவாயர் செய்து காட்டுவர்.

குறிப்பெச்சம்: மயிலைநாதர் உரை: பிறிதுமொழிதலணி என்பர். 'பீலி பெய் சாகாடும்...', "கடலோடா..." என்ற குறட்பாக்களை எடுத்துக் காட்டுவர். இனி சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்குமாறு: நன்னூல் 269 ஆம் நூற்பாவில் கூறப்பட்ட ஒன்றொழி பொதுச் சொல் முதலானவற்றை ஈண்டுப் பொருத்திக் காட்டுவர்.

மயிலைநாதர் உரைக்கும் சங்கர நமச்சிவாயர் உரைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள்: எஞ்சிய பொருட்கிளவிகள் பத்தும் இருவகைய என்பர் தொல்காப்பியர். முதல் ஏழும் ஒருவகை. பின் மூன்றும் பிறிதொரு வகை. ஆனால் தொல்காப்பிய உரைகாரர்கள், நன்னூல் உரைகாரர் சங்கர நமச்சிவாயர் ஆகியோர் உரை வகுத்துக் காட்டும் முறை, முன் ஏழு வகையை ஒரு வகையாகக் காட்டவில்லை. ஆனால் மயிலைநாயர் காட்டும் இராசபவித்திரப் பல்லவதரையர் முன் ஏழினையும் ஒருப்போலக் காட்டுகின்றனர். இராசபவித்திரப் பல்லவதரைதர், மயிலைநாதர், தெய்வச் சிலையார் விளக்கத்தின்படி, முதல் ஏழு எச்சங்களிலும் ஒத்திருக்கும் பொதுப்பண்பு: 'புலப்படாத ஒரு சொல்லை வருவித்தல்' ஆகும். இவ்வாறு வருவித்து உரைப்பதால், சொல்லாதொழிந்த பொருள் நன்கு விளங்குகின்றது. ஏனைய, தொல்காப்பியம், நன்னூல் உரைகாரர் கருத்துப்படி இப்பொதுப் பண்பு, பிரிநிலை, ஒழியிசை, எதிர்மறை என்ற மூன்று எச்சங்களிலேயே அமைந்துள்ளது. இஃது இரு கொள்கைகளின் ஊடே உள்ள இன்றியமையா வேறுபாடும் சங்கர நமச்சிவாயர் முதலானோர் உரையில் உள்ள குறைபாடும் ஆகும்.

மயிலைநாதர் மேற்கோளாகக் காட்டும் உரையால், வினையியலில் கூறப்படும் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் ஆகியவையும் எச்சவியல் அல்லது பொதுவியலில் கூறப்படும் அப்பெயர்க்கிளவிகளையும் வேறு வேறு எனப் பிரித்துணர

முடிகின்றது. மற்றவர் உரையால் அவ்வாறு பிரித்தறிய முடியவில்லை.

பிரிநிலை, ஒழியிசை, எதிரீமறை, உம்மை, என, என்னும் எச்சங்களை, அவ்வவ் இடைச் சொற்கள் கொண்ட எச்சங்கள் என்று கூறுவதாகும். இடைச் சொற்களால் வரும் எச்சங்கள் பொருள் தருமாற்றை இடையியலில் கூறியிருப்ப, பொதுவியலிலும் அவற்றைக் கூறினாரீ பவணந்தி என்ற கருத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது, சங்கர நமச்சிவாயர் முதலானோர் கொண்ட உரை. இஃது நூலாகிரியரைக் 'கூறியது கூறினார்' என்ற குற்றத்திற்குள்ளாக்குகிறது.

இவையனைத்தையும் நோக்க மயிலைநாதர் மேற்கோளாக வழங்கியுள்ள இராச பவித்திர பல்லவதரையர் உரையே மிகப் பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது.⁴⁷

47. அறவாணன், க. ப. நன்னூலும் அதன் உரைகளும், சென்னைப் பல்கலைக் கழக எம்.லிட். ஆய்வு. அச்சாகாத்து, 1973, ப. 214-18.

யாப்பருங்கல விருத்தி உரை

குணசாகரர்: யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, அமுதசாகரம் என்ற மூன்று நூல்களின் ஆசிரியர் அமுதசாகரரே. இம்மூன்றில் அமுதசாகரத்திற்கு உரை இயற்றப்பெறவில்லை. காரிகைக்குக் குணசாகரர் என்பவரால் உரை இயற்றப்பெற்று இருக்கிறது. யாப்பருங்கலத்திற்கு விருத்தி உரை பெரும்புலவர் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இவர் பெயர் தெரியவில்லை. இவரும் காரிகை உரை ஆசிரியரும் ஒருவரே என்றும், அவர் பெயர் குணசாகரர் என்று கருதுவோரும் உள்ளனர்.¹ அவ்வாறு கருதுதற்கு இடமில்லை. குணசாகரர் வேறு. யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரர் வேறு. விரிவான விளக்கம் யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையில் இடம் பெற்றுள்ளது. காரிகை உரைக்கு முன்பு விருத்தி உரை எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. இதனை யாப்பருங்கல விருத்தி உரையில் காரிகை மட்டுமே காட்டப்பெற்று அவற்றை விரித்து உரைத்துக்கொள்க என்ற அளவில் விடப்பட்டுள்ளமையால் விருத்தியுரை எழுதப்படும் காலத்தில் காரிகை உரை எழுதப் படவில்லை என்று ஆகிறது.² இதற்கு மாறாக யாப்பருங்கல விருத்தியுள் கண்டு கொள்க' என்று காரிகை உரையாசிரியர்

1. அரவிந்தன், மு. வை. உரையாசிரியர்கள், ப. 485.

2. யா. வி. கழகப்பதிப்பு ப. 17, 22, 24, 25, 27, 30, 32, 36, 37, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 49, 50, 53, 54 முதலாயின.

குறிப்பிடுகிறார்.³ இவற்றால் காரிகை உரைக்கு, முன்பே யாப்பருங்கல விருத்தி உரை தோன்றி இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

விருத்தி, நூலாசிரியர் காலத்திலேயே எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். நேமிநாதம் எழுதப்படுவதற்கு முன் விருத்தி எழுதப்பட்டதாதல் வேண்டும். இது பின்வரும் செய்தியால் விளங்குகிறது. செய்யுள் விகாரங்களைத் தொல்காப்பியர் வலிக்கும் வழி வலித்தல், மெலிக்கும் வழி மெலித்தல் என்று காட்டுவார் (சொல். 397). நேமிநாத ஆசிரியர் வலித்தல் மெலித்தல் என்று மாற்றி அமைப்பார். விருத்தி உரை ஆசிரியர் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி வலிக்கும் வழி வலித்தல் என்று அமைக்கிறார் (95. ப. 295). காரிகை உரையாசிரியரும் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றியே நீட்டும் வழி நீட்டல் என்பர். நேமிநாத நூலுக்குப் பின்வந்தவராயின் அவரைப் பின்பற்றி உரைத்திருப்பர். அவ்வாறு உரையாமையால் நேமிநாதத்திற்கு முற்பட்டவை விருத்தி உரையும், காரிகை உரையும் என்பது தெளிவாகிறது.

விருத்தி உரையாசிரியரின் சமயம்: இவர் சைன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது வெளிப்படையாக. பல நூல்களையும், பாக்களையும் எடுத்துக்காட்டும் இவர் சைன சமயத் தோத்திரப் பாக்களைப் பரவலாக ஈடுபாட்டுடன் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘அருகன் பெருமை வல்லமோ பேசுமானே’ என்றும் (ப-481), ‘அருகன் திருவடி அடைபவர் அடைகுவர் அமர்ஒளி அமர் உலகே’ என்றும் (ப. 482), ‘ஆதிநாதன்’ என்றும் (ப. 265), ‘ஆசனத்து இருந்த’ ‘திருந்தொளி அறிவன்’ என்றும் (ப. 95) ‘மதிநலன் அளிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை’ என்றும் (ப-194), ‘ஆழிகுழ் வையத்து அறிவன்’ என்றும் (ப - 363), ‘அறிவனது அடி இணை பரவப் பெருகுவர் யாவரும் பிறவா நெறியே’ என்றும் (ப. 366) இவர் அருகத்தோத்திரங்களை எடுத்துக் காட்டுதலால் உணரலாம்.

பழையாறு என்னுமிடத்தில் அருகனின் திருவடிக் கோயில் இருந்ததை ஒரு மேற்கோள் பாடலால் இவர் எடுத்துக்காட்டு கின்றார்.

3. யா. கா. உ. வே. சா. ப. 42, 67, 79, 90, 101, 105, 108, 115, 122, 124, 160, 195.

“தாழி ஓங்கு மலர்க்கண்ணவர் தண்ணடி
பாழி ஓங்கு புளலார்பழை யாற்றுள்
ஊழி நின்ற மதியாம் மதி சேர்ந்து
வாழி என்று வணங்கவினை வாரா” (யா.வி.ப. 416)

பழையாறையில் சேதிகம் எனப்படும் சினாலயம் இருந்ததை,

“செழுந்தண்பும் பழசையுட் சிறந்துநா ளும்செய
எழுந்தசே திகத்துள் இருந்தஅண் ணல் அடி” (ப. 260)

என்றிவர் ஒரு பாட்டு மூலம் காட்டுகிறார்.

பழையாறையில் சைனக்கோயில் இருந்தது என்ற குறிப்பு அப்பர் வரலாற்றில் காணப்படுகிறது.

இவர் சைனரே எனினும் பிற சமயத்தாரையும் நன்கு மதிப்பவர் என்பது இவர் உரையில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. மயேச்சுரர் யாப்பு நூலை எடுத்துக்காட்டுகிறார். மயேச்சுரர் என்ற பெயர் சிவபெருமானுக்கு உரியது. இதனைப் பல்வேறு அடை மொழிகளால் யாப்பருங்கல விருத்தி உரையாசிரியர் சுட்டுகிறார். “பிறைநெடுமுடி கறை மிடற்று அரனாரி பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்” என்றும் (53:134) “நீர் மலிந்த வார் சடையோன்” என்றும் (117:263, 268) “வாம மேகலை மாதை ஓர் பாகனாரி (136) உயரும் புறம் நகரச் செற்றவன்” என்றும் (169) “திரிபுரம் எரித்த விரிசடை நிருத்தர்” என்றும் (221) “பெண்ணொரு பாகன்” என்றும் (293), “காமவேளைக் கருத்த புத்தேள்” என்றும் (300, 41, 349,) “திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள்” என்றும் (312) சிவபெருமானின் பெருமைகளை நயம் வாய்ந்த சொற்றொடர்களால் இவர் உரைப்பது காண்க. இதனால் விருத்தி உரையாசிரியர் சிறப்பித்துக் கூறும் மயேச்சுரருடைய மாணவராகவோ, அவர் பரம்பரையினராகவோ இருத்தல் கூடும் என்று சிலர் கருதுவர்.⁴ இது போன்றே பிற சமயத்தாரையும் பிற சமயத்தார் எழுதிய நூல்களையும் இவர் எடுத்துக்காட்டுவர். திருமூலர் (திருமந்திரம் 204-யா. வி. ப. 371) எழுதிய திருமந்திரப் பாட்டைக் காட்டுவர். சிவபெருமானை வழிபடும் கொன்றை வேந்தன் முதல்பாட்டை இவர் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டுகிறார் (ப. 259).

4. துரையாங்கனார். மொ. அ. தென்றலிலே தேன்மொழி, 1958 ப. 59, 60

“கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியினை
என்றும் ஏற்றித் தொழுவோம் யாமே”

(கொ. வே. 1)

என்பது இவர் காட்டும் பாட்டு.

உரையாசிரியரின் நாடு: இரண்டு உலக வழக்குகளைப் பரவை வழக்கு எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவர். அவர் காட்டுவன ‘நாடெனப்படுவது சோழநாடு; ஊரெனப்படுவது உறையூர்’. இவற்றால் இவர் சோழநாட்டினர் என்று தெரியவருகின்றது. சேர பாண்டிய நாடுகளைச் சாராதவர் இவர் என்பது,

“முரசு முழங்கு தாளை மூவர் உள்ளும்
அரசெனப்படுவது நினதே பெரும்”

எனவரும் சோழனின் பெருமை கூறும் புறப்பாட்டை (35) இவர் எடுத்துக் கூறுவதால் தெளிவாகிறது.

விருத்தியுரையாசிரியரின் அறிவின் விரிவு: சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட களப்பிரர், பல்லவர், சோழர் கால இலக்கியம், இலக்கண எல்லைகளின் விரிந்த பகுதியை இவ்வரையே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஏறத்தாழ தொண்ணூற்றைந்து நூற்பெயர்களை இந்நூல் எடுத்துக்காட்டுகிறது. நாற்பத்தாறு புலவர் பெருமக்களைச் சுட்டியுரைக்கிறது. நூல்களில் பயின்று வரும், ஏறத்தாழ ஆயிரத்து முப்பத்தைந்து இலக்கண நூற்பாக்களையும், தொள்ளாயிரத்து எட்டு இலக்கியப் பாக்களையும் இந்நூல் மேற்கோளாகக் காட்டுகிறது. தமிழின் இலக்கிய விரிவு மேலே தெரியும் பளிப்பாறை என்றால், மறைந்து போன அதனது இலக்கியப் பெருக்கம் நீரில் மூழ்கி இருக்கும் பளிமலை போன்றது என்று நினைக்க வைக்கிறது யாப்பருங்கல விருத்தி.

இலக்கிய இலக்கண ஆய்விற்கு மட்டுமல்லாமல் நாட்டு வரலாற்றாய்விலும், ஊர்ப்பெயர் வரலாற்றாய்விலும் யாப்பருங்கல விருத்தி பேரளவு உதவி செய்கிறது. ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்து மன்னர்களின் பெயர்களையும், முப்பத்தொன்று ஊர்ப் பெயர்களையும் இவ்வரை ஆங்காங்கே சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் சுட்டுகிறது.

விருத்தியில் இடம் பெற்றுள்ள நூல்கள்: ஏறத்தாழ தொண்ணூற்றைந்து நூற்பெயர்கள் இவ்வரையில் இடம் பெற்று உள்ளன என்று முன்பு காட்டப்பட்டது. அவ்வாறு இடம் பெற்ற நூல்களும், அவை இடம் பெற்ற இடங்களும் பின் வருமாறு;

1. அகத்தியம்: ப. 45, 298, 310, 437, 563, 569; 2. அகநானூறு: ப. 541; 3. அகத்திணை வஞ்சி: ப. 128; 4. அஞ்சனம்: ப. 583; 5. அடிநூல்: ப. 367, 437; 6. அணிநூல் ப. 491; 7. அணியியல்: ப. 105, 229, 566, 573; 8. அருங்கலநூல்: ப. 491; 9. அவிநயம், அவிநயனார்: ப. 21, 25, 27, 29, 30, 35, 45, 47, 55, 63, 67, 68, 69, 70, 84, 95, 117, 119, 132, 158, 166, 169, 175, 188, 190, 197, 221, 225, 228, 238, 243, 246, 250, 253, 258, 261, 263, 267, 270, 272, 274, 276, 283, 288, 291, 293, 300, 306, 324, 325, 341, 349, 350, 351, 357, 360, 368, 374, 411, 434, 438, 439, 441, 573, 576, 579; 10. அவினந்தமாலை: ப. 569; 11. ஆசிரியம்: ப. 415; 12. ஆடைநூல்: ப. 491; 13. ஆயுதநூல்: ப. 491; 14. ஆனந்த ஓத்து: ப. 45; 15. இரணமாமஞ்சு: ப. 523; 16. இராமாயணம்: ப. 250, 399; 17. இன்மணியாரம்: ப. 583; 18. உதயணன் கதை: ப. 196, 204; 19. ஊசி முறி: 396; 20. எழுத்ததி காரம் (?): ப. 577; 21. கணக்கியல்: ப. 69; 22. கருடநூல்: ப. 382; 23. கருநாடகச் சந்தம்: ப. 523; 24. கலியாண கதை: ப. 204; 25. கவிமயக்கறை: 552; 26. காக்கை பாடினியம்: ப. 19, 30, 36, 45, 48, 52, 54, 58, 60, 63, 70, 84, 86, 95, 101, 105, 106, 108, 115, 117, 119, 130, 132, 136, 150, 158, 188, 197, 221, 222, 225, 238, 243, 245, 248, 250, 253, 258, 260, 263, 273, 274, 276, 283, 288, 293, 300, 306, 325, 341, 349, 350, 352, 357, 360, 368, 374, 430, 431, 433, 441, 443, 486, 487, 27. காரிகை: ப. 129, 251, 255, 288, 305, 362; 28. காலகேசி, ப. 583; 29. இரணியம்: ப. 533; 30. குண்டலகேசி: ப. 39, 520, 521, 583; 31. குணகாங்கி: ப. 523; 32. குறுவேட்டுவச்செய்யுள்: ப. 491; 33. குமர சேனாசிரியர் கோவை: ப. 78, 439, 519; 34. கைக்கிளைச் சூத்திரம், ப. 215; 35. சங்கயாப்பு: ப. 19, 20, 21, 23, 24, 26, 53, 79, 122, 131, 138, 184; 36. சந்திரகோடிச்சந்தம்: ப. 486, 523; 37. சந்தோபிசிதி: ப. 370; 38. சபதேவம்: ப. 486, 523; 39. சாமுத்திரியம்: ப. 491; 40. சிந்தம்: ப. 63, 372; 41. சிந்தாமணி: ப. 516, 520, 521; 42. சிற்றெட்டகம்: ப. 88; 43. சிறுகாக்கை பாடினியம்: ப. 30, 54, 55, 63, 84, 95, 117, 154, 169, 187, 197, 221, 222, 246, 250, 258, 263, 270, 273, 274, 279, 288, 293, 306, 349, 352, 360, 362, 433; 44. சூளாமணி: ப. 516, 517, 518, 520, 521, 522; 45. செய்யுளியல்: ப. 92, 125, 142, 205, 229, 230, 367; 46. செயல்முறை: 297, 298, 310; 47.

செயிற்றியம்: ப. 297, 298, 310, 581; 48. சொகினம்: ப. 491; 49. சோதிடம்: ப. 491; 50. ஞானாகிரியம்: ப. 523; 51. தக்காணியம்: ப. 579; 52. தண்டியலங்காரம்: ப. 540; 53. தத்துவ தரிசனம்: ப. 583.

புலவரீகளைப் பெரும்பாலும் பெயர் குறித்து எழுதுவதே இவர் மரபு. தாம் உரைக்கும் கருத்தன்றிப் பிறர் உரைக்கும் கருத்துகளையும் இவர் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். தன் விளக்கத்திற்கு வலிவு ஊட்ட பிறரின் அல்லது பிற நூலின் நூற்பாக்களை எடுத்துக் காட்டுவது இவர் வழக்கம். 'என்றார் காக்கைப் பாடினியார்', 'என்றார் நத்தத்தனார்', 'என்றார் பல்காயனார்', 'என்றார் தொல்காப்பியனார்', 'என்றார் அவிநயனார்', 'என்றார் மயேச்சுரனார்' என ஒவ்வொருவரீ நூற்பாவையும் எடுத்துக்காட்டுவது இவர் வழக்கம் (ப-70). நூலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியாததனாலோ என்னவோ இவர், 'என்றார் சங்கயாப்பு உடையார்' (ப-53), 'என்றார் செய்யுளியல் உடையார்' (ப-125, 142), எனக் குறிப்பிடுவர். தன் கருத்து அல்லாத கருத்து உடையவரை, வேற்றுக் கருத்தினரைப், பெயர் குறிப்பிடாமல் குறிப்பது இவர் நனி நாகரிகம் - தனி நாகரிகம். 'பல படுத்துச் சொல்வாரும் உள்ளர்' (ப-12) 'ஒரு சார் வடநூல் வழி தமிழாசிரியர்', (ப-48) 'என்று வழங்குவாரும் உள்ளர்' (ப-60), 'என்றாரும் உள்ளர்' (ப-79, 93, 133, 143, 161, 165, 192, 206, 237, 329, 347, 363, 374, 378), 'என்றார் பிறர்' (ப-46, 65, 86, 96, 108, 115, 122, 136, 139, 152, 154, 166, 172, 179, 181, 192, 211, 216, 239, 255, 256, 268, 328, 374, 396), 'பிறநூல்' (ப. 92), 'பிறரும்' (ப-92), 'என்றார்' (ப-153, 175, 248, 313, 366, 376, 456), 'சொன்னார்' (ப-153, 228, 301, 447), 'என்ப' (ப-445, 448), 'ஒரு சார் ஆசிரியர்' (ப-155, 168, 181, 201, 208, 219, 228, 231, 233, 236, 243, 251, 278, 285, 306, 321, 326, 347, 365, 386, 388, 431, 432, 433, 497), 'இருதிறத்தர் ஆசிரியர்' (ப-184) ஒரு நாட்டார் (ப-235) 'ஒருசார் ஆசிரியர்' (ப-104, 105, 128, 147, 155, 168, 201, 219, 222, 228, 231, 236, 243, 251, 269, 306, 326, 347, 361, 365, 397, 443, 486, 487, 578).

ஆக மாற்றுக் கருத்தினரைப் பெயர் சொல்லாமல் அவர் கருத்தை மட்டும் எடுத்துக் காட்டும் பண்பு இவருக்கு உரிய தனிப் பண்பு ஆகும்.

உரை அமையும் முறை: முதலில் நூற்பாவை அமைப்பீர், தொடர்ந்து 'என்பது என் நுதலிற்றோ எனின்' என வினாவி இன்னது நுதலிற்று என விளக்குவர். பின்னர் அந்நூற்பாவிற் குப் பொழிப்புரையோ சொற் பொருளோ வரைவர். தேவையான இடத்து, விருத்தி உரையின் இடையேயும், நூற்பாவின் பொருளை விளக்குவர். உரை முடிந்ததும் அந்நூற்பாவில் அமைந்துள்ள இலக்கணக் கூறுகளை ஆராய்வீர். இந்நூற்பா இவ்வாறு இருப்பினும் கருதிய பொருளைத் திரும்ப இவ்வாறு சொல்ல வேண்டியது என்னை 'எனத் தானே வினாவி', "இவற்றைக் கூறுதற்கு இவ்வாறு கூறினார்" என விடை இறுப்பீர். உடன்பாட்டில் கூறப்பெற்ற நூற்பாவை எதிரீமறையில் அமைத்துக் காட்டியும் கருத்தை வற்புறுத்துவர். எடுத்துக் கொண்ட இலக்கணத்தை விளக்கச் சிற்சில இடங்களில் உவமைகளையும் கையாளுவர். நூற்பாக்களுக்குப் பொருத்தமான பாக்களைத் தவறாது காட்டுவர். குறிப்பிட்ட இலக்கணக் கருத்தை இவர் இவ்வீவ்வாறு கூறியுள்ளனர் எனத் தெளிவுறுத்துவர். அவ்வாறு கூறுமிடத்து நூற்பெயரையோ ஆசிரியர் பெயரையோ பெரும்பாலும் குறித்து விடுவர். சில இடங்களில் 'என்றார் பிறரும்', 'கூறினார் ஆகலின்', 'சொன்னார் ஆகலின்' 'ஒருசார் ஆசிரியர்', 'தொல்லாசிரியர்', 'வடமொழி வழித் தமிழாசிரியர்' என்று குறிப்பிடுவர். நூற்பாவின் உரை முடிவில் அல்லது ஒரு பகுதியின் முடிவில், தாம் மேலே கூறிய இலக்கணச் செய்திகள் அனைத்தையும் அடக்கிய யாப்பருங்கலக் காரிகைகளையும், சில வெண்பாக்களையும், எடுத்துக்காட்டி, 'இவற்றைப் பதம் நெகிழ்த்து விரித்து உரைத்துக் கொள்க' என்பர்.⁵

புலவர்களைப் 'புலத்துறை முற்றிய பொய்தீர் புலவர்,' என்றும் 'பாப்பெரும் புலவர்' என்றும், 'புராணக் கவிஞர்' என்றும் இவர் குறிப்பிடுவர். ஏறத்தாழ ஐம்பது அறிஞர்களை எடுத்துக்காட்டினர் ஆயினும் காக்கைப்பாடினியார், சிறுகாக்கை பாடினியார், அவிநயனார், தொல்காப்பியர், மயேச்சரர்

5. இவ்வெண்பாக்கள் அமுதசாகரரால் எழுதப் பெற்ற தனி நூலாகலாம். அந்நூலுக்கு அமுதசாகரம் எனப் பெயரிடப்பட்டு, யாப்பருங்கலக்காரிகையை அடுத்து இந்நூலில் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகியோர் நூற்பாக்களையே மிகுதியாகக் கையாளுகிறார் எனலாம்.

1 உவமை வழி விளக்கம்: ஆய்தமும் ஒற்றும் தாமாக அலகு பெறுவது இல்லை. பிற எழுத்துகளோடு கூடி, நின்ற பொழுது அலகு பெறும். இதனை ஓர் உவமை வழி விளக்குகிறார். “தேவதத்தன் தானாகப் போக மாட்டான் என்றால் துணைபெற்றால் போவான் என்பதாகும். அதுபோலக் கொள்க” என்பர்.

2 மருட்பா: ‘அந்தண இளைஞன் அரச கன்னியுடன் காதல் கொண்டு கூடி வாழ்தல் போல அந்தணர்க்குரிய வெண்பாவும் அரசர்க்குரிய ஆசிரியப்பாவும் ‘இணைத்து எழுதப்படுவது மருட்பா’ என்பர் அவிநயனார். இவர் பிறிதொரு வகையில், ‘சங்கை யமுனைகளது சங்கமம் போலவும், சங்கர நாராயணரது சட்டகக் கலவியே போலவும், வெண்பாவும் ஆசிரியமுமாய் விராய், புறநிலை வாழ்த்து முதலாகிய பொருள்கள் மேல் யாப்புற்று மருட்சி உடைத்ததாகப் பரவி நடத்தலின் மருட்பா என்று வழங்கப்படும்’ என்ற கருத்தை எடுத்துக் காட்டுவர்.

3 வண்ணம்: தூங்கிசை வண்ணம் முதலானவற்றை உவமை வழி விளக்குவர். முதுபிடி நடந்தாற் போலவும், கூம்பி நடந்தாற் போலவும், நாரை நடந்தாற் போலவும் வரும். அவை ஒரு புடை ஒப்பினால் தூங்கிசை வண்ணம் எனக் கொள்க.

‘மதயானை நடந்தாற் போலவும், பாம்பு பனைத்தாற் போலவும், ஒங்கிப் பறக்கும் புட்போலவும் ஏந்திசை வண்ணம் வரும்.

ஒவ்வா நிலத்தில் வண்டி உருண்டாற் போலவும், நாரை இரைத்தாற் போலவும், தாராவும், தார்மணி ஓசையும் போலவும், அடுக்கிசை வண்ணம் வரும்.

பெருங் குதிரைப் பாய்த்தலும், ஒன்று கொட்டியும், இரண்டு கொட்டியும் முதலாக, உடை அறுத்துக் கொட்டுப் போலவும் பிரிந்திசை வண்ணம் வரும்.

நகரம் இரைந்தாற் போலவும், நாரை இசையும், ஆரீப்பிசையும், இயமர இசையும், தேரைக் குரலும் போலவும் மயங்கிசை வண்ணம் வரும்.

குறைக் காற்றும் நீர்ச் சுழியும் போல வருவது அகவல் வண்ணம். நீரொழுக்கும் காற்றொழுக்கும் போல வருவது ஒழுக்கல் வண்ணம். தோற் கயிறும் இரும்பும், திரித்தாற் போலவும், கல்மேல் கல் உருட்டினாற் போலவும் வருவது வல்லிசை வண்ணம். அன்ன நடையும், தண்ணம் பறையும் போலவும், மணல்மேல் நடந்தாற் போலவும் வருவது மெல்லிசை வண்ணம். இவ்வாறு அழகான உவமைகளின் மூலம் கருத்துகளை விளக்குவது இவர் பாங்காம் (ப-412, 415).

உரைகாரரும் வடமொழியும்: யாப்பருங்கலம் வடநூல் செல்வாக்கிற்கு ஆட்பட்டது என்று கருத இடம் உண்டு.

‘வடநூல் கடலுள்

ஒருங்குடன் வைத்த உதாரணம் நோக்கி

விரித்து முடித்த மிறைக் கவிப்பாட்டே’

(யாப். 96)

எனவரும் யாப்பருங்கல வரி இதனை வலியுறுத்தும். காரிகை என்பது தமிழில் கட்டளைக் கலித்துறையைக் குறிக்குமேனும், சூத்திர ரூபமாக உள்ளவை பாவாலும் இனத்தாலும், அமையும் போது அப்பாக்களையும் இனத்தையும் காரிகை என அழைப்பது வடநூல் முறைக்கு முரண்பாடு அன்று. இப்பொருள் கொள்ளுமிடத்து இவ்வெண்பாச் சூத்திரங்கள் பெரும்பாலும் வடமொழி வழக்கினைக் கூறிச் செல்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் நோக்கும் போது, “ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பௌவத்தைக் காரிகை யாக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அமிரீதசாகரர்” (யா. கா. 3) என்ற தொடரில் காணப்படும் பகுதிக்கு ஒருவாறு பொருள் விளங்குதல் கூடும்.⁶

யாப்பியலில் தொல்காப்பியர் வழி தனித் தமிழ் வழி; காக்கை பாடினியார் வழி வடநூல் வழி. தமிழ் நாட்டில் வடநூல் வழி தமிழாசிரியர் சிலரும் இருந்துள்ளனர். இவரை வடநூல் வழித் தமிழாசிரியர் எனத் தனித்துப் பிரித்து முதன் முதலாக எடுத்துக் காட்டுபவர் யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரரே.

நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்ற அசைகளை ர, ட, ரு, டு எனச் சிலர் வடமொழி வழியைப் பின்பற்றிக் குறித்தனர் என்பர்.

6. ய. கா. உ. வே. சா. நூலக வெளியீடு, ப XIX,

சந்தம், தாண்டகம் என்பனவற்றை ஒழிப்பியலில் விளக்கி உரைப்பர். தொல்காப்பியனார் முதலாய ஒருசாரி இவற்றையும் மேற் கூறப்பட்ட பாவினங்களையும் கொச்சகக் கலிப்பாவில் அடக்குவர். ஒரு சாரி வடநூல் வழித் தமிழாசிரியர், 'ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி இனம் எனப்படா மூவகைப்பட்ட விருத்தங்க ளுள்ளும் சந்ததாண்டகங்க ளுள்ளும் பட்டு அடங்கும்' என்பர் (ப-487)

அள வழிச் சந்தங்களில் சீர் ஒத்து ஓரடியுள் ஓர் எழுத்து குறைந்து வந்ததனை நிசாத்து என்றும், இரண்டு எழுத்து குறைந்து வந்ததனை விராட்டு என்றும் ஓரெழுத்து மிக்கு வந்ததனைப் புரிக்கு என்றும்...இரண்டெழுத்துமிக்கு வந்ததனைச் சுராட்டு என்றும் இவ்வாறின்றி சீர் ஒத்து மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவற்றை அளவழிப் பையுள் சந்தம் என்றும் வேண்டுவர். தாண்டகங்கட்கும் இவ்வாறே சொல்லுவர் ஒரு சாரி வட நூல் வழித் தமிழாசிரியர் என்பர் (ப-514).

காக்கை பாடினியார்: காக்கை பாடினியார் விருத்தி உரைகாரர் சுட்டிக்காட்டும் வடநூல் வழித் தமிழாசிரியருள் ஒருவராவர். இது அவர் உரையினால் தெளிவாகிறது. நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு அசைகளை, ர, ட, ரு, டு என அமைப்பர் வடநூல் வழித் தமிழாசிரியர் என்று சுட்டிக் காட்டும் இவர் காக்கைபாடினியார் சூத்திரங்களைத் தொடர்ந்து எடுத்துக் காட்டுவதால் இதனை உணரலாம்.

‘விறலிடை இட்டன ரடருடு வடிவம்
நிரல்பட எழுதி அலகு பெறுமே’

என்றார் காக்கை பாடினியார் (ப-48) என்பதனால் இக்கருத்து வலிவு பெறுகிறது.

சந்தம், தாண்டகம் என்பனவற்றைக் கொச்சகக் கலிப்பாவின் சீழ் அமைப்பர் தொல்காப்பியர். காக்கைபாடினியார் முதலான வடநூல் வழித் தமிழாசிரியர் இவற்றை இனம் எனக்கருதாது. விருத்தங்களுள்ளும், சந்த தாண்டகங்களுள்ளும் அடக்குவர். யாப்பருங்கல ஆசிரியர், 'காக்கைபாடினியர் முதலாகிய ஒரு சாரி ஆசிரியர் மதம் பற்றி எடுத்து ஓதி இவையும் உடன்பட்டார் எனக் கொள்க' என்று எழுதுவர் உரைகாரர் (ப. 487). இதனாலும்

காக்கைபாடினியார் வடநூல் வழித் தமிழாசிரியர் என்பது உறுதியாகிறது.

வடநூல்: ஞாபகத்தானும், விருத்தியானும் அதிகாரம் என்று தொலைவில் இருந்து கொண்டு வந்து உரைக்கப்படுவது வடநூல் முறை. இதனை இருபத்து மூன்றாம் அடியோத்து (23) விருத்தி உரையில் எடுத்துக்காட்டுவர்.

பிங்கலம் முதலாகிய சந்தோபிசுதிகளுள் விருத்தச் சாதி விகற்பங்களால் அமைந்த உலகியல் சுலோகங்களில் மிகுந்தும், குறைந்தும் கிடக்கும் இவை இருபுகளால் ஆருடம் என்று சொல்லப்படும். இதனை வடநூல் உடையார் கருத்து என்பர் (ப-370).

சந்த அடியும், தாண்டக அடியும் விரவி ஓசை கொண்டு வந்தால் அவை சந்தந் தாண்டகம் என்றும், தாண்டகச் சந்தம் என்றும் வழங்கப்படும். இது வடநூற் புலவரின் கருத்து என்று இவர் காட்டுகிறார் (ப-485). வடபுலவர் சந்தம் என்று பிறிதோர் இடத்திலும் குறிப்பர் (ப-507).

வடமொழியில் வழங்கும் யாப்பிலக்கணக் கலைச் சொற்கள் சிலவற்றைத் தமிழில் பெயர்த்து வழங்குவர் என்பது அவ்வரைகாரர் கருத்து.

“... .. வடுத்தீர்ந்த
பாத வடமொழியைப் பைதீர் தமிழ்ப்புலமை
நாதரடி என்றார் நமக்கு” (ப. 135)

இவ்வெண்பாவின் மூலம் வடமொழியில் வழங்கும் பாதம் என்பதே தமிழில் அடி என்று வழங்குகின்றது என்று இவர் கருதுவதாகத் தெரிகிறது ‘தமிழாக்கம் நமக்கு’ என்று இவர் குறிக்கும் நயம் காண்க.

சமசுக்கிருத மொழியை வடமொழி என்றும், வடசொல் என்றும், ஆரியம் என்றும், தேவபாடை என்றும் தமிழ் நூலிலும் உரைகளிலும் குறிப்பர். இவரோ ‘சமசுக்கிருதம்’ என்றே குறிப்பிடுகிறார். தமிழில் இவ்வாறு குறிப்பிடும் முதல்வர் இவரே ஆவார். அதே போலப் பாஷையைப் ‘பாடை’ என்றும் இவர் குறிப்பிடுகிறார் (ப-491).

வடமொழி நூற் செழுமையை ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பெளவம் என்பர் காரிகை உரையாசிரியர். இவரோ வடநூற் கடல் என்பர் (ப-525).

ஆரியம், தமிழ் இரண்டையும் இணையாக்கி உரைக்கும் ஒரு குறிப்பு இவர் உரையில் மேற்கோள் பாடலாக இடம் பெற்றிருக்கிறது.

‘ஆரியம் தமிழொடு நேரிதின் அடக்கிய’ (ப-526) என வருதல் காண்க.’

வடமொழி வழக்கை ஏற்றேயாதல் வேண்டும்: தமிழ் வேற்றுப்பாடை வழக்குகளைச் சிறப்பாக வடமொழி வழக்குகளை ஏற்றேயாதல் வேண்டும் என்ற கருத்துப்பட இவர் குறிப்பு எழுதுகிறார். பாவினங்களுள் சமசுக்கிருதமும் வேற்றுப்பாடையும் விரவி வந்தால் அவற்றையும் அலகிட்டுப் பாவோடு சாத்தி வழங்கப்படும் (ப - 491) என்பது இவர் கருத்து. தன் கருத்திற்குத் தக ஒரு வெண்பாவையும் மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். அவ்வெண்பா வடமொழிச் சார்பை வெளிப்படையாக ஆதரிக்கிறது.

“செந்தமிழ்ச் செய்யுள் தெரிந்துணர்ந்து செந்தமிழ்க்கண் வந்த வடமொழியை மாற்றாதே-சந்தம் வழுவாமல் கொண்டிற்று மாண்பினார்க் குண்டோ தழுவாது நிற்கும் தமிழ்?”

1. உரை தரும் சிறப்புச் செய்திகள்: குத்திரம், ஓத்து, படலம், பிண்டம், முதல், வழி, சார்பு நூல்கள் என இவற்றைச் சுருங்கிய சொற்களில் இவர் விளக்கும் நயம் சிறப்பானது.

2. எதிர் நூல்: எதிர்நூல் என்னும் நூல்வகை பற்றி இறையனார் களவியல் உரைகாரர்,

“தன்கோள் நிரீஇ பிறன்கோள் மறுப்பது எதிர்நூல் என்ப ஒருசா ரோரே”

என்ற நூற்பாவை எடுத்துக்காட்டுவர். இதே நூற்பாவை எடுத்துக்காட்டும் இவர் அதனை விளக்கும் நயம் கருதத்தக்கது. முதல்வன் நூலுள் முடிந்த பொருளை ஓர் ஆசிரியன் யாதானும் ஒரு காரணத்தால் பிறழ வைத்தால், அதனைக் கருவியால்

திரிபுகாட்டி ஒருவாமை வைத்ததற்கு ஒள்ளியோன் ஒரு புலவனால் உய்க்கப்படுவது.

3. எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பா, பாவினம், ஓசை என்பவற்றை ஆறு பக்கங்களில் இவர் விரித்துரைப்பது இவரது அளவிறந்த யாப்புப் புலமையைத் தெளிவு படுத்துகிறது.

4. சூத்திரம் என்பது வடமொழித் திரிசொல் என்று கருதுகிறார் இவர். சூத்திரத்தைப்பெயர்ச்சூத்திரம், விரிச்சூத்திரம் விலக்கியல் சூத்திரம், நியமச் சூத்திரம், அதிகாரச் சூத்திரம், ரூபகச் சூத்திரம், பரிபாடைச் சூத்திரம் எனப் பலவாறாக விரித்து விளக்குகிறார்.

5. உரையினைப் பதினமூன்று திறங்களாக இவர் பகுத்துக் காட்டுகிறார். சூத்திரம் தோன்றல், சொல் வகுத்தல், சொற் பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல், விசேடம் காட்டல், உதாரணம் காட்டல், ஆசிரிய வசனம் காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், தொகுத்து முடித்தல், விரித்துக் காட்டல், துணிவு கூறல், பயனொடு புணர்த்தல் என்று இவற்றை விளக்குவர்.

6. ஆய்தமும் யகரமும்: அகரத்தின் பின் யகரம் வந்தாலும், ஆய்தம் வந்தாலும் (அ+ய், அ+ஃ) ஐகாரம் தோன்றும் என்று இவர் குறிப்பிடுகிறார். கஃசு, கஃதம், கஃசம் என அகரத்தோடு ஆய்தம் வந்து கைசு, கைதம், கைசம் என வருபவற்றை எடுத்துக் காட்டுவர். ஆய்தத்தின் வரலாற்றில் இக்குறிப்புத் தலையாய ஒன்றாகும் (ப. 29). ஆய்தத்தை இவர் அக்கேனம் என்று குறிப்பதும் (ப. 27). இன்று 'அக்கேனா' என்று ஒலிப்பதும் இணைத்து நினைக்கத் தக்கவை.

7. தொல்காப்பியனார்: யாப்பருங்கலம், தொல்காப்பியத்தை ஓட்டிச் செய்யப் பெற்றதா? காக்கை பாடினியத்தை ஓட்டிச் செய்யப் பெற்றதா? பின்னதைச் சாரீந்தே செய்யப்பட்டது என்பர். விருத்தியுரைகாரர் தொல்காப்பியத்தைச் சாரீந்தே செய்யப்பட்டது என்பர். யாப்பருங்கலம் சாரீபு நூல் என மூன்றிடங்களிலும் வற்புறுத்தும் (10, 112, 138) இவர், இது தொல்காப்பியச் சாரீபு நூலே என்ற கருத்துப்பட இரண்டிடங்களில் எழுதுகிறார்.

‘இயைபுத் தொடைக்கு இவ்வாறு எட்டு வகையும் சொன்னார் கையனாரும் தொல்காப்பியரும் முதலாகிய ஒரு சார் ஆசிரியர் ஈண்டு அவர் மதம் பற்றிச் சொல்லப்பட்டது இது சார்புநூல் ஆகலின்’ என்றவர் குறிப்பது (ப. 138) மேற்கண்ட கருத்தை வற்புறுத்துகிறது. இதனைப் போலவே பிறிதோர் இடத்தில், (112) யாப்பருங் கலத்தைச் சார்புநூல் என்று வற்புறுத்தும் இவர், ‘என்னை’ என வினவி, தொல்காப்பியத்தினின்று ஆறு நூற்பாக்களை எடுத்துக் காட்டி, ‘என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஆகலின்’ என்று விடையிறுத்து முடிவுரைக்கிறார். இக்குறிப்புகள், தொல்காப்பியத்தைச் சார்ந்தே யாப்பருங்கலம் படைக்கப்பட்டது என்று நிலை நிறுத்துகின்றன. ஏறத்தாழ 44 இடங்களில் நூற்றிற்கு மேற்பட்ட தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை இவர் எடுத்துக்காட்டுவதும் இக் கருத்தை அரண் செய்கின்றது.

தொல்காப்பிய அகத்தியம் எனக் குறிக்கும் இவர் (571) கையனார் தொல்காப்பியர் என்று இலக்கண இரட்டையர்களை இரண்டு முறை, எடுத்தாளுதல் சிந்தனைக் குரியது (138, 411). தொல்காப்பியரும் கையனாரும் தலைமை வாய்ந்த இலக்கணப் பேரறிஞர்களாகப் பண்டு விளங்கினர் போலும். தொல்காப்பியரை ஓரிடத்துச் செய்யுளியல் உடையார் என்று குறிக்கும் இவர் (125), கையனாரையும் பிறிதோர் இடத்தில் செய்யுளியல் உடையார் என்று குறிப்பிடுகிறார் (142). அவிநயனார் முதலானவரெல்லாம் வண்ணம் நூறு என விளக்க, கையனாரும், தொல்காப்பியரும் வண்ணம் இருபது என்ற ஒத்த கொள்கையினர் என்று தெரிகிறது. இயைபுத் தொடை எட்டு என்பதிலும் இருவரும் ஒத்த கருதினர் (138, 411).

விடப்பட்ட தொல்காப்பிய நூற்பா: ‘முடிபொருள் அல்லாது அடியளவு இலவே’ என்ற ஒரு நூற்பாவைத் தொல்காப்பியனார் செய்ததாக இவர் காட்டுவர் (132). இந்நூற்பா, இன்றைய தொல்காப்பியப் பதிப்புகளில் இடம் பெறவில்லை.

8 முரண் முரண் என்பதை விரிவாக விளக்குவர் இவர். சொல்லும் சொல்லும் முரணுதல், பொருளும் பொருளும் முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதல், சொல்லும்

பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதல் என இவை (155).

9 ஒற்றளபெடை: ஒற்றளபெடை நாற்பத்து இரண்டு என்பர் பவணந்தி (61). இருபத்திரண்டு என்பர் குணவீர பண்டிதர். (நேமி. எ. 3) அவ்விருபத்திரண்டினையும் எட்டு விகற்பத்தாலும் உறழ் நூற்றொழுபத்தாறு என்பர் இவர் (167). உயிரளபெடை இருநூற்று இருபத்து நாலாம் என்பர் (166).

10 பாட்டோசை: செப்பலோசையை, ஏந்திசை, ஒழுகிசை தூங்கிசை என்று பாகுபடுத்துவர். இப்பாகுபாடல்லாத பிறிதொரு பாகுபாட்டை இவர் குறிப்பர். செப்பல், வெண்கூ, அகவல் என்பன அம்முன்றாம். இதற்குச் செய்யுளியல் உடையாரீ, அணியியல் உடையாரீ காட்டிய பாக்களைக் காட்டுவார் (ப. 228). 229). இவ்வோசை வேறுபாடுகள் எளிதில் எல்லாராலும் உணரப்படுவன அல்ல. 'சொல் வல்லார் வாய்க் கேட்பின் அல்லது காட்டலாகா' என்பர் இவர் (ப. 230).

11 நாட்டுப்புற இலக்கியங்களின் (Folk Literature) செல்வாக்கு: அவ்வக் காலங்களில் அறிஞர் பெருமக்களால் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. அவை சிறந்தன எனினும், அவை பொதுமக்கள் இலக்கியம் ஆகா. எளிய சிற்றூர் மக்கள் உழைக்கும் போதும், உறங்கும் போதும், களிக்கும் போதும் கையாளும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் மிகுந்த ஆற்றல் வாய்ந்தவை. அவ்வக் கால மக்களின் இலக்கிய நுகர்வாற்றலை எடுத்துரைப்பவை. அம்மாணப் பாட்டு, புறாப்பாட்டு, பாவைப் பாட்டு, தும்பிப்பாட்டு, விடுகதை ஆகியன நாட்டுப்புறப் பாடல்களே. இவையனைத்தும் யாப்பருங்கல விருத்தியில் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

விடுகதைப் பாட்டு: ஓர் ஊரின் பெயரை மறைமொழியில் வைத்து விடுகதையாக்கி உரைக்கிறாள் ஒரு பெண்.

கட்டலர் தாமரையுள் ஏழும் - கடுமாள்தேர்க்
கத்திருவர் உள்ளைந்தும், காயா மரமொன்றும்
பெற்றவிழ்தேர்ந் துண்ணாத பேயின் இருந்தலையும்
வித்தாத நெல்லின் இறுதியும் கூட்டியக்கால்
ஒத்தியைந்த தெம்முர்ப் பெயர் - என்றாள் வானவன்கை
விற்பொறித்த வேற்புருவத் தாள்.

தீக்காலி வல்லம் என்ற எட்டெழுத்துக்களில் உள்ள தன் ஊர்ப் பெயரை இவள் இப்பாடலில் குறிப்பிடுகிறாள். கமலம்; கந்திருவர்; காயாமரம் கருங்காலி; பேயின் தலை, தீ; வித்தாத நெல் - வெதிரம் - மூங்கில் நெல். இவற்றை ஒத்தியைக்க, 'க்', 'ல்' என்பவற்றோடு இணைந்து தீக்காலி வல்லம் என்ற ஊர்ப்பெயர் உண்டாகும் (ப. 250).

அம்மானைப் பாட்டு

“சேயரி நாட்டமும் செவ்வாயும் அல்குறுமோ? - அம்மானாய்!
ஆய்மலரும் தொண்டையும் ஆழியும் தின்தேரும்-அம்மானாய்!
மாயிருந் தானை மயிடன் தலையின்மேல் - அம்மானாய்!
பாயின சீறடிப் பாவைப் பகவதிக்கே - அம்மானாய்!”

(ப. 262)

புறாப் பாட்டு

“ஏதங்கள் நீங்க எழிலிளம் பிண்டக்கீழ்ப் - புறாவே!
வேதங்கள் நான்கும் விரித்தான் விரைமலர்மேல் - புறாவே!
பாதம் பணிந்து பரவுதும் பல்காலும் - புறாவே! (ப. 262)
உற்ற படையினார் பெற்ற பகையினார் - புறாவே!
பெற்றம் உடையார் பெருஞ்சிறப் பாண்டதை - புறாவே!
மற்றை யவர்கள் மனையிற் களிப்பதோ-புறாவே!” (ப. 263)

சைனப்பாவைப் பாட்டு

“கோழியும் கூவின; குக்கில் அழைத்தன
தாழியுள் நீலத் தடங்கணீர்! போதுமினோ;
ஆழிசூழ் வையத் தறிவன் அடியேத்திக்
கூழை நனையக் குடைந்தும் குளிர்முனல்
ஊழியும் மன்னுவாம் என்றேலோர் எம்பாவாய்!” (ப. 362)

இப்பாட்டுக் காரிகையிலும் மேற்கோளாய் (43) எடுத்துக் காட்டப் பெறுகிறது. இது அவிநயனார் காட்டிய பாட்டு ஆகும். இப்பாட்டு, திருப்பாவை, திருவெம்பாவை போன்ற பாவைப் பாட்டு என்று தெரிகிறது. இதனால், அவிநயனார் காலமான கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டில், இப்பாவைப் பாட்டு இடம் பெற்ற சைனப்பாவை மிகப் பரவலாக வழங்கியது என்று கருத இடம் உண்டு. அவிநயனார் காலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கியது

என்றால், அவர் காலத்திற்கு முன்பே இப்பா எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அவிநயனார் காலம் கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என்பதால், இந்தச் சைனப்பாவை நூலின் காலம் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆகலாம். இக்காலம், மணிவாசகரின் திருவெம்பாவைக்கு முற்பட்ட காலம். ஆண்டாளின் திருப்பாவைக்கு (கி. பி. 880) முற்பட்டதும் ஆகலாம்.

தும்பிப்பாட்டு: தும்பிப்பாட்டுக்கு உதாரணம் இவர் நல்க வில்லை. ஆயினும், அப்பாட்டு குறில் அகவல் ஏந்திசை வண்ணத்தில் வரும் என்று எழுதுகிறார் (ப. 417).

கொச்சை: உலக வழக்கை இவர் பரவை வழக்கு (18, 37) என்பர். மக்கள் வழங்கும் சிறப்பில்லாதவற்றைக் 'கொச்சை' என்பர். இக்காலத்தும் இவ்வழக்கு உள்ளது. 'கொச்சைப்பேச்சு' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வழக்கு இவர் காலத்திலேயே இருந்தது என்பது இவர் உரையால் புலனாகிறது (ப. 293).

கேசி நூல்கள்: மத அடிப்படையில் வாதப் பிரதிவாதங்களில் ஈடுபடும் நூல்கள் 'கேசி' எனப்படும். இவ்வகையைச் சேர்ந்த சில நூல்களை இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அஞ்சனகேசி, காலகேசி, குண்டலகேசி, நீலகேசி, பிங்கலகேசி என்பன இவரால் குறிக்கப் படுகின்றன. இந்நூல்கள் அனைத்தும் இவர் காலமான கி. பி. 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவை என்பது இக்குறிப்பால் தெளிவாகிறது.

மாலை நூல்கள்: மாலை என்பது ஒரு பிரபந்த வகை. இப் பெயர் கொண்ட பல மாலைப் பிரபந்தங்கள் இவர் காலத்தில் வழங்கி இருக்கின்றன. அவினந்தமாலை, தேசிகமாலை, பல்சந்த மாலை, பன்மணிமாலை என்பன. இவை தவிர புறப்பொருள் இலக்கணம் கூறும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் இவரால் குறிக்கப்படுகிறது. இவற்றுள் பல்சந்தமாலை என்பது, பலவகைச் சந்தப்பாக்களால் இயற்றப்பட்டது போலும்.

நூல் எனப் பெயர்பெற்ற நூல்கள்: பல வேறு பொருள் பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அடிநூல், அணிகலநூல், ஆயுதநூல், ஆடைநூல், கருடநூல், தாரணைநூல், திணைநூல், நிலத்துநூல், பொய்கையார்நூல், மந்திரநூல், மருத்துவநூல் என்பன காண்க. அடிநூல் - நக்கீரனாராலும், நத்தத்தனாராலும்

இயற்றப் பெற்றது. கருடநூல், சித்திராருடம் போல ஒரு விஷநூல் போலும்.

புள்ளிப் பொறியே சுடர்நந்தி போர்க்குலிசம்
வள்ளிதழ்த் தாமரையும் வைக்கஅம் மண்டலத்தே
மண்டலத்தைப் புள்ளின் வதன முதலாகக்
கொண்டழியச் சிந்திப்பக் குன்றும் கொடுவிடமே (ப. 381)

எனக்காட்டப்பெறும் ஒரு பாடல், கருடநூலினது ஆகலாம். பெயரளவிலேயே தெரியும் ஆயுதநூல், ஆடைநூல், மருத்துவநூல் இன்று கிடைக்கப் பெறவில்லை. இவை அரிய செய்திகளைத் திரட்டி வைத்திருந்த களஞ்சியங்களாக இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

பாட்டியல்: பாட்டியல் என்ற தனி நூலே இருந்ததாகத் தெரிகிறது. 'பாட்டியல் உடையார்' என்றிவர் அதனைக் குறிப்பர் (486). பாட்டியல் நூல்வழி எழுந்த கோட்பாடுகள், இவர் காலத்திலேயே மரபுகள் ஆகிவிட்டன. இது, பாட்டியல் மரபு (486) என்றும் பாட்டியல் மரபுடையார் (370, 371) என்றும் இவர் குறிப்பதனால் விளக்கமாகிறது. இக்குறிப்பால் 'பாட்டியல் மரபு' என்றே தனி நூலும் வழங்கி இருக்கலாம் என்று ஊகிக்கலாம்.

அணியியல்: ஆடவரும் பெண்டிரும் அணிந்து கொள்ளும் வகை வகையான அணிகலன்களைப் பற்றியே 'அணிகல நூல்' என்ற தனிநூல் இருந்திருக்கிறது (491). செய்யுளது பொருள் பற்றியும் (105), வகை பற்றியும் (566), அறுவகைப்பருவம் பற்றியும் (573) பேசும் அணியியல் என்ற பிறிதொரு தனிநூலும் இவர் காலத்தில் வழங்கி இருக்கிறது. இந்நூல் ஆசிரியர், அவிநயனார், கையனார், மயேச்சுரர் ஆகியோரைப் போன்று உதாரணப் பாடல்களையும் எடுத்துக் காட்டினர் போலும். 'வைகலும் வைகல்' எனத் தொடங்கும் நாலடியார்ப் பாட்டை (39) அணியியல் உடையார் காட்டிய பாட்டு என்கிறார் இவர் (229). இன்று மறைந்து விட்ட அணியியல் நூலின் ஆசிரியர், சைன நூலான அணியியலை எடுத்துக் காட்டுவதால், அவரையும் சைனர் எனலாம். அணியியல் போன்றே செய்யுளியல் என்ற நூலும் இவர் காலத்தில் இருந்திருக்கிறது.

முறி என்று பெயர் பெற்ற நூல்கள்: இடைக்காடனார் எழுதிய ஊசிமுறி பற்றிச் சில துணைக் கதைகள் உள்ளன.

இந்நூல் உண்மை என்பது இவர் உரையால் உறுதியாகிறது. 'ஒழிந்தன இடைக்காடனார் பாடிய ஊசி முறியுட் கண்டு அலகிட்டுக் கொள்க' என்பர் இவர் (ப. 396).

கணக்கு நூல்கள்: கணக்கியல் என்ற ஒரு நூல் சீரோத்தில் (15) குறிப்பிடப்படுகிறது (69). ஈதன்றி, அவினந்த மாலை, அரச சட்டம், வருத்தமானம் என்பன கணிதம் பற்றிய நூல்களாக இவரால் சுட்டப்படுகின்றன (569).

புராணம்: 'புராண கவிஞர்' என்றே இவர் இரண்டிடங்களில் (366, 368) சுட்டுகிறார். எந்தப் புராணம் என்று தெரியவில்லை, இவர் காலத்திலேயே புராணங்கள் வழங்கின என்பது இதனால் தெளிவாகிறது. சாந்தி புராணம் - சாந்திநாதர் என்ற பதினாறாம் தீர்த்தங்கரரின் வரலாறு கூறும் நூலாகும். இதனை உட்கொண்டு இவர் புராண கவிஞர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். புராண சாகரம் என்ற பிறிதொரு நூலையும் இவர் குறிப்பிடுகிறார் (250). மாபுராணம், பூதபுராணம் என்ற பெயரிலும் இரண்டு நூல்கள் இவர் காலத்து வழங்கின.

கதை நூல்கள்: உதயணன் கதை, கதை என்றே வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. கலியாண கதை என்ற பிறிதொரு நூலும் சுட்டப் பெற்றிருக்கிறது.

அவிநயம்: அவிநயம் என்ற அரிய இலக்கண நூலை இவர் பல இடங்களில் மேற்கோள் காட்டுகிறார். அவிநயனார், தாமே உதாரணமும் எடுத்தோதுபவர் என்பது இவர் உரையால், (228, 244, 363) தெளிவாகிறது. அவிநயத்திலிருந்து அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டும் இவர், அவர்தம் நூற்பாக்களையும் சில இடங்களில் விவரித்து எழுதுகிறார்.

முத்தரையர் கோவை: களப்பிரரின் பிற்காலச் சந்ததியினரான முத்தரையரைத் தமிழர் எனத் தெளிவுபடுத்தி, தமிழ் முத்தரையர் கோவை என்று ஒரு நூலை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூல், யாப்பருங்கலக்காரிகையைப் போல, கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களால் ஆன நூல்; ஒத்த சந்தத்தால் ஆகியது (519).

புலவர்கள்: அறிவுடை நம்பி, புறநானூற்றில் குறிக்கப்படும் அரசர்; புலவர். இவர் எழுதிய 'சிந்தம்' என்ற நூலை விருத்தி

எடுத்துக்காட்டுகிறது (372). மனத்தது பாடவும், சாவவும், கெடவும் பாடவல்லவர் எனக் கபிலர், பரணர், கல்லாடர், மாமூலர், பெருந்தலைச்சாத்தர் ஆகியோர் இவரால் போற்றப் படுகின்றனர். (371) ஆழ்வார் அல்லாத யாப்பு நூல் எழுதிய பொய்கையார் ஒருவர் இவரால் சுட்டப்படுகிறார் (45, 143, 231, 247, 369, 371, 558) அவிநயனார், கடிய நன்னியார், காக்கை பாடினியார், கையனார், சங்கயாப்புடையார், சிறுகாக்கை பாடினியார், செய்யுளியலுடையார், நல்லாறனார், நற்றத்தனார், பரிமாணனார், பல்காயனார், பணம்பாரனார், பாடலனார், மயேச்சுரர், வாய்ப்பியனார், விளக்கத்தனார் ஆகியோர், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்புத் தொடர்பாக இலக்கணங்கள் செய்துள்ளனர் என்பது இவர் உரையால் தெரிய வருகிறது.

அரசர்கள்: அஞ்சி, அழிசி, காரி, கிள்ளி, குட்டுவன், சென்னி, சேந்தன், இளந்திரையன், நன்னன், பாரி ஆகிய சங்க கால மன்னர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். சைன சமயத்தாராகிய களப்பிர அச்சுதக் கோவை பற்றியும், பழையாறையில் சைனக் கோயில் கட்டிய விண்ணன் என்ற சோழத் தளபதி பற்றியும் விருத்தியுரை மேற்கோட் பாடல்கள் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. பல்லவமல்லன், நந்தி, தொண்டையார் கோ, கச்சியார் கோச் சிங்கன், ஆகிய பல்லவ மன்னர்கள் சுட்டப்படுகின்றனர். வரகுணன் விசயன், வையையார் கோ எனப் பாண்டிய மன்னர்கள் காட்டப்படுகிறார்கள். மனுநீதிச் சோழன் 'மகனை முறை செய்தான்' என்று அழைக்கப்படுகிறான். செம்பூட்சேய் என்பான் கொற்கைக்கோமான் (332) என்றும், 'செம்பூட்சேய் கூடல்' (340) என்றும் குறிக்கப்படுவதிலின்று, இவன் பாண்டிய மன்னன் என்று தெரிய வருகிறது.

“சேந்தன் என்பானை, தென்னம்பைச்

செஞ்சுடர் வாள் வெஞ்சினவேல் சீர்ச்சேந்தன் என்னுமால்
கிஞ்சுக வாய் அஞ்சொற் கிளி”

என்று ஒரு மேற்கோள் பாடல் சுட்டுகிறது (498). இவன் 'அம்பைச் சேந்தன்' என்று குறிக்கப்படுவதால், திவாகர நிகண்டைத் திவாகரரைக் கொண்டு செய்வித்த சேந்தன் என்ற மன்னன் ஆகலாம். இது சரி என்றால், திவாகர நிகண்டின் காலம், கி. பி 11 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டது என்றாகிறது.

15

யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை

(குணசாகரர்)

குணசாகரர் என்பவரே யாப்பருங்கலக்காரிகையின் உரை ஆசிரியர் ஆவார். இச்செய்தி காரிகைச் சுவடிகளின் மேல் வரையப் பெற்றிருக்கும் குறிப்பினாலும் செவிவழிச் செய்தியினாலும் தெரிய வருகிறது. இவர் அமுதசாகரரின் ஆசிரியரான யாப்பருங்கலப் பாயிரத்தில் குறிக்கப் பெறும் குணக்கடல் பெயரோன்' என்ற குணசாகரரே என்பர். இக் கருத்துக்குக் கலத்துள்ளும், காரிகையுள்ளும் சான்று எதுவும் இல்லை. காரிகை பாயிர உரையில் "இந்நூல் யாவரால் செய்யப்பட்டதோ எனின் ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பெளவத்தைக் காரிகையாக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமிர்தசாகரர் என்னும் ஆசிரியரால் செய்யப் பட்டது" என வரும் பகுதி ஓர் ஆசிரியர் மாணாக்கரைப் புகழ்ந்து கூறும் பகுதி என்பது பொருந்துவதாய் இல்லை. ஆதலால் அமுதசாகரரின் ஆசிரியராகிய குணசாகரர் வேறு, காரிகை உரையாசிரியராகிய குணசாகரர் வேறு. காரிகை உரையாசிரியர், அந்நூலாசிரியர் அமுத சாகரரின் மாணாக்கர் என்று கருத இடம் உண்டு. 'அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமிர்தசாகரர் என்னும் ஆசிரியர்' என்று உரையாசிரியர் குறிப்பதனால் உறுதிப்படுகிறது.

நூலாசிரியர் தம் குருவின் பெயரைத் தம் மாணாக்கர்க்கு இடுவது மரபு. சமயத் துறையில் இப்பழக்கம் எங்கும் உண்டு. திருக்கடலூரில் இருந்த ஆளுடைய நாயனார் தம் குருவான திருவியலூர் உய்யவந்தார் உபதேசித்த ஞானப் பொருளைத் தம் மாணாக்கர்க்கு உணர்த்திய போது தம் குருவின் பெயரையே அவருக்குச் சூட்டினார். திருக்களிற்றுப்படியார் என்ற சைவ சாத்திர நூலைச் செய்தவர் திருக்கடலூர் உய்யவந்தார் என்பவர் ஆவார். பரஞ்சோதி முனிவர் பூமியில் இறங்கி சுவேத வனப்பெருமாள் என்ற குழந்தைக்குச் சிவஞானம் உபதேசித்த போது தம் குருவாகிய சத்தியஞானதரிசினி என்ற பெயரின் தமிழ் வடிவமாகிய மெய்கண்டார் என்ற பெயரைத் தீட்சை நாமமாகச் சூட்டினார். இவற்றைப்போல சைன சமய முனிவரான அமுதசாகரர் தம் மாணாக்கர் ஒருவருக்கு தம் குருவின் பெயரான குணசாகரர் என்று பெயர் சூட்டினார் என்று கருதுவதே பொருத்தம்.¹

குணசாகரனாரின் சமயம்: குணசாகரர் சைன சமயத்தவர். சைன சமயத் துறவியரைக் குறிக்கும் கல்வெட்டுகளில், குணசாகரர் என்ற பெயர் இடம் பெற்றிருக்கிறது. பாண்டி நாட்டுக் கழுக்குமலை சைனக் கல்வெட்டிலும் இப்பெயர் காணப்படுகிறது. குணசாகரர், தம் காரிகை உரையிலும் அருகனைப் பற்றிய துதிப் பாடல்களை ஈடுபாட்டுடன் எடுத்துக் காட்டுகிறார். 'கந்தம் மடிவில் கடிமலர்ப் பிண்டிக் கண்ணார்' என்ற பாயிர வரிக்கு, 'முருகு விரியும் மொய்ம்மலர் அசோகின் கீழ் இருக்கும் அருகன்' என்று ஈடுபட்டு எழுதுதல் காண்க.

போது சாந்தம் பொற்ப ஏந்தி

ஆதி நாதன் சேர்வோர்

சோதி வானம் துன்னு வாரே

அணிநிழல் அசோகமர்ந் தருனெறி நடாத்திய

மணிதிகழ் அவிர்ரொளி வரதனைப்

பணிபவர் பவநளி பரிசறுப் பவரே

என்றும் (ப. 21), 'முழுமதி புரையும் முக்குடை நீழல்' (ப. 30) என்றும், 'இனிதின் ஒதுங்கிய இறைவன்' (35) என்றும், 'ஆதியாய செங்கண்மால்' (42) என்றும், 'பொழிற் பிண்டி வேந்தன்... அறிவன்' (44) என்றும், 'முக்குடை நீழல் பொற்புடை ஆசனம்;

1. அருணாசலம். மு. த. இ. வ. 11. நூற். ப. 195.

ஆசனத்திருந்த திருந்தொளி அறிவன்' (53) என்றும், 'இமையோர் புடைவரவே வருகினனார்' (65) என்றும், ஆனா அருள் கூர் அறிவன்' (66) என்றும், 'பிண்டியின் நீழற் பெருமான்' (86) என்றும், 'சோலை தாழ் பிண்டிக் கீழ்ச் சூழ்ந்தவர்' (113) என்றும், 'துணையில்லாத் துறவு நெறிக்கு இறைவன்' (130) என்றும், 'ஆழிசூழ் வையத்து அறிவன்' (192) என்றும் இவர் அருக முதல்வரை நினைந்து, வழிபாட்டு உணர்வுடன் உரை எங்கும் எடுத்துக்காட்டுவார்.

கலவிருத்தி ஆசிரியரும் காரிகை உரையாசிரியரும்: கலம், காரிகை என்ற இரண்டிற்கும் குணசாகரரே உரை எழுதினர் என்பர். இரண்டு நூல்களின் உரைகளிலும் உரையாசிரியர் எடுத்தாரும் இலக்கண மேற்கோள் சூத்திரங்களும், உதாரண இலக்கியங்களும் ஒற்றுமை உடையனவாக இருத்தலினாலும், உரை நடையும் பல இடங்களிலும் ஒன்றாகக் காணப் படுதலினாலும் இது விளங்குகின்றது என்பர்.² இக்கருத்து அத்துணைப் பொருத்தமன்று. காரிகை உரைக்கு முன்பு கலத்திற்கு விருத்தி உரை எழுதப்பட்டது. காரிகை உரையாசிரியர் பன்னிரண்டு [பக்-42, 67, 79, 90, 101, 105, 108, 115, 122, 124, 160, 195, உவே, சா. நூல்நிலையப் பதிப்பு] இடங்களில் யாப்பருங்கல உரையில் கண்டு கொள்க என்று குறிப்பிடுகிறார். இக்குறிப்புகளால் விருத்திஉரை காரிகை உரைக்கு முற்பட்டது என்று தெளிவாகிறது. மேற் சுட்டிய பன்னிரண்டு இடங்களில் ஓரிடத்திலும் தாம் இயற்றிய விருத்தி உரை என்று காரிகை உரையாசிரியர் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. இதனால் விருத்தியின் ஆசிரியரும் காரிகையின் உரையாசிரியரும் வேறு வேறாவர்.³

மயேச்சுரர் என்ற யாப்பு நூலாசிரியர் இரண்டு உரைகளிலும் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறார். அவர் பெயரைக் காரிகை உரையாசிரியர் மயேச்சுரர் என்றே குறிப்பிடுவர். விருத்தி உரையாசிரியர் மயேச்சுரர் என்று வறிதே குறிப்பிடாமல் 'பிறைநெடுமுடிசுறை மிடற்று அரனார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் [53, 133] என்றும், நீர் மலிந்த வார் சடையோன் பேர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் (117, 263, 268) என்றும், வாமமேகலை

2. உ.வே. சாமிநாத ஐயர் நூல் நிலையக் காரிகைப் பதிப்பு, 1948. ப. XXI

3. வையாபுரிப்பிள்ளை எ.ச. காவிய காலம், ப. 214

மாதராரீ நாமம் மகிழ்ந்த நல்லாசிரியர், (136) என்றும், உயரும் புறம் நகர செற்றவன் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் (169) என்றும், திரிபுரம் எரித்த விரிசடை நிறுத்தர் பேர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் (221) என்றும், பெண்ணொரு பாகன் பேர் மகிழ்ந்த பேராசன் (293) என்றும், 'காமவேளை கருத்த புத்தேள் நாமம் தாங்கிய நல்லாசிரியர்' (300, 341, 349) என்றும், திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளின் திருப்பெயர் மகிழ்ந்த தொன்னூல் கவிஞர், (312) என்றும் விதந்து குறிப்பர். ஒரே ஆசிரியர் எனில் மயேச்சுரர் பெயரை ஒன்று போலவே குறிப்பர். அவ்வாறு குறிக்காமையால் இருவரும் வேறு வேறானவர் என்ற கருத்து உறுதி பெறுகின்றது.

இரண்டு நூல்களும் கலிவெண்பாவின் இலக்கணத்தை எழுதுகின்றன. விருத்தி உரை ஆசிரியர், வெண்கலிப்பா, கலிவெண்பா, என்ற இரண்டும் ஒன்றே என்ற கருத்துடையவர். 'வெள்ளோசையினால் வருவதைக் கலிவெண்பா என்றும் பிறவற்றால் வருவவற்றை வெண்கலிப்பா என்றும் வேறுபடுத்திச் சொல்வாரும் உளர்' என்று குறிப்பர். இதனால் இரண்டும் வேறு என்ற கருத்தினர் இருந்தனர் என்பது புலனாகும். காரிகை உரையாசிரியர் விருத்தி உரையாசிரியர் சுட்டிக் காட்டும் வேறு கருத்தினரால் ஒருவர் என்று கருத இடம் இருக்கிறது. 'வான்தளை தட்டு' என்ற வரிக்கு (31) உரை எழுதும் போது குணசாகரர் கலிவெண்பா, வெண்கலிப்பா என்ற இரண்டையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவர். கலித்தளை தட்டுக் கலியோசை தழுவியும், வெண்டளை தட்டு, வெள்ளோசை தழுவியும் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் இறும் எனின் அது வெண்கலிப்பா என்றும், கலிவெண்பா என்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்பெறும் என்று எழுதுவர். கலிவெண்பாவிற்கு 'வாளாரீந்த மழைத் தடங்கண்' எனத் தொடங்கும் பாடலையும் வெண்கலிப்பாவிற்குச் 'சுடர்த்தொடஇ! கேளாய்!' எனத் தொடங்கும் கலித்தொகைப் (51) பாடலையும் எடுத்துக் காட்டாய் நல்குவர். இவற்றால் இருவரும் இருவேறு கருத்தினர் என்பது தெளிவாகிறது.

'எழுதப்படுதலின் எழுத்தே' எனத்தொடங்கும் எட்டடிப் பாடல் ஒன்றை விருத்தி உரைகாரர் (17) எடுத்துக்காட்டுவர். இப்பாடலை எடுத்துக் காட்டும் காரிகை உரையாசிரியர், ஏழு.

எட்டாம் அடிகளில் பாடவேறுபாட்டுடன் எடுத்துக் காட்டுவர். 'பாவி நடத்தலின்பாவே' பாவொத்து இனமாய் நடத்தலின் இனமெனப்படுமே' எனக் காரிகையில் காட்டப்படும் பகுதி (1) விருத்தி உரையில் இல்லை.

ஆக, விருத்தி உரைகாரருக்கும், காரிகை உரைகாரருக்கும் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதனாலும், பல இடங்களில் யாப்பருங்கல விருத்தி உரையைச் சுட்டிக் காட்டும் குணசாகரர் ஓரிடத்தும் தாமே விருத்தி உரை எழுதினதாகக் குறிப்புத் தாராமையினாலும்,⁴ இரண்டு உரைகாரர்களும் வேறு வேறானவர் என்பது உறுதியாகிறது.

குணசாகரரின் காலம்: குணசாகரரின் காலம், அமுதசாகரனாரின் காலமே ஆகும். அமுதசாகரனாரின் மாணாக்கரே குணசாகரர் என்பது முன்பே விளக்கப்பட்டது. ஆகவே, அமுதசாகரனாரின் காலமான, கி. பி. 970-985 என்ற காலத்தை ஒட்டியே இவர் வாழ்ந்தனராதல் வேண்டும்.

காரிகை உரை தரும் சிறப்புச் செய்திகள்: காரிகையை எடுத்துக்காட்டி அதில் கூறப்பட்ட செய்திகளை விளக்கிக் காட்டுவதும் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டுகளை நல்குவதும் இவர் உரை முறை. தம் இலக்கணக் கோட்பாடுகளை வலிவு படுத்த பிற இலக்கண நூல்களை எடுத்துரைப்பது இவர் பழக்கம். யாப்பு நூல் என்பதால் அதற்குரிய எடுத்துக் காட்டு இலக்கியங்களைக் காட்டுவது இவர் மரபு. காரிகை போல காரிகைக்காகக் காட்டப்படும் எடுத்துக்காட்டுகளும் இன்றியமையாதன என்பதால் பிற்பகுதியில் உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகைகளை உரையாசிரியர் எழுதி வழங்கியிருக்கிறார்.

உரையாசிரியரால் காட்டப்பெறும் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும்: அடி நூல் (உ. வே. சா. நூல் நிலையப் பதிப் பின்படி ப. 157), அருமறை அட்டக ஓத்தின் வருக்கக் கோவை

4. ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட நூல்களுக்கு உரை எழுதுவோர் இவ்வாறு குறித்தல் உண்டு. சிந்தாமணிக்கும், தொல்காப்பியத்துக்கும் உரை எழுதிய நச்சினாரிக்கினியர், "சிந்தாமணியுள் யாம் கூறிய உரையால் உணர்க" என்று தொல்காப்பிய உரையிலும் (செய் 210, 211) "ஆண்டுக் கூறிப் போந்தாம்" என்று சிந்தாமணி உரையிலும் (72, 892) குறிப்பது காண்க.

(2), அவிநயர் யாப்பு (3), அவிநயனார் நூல் (74, 158, 192, 200), இசைத் தமிழ்ச் செய்யுள் துறைக் கோவை (2), இராமாயணம் (182), உருபாவதாரம் (2), ஊசிமுறி (191), ஐங்குறு நூறு, (29, 35) கருநாடகச் சந்தம் (2), கலித்தொகை (68, 114, 122), கீழ்க்கணக்கு (150), குணகாங்கியம் (2), குறுந்தொகை (68, 93, 95, 152, 157, 174, 177, 205), கொன்றை வேந்தன் (85), சந்தோவிசிதி (2), சிலப்பதிகாரம் (97, 98), சீவக சிந்தாமணி (165), சூளாமணி (39, 40, 41, 127, 149, 165, 170), திருக்குறள் (29, 30, 45, 63, 64, 71, 82, 83, 139, 161, 162, 164, 168, 170, 178, 181, 186, 190), திருவள்ளுவப்பயன் (150), திருவெழுக் கூற்றிருக்கை (12), தேசிகமாலை (79), தொல்காப்பியம் (8—11, 13—16, 18, 158, 167, 195, 201), தொல்காப்பியனார் (16, 21, 49, 51, 114, 124, 133—135, 151, 157), நத்தத்தர் யாப்பு (84), நத்தத்தனார் அடி நூல் (57), நத்தத்தர் (49, 84, 156), நாலடி நாற்பது (3), நாலடி நானூறு (144, 150, 166), நாலடியார் (12, 67, 73, 75—77,) நான்மணிக் கடிசை (76—77, 189), விருத்தம் (2) பட்டினப்பாலை (வஞ்சினெடும் பாட்டு) (154, 155) பானித்தியம் (1), பிங்கலம் (1), புறநானூறு (94, 148, 153,) புறப் பொருள் வெண்பாமாலை (133), மயேச்சுரர் யாப்பு (2, 44, 51, 92, 97, 105, 124, 146.) மலைபடுகடாம் (143, 177, 182), மாபாரதம் (182), மார்க்கண்டேயனார் காஞ்சி (182), முத்தொள்ளாயிரம் (150, 179,) முதுமொழிக்காஞ்சி (85, 162), யாப்பருங்கலம் (20, 38, 84, 85, 87, 88, 89, 93—94, 96—97, 100—101, 127, 129—130, 142—143, 151—158, 173), யாப்பருங்கல விருத்தி (42, 67, 79, 90, 101, 105, 108, 115, 122, 124, 160, 195)

அறியப்படும் புலவர்கள்: அகத்தியர், அவிநயர் (74, 158, 192, 200), இடைக்காடனார் (191), காக்கைபாடினியார் (13, 23, 28, 31, 34, 38, 42, 45, 51, 71, 75, 79, 87, 93, 95, 96, 105, 108, 113, 114, 123, 126—128, 132, 142—143, 150, 158), கையனார், (49, 56, 160, 165, 195), தொல்காப்பியர், நத்தத்தனார் (49, 57, 84, 156). பல்காயனார் (49, 151, 173,) பொய்கையார் (25), மயேச்சுரர் (44) முதலாயின.

தெய்வம் முதலாயின: அருகன் (5, 21, 31, 35, 41, 42, 44, 53, 65, 66, 86, 113, 130), ஆதிநாதர் (21), இந்திரன் (118), கண்ணன் (107), சிவபெருமான் (43, 132), சுந்தரி (துரீக்கை) (42) திருமால் (97, 98, 106, 118), நரசிங்க மூர்த்தி (106), பலராமன்¹ முருகன் (118)

அரசர் முதலான தலைவர்கள்: அச்சுதன், கண்டன், கதக்கண்டன், கவிகண்ணனார், காளிங்கள், சொரிணமாபூதன், சேட்சென்னி, சோழர், திரையன், பாரி, மலையன், மாசேனன், வரகுணன்.

ஊர்கள்: கச்சி, குன்றூர், கூடல், கொற்கை, கோழி, கோனார், சோழநாடு, தலையாலங்கானம், தொண்டி, தொண்டைநாடு, பழையனூர், பறநாடு, பாலைநல்வாய், புகாரி, புத்தூர், முள்ளூர், வஞ்சி.

உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகை: நினைவூட்டலுக்காகவும், இடைச்செருகல் நேராமல் இருப்பதற்காகவும், முதல் நினைப்புக் காரிகைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் அமுதசாகரரி எல்லா உதாரண முதல் நினைப்புக் காரிகைகளையும் எழுதவில்லை. 22-ஆம் காரிகைக்குப் பின் காணப்படும் முதல் நினைப்புக் காரிகைகள் குணசாகரரால் செய்யப்பெற்றவை. இவை சில ஏடுகளில் இல்லாமையும், இடம் பெற்ற ஏடுகளிலும் மிகுந்த பாட பேதத்துடன் காணப்படுவதாலும், இவை குணசாகரரால் இயற்றப்பட்டவை எனக் கருத இடம் தருகிறது. இந்த அமைப்பைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இவரே முதலாவதாகச் செய்தார் என்று கருத இடம் உண்டு. ஆனால் இவருக்கு முன்பே இலக்கியங்களை முதலடுக்கிச் சொல்லும் வழக்கம் உண்டு என்பது இவர் உரையினால் புலப்படுகின்றது. “இவ்வாறு பிறரும் முதலடுக்கிச் சொன்னாரும் உளர் எனக் கொள்க” (ப. 21, 31), என்று இவர் ஈரிடங்களில் எழுதுகிறார். காக்கைபாடினியார் இவ்வாறு செய்தவரோ என்று கருத இடம் உண்டு.⁵

குற்றியலுகரம்: குற்றியலுகரம் ஆறு என்பதற்கு மாறாக ஏழு என்பர். அதற்குச் சான்றாக ‘எழுவகை இடத்தும் குற்றியலுகரம் வழுவின்றி வருஉம் வல்லாறு ஊர்ந்தே’ என்ற பல்காயனார் நூற்பாவை எடுத்துக்காட்டுவர் (ப. 13).

அளபெடை: நெட்டெழுத்து ஏழும், மொழியின் மூன்றிடத்தும் அளபெடுக்கும். எனவே உயிர் அளபெடை இருபத்து ஒன்றாம். ஒளகாரம் மொழிக்கு இடையிலும், கடையிலும் வாராமையால் அவ்விரண்டையும் கழிக்க உயிரளபெடை பத்தொன்பதாம். அவற்றொடு இன்னிசை அளபெடை,

5. இளங்குமரன், புலவர்; காக்கைபாடினியம், 1974; ப. 21.

சொல்லிசை அளபெடை என்னும் இரண்டையும் கூட்ட உயிரளபெடை இருபத்தொன்றாகும் (நன். 91). இதற்கு மாறாக உயிர் அளபெடை எழுத்து நோக்க ஏழாம்; இடம் நோக்க நான்காம். எழுத்தும் இடமும் உறழ்ந்து நோக்க இருபத்தெட்டாம் என்பர் காரிகை உரையாசிரியர் (ப. 16, 17). ஒற்றளபெடை நாற்பத்து இரண்டு என்பர். இவரோ புள்ளி அளபெடை இருபத்திரண்டு என்பர் (ப. 18). காரிகைகளை இலக்கணச் சூத்திரம் என்று இவர் குறிப்பர் (ப. 63).

நூல் பெயர்: திருக்குறளைத் திருவள்ளுவப் பயன் என்றும் நாலடியாரை, நாலடி நாலாறு என்றும், அவ்விரண்டையும் கீழ்க்கணக்கு என்றும், முத்தொள்ளாயிரத்தைப் பிற சான்றோர் செய்யுள் என்றும் இவர் குறிப்பர் (ப. 150).

காக்கைபாடினியார் வடநூலைத் தழுவிச் செய்த இலக்கண ஆசிரியர் என்பர் யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரர். காரிகை ஆசிரியர் காக்கைபாடினியாரைப் பின் பற்றியும் நூல் எழுதினார் என்பது குணசாகரர் கருத்து. 'காக்கைபாடினியார் முதலாகிய தொல்லாசிரியர் துணிவு. இதுவே இந்நூலுடையார்க்கும் உடன்பாடு' என்று இவர் எழுதுதல் காண்க (ப. 79).

'ஐஞ்சீர் அடுக்கலும்' எனவரும் ஒரு நூற்பாவை 'நத்தத்தனார் அடிநூல்' என்பர் இவர். இந்நூற்பா நக்கீரர் அடிநூலைச் சாரிந்தது என்பர் விருத்தி உரைகாரர் (367, 437).

பாசிழை என்பதைப் பசுமை + இழை எனப்பிரித்து, ஈற்று 'மை' கெட்டு, நிலைமொழி உகரம் கெட்டு, எஞ்சி நின்ற 'பச்' என்பது 'ஆதிநீடல்' என்ற விதியின்படி ('பாச்' + இழை = பாசிழை) என்றாயிற்று என்பர் பலணந்தி (நன். 136). இதனை நீட்டும் வழி நீட்டல் என்ற செய்யுள் விகார மாக்குவர் குணவீர பண்டிதர் (நேமிநாதம் எழுத்து. 19). காரிகை உரையாசிரியரும், 'பச்சிழை' என்பது 'பாசிழை' என்று நீட்டும் வழி நீட்டியவாறு' என்பர் (ப. 176).

வரகுணன்: வரகுணன் என்ற பாண்டிய மன்னனைத் தொண்டி என்ற நகரோடு தொடர்புறுத்திக் கூறும் பா வென்றை இவர், வழியெதுகைக்காக எடுத்துக்காட்டுகிறார் (காரிகை 41, ப. 170). பாண்டியர் வரலாற்றில் 'கொற்றவர்கள் தொழு கழற்கால் கோ வரகுண மகாராசன்' என்று சின்னமனாரிச்

செப்பேட்டால் பாராட்டப் பெறும் முதல் வரகுண பாண்டியன் (கி.பி. 834), இரண்டாம் வரகுணபாண்டியன் (கி.பி. 862 - 880) என்ற இருவர் காணப்படுகின்றனர். இப்பாடல், பின்னவன் மீது பாடப்பெற்ற பாட்டாகலாம்.

வடமொழிச் சார்பு: “இந்நூல் ஒத்து வகையால் மூன்றும், காரிகை வகையால் நாற்பத்து நான்கும், கிரந்த வகையால் தொண்ணூறு கிரந்தமும், இருபத்தெட்டு எழுத்தும் எனக் கொள்க” என்பர் இவர் (ப. 3). இவ்வாறு எழுத்தெண்ணிக் கிரந்தம் இத்துணை என்பது வடமொழி மரபு. அம்மரபைப் பின்பற்றியே இத்தகு ஓர் எண்ணிக்கையைத் தமிழில் தருகிறார். இவ்வமைப்பின் அவிநயத்திலும் காணப்படுகிறது. அவிநயனாரைப் பின்பற்றி இவர் இவ்வாறு கூறினார் ஆதல் கூடும். (அவிநயம். 48)

இரண்டாம் எழுத்து அடிதோறும் முதற்சீரில் ஒத்து வருவது எதுகை எனப்பெறும். இரண்டாம் எழுத்து அடியில் உள்ள சீர்கள் பலவற்றிலும் ஒத்து வருவது வழி எதுகை ஆகும்.

“மண்டலம் பண்டுண்ட திண்தேர் வரகுணன்

தொண்டியின்வாய்க்

கண்டலம் தண்துறைக் கண்டதொன் றுண்டு”

எனவரும் பாடல் இதற்குக் காட்டு. இவ் வழிஎதுகை வடமொழியில், ‘அனுப்பிராசம் எனப்படும். காரிகை உரைகாரர் ‘அனுப்பிராசம் என்னும் வடமொழியை வழிஎதுகை என்பது தமிழ் வழக்கு எனக் கொள்க’ என்று எழுதுகிறார் (ப. 170).

வடமொழியை ஆரியம் என்பது இவர் காலத்திலும் வழக்கில் இருந்திருக்கிறது. யாப்பருங்கலக் காரிகை, ஆரியத்தைத் தமிழ்ப் படுத்தியது என்றிவர் கருதுகிறார். ‘ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பெளவத்தைக் காரிகை ஆக்கித் தமிழ்ப்படுத்திய அருந்தவத்துப் பெருந்தன்மை அமுதசாகரர்’ என்ற பாயிர உரையால் இவர் ஆரியத்தின் மீது வைத்திருந்த மதிப்புப் புலனாகிறது. ஆரியம் — அளப்பற்ற கடலுக்கு நிகரானது என்ற கருத்தில் ‘ஆரியம் என்னும் பாரிரும் பெளவம்’ என்று குறித்தல் காண்க.

வடமொழி நூல்களான, பிங்கலச் சந்தஸ் சூத்திரம், வேதத்தின் உட்பிரிவாகிய அஷ்டகங்களின் பகுதிகளாகிய வருக்கங்களின் முதல் நினைப்பைத் தொடர்புபடுத்திச் சொல்லும்

அநுக்ரமணிகா, தர்மகிரீத்தி எழுதிய உருபாவதாரம் என்ற வடமொழி வியாகரணநூல், யாஸ்கர் எழுதிய நிருத்தம் என்ற நிகண்டு, வடமொழிப்பாஷ்யத்தும் பொருளைச் சுருக்கிச் சுலோக ரூபத்தில் புலப்படுத்தும் காரிகை ஆகியவற்றை இவர், காரிகைப் பாயிர உரையில் குறிப்பிட்டெழுதுகிறார். இவையெல்லாம், குணசாகரரின் சமசுக்கிருதப் புலமையையும், ஈடுபாட்டையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அடியிடையிட்டு இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வந்த இடையிட்டெதுகைக்குத் 'தோடார் எவ்வளை' என்ற பாடலைக் காரிகை உரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். இந்தப் பாடலை, விருத்தியுரைகாரரும் இரண்டிடங்களில் காட்டுவர் (யா. வி. 37, 95). இலக்கண விளக்க ஆசிரியரும் எடுத்துரைப்பர் (இ. வி. 757). காரிகை உரைகாரர் காட்டும்போது 'இது தொல்காப்பியனார் காட்டிய பாட்டு' என்று குறிப்பர். இதற்கு 'இது கையனார் காட்டிய பாட்டு' என்ற பாட பேதம் காணப்படுகிறது. பின்னதே சரியான பாடமாக இருத்தல் வேண்டும். காரணம், தொல் காப்பியர் உதாரணம் காட்டுதல் யாண்டும் இல்லை. காரிகை உரையில் கையனார் காட்டிய பாட்டு என்ற குறிப்பு, ப. 163, 165 என வேறு இரண்டு இடங்களிலும் காணப்படுகிறது. ஆதலின் தொல்காப்பியனார் காட்டிய பாட்டு என்ற பாடம் சரியன்று.⁶

6. இது சரி என்று கொண்டு வேண்டாத விளக்கம் கூறப் பட்டுள்ளது. அருணாசலம், மு.த.இ.வ. 11. ப. 200.

16

நேமிநாத உரை

குணவீர பண்டிதரால் முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் (கி. பி. 11) நேமிநாதம் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலுக்கு ஏனைய சைன இலக்கணங்களைப் போலவே நூலாசிரியர் காலத்திலேயே உரை எழுதப்பட்டது என்று கொள்ளலே நேரிது. நேமிநாதம் ஒரு தொகுப்பு நூல், சுருக்க நூல். சுருக்க நூலுக்கு உடனுக்குடன் உரை எழுதப்படாவிடில் பின்னே தெளிவு குன்றிப்போகும் என்பதனாலும், சைன இலக்கணங்கள் அனைத்தும் நூலாசிரியரை ஒட்டிய காலத்திலேயே உரையைப் பெற்றிருக்கின்றன என்பதனாலும், நேமிநாதமும் குணவீர பண்டிதர் காலத்திலேயே உரையைப் பெற்றது ஆதல் வேண்டும்.

சிலர் உரையின் காலம் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது 15 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என்பர்.¹ அது பொருந்தாது. கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டினர் எனின் இவ்வுரையாசிரியர் ஓரிடத்திலேனும் புகழ்பெற்ற நன்னூலைக் (கி. பி. 13) குறிப்பிட்டிருப்பர். அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை. ஈறுபோதல் எனத் தொடங்கும் நன்னூல் நூற்பா (136) குணவீரர் கோட்பாட்டுக்கு முற்றும் முரணானது. உரையாசிரியர் 15 ஆம் நூற்றாண்டினர் எனின் உறுதியாய் பவணந்தியை எடுத்துக்

1. அருணாசலம். மு. த. இ. வ. 15 ஆம் நூற். ப. 109.

காட்டி மறுத்திருப்பர். அத்தகு மறுப்பு ஏதும் இவ்வரையில் இடம் பெறவில்லை. ஆதலால் இவர் பவணந்திக்கு முற்பட்டவர். இந்நூலாசிரியர் காலமான கி. பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டே இவர் காலமும் ஆதல் வேண்டும்.

நேமிநாத உரை வயிரமேக விருத்தியா?: தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் வயிரமேக விருத்தி என்ற ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறார். “தேவராயவர் தம் என்பதில், தேவராயும் அவர் என, செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்தின் உகரமும் மகர ஒற்றும் கெட்டன என உணர்க. இது வயிரமேக விருத்தியுள் விளங்கும்” என்று குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார் தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர் (16). தேவர் + ஆய் + உ + ம் என்பதில் உகரமும், மகரமும் கெட்டுத் தேவராய் என நின்றது என்பது கருத்து. இதற்கு விதி தொல்காப்பியத்திலும் கூறப் பெறவில்லை (233). நன்னூலிலும் கூறப் பெறவில்லை. (341) அவ்விரண்டும் ஆயும் என்பது ஆயம் என்பதற்கே இலக்கணம் வகுத்தன. நேமிநாத நூல் ஒன்றே ஆயும் என்பது ஆய் என்று ஆவதற்கு விதி செய்தது.

“மானனையாய்

செய்யுமெனும் பேரெச்சத் தீற்றின்மிசை சில்லுகரம்
மெய்யொடும்போம் ஒற்றொடும்போம் வேறு”

(நேமி. சொ. 63)

தக்கயாகப் பரணி உரையில் சுட்டப்படும் வயிரமேக விருத்தியின் கருத்து நேமிநாதத்துடன் பொருந்தி வருவதால் நேமிநாத உரையே வயிரமேக விருத்தி என்பர். ஆகவே நேமிநாத உரையாசிரியர் பெயர் வயிரமேகர் என்பர்.² இக் கருத்துச் சரியன்று. உயிரும், இரு மெய்களும் கெடும் என்பது நேமிநாத உரையாசிரியர் கூறிய கருத்தன்று. நேமிநாதத்திலேயே இடம் பெற்ற தெளிவான கருத்து. இதனை “மெய்யொடும் போம் ஒற்றொடும் போம்” என இருமுறை அடுக்கி வரும் நேமிநாத நூற்பா (63) தெளிவுபடுத்துகிறது. ஆதலால் மேற்கண்ட கருத்து உரையாசிரியர் கருத்து என்று கருதப்பட்டு வயிரமேக விருத்தியோடு இணைக்கப் பெறுவது தவறாக முடிகிறது.

2. அருணாசலம், மு. த. இ. வ. 11 நூற். ப. 112.

நேமிநாதத்திற்கு அமைந்துள்ள பழைய உரையை, விருத்தி உரை என்பதற்கு இல்லை. விரிவான விளக்கங்கள் விவாதங்கள் இல்லாமல் அமைந்திருக்கும் இவ்வுரை காண்டிகை உரை என்று கருதத் தக்கதே தவிர விருத்தி உரை என்று கொள்ளாதற்கு இல்லை. வயிரமேகன் என்ற பெயர் சைன சமயத்தில் வழங்குகிற பெயராகவும் அமையவில்லை. எனவே நேமிநாத பழைய உரை வேறு; வயிரமேக விருத்தி வேறு என்று கொள்ளலே மிகப் பொருத்தம்.

உரையாசிரியரின் சமயம்: இவர் சைனர் என்பது பாயிரத்திற்கு எழுதும் உரையால் விளங்குகிறது. நேமிநாதம் என்று பெயர் பெற்றதற்குக் காரணம் கூறும் பொழுது

“தேன் நிமிர் பைம்பொழில் தென் மயிலாபுரி
நீளிறக் கடவுள் நேமிநாதர்
தம் திருப் பெயரால் செய்தமையான்
நேமிநாதம் என்னும் பெயர்த்து”

என்று இருபத்திரண்டாம் தீர்த்தங்கரரான நேமிநாதரைப் புகழ்ந்துரைப்பர்.

இவர் சைனரே என்பது பின்வரும் சான்றுகளால் மிகத் தெளிவாகப் புலப்படும்: அருகன் என்பதே ஆருகதன் என்றாயிற்று என்று விளக்குவர். “அருகன் என நிறுத்தி, இவனைத் தெய்வமாக உடையான் யாவன் எனக் கருதிய விடத்து அகரத்தை ஆகாரமாக்கி ஒற்றுமிகும் என்பதனால் அகர ஒற்றின் பின்னே தகர ஒற்றை மிகுத்துச் சுட்டுமிகும் என்பதனால் அகரச் சுட்டை மிகுத்து முன் ஒற்று உண்டேல் செம்மை உயிர் ஏறும் செறிந்து என்பதனால் ஒற்றிலே உயிரை ஏற்றி ஆருகதன் என முடிக்க (10)”.

முக்குடை: 16ஆம் நூற்பாவிற்கு எடுத்துக்காட்டு நல்கும் போது முக்குடையை எடுத்துக் காட்டி விளக்குவர். மூன்று என நிறுத்தி, குடை என வருவித்து, ஆங்கு உயிர் மெய்போம் என்பதனால் நகர உயிர் மெய்யை அழித்துத் திருந்தும் விகாரங்கள் சேர்ந்து ஆறும் மூன்றும் பொருந்தும் இடம் கண்டு புகல் என்பதனால் மூன்று என்பதனைக் குறுக்கும் வழி குறுக்கல் என்னும் விகாரத்தான் முன் என நிறுத்தி, இறுதி வரும் எழுத்தாம் என்பதனால் னகரத்தை வரும் எழுத்தின் ஒற்றாய் திரித்து முக்குடை எனக் காணலாம் (116)”.

பிண்டி: அருகன் பிண்டி மரத்தின் கீழ் உள்ளான். அம்மரம் புதுமலர்களால் பூத்துக் குலங்குகிறது என்ற கருத்தினது கடிமலர்ப் பிண்டி என்பது. இது புதுமை என்று காட்டுகிறார் (58). இவற்றாலும் சைனரால் எழுதப்பட்ட நேமிநாதத்திற்கு உரை எழுதினமையாலும், இவர் சைனரே என்பது தெளிவாகிறது.

பெயர் தெரியா இவ்வுரையாசிரியர், சூத்திரத்தை 'முதல் எழுதிப் பின்னர் கொளு எழுதி, தொடர்ந்து பொழிப்புரை அமைப்பர். தேவைப்படின வேற்று நூற்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டித் தன் கருத்துகளுக்கு ஆங்காங்கே அரண் செய்வர். வினா எழுப்பி விடை இறுக்கும் மரபு உண்டு. எனினும் சேனாவரையரைப் போன்றோ சிவஞான முனிவரைப் போன்றோ விரிந்த விவாதங்கள் செய்வதில்லை. நேருக்கு நேர் பொருள் எழுதி ஆற்றொழுக்காய் அமைந்துள்ள இனிய உரை இது. எளிய உரை எனினும் சுட்டத்தக்கச் சிறப்புகள் இல்லாமல் இல்லை.

உவமை வழி விளக்கம்: இலக்கண ஆசிரியர் உவமைகளைக் கையாண்டு பெரும் கருத்துகளை விளக்குவர். அவை இலக்கணத்தின் ஊடே இலக்கியச் சுவையைக் குழைத்துக் சுட்டும். 'எழுத்தின் இலக்கணத்தைச் சொல்லால் தொகுத்து உரைப்பான்' என்பது பாயிரம். எழுத்தின் இலக்கணத்தைச் சொல்லால் தொகுத்துச் சொல்வது எவ்வாறு? ஓர் உவமை மூலம் இதனை விளக்குகிறார் உரையாசிரியர். "மரத்தை இரும்பு வான் கொண்டு அறுப்பர். இரும்பை இரும்பினால்தானே அறுப்பர்? அதுபோலக் கொள்க" என்பர் (பாயிர உரை).

வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்ற மூன்றையும் புதிய முறையில் உவமை வழியில் விளக்கம் தருவர். வல்லினம் கல்மேல் விரல் இட்டாற் போலவும், மெல்லினம் மணல் மேல் விரல் இட்டாற் போலவும் இடையினம் மண் மேல் விரல் இட்டாற் போலவும் எனக் கொள்க என்பர் (எ.2).

வினா, பலா என்பன உயிரீற்றுச் சொற்கள். உண்மையில் பாரிக்கப்போனால் இவற்றை உயிரீமெய் ஈற்றுச் சொற்கள் என்பதே பொருத்தம். அங்ஙனமாயின் உயிரீமெய் ஈறு என்னாது உயிரீ ஈறு என்றது ஏன்? இதற்கு விடை இருக்கின்றாரி உரையாசிரியர். வாரும் உறையும் சேர்ந்து இருக்கின்றன

படைக்குப் புறப்படுவோன் வாளைக் கொண்டு வா என்று ஆணையிட்டால் உறையை விட்டு விட்டு வாளை மட்டும் கொண்டு வருவார் இல்லை. அது போலவே உயிர் ஈறு என்றால் உயிரும் மெய்யும் சேர்ந்த உயிர்மெய் ஈறு என்பதே கருத்து என்று விளக்குவர் (எ. 8).

மேற்கோள் நூல்கள்: அணியியல் (எ. 4. 20), அவிநயம் (பாயிரம். சொல். 4, சொ. 23), திருவள்ளுவ மாலை (சொ. 6), நாலடியாரி (சொ. 10), யாப்பருங்கலக் காரிகை (சொ. 40, 52), யாப்பருங்கல விருத்தி (சொ. 54), சிந்தாமணி (சொ. 52, 101), சிலப்பதிகாரம் (சொ. 32), திருநூற்று அந்தாதி (சொ. 31), நான் மணிக்கடிக்கை (சொ. 26, 68), புறநானூறு (சொ. 28, 59), குறுந்தொகை (சொ. 44), மலைபடுகடாம் (சொ. 24), அகநானூறு (சொ. 29, 64, 83), நற்றிணை (சொ. 25), மணிமேகலை (சொ. 27), திருமுருகாற்றுப்படை (சொ. 29), கலித்தொகை (சொ. 33), என இவற்றைக் கையாளுவர். இலக்கியங்களில் மிகுதியாகத் திருக்குறளைக் கையாளுகிறார். (19, 46, 52, 58, 66, 68), இலக்கணங்களில் தொல்காப்பியத்தைப் பெரும்பான்மையான சூத்திர உரைகளில் எடுத்தாளுகிறார் (11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 20, 21, 23, 30, 34, 35, 38, 39, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 49, 50, 52, 53, 54, 55, 60, 61, 62, 63, 64, 66, 71).

தொல்காப்பியத்திற்குப் பாடபேதமுள்ள ஒரு நூற்பாவை (நூன்மரபு 7) இவ்வுரை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. “கண்ணிமை. கைநொடி, அவ்வே மாத்திரை” என்று குறிப்பிடுகின்றது, கைநொடி என்பது பாடபேதம்.

மாத்திரை: ஒரு மாத்திரையின் நான்கு கூறுகளை அழகாக விளக்குகிற ஒரு நூற்பாவை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“உன்னல் காலே ஊன்றல் அரையே
முறுக்கல் முக்கால் விடுத்தல் ஒன்றே”

இந்நூற்பா அவிநயம் அல்லது அகத்தியத்தைச் சார்ந்ததாதல் வேண்டும்.

தெங்கு: தென்கு > தெங்கு என்று ஆயிற்று என்பர். தெங்கு என்ற தென்னை தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இல்லை. பின்னர்தான் தெற்குப் புறத்திலுள்ள பசிபிக்

சமுத்திரத்திலிருந்து இலங்கை வழி தமிழகத்திற்கு வந்திருத்தல் வேண்டும். தெற்கிலிருந்து வந்தது என்பதனால் தென்கு என்றனர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லாத தென்னை, அவருக்குப் பின் தமிழகம் எங்கும் பரவியதால், பவணந்தி

“தெங்குநீண்டு ஈற்றுஉயிர் மெய்கெடும் காய்வரின்” (187)

என்று நூற்பா செய்தார். இவருக்கு முன்னே தேங்காய் என்பதற்கு நேமிநாத ஆசிரியரே முதன் முதல் நூற்பா அமைத்தார். தெங்கு (எ. 7), தெங்கம் தோட்டம் (சொ. 8), நெட்டிலைத் தெங்கு (சொ. 15), தேங்காய் (சொ. 21, 64), ஆக நேமிநாத உரையை ஒட்டியே பவணந்தி தேங்காய் என்பதற்குப் புணர்ச்சி விதி அமைத்திருத்தல் வேண்டும்.

வரி வடிவம்: அகர உயிர் தவிர பிற உயிர்கள் மெய்யை அடையும் போது, ஏற்படும் வடிவ மாற்றங்களை இவர் குறிப்பிடுவர். கொம்பும், காலும், கட்டும், வீச்சும் வேறுபடுதலின் வடிவு வேறுபடுமாதலான் என்க (7). எகரமும், ஓகரமும் புள்ளி பெறும் என்று காட்டி அதற்குத் தகுந்த காட்டுகளையும் அமைக்கிறார்.

வடமொழித் திரிபுகள்: ஆருகதம், தாசரதி, சைவன், பௌத்தன், ஆருடம், நரேந்திரன், அமரசன், குலோத்துங்கன், கூபோதகம், என்ற சமசுக்கிருதப் பதங்களின் தமிழ்த்திரிபை எடுத்துக்காட்டுவர் (எ. 10). இவற்றைப் பவணந்தி விட்டனர் போலும், வடமொழியிலுள்ள அகரம் என்ற முன்னொட்டுச் சேர்ந்து எதிர்ப்பதமாவதை இவர் தம்முரையில் எடுத்துக் காட்டுவர். அசஞ்சலன், அபயன், அகளங்கன். இவையன்றிக் கைவலம், வைதிகன், கௌசலை, சோமபுத்திரன், செளமியன் என்ற வடசொற்களையும் எடுத்துக் காட்டி 11ஆம் சூத்திரத்தோடு பொருத்திக் காட்டுவர். இவையும் பின்வந்த நன்னூலில் இடம் பெறவில்லை.

சில புது வகைப் பழங்கள்: உகாய்ப்பழம் என்ற ஒன்றையும் சேர்ப்பழம் என்ற ஒன்றையும் எடுத்துக்காட்டுவர் (15). நிலை மொழி வருமொழிகளைப் பகுதி விசுதி என்றே இவர் குறிப்பார். பவணந்தி இவ்விரு சொற்களையும் இவ்வுரையாசிரியரிடம் இருந்தே பெற்றிருத்தல் கூடும்.

பண்புத்தொகைப் புணர்ச்சி: பண்புத்தொகைப் புணர்ச்சி களை ஈறுபோதல் என்ற ஒரே நூற்பாவில் அடக்கிக் காட்டுவர் பவணந்தி. இவரோ அவற்றைப் பல்வேறு செய்யுள் விகாரங்களுள் அடக்குவர் (19, 22, 24).

சைனர் தமிழ் நாட்டார்: வினாவினை விளக்கும் பொழுது, 'நும் நாடு யாது என்றால் தமிழ்நாடு என்றல்' என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார். இது தன்னாடு தமிழ்நாடு என்பதை உரையாசிரியர் உணர்த்தும் குறிப்பாகும்.

உபகேசி: "உப்பக்கம் நோக்கி உபகேசி தோள் மணந்தான்" என்பது திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுள் (21.) இதில் உபகேசி என்பது பொருள் விளங்காச் சொல். நேமிநாத உரையாசிரியரே இதனை விளக்கி வைத்த முதல்வர். உபகேசியாவாள் நப்பிண்ணைப் பிராட்டியார் என்று அவர் எழுதும் விளக்கம் இப்பாட்டின் பொருளைத் தெளிவுறுத்துகிறது.

கபிலர்: கபிலர் மீது இவர் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர் ஆவர் என்பது 'கபிலரால் பாடப்பட்டது கவி' என்பதனால் தெரிகிறது (18) சாதவாகனன் (12), செக்கு (13), பாண்டியன்மாறன் (14), வண்ணான் (15), ஐவகைத் தற்கிழமை (20), அத்தே (அத்தை), அம்மே அம்மை (25). அயன், சிவன், நளன், தரன், பரன் (26), செட்டியார் (27). அத்திக்கோசத்தார், மணிக்கிராமத்தார் (31), தொண்டையர்தம் கோ (50), புலி, வில், கெண்டை (61), கபிலபரணர் (65), கச்சி (57, 68), கல்லூரி (70), என இவர் வழங்குவன சமூக வரலாற்றிலும், இலக்கிய, இலக்கண வரலாற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகள்: தொல்காப்பியர் அது என்ற ஒன்றையே ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகக் காட்டுவர். அது, ஆது, அ என்ற மூன்றையும் காட்டுவர் இவர் (20). பவணந்திக்கு இவரே வழிகோலினார் போலும். அது என்ற உருபே பிற வேற்றுமை உருபுகளையும் ஏற்பதாகக் குறிப்பர் (21).

தொல்காப்பியம், அவிநயம்: இவ்விரண்டையும் இரட்டை நூலாக எடுத்துரைப்பர். இவை ஈறு திரிந்த ஆகுபெயர்கள் என்று விளக்குவர். தொல்காப்பியன், அவிநயன் என்பனவே ஈறுதிரிந்து தொல்காப்பியம், அவிநயம் என்று ஆயின என்பர் (எ. 24).

நூற் பெயரிக்காரணம், நூல் கேட்டாரீ, நூல் இயன்ற காலம், காரணம் இவற்றை அருகிருந்து கண்டதுபோலத் தெளிவாய் குறிப்பிடுகிறார். ஆதலால் இவ்வுரையாசிரியர், நூலாசிரியர் குணவீர பண்டிதர் காலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆதல் கூடும்.

பொதுப்பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரம் பற்றி நன்னூலுக்கு முன்பே தனியே இலக்கணம் வகுத்த பெருமை (19-26) வச்சணந்திமாலைக்குண்டு. இந்நூற் பாயிரத்தின் உரை பத்துப் பாயிர நூற்பாக்களை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இம்மேற்கோள் நூற்பாக்கள் அனைத்தும், இளம் பூரணர் தான் எழுதிய தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் எடுத்தாளப் பட்டவற்றை ஒத்திருக்கின்றன. நன்னூற் பாயிர நூற்பாக்களை ஒத்தில்லை.¹ நன்னூல் அமைவிற்கு நேமிநாதம் சில கூறுகளில் முன்னூலாக இலங்கி இருத்தல் போல, வச்சணந்தி மாலையின் பாயிர இலக்கண நூற்பாக்களும் (19-26) பாயிர உரையும் பவணந்திக்கு முன்னூலாக இலங்கி இருக்கின்றன. ஆதலின், வச்சணந்திமாலை உரையாசிரியர், பவணந்திக்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. அங்ஙனமெனில், பவணந்தியின் காலமாகிய கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் இவ்வுரையாசிரியர் என்றாகிறது.

உரை மாண்புகள்: பாயிரத்திற்கு விரிவான உரை எழுதப் பட்டுள்ளது. அப்பாயிரத்தில் பத்துப் பொதுப்பாயிர, சிறப்புப் பாயிர வரிகள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவை இளம்பூரணர் எடுத்தாண்டவற்றோடு ஒத்தவை. அவ்நயம் என்ற நூலில் இடம் பெற்றவையோ எனத் தோன்றுகின்றன.

இந்நூலிற்கு ஆசிரியர் இட்ட பெயர் வச்சணந்திமாலை என்பதே ஆகும். வெண்பாப் பாட்டியல் என்பது பிற்காலத்தது. இச்செய்தி 'வச்சணந்திமாலை' என்னும் பெயரித்து என்ற பாயிர உரை வரியால் புலனாகிறது.

குணவீர பண்டிதர், தன் ஆசிரியர் வச்சணந்தி மீது மிகுந்த மதிப்புடையவர் என்பதை அந் நூற்பெயரே காட்டும். இதனினும் மேலாக, பாயிர உரையிலும், நூலிலும் இடம் பெற்றுள்ள வச்சணந்தி பற்றிய புகழ் மொழிகள் அவருடைய குருபக்தியை உணர்த்துகின்றன.

1. நன்னூற் பொதுப்பாயிரத்தைத் தழுவியுள்ளன என்று திரு. மு. அருணாசலம் த. இ. வ. 13 நூற். ப. 216இல் உரைப்பது பொறுத்தமாயில்லை.

“எய்திய மணிப்பூ ணிலங்கு மணி நெடுந்தேர்
வேந்தர் சூடும் விரைகெழு மலர்த்தாள்
விளங்கெழின் மாடத்துக் களந்தையாம் பெருமான்
வளர்த்த கீர்த்தி வச்சணந்தி தேவன்
என்னும் மாமுனி செய்த இதனால்”

—பாயிர உரைமேற்கோள்.

“திருமங்கை நின்றகலாள் தெவ்வுனோய் நீங்கும்
தருமங்கள் நீங்கிகலாச் சார்வார் இருநிலத்து
மன்னர் உள்ளார் தாமுந்தாள் வச்சணந்தி மாமுனிவன்
இன்னருளால் நோக்கும் இடம்”

முதன்மொழியியல்-இறுதிப்பாடல்.

“பூமகளு நல்வாழ்வு பெற்றாள் புரைதீர்ந்த
நாமகளு பல்கலையு நன்னினாள் தோமகல்சீர்
வைகல் புகழ்களந்தை வச்சணந்தி மாமுனிவன்
செய்யே பதகமலஞ் சேர்ந்து”

செய்யுளியல். 2.

“என்களங்கம் யாவையு நீக்கி இனிதருளி
நன்களந்தை நூலோடு நாட்டுவரால் தென்களந்தை
மன்பெயரான் வண்புகழான் வச்சணந்தி மாமுனிவன்
தன் பெயரா னாட்டுந் தமிழ்” — அவையடக்கப் பாடல்

இவை, குணவீரரின் ஆசிரிய மதிப்பைக் காட்டுதலோடு உரையாசிரியர் வச்சணந்தி முனிவர்மேல் வைத்திருந்த அளவிறந்த பற்றையும் காட்டுகிறது. ஆதலின் இவ்வுரையாசிரியர், குணவீர பண்டிதருடன் வச்சணந்தி முனிவரிடம் சேர்ந்து பயின்ற ஒருசாலை மாணாக்கரோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது. இதனைப் ‘பண்பார் கவிஞர்.....’ என்ற மேற்கோள் வெண்பாவில், “நண்பாரும் கோடாத சீர்த்திக் குணவீர பண்டிதன்” என்றவர் குறிப்பதனாலும் உணரலாம்.

நூலாசிரியன் குணவீர பண்டிதன் களந்தை என்ற புகழ்பெற்ற ஊரினன் என்பதையும், பாட்டியல் இயற்றியமையால் பாவலரால் பாராட்டப் பெற்றான் என்பதையும், பாட்டியல் அந்தாதி யாப்பில் ஆக்கப்பட்டது என்பதையும், நட்புக் கெடாத; கெடுக்காத தன்மையினர் என்பதையும்

“பண்பார் கவிஞர் வியந்தேத்தப் பாட்டியலாம்
வெண்பா அந்தாதி விளம்பினான்—நண்பாரும்
கோடாத சீர்த்திக் குணவீர பண்டிதனும்
பீடார் களந்தைப் பிரான்” (பாயிர உரை. ப. 4.)

என்ற உரையாசிரியர் காட்டும் வெண்பா உணர்த்துகிறது. இப்பாடல், குணவீர பண்டிதன் அருகிருந்து பாராட்டுவதுபோல் அமைந்திருத்தல் காண்க.

நூலைக் கேட்டு ஆராய்ந்தவர் ‘திருமலைப் பங்கய மலரீத்தாள் பண்டிதர் என்னும் முனிவர்’ என்பது இவர் தரும் அரிய குறிப்பு. இதனால் நூல் கேட்டவர் திருமலை என்ற ஊரினர் என்பதுவும், அவ்வூர் பொழில் சூழ்ந்த பெருவூர் என்பதுவும், வண்புகழ் வாய்ந்தது என்பதுவும், புலவர் என்பதுவும், துறவி என்பதுவும் புலனாகின்றன.

நூல் பயில்வதால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன கிடைக்கும் என்று இவர் பாயிரத்தில் குறிப்பது காண்க. இதுவே பிற்காலத்து “அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே” என்ற நன்னூல் நூற்பாவிற்கு வித்தாக அமைந்தது.

சைனரீ நூலும் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இச்செய்தி அவைக்களம் - நற்சங்கத்தார் அவைக்களம் என்று விளங்கும் பாயிர உரையால் புலனாகிறது. இது வச்சிரநந்தியின் திரமிள சங்கத்தை நினைப்பூட்டுகிறது. நற்சங்கம் நன்னூல், நல்லொழுக்கம் என்பன சைனருக்கு ‘நல்’ என்ற அடைமீதுள்ள அன்பைக் காட்டுகின்றன.

இந்நூற்கு முன்பே பாட்டியல்கள் இருந்தன. இப்பாட்டியல் அவற்றைக் கோவைப்படுத்தியது என்ற கருத்தில் ‘பரந்த பாட்டியல் மரபுகளில் கரந்து கிடந்த பொருளை எல்லாம் ஒரு கோவைப்படுத்தல் காரணம் என்றுணரிக’ என்பதனால் புலப்படும். வச்சணந்திமாலைக்கு இந்திரகாளி என்பதே முதலூல் எனப் புலப்பட வைக்கிறார். நூல் பயிலும் எல்லை கூறும்போது வழக்கம்போல, வடவேங்கடம் தென்குமரி என்று கூறாமல் “தமிழ் வழங்கும் இடமெங்கும்” என்பர். சோழரீகாலத்தில் தமிழும், தமிழரும் உலகளாவிய பெருமிதத்தை இவ்விளக்கம் சுட்டுகிறது. பிள்ளைத் தமிழ்ப் பருவங்கள் ஏழு என்று பாட்டியல் கூற, இவர், “இவ்வேழுடன் கழங்கு, அம்மாணை, ஊசல் என்னும்

முன்றையும் கூட்டி, பத்தாகப் பாடுவாரும் உளர்” என்கிறார் (செய்யுளியல் 7). ஒலி அந்தாதியை ஒலியியல் அந்தாதி என்பாருமுளர் என்பர் (செய். 13).

அகலக்கவி பெயர் பெறும் முறையைக் கூறும்போது, யானைத் தொழில் என்ற நூல், தொழிலால் பெயர் பெற்றது என்று குறிக்கிறார் (செய். 45).

தொழிலானும், அளவானும், காலத்தானும், இடத்தானும், பொருளானும், பாவானும், உறுப்பானும், எல்லையானும், பாடினான் பெயரானும், பாடுவித்தான் பெயரானும், பாடப்படும் பொருளானும், பிறவற்றானும் அகலக்கவிகள் பெயரிடப்படும்.

“தொடர்ந்த பெயர்கள் தொழில் அளவு காலம்
இடம் பொருள் பா உறுப்போடு எல்லை-நூடங்கிடையாம்
பாடினான் பாடுவித்தான் பாடப்படு பொருளால்
நீடும் பிறவும் நிறைந்து (செய். 45)

இவ்வெண்பாவிற்றகு உரைகாரர் காட்டுவது சிறப்பானது. யானைத் தொழில் என்னும் பெயர் தொழிலான் வந்தது. பன்னிருபடலம், நூற்றந்தாதி, குறுந்தொகை, நெடுந்தொகை என்பன அளவு பற்றி வந்தன. கார் நாற்பது முதலாயின காலம் பற்றி வந்தன. களவழியும் ஐந்திணையும் இடம்பற்றி வந்தன. அகம், புறம் என்பன பொருள் பற்றி வந்தன. அங்கமாலை, நயனப்பத்து, பயோதரப்பத்து என்பன உறுப்புப் பற்றி வந்தன. பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் என்பன எல்லைப்பற்றி வந்தன. தொல்காப்பியம், அவிநயம், கல்லாடம் என்பன பாடினானைப் பற்றி வந்தன. பாண்டிக்கோவை முதலாயின பாடுவித்தானைப் பற்றி வந்தன. வச்சணந்தி மாலையும், அன்னகாந்த புராணம், கூர்மபுராணம் என்பனவும் பாடப்படும் பொருள்பற்றி வந்தன. பிறவும் என்றதனால் இருகுறியாற் பெயர் பெற்றனவுமுளர். அவை கலைக்கோட்டுத் தண்டு முதலியன (செ. 45, ப. 33).

“வழக்குள் மரபியலுள் நேர்ந்து - வழுவாது
இழுக்கி வடஎழுத்தை இன்பம் - வழக்காது
முன்னையோர் பாட்டிற் பரின்றமொழி அன்றோ
சொன்ன உறுப்பின் துணிவு. (பொதுவியல். 5)

நன்னூல் உரை

(மயிலைநாதர்)

மயிலைநாதரின் காலம்: மயிலைநாதர் தம் நன்னூல் உரையில் சீயகங்கணைப் பலபடப் பாராட்டி இருக்கிறார். கங்கள் குடியைப் பெருமைப்படுத்தியிருக்கிறார்.¹ இவையெல்லாம், சீயகங்க மன்னனோடும், கங்கர் குடியோடும் இவருக்கிருந்த தொடர்பையும் மதிப்பையும் காட்டுகின்றன. கங்கர் தமிழகத்தில் பெருமையோடு விளங்கிய காலம் பதினமூன்று, பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளிலாகும். மயிலைநாதர் இக்கால எல்லைக் குள்ளேயே வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். இவர், தொல்காப்பிய இளம்பூரணர் உரை, அவிநய உரை, யாப்பருங்கலக்காரிகை உரை என்பவற்றை எடுத்துக்காட்டி இருப்பதால்² இவ்வாசிரியர்கள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிவு. பவணந்தியின் காலமாகிய பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் இவர் வாழ்ந்தார். நூலுக்கு உரை தேவைப்படும் அளவு பெரும்புகழ் பெற, குறைந்தது ஒரு நூற்றாண்டு ஆகுமெனக் கொண்டாலும், இவர் காலம் 14ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகும்.³

1. நன்னூல். 359, 369, 413.

2. மே. கா. நூ. பாயிர உரை 15-16; 110, 267, 275.

3. அருணாசலம். மு. த. இ. வ. 14ஆம் நூற். 1969. ப. 113.

நன்னூலைப் பொறுத்தவரை இவர் முதல் உரையாசிரியர் அல்லர் எனினும், மூத்த உரையாசிரியருள் ஒருவர் ஆவார்.

மயிலைநாதரின் ஊர்: இவரது சொந்த ஊர் பற்றிய சான்றுகள் இதுகாறும் எதுவும் கிடைத்தில. எனினும், இவருக்குரிய பெயர், மயிலாப்பூரில் உள்ள ஒரு கடவுளின் பெயர் என்பதால், இவர் பிறந்த ஊரே மயிலை ஆகலாம். பவணந்தி பிறந்த இடம், தொண்டை நாடு ஆதலால், பவணந்தியின் இலக்கணத்தில் மிக ஈடுபாடு கொண்ட இவ்வரையாசிரியர்க்கும் பிறந்த ஊர் தொண்டை நாடாகலாம். மயிலாப்பூர் தொண்டை நாட்டு ஊர்களுள் ஒன்றாக இருப்பது இதனை உறுதி செய்கிறது. மயிலைநாதரால் பாராட்டுப் பெற்ற, பவணந்தியைப் புரந்த சீயகங்கள் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட கொங்குநாடு தொண்டை நாட்டின் எல்லைநாடு என்பதுவும், சீயகங்களின் கொடைத்திறம் குறிக்கும் கல்வெட்டுகள் தொண்டை நாட்டுத் தலைநகராகிய காஞ்சியில் காணப்படுவதும்⁴, மயிலைநாதருக்கும், தொண்டை நாட்டிற்கும் ஊடேயுள்ள உறவை வலுப்படுத்துகின்றன.

1. மயிலாப்பூர் பழங்காலத்தில் சிறந்த சைனத் தலமாய் இலங்கிற்று. இங்குச் சைனகோயில் ஒன்றும் இருந்தது. இவ்வாலயம் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்பு கடலாற் கொள்ளப் பட்டது என்பர். இவ்வாறு கடலாற் கொள்ளப்படும் என்பதை முன்பே அறிந்த சைனப் பெரியோர் இதிலிருந்த நேமிநாதர் படிமை மூன்றையும் காப்பான இடத்திற்கு எடுத்துச் சென்று விட்டனர். அவ்வாறு எடுத்துச்சென்று சிற்றாமூரில் சிலாவிக்கிரகத்தையும், இளங்காட்டில் தாம்பர விக்கிரகத்தையும், இயக்கி விக்கிரகத்தையும் எழுந்தருளுவித்தனர்.

2. சைனப் பதிகங்களுள், மயிலாப்பூர்ப்பத்து, திருமயிலாபுரிப் பத்து, திருமயிலாபுரி நேமிநாதர் பத்து எனவரும் பதிகங்கள் மயிலாப்பூரிலிருந்த சைனக்கோயில் மேல் பாடப்பெற்றவை.

3. "தேனியிர் பைம்பொழில் திருமயி லாபுரி
நீளிறக் கடவுள் நேமிநாதர்"

4. காஞ்சிபுரத்து உடையார் திருவேகம்ப முடையார்க்கு ஸ்ரீமத் குவளாலபுர பரமேஸ்வரன் கங்க குலோற்பவன் சீயகங்கள் அமராபரணனான திருவேங்கம் முடையானேன் வைத்த திருநூந்தா விளக்கு 1க்குப் பசு 302, ரிஷபம் I. S. I. I. Vol. III. 62, IV. 823.

என்பது நேமிநாதப் பாயிர உரை.

4. “மறமே முனிந்து மயிலாபுரி நின்று மன்னுயிர்கட்
கறமே பொழியும் அருட்கொண்டலை”

என்பது திரு நூற்றந்தாதிக்காப்பிச்செய்யுள்.

இக்குறிப்புகளால், மயிலாப்பூருக்கும், சைன சமயத்திற்கும் இருந்த நெருக்கம் தெளிவுபடுகிறது. இவ்வூரில் இருபத்திரண்டாம் தீர்த்தங்கரராய் எழுந்தருளி இருந்தவரே நேமிநாதர். இவருடைய பிறிதொரு திருப்பெயரே மயிலைநாதர் என்பதாம். இப்பெயரே நன்னூல் உரைகாரராகிய மயிலைநாதருக்குச் சூட்டப்பட்டது என்பர்.⁶

மயிலைநாதரின் சமயம்: சைனத் தீர்த்தங்கரரின் பெயர் தாங்கிய மயிலைநாதர், தம் சமய உணர்வை, உரையினுள்ளே ஆங்காங்கே பெய்திருக்கிறார்.

1. 72, 273, 274, 301-ஆம் நூற்பாக்களில் ‘அருகன்’ என்ற பெயரை எடுத்துக் காட்டுதல். 2. 296-ஆம் நூற்பாவுரையில், ‘தவத்தால் வீடெய்தினான்’ என்பதனைக் காட்டுதல். 3. 158-ஆம் நூற்பாவுரையில், ஆசீவகப் பள்ளியைச் சுட்டுதல். 4. சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி, பெருங்கதை, மேருமந்தரபுராணம் ஆகிய சைன நூல்களை ஆங்காங்கு ஆளுதல். இவை இவரது சமய நெறியைக் காட்டுகின்றன. இருப்பினும் இவரிடம் பிறசமய வெறுப்பில்லை.

சான்றுகள்: இவர் சைவ, வைணவ மூலவர்களை, இலக்கிய மேற்கோள்களாகப் பல இடங்களில் தாராளமாகக் கையாளுகிறார். 1. 72, 273-ஆம் நூற்பாக்களில் அரன், அரி, அயன் என முன்னே காட்டி, இறுதியாக, அருகனை இணைத்திருப்பது. 2. 158ஆம் நூற்பாவுக்கு எடுத்துக் காட்டாக, பிரமக் கோட்டம் என்பதனையும், 274ஆம் நூற்பாவில் நான்முகனையும், 273ஆம் நூற்பாவில் அயனையும் காட்டக் காணுகிறோம். 3. 274ஆம் நூற்பாவில், சங்கரனையும், 418ஆம் நூற்பாவுரையில் உமை உருத்திரனையும் காட்டுவர். 4. 274ஆம் நூற்பாவில் நாராயணனையும், 409இல் திருமகளையும், 420இல் நப்பின்னை

5. மயிலைநாதர் நன்னூல் உரை. ப. 15.

6. மே. கா. ப. 15.

யையும், 346இல் 'செங்கண்மால்' என்ற பெயரையும், 440இல் 'மாறன்' என்ற பெயரையும், 438இல் 'மாயக்கடவுள்' என்ற பெயரையும், 396இல் காலேக வண்ணன் என்ற பெயரையும், 158இல் வாசுதேவக்கோட்டம் என்ற எடுத்துக்காட்டையும், 295, 409ஆம் நூற்பாக்களில் காமன் என்ற திருமால் மகனையும் ஆளுகிறார். 5. 338ஆம் நூற்பாவில் 'மதிவரங்கத்தே உண்டு உறங்குவான் ஒருவன்' எனத் திருவரங்கப் பெருமானையும், 398இல் 'பொலிக பொலிக பொலிக' என்ற திவ்வியப் பிரபந்த வரிகளையும் எடுத்தாளுகிறார். 6. 385ஆம் நூற்பாவில் 'கங்கையாடிப் போந்தேன் ஒரு பிடிசோறு தம்மின்' எனக் காட்டுவதும், 398இல், உலகம் மூன்று, காலம் மூன்று, குணமூன்று, தொழிலாறு எனக்காட்டுவதும், 400இல் கார்த்திகை விளக்கைக் காட்டுவதும் இவரது சைவநெறி அறிவைக் காட்டுவன. 7. திருமுருகாற்றுப் படையினின்று, 164, 166, 179, 359, 420, 436ஆம் நூற்பாக்களில் எடுத்துக்காட்டுகளை நல்குவது, 238ஆம் நூற்பாவில் திருச்சிறும்பலக் கோவையாரையும், 423ஆம் நூற்பாவில் பரிபாடலையும் காட்டுவது, மயிலைநாதரின் சைவ இலக்கியப் புலமையைக் காட்டுவன. 8. பெருமாள் திருமொழியை 304ஆம் நூற்பாவிலும், குருபரம்பரையை 413ஆம் நூற்பாவிலும், காட்டுதலினின்று இவரது வைணவ இலக்கிய அறிவு புலனாகும். 9. புகை உண்மையால் எரியுள்ளது 296, 383, கடவுளால் ஆக்கப் பட்ட விமானம் 298, நாகர்க்குப் பவி, தேவர்க்குச் சிறப்பு செய்தான் 355, பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் 357 என்ற கருத்துத் தொடர்கள், மயிலைநாதரின் சைனத்திற்கப்பாலும் சென்ற அறிவை உணர்த்துவன. 10. நூற்பா 440இல் பிறத்தல்^a பிணிப்படல், மூத்தல், இறத்தல் என்ற பௌத்த தத்துவத்தைக் காட்டுதலால் இவரது புத்தப் புலமையும் புலனாகிறது.

மேற்கண்ட சான்றுகளிலிருந்து, சைவ, வைணவ, பௌத்த இலக்கியக் கொள்கை, கோட்பாடுகளை மயிலைநாதர் போற்றியமை தெளிவாகிறது. அதனுடன், இவர் சைனப்பற்றுள்ள உரைகாரர், பிற நெறிகளைப் புறக்கணித்த குறைகாரர் என்ற கருத்தும் சரியற்றதாகிறது. இதனால், சுவாமிநாத தேசிகர் குறிப்பிடும் நன்னூலைக் குற்றப்படுத்திய சைன உரை இதுவன்று என்பதுவும் பெறப்பட்டு உறுதிப்படுகிறது.

மயிலைநாதர் உரை: ஒவ்வொரு துறையிலும் முன்னோடிகளுக்குத் தனிப்பெருமை உண்டு. இத்தகு தனிப் பெருமைக்குரியார், மொழித்துறையிலும் உள்ளனர். தொல்காப்பியத்திற்கு முதல் முழுஉரை செய்த பெருமை இளம்பூரணருக்கு உண்டு. அஃதே போல, நன்னூல் முழுமைக்கும் முதல் உரை எழுதிய பெருமை மயிலைநாதருக்கு உண்டு. இம் மயிலைநாதரின் காலம் பவணந்தியை ஒட்டிய கி.பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு என்பது அறிஞர் முடிபு.⁷ கிட்டத்த உரைகளுள் இவர் உரையே பழையது ஆதலாலும், பவணந்தியைப் போற்றிய கங்கர் குடியை இவரும் தம்முரையுள் போற்றுவதானும்⁸ இக்கருத்து உறுதியாகிறது.

மயிலைநாதருக்கு முன்பு நன்னூல் உரை: நன்னூலுக்கு முதன் முதலில் தோன்றிய உரை மயிலைநாதர் உரைதானா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது. மயிலைநாதர் உரைக்கு முன்பே நன்னூலுக்கு உரை அல்லது உரைகள் இருந்திருக்கின்றன என்று உய்த்துணரீதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

மயிலைநாதர் தம்முரையில் பிற உரைகளையும், உரை ஆசிரியர்களையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவ்வாறு சுட்டிக் காட்டும்போது, பெயரை வெளிப்படையாகவும், பெயரைச் சொல்லாமல் பொதுப்படையாகவும் சுட்டுவர். பெயர் சுட்டி உரைப்பன பெரும்பாலும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களையும், சிறுபான்மை அவிநய உரைகாரரையும் குறிக்கும். நூலையோ, நூல் உரைகளையோ குறிக்கும்போது, அவற்றின் முழுப்பெயரைச் சுட்டி எழுதுவதே மயிலைநாதர் உரைமுறை. ஆதலின், உரையாசிரியர்களின் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் இவர் சுட்டும் இடங்கள், மயிலைநாதருக்கு முன்பிருந்த நன்னூல் உரையாசிரியர்களையே குறிக்கின்றன. இவ்வாறு மயிலைநாதர் பதினமூன்று இடங்களில் பிற உரைகாரர்களைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அவ்விடங்களாவன:

என்பாரும் உளர்: நன். மயிலை. உரை நூற்பா எண்கள்: 94, 161, 213, 290, 319, 342, 364, 417, உரைப்பாரும் உளர்: 60, முடிப்பாரும் உளர்: 238, சொல்லுவாரும் உளர்: 271, குற்றிகர, குற்றுக்கரங்கட்குப் புள்ளி கொடுப்பாரும் உளர்: 97, இக்குறிப்புகளி

7. அருணாசலம், மு. த. இ. வ. 14ஆம் நூற். ப. 113.

8. பாயிர உரை வரி 15, 16; சூ. 110, 267, 275.

லிருந்து, மயிலைநாதருக்கு முன்பே நன்னூலுக்கு உரைகள் வழங்கியிருக்கின்றன என்பது தெளிவாகிறது.

ஆனால், இவ்விடங்கள், நன்னூல் பழைய உரைகாரர்களைச் சுட்டவில்லை, தொல்காப்பிய உரையாசிரியரையே சுட்டின என்றும் கருதலாம். அவ்வாறு கருத இடமில்லை. காரணம் தொல்காப்பிய உரையாசிரியரைச் சுட்டும்போது 'இளம்பூரணர்' என்று பெயரிட்டு வழங்குவதே இவர் முறை. பிறிதொரு வகையில், மயிலைநாதர் சுட்டுமிடங்கள், நன்னூலுக்கு முன்பிருந்த பழைய வாய்மொழி உரைகளையே குறிக்கின்றன என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு கொள்ளுதற்கும் இடமில்லை. மேற்காட்டிய பதினமூன்றிடங்களில், வாய்மொழி உரையே என்பதற்குத் தக, 'என்பார், உரைப்பார், சொல்லுவார்' என்ற சொற்கள் அமைந்துள்ளன. எனினும், 97-ஆம் நூற்பாவில் 'புள்ளிகொடுப்பாரும் உளர்' என்று குறிப்பதும், 238-ஆம் நூற்பா உரையில் 'முடிப்பாரும் உளர்' என்று குறிப்பதும், நன்னூலுக்கு எழுத்து வடிவ உரையிருந்தமையைக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றன.

இஃதன்றி வேறு வகையிலும், நன்னூலுக்குப் பழைய உரை இருந்தமை புலனாகிறது. பதிப்பாசிரியர் ச. பவானந்தம் பிள்ளை 1912-இல் தாம் பதிப்பித்த 'பேரகத்தியத் திரட்டு மூலமும் உரையும்' என்ற நூலின் முன்னுரையில், "நன்னூல் இதற்குச் சமண முனிவர் ஒருவர் உரை செய்தனர். இதனை நூலாசிரியரே செய்தனர் என்றும் கூறுப" என்று குறிப்பிடுவர்.⁹

முதன்முதலாக, தொல்காப்பியத்தையும் நன்னூலையும் ஒப்பீட்டுப் பார்வையில் 1858-இல் நூலாகப் பதிப்பித்த எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை நன்னூலுக்குச் சைன உரை ஒன்றுண்டு என்று சுட்டியிருக்கிறார். அக்குறிப்பாவது:

Samanamunivar, a Buddhist wrote the first exposition of the Nunnol, which was known as the சமணமுனிவர் உரை. Though lost as a work, a Considerable portion of its contents is to be met with in subsequent Commentaries, to which it served as a sort of ground-work or basis.¹⁰

9. பவானந்தம் பிள்ளை. ச. பேரகத்தியத் திரட்டு. 1912.

10. சாமுவேல் பிள்ளை. எஸ். தொல்காப்பிய நன்னூல். 1858, ப. 121, 122.

நன்னூல் உரையாசிரியருள் ஒருவரான சங்கர நமச்சிவாயர் வரலாற்றில், அவர் ஏன் நன்னூலுக்கு உரை எழுத நேர்ந்தது என்பதற்கு விடையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சங்கர நமச்சிவாயரின் ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகராவார். தேசிகர், நன்னூலுக்கு எழுதிய பழைய சைன உரை உண்டு. அது குற்றமுடையது என்று கருதினர்.¹¹ அதனால், அவர் நன்னூலுக்குப் புதியதோர் உரை வேண்டும் என விரும்பினர். தன் விருப்பத்தைச் சங்கர நமச்சிவாயரிடம் கூறினர். ஆசிரியர் விருப்பத்திற்குத் தக, சங்கர நமச்சிவாயர் உரையியற்றினர். ஈண்டு, தேசிகர், தம் இலக்கணக் கொத்துரையில் சுட்டிக்காட்டும் சைன உரை, மயிலைநாதர் உரையே என்று கருதுகிறார் டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்.¹² இக்கருத்து ஆய்வுக்குரியது. பவானந்தம் பிள்ளை, சாமுவேல் பிள்ளை, சுவாமிநாத தேசிகர் ஆகியோரால் சுட்டப்படும் சைன உரையும், உ. வே. சா. வெளியிட்ட மயிலைநாதர் உரையும் ஒன்றன்று. அச் சைனஉரை, மயிலைநாதர் உரையினின்று வேறுபட்ட பிறிதொரு பழைய நன்னூல் உரையேயாகும். அவ்வாறு கொள்ளுதற்குக் கீழ் வருவன காரணங்களாகின்றன.

1. மயிலைநாதர் அறிந்திருந்த நன்னூல் உரைகள் அவர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளன. முன் சுட்டிய பதின்மூன்று இடங்களே அதற்குச் சான்று. 2. தேசிகரும் பிறரும் கூறுகின்ற அளவுக்கு, மயிலைநாதர் நன்னூல் உரை தீவிர சைன உரையன்று.¹³ 3. சைனச்சார்பில் தீவிரமுடைய வேறோர் உரையேட்டையே 'சமணர் உரை' என்று அவர்கள் காட்டி யிருத்தல் கூடும். சென்னைப்பல்கலைக்கழகக் கட்டடத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அரசாங்கச் சுவடி நூலகத்தில் முற்றுப்பெறா நன்னூல் உரையேடு ஒன்றுள்ளது.¹⁴ இவ்வேட்டுப் பகுதியைப் பாரீக்கும்பொழுது, இவ்வுரையேடு சைனச் சார்பானது என்று தெரியவருகிறது.

11. சுவாமிநாத தேசிகர். இலக்கணக் கொத்துரை. சூ. 8.

12. உ. வே. சா. சங்கரநமச்சிவாயர் நன்னூல் உரை. ப. 21.

13. மயிலைநாதர் மேற்கோட்பாடல்கள் பல சமயம் சார்ந்தன என்பதால் இக்கருத்துப் பெறப்படுகின்றது.

14. A Descriptive Catalogue of the Tamil Manuscripts in the Govt. Oriental Manuscripts Library, Madras. Vol. 1, 1912. No. 66. Palmleaf. Size. 17½" x 1¾", 320. Contains 68 Sutrams in Pothuviyal only.

மேற்கண்ட சான்றுகளால், மயிலைநாதருக்கு முன்பே நன்னூலுக்கு உரை இருந்தது என்பதுவும், அவ்வரை சைனச் சார்பினரால் எழுதப்பட்டிருந்தது என்பதுவும், அது 'சமணர் உரை' என்று அழைக்கப்பட்டது என்பதுவும், அது சுவடி நூலகத்தில் உள்ள முற்றுப்பெறா உரையேடு ஆகலாம் என்பதுவும், பழைய சைனர் உரையும், உ. வே. சா. வெளியிட்ட மயிலைநாதர் உரையும் ஒன்றன்று என்பதுவும் பெறப்பட்டன.

மயிலைநாதர் - ஓர் இலக்கணக் கடல்: நன்னூலுக்கு உரை வகுத்த மயிலைநாதர், அந்நூலுக்கு முன் தேர்ந்தெடுத்த இலக்கணங்கள் அனைத்தையும், இலக்கண உரைகள் அனைத்தையும் நன்கு பயின்றிருக்கிறார். தொல்காப்பியம், இளம்பூரணர் உரை, அவிநய உரை, யாப்பருங்கல விருத்தி, யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை, நேமிநாத உரை, பணம்பாரம், மாபுராணம், பரிமாணம், நிகண்டுகள், கந்தருவ நூல், அகத்தியம் ஆகிய நூற்களையும், நூலாசிரியர்களையும், நூலுரையாசிரியர்களையும் தம் நூலில் பொருத்தமான இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

சிறப்பாக, தனக்கு முன் வாழ்ந்த ஆன்றவிர்த கொள்கைச் சான்றோரைப் பொருத்தமான அடைமொழியோடு குறிப்பது மயிலைநாதரின் தனிமுறை. இளம்பூரணரைக் குறிப்பிடும் போது, "ஓல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணரெனு மேதமின் மாதவர்" என்று குறிப்பார்.¹⁵ பிறிதோரிடத்தில் 'இளம்பூரண ஆசிரியர்' என்றே காட்டுவர்.¹⁶

அவிநய உரைகாரரைச் சொல்லும்போது, "புவிபுகழ் புலமை அவினய னூலுட் டண்டலங் கிழவன் றகைவரு நேமி எண்டிசை நிறைபெயரி ராச பவித்திரப் பல்லவதரையன்" என்பார்.¹⁷

தொல்காப்பியரைக் குறிக்கும்போது, 'ஓல்காப் பெருமை தொல்காப்பியர்' என்றும் 'ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்' என்றும் மெய்நூலார் தொல்காப்பியனார்' என்றும், 'முன்னூலார்

15. மயிலைநாதர் உரை, 359.

16. மே. கா. 369.

17. மே. கா. 359.

தொல்காப்பியனார் என்றும், முன்னும், பின்னும் சிறப்படைகொடுத்துப் போற்றுவர்.¹⁸

அகத்தியனாரைக் கீழ்க்கண்ட நூற்பா உரைகளில் பாராட்டிக் குறிப்பிடுகிறார். 48, 130, 258, 259, 272, 290, 294, 296, 299, 322, 326, 339, 341, 354, 377, 381, 394 அவ்விடங்களில் எல்லாம், 'மிகத்தெளி கேள்வி அகத்தியனார்' என்றே குறிப்பர்.

அவிநயத்தை ஆழ்ந்து, ஆழ்ந்து படித்த இவர், 59, 101, 128, 130, 149, 263, 319, 359, 369, 394 ஆகிய நூற்பா உரைகளில் சுட்டுவர். சுட்டும் இடங்களில் 'அளவறு புலமை அவிநயனார்' என்றே சுட்டுவர்.

இவரிகளன்றி, மாபுராணம் உடையார்¹⁹ பரிமாணனார்²⁰ கந்தருவ நூல் உடையார்²¹, யாப்பருங்கலமுடையார்²² என மற்றோரையும் தம்முரையுள் போற்றுவர்.

மயிலைநாதர் - ஓர் இலக்கியக் கடல்: வழி வழி வரும் இலக்கண மரபுகளையும், இலக்கிய மரபுகளையும் அவற்றிலுள்ள உரைக் குறிப்புக்களையும் அறிந்து தேர்ந்தவர் தான் முழுமையான உரைகாரராக இலங்க முடியும். இலக்கிய உரைகாரரைக் காட்டிலும், இலக்கண உரைகாரர், இலக்கிய வழக்குகளை முற்றக் கற்றறிந்திருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. மயிலைநாதர் தான் ஒரு சிறந்த இலக்கண உரைகாரர் என்பதைத் தான் காட்டும் மேற்கோள்கள் மூலம் நிறுவியுள்ளார். எட்டுத் தொகை நூற்களுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, ஆகிய அனைத்தையும், பத்துப்பாட்டு நூற்களுள் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் ஆகியவற்றையும், பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள், நாலடியார், நான் மணிக்கடிக்கை, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணை

18. மயிலை. உரை. 130, 319, 359; 59, 105, 448, 357, 364, 371, 377.

19. மே. கா. 91.

20. மே. கா. 100.

21. மே. கா. 401.

22. மே. கா. 413.

மாலை நூற்றைம்பது, களவழி நாற்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், பழமொழி, முதுமொழிக்காஞ்சி ஆகியவற்றையும், காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, சூளாமணி ஆகியவற்றையும், முத்தொள்ளாயிரம், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் ஆகியவற்றையும் தம் உரையுள் ஆங்காங்கே வழங்கியுள்ளார்.²³ இவரது உரையிலுள்ள விளங்கா மேற்கோள்கள் வருங்காலத்தில் விளக்கம் பெறுமானால், இவரது இலக்கிய அறிவின் விரிவை மேலும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ஈதன்றி, ஆங்காங்கே, இவர் காட்டும் எடுத்துக் காட்டுகள் இவர் பழந்தமிழ்ப் பாவலர் மீது கொண்டிருந்த பற்றைக் காட்டுகின்றன. சான்றாக, 299, 367ஆம் நூற்பாக்களில் 'கபிலரது பாட்டு' என்றும், 367ஆம் நூற்பாவில் 'கல்லாட மாமூலனார்' என்றும், 371ஆம் நூற்பாவில், 'கபில பரணர்' என்றும், 420ஆம் நூற்பாவில் 'நக்கீரர் நச்சென்னையார்' என்றும் இவர் காட்டுவன காண்க.

மயிலைநாதரின் வடமொழி அறிவு: சொற்களை நான்கு வகைப்படுத்திய அறிஞர், திசைச் சொல்லுக்குள்ளேயே வடசொல்லை அடக்காமற் போனது ஒரு சிக்கல். இச்சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கு ஒவ்வோர் உரையாசிரியரும் முயன்றுள்ளனர். அவ்வாறு அவர் முயன்றுரைத்த மாற்றம் ஏறத்தாழ ஒன்றுதான். வடசொல்லைத் தனித்து எடுத்துப் பேச வேண்டிய காரணங்கள்: அம்மொழியின் பெருகிய வழக்கு தமிழோடு ஊடுருவியமை; ஊடுருவிக் கெடுத்தமை.

2. வடமொழி வரவையும் உறவையும் செல்வாக்குள்ள தமிழர் கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியினர் ஏற்றுக்கொண்டமை. இவற்றிற்கு மேலான ஒரு காரணத்தை உரையாசிரியர்கள் கண்டு கூறினர். அது: "வடசொல் ஒரு நிலத்திற்கே உரியதன்றிப் பதினெண் பூமிக்கும், விண்ணிற்கும், புவனாதிகட்கும் பொதுவாய்

23. மே. கா. நூ. 151, 154, 155, 164, 166, 169, 171, 172, 175, 177, 179, 182, 185, 223, 227, 238, 243, 259, 267, 268, 271, 284, 296, 297, 298, 301, 305, 306, 307, 308, 310, 316, 326, 328, 330, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 345, 350, 352, 353, 354, 355, 359, 366, 377, 378, 379, 380, 395, 397, 400, 408, 409, 414, 419, 420, 430, 432, 434, 435, 436, 437, 439, 440, 441, 452, 455, 456, 457, 458.

வருதலின், திசைச் சொல்லின் அடக்காது வேறோதினாரென்க.²⁴ (273) என்பது மயிலைநாதர் கூற்று. சேனாவரையர், சிவஞான முனிவர் முதலான அனைத்துரையாசிரியர்களும் இம்மாற்றத் தையே திருப்பிக் திருப்பி வரைகின்றனர். அவர்களுக்கு, வடமொழி மீது இருந்த மதிப்பை இம்மாற்றம் காட்டுகிறது. மயிலைநாதரும் இதற்கு விதி விலக்கல்லர்.

மயிலைநாதர், வடமொழிப் புலமை வாய்ந்தவர். இதனை அவர் உரையிலுள்ள சில குறிப்புகள் காட்டுகின்றன.

1. வடமொழியை 'ஆரியமொழி' என வழங்கும் குறிப்பு (97) கருத்திற்குரியது.²⁵ 2. ஆரிய மொழி ஒலிகளை உரப்பி, எடுத்துக் கணைத்துச் சொல்லல் வேண்டும் என மூன்றிடங்களில் காட்டுவது.²⁶ 3. ஆரிய இலக்கணக் கூற்றுள் ஒன்றான ஞாபக வகையை எடுத்துரைப்பது.²⁷ 4. ஆகார வடமொழியீறு தமிழில் வரும்போது அகரமாகும் எனக் காட்டி, வேலை, சாலை, மாலை உவமை, வனிதை ஆகிய சொற்களை எடுத்துக் காட்டுவது.²⁸ 5. உதயணனைக் குறிக்கும் வத்ஸராஜன் என்பது வத்தராயன் ஆகும் என்று காட்டுவது.²⁹ (146) 6. தமிழில் இருமை (dual) இல்லை என்பதனை, "வடமொழிக்கு இரண்டல்லாத எல்லாம் பலவென்றும், தமிழுக்கு ஒன்றல்லாத எல்லாம் பலவென்றும் அறிக்' என உரைப்பது.³⁰ 7. இவருக்கு வடமொழிக் கலை நூல்கள் தெரிந்திருக்கலாம் என்பதற்குத் துணையாக, "வடமொழி முதலான பிற கலைக் கடல்கள்" என்பது மேற்கோளாகக் கிடப்பது.³¹ 8. 'வடமொழிப்பதம் தமிழொடு வருங்கால், பொது எழுத்துப் பதம் வருதலே சிறப்புடைத்து, அல்லன வருதல் சிறப்பன்றெனக் கொள்க' என்ற குறிப்பு நன்னூலை ஒட்டிய தாயினும் தனிக் கருதுதலுக்கு உரிய குறிப்பு.³²

24. மே. கா. நூ. 273.

25. மே. கா. 97

26. மே. கா. 146, 258, 273

27. மே. கா. 107

28. மே. கா. 146

29. மே. கா. 146

30. மே. கா. 396

31. மே. கா. 459

32. மே. கா. 145

கி.பி. ஏழு, எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில், வடமொழிக் கலப்பு, செல்வாக்கில் இருந்த காலம். பல்லவ வேந்தரும், அவர் கீழிருந்த மாந்தரும் சமசுகிருதத்தைப் பெருகப் போற்றினர். அதன் பல விளைவுகளில் தலையாய விளைவு கிரந்த எழுத்துகளைப் பரவலாக்கியது. அவ்வெழுத்துகள் சமசுகிருதத்தை எழுத, தமிழர் கண்டுபிடித்த ஒருவகை தமிழ் எழுத்துகள் என்று புதுமைப் போர்வையில் அறிமுகமாயின. இவ்வெழுத்துகளை ஏற்று ஆதரித்தோர் ஒருபுறம் இருக்க, எதிர்த்தோர் பிறிதொரு புறம் இருந்து தமிழ்க்காப்பு இயக்கம் நடத்தியுள்ளனர். அதன் விளைவே நன்னூல் பதவியலில் உள்ள வடமொழியாக்கம். ஏனைய பிற மொழி எழுத்துகளைப் புறக்கணிப்பது போலவே கிரந்த எழுத்துகளையும் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்ற இயக்கம் உரையாசிரியர் அளவில் வெற்றி பெற்றது. அவ்வெற்றிக்கு உறுதுணைத் தூண்களாய் இருந்தவருள் ஒருவர் மயிலைநாதர்.

மயிலைநாதரின் மொழிநடை: உரைநடை, தமிழில் பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் பிறந்தது என்பது பிழை.³³ தமிழில் என்று உரைநூல்கள் தோன்றினவோ அன்றே உரை நடையும் தோன்றிவிட்டது என்பதே இலக்கிய வரலாற்று நீதி. மொழிநூல் தந்தை தொல்காப்பியன் காலத்திலேயே உரை நூல்கள்³⁴ தமிழில் எழுதப்பட்டு விட்டன. பின்னர் மக்கள் பேச்சிலும், கல்வெட்டு மொழியிலும் வளர்ந்த உரைநடைத்தீபம், உரையாசிரியர்கள் காலத்தில் நன்கு தூண்டப்பெற்றது. அவ்வாறு தீண்டித்தூண்டிய உரைகாரருள் மயிலைநாதரும் ஒருவர்.

நூற்பாவிற்கு உரை வகுத்த நெறியில் இவருக்கெனத் தனி நெறிகள் உள்ளன. அவையும், அவர் நடையழகுக்கான இரு சான்றுகளும் இங்கே காட்டப்படும். 1. பெரும்பாலும், இவரது நூற்பாவின் பொருள் உரைமுறை: (அ) கொளு (ஆ) பொருள் (இ) சிறப்புக் குறிப்பு (ஈ) வரலாறு (ஏ-ஓ) எனப் பொதுவாய் அமையும். நூற்பாவின் போக்கைத் தழுவினே உரை இயங்கும். 2. பாயிரம், பெரும்பாலும் சிறப்புக் குறிப்புரையோடு முடிந்து விட்டது. 3. இரு நூற்பாக்கள் ஒருசேரச் சேர்த்து உரை கூறலும்

33. பரமசிவானந்தம் அ. மு. தமிழ் உரை நடை. 1959. ப. 39-42.

34. தொல்காப்பியம் செய்யுளியல். 163, 171, 235.

உண்டு³⁵. 4. உத்தி, குற்றம், குத்திரநிலை இவற்றை நூல்முழுதும் பொருத்திக்காட்ட இவர் முயலவில்லை. 5. பத்தழகுகளை எங்கும் இவர் இணைத்துக் காட்டவில்லை. 6. நூலாசிரியர்களை, உரையாசிரியர்களை வறிதே அழைப்பது இல்லை. அழகான புகழ் மொழிகளை அடைமொழிகளாக்கி அழைப்பர்.

அளவறு புலமை அவிநயனார்³⁶
மிகத்தெளி கேள்வி அகத்தியனார்³⁷
உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர்
எனும் ஏதமில் மாதவர்³⁸

7. அரிதான சொற்களுக்குப் பொருள் தந்து புரியவைப்பர்.³⁹
எகின் — அன்னம்
குயின் — கொண்மு

உவமை கையாளுதல்: இலக்கணப் பொருள் நுணுக்கத்தை எளிதில் புரியவைக்க, பொருத்தமான உவமைகளை எடுத்துக் காட்டுவர் உரையாசிரியர். இக்கலையில் சங்கர நமச்சிவாயர் மிக வல்லவர்.⁴⁰ நச்சினாரிக்கினியர் தொடக்கி வைத்தவர்.⁴¹ மயிலை நாதரும் தேவையான இடங்களில் உவமைகளைக் கொண்டு பொருளை விளக்கு மாற்றைக் காணுகிறோம்.

ஆறாம் வேற்றுமை உருபு, 'அது' வேற்றுமை உருபேற்பதை "ஆறன் உருபும் ஏற்கும் அவ்வுருபே"⁴² என்ற நூற்பா உரையில் விளக்குகிறார். பெயர், உருபு ஏற்பதற்கும், 'அது' என்ற உருபு, உருபேற்பதற்கும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. முன்னது விளி ஏற்கும். பின்னது ஏற்காது. விளி ஏலாதது ஒரு குறைதானே. அதனை நிறைவு செய்ய ஓர் உவமையைச் சொல்லுகிறார். உறுப்புக்குறை படாதவன் மனிதன். சில உறுப்பிற் குறைபட்டாரும் மனிதன்

35. மயிலைநாதர் உரை. 179.

36. மே. கா. 59.

37. மே. கா. 48.

38. மே. கா. 359.

39. மே. கா. 214, 215,

40. அறவாணன் க. ப. சென்னைப் பல்கலைக்கழக எம். லிட். ஆய்வு. நன்னூலும் அதன் உரைகளும் பாரிக்க.

41. தொல். எழுத்ததிகார உரை 1, 2.

42, மயிலைநாதர் உரை. 296.

தானே. அதுபோலத்தான், ஒரு குறை வாய்த்தாலும், ஆறறுருபு, உருபேற்பது என்று வாதிடுகிறார். பிறிதோர் இடத்தில், 'அரசனால் இயற்றப்பட்ட தேவகுலம் என்றற் றொடக்கத்தன வற்றுள் உருபல்லாத பிறமொழிகள் வருமாறு என்னை எனின், அவை கனலொடு புகையும், குடையொடு நிழலும் போல, உருபு வர வந்து நீங்க நீங்கும், பொருளை விளக்க வேண்டுமி' என்பர்⁴³ இவர் அணிகளைப் பற்றி அறிந்திருந்தமையை 359-ஆம் நூற்பா உரை காட்டுகிறது. சொல்லெச்சம் பற்றிய இந்நூற்பாவில், விளக்கு அணியையும், சிலேடை அணியையும், நுவலாநுவற்சியணியையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அக்காலக் கல்வெட்டு மொழி, இலக்கண அமைவுக்குத் துணையாக இருந்திருக்கிறது. சான்றாக, வடசொல் தமிழில் வந்து வழங்குமாற்றை வரையறுப்பதற்குப்⁴⁴ பவணந்தி கல்வெட்டுத் துணையை நாடியிருத்தல் கூடும். மூல நூலாசிரியார் அன்றி, உரையாசிரியமாரும், கல்வெட்டுகளைப் படித்திருக்கின்றனர் என்பதற்கு மயிலைநாதர் உரையே சான்று.

400-ஆம் நூற்பாவிற்கு எடுத்துக்காட்டு நல்கும்போது "கீழ் நோக்கிய கிணறு மேல் நோக்கிய மரம்"— என்ற தொடரைக் காட்டுவார். இத்தொடர், கல்வெட்டில் அடிக்கடி ஆளப்பெறும் தொடர்.⁴⁵

இலக்கிய நடை: பழைய இலக்கிய வாணரின், இலக்கியப் புலமை ஆழ்ந்தது. அகன்றது. தமக்கு முன் இருக்கும் இலக்கியச் செல்வங்களைத் தம் சொந்த உடைமையாக்கிக் கொள்வார். அவரெழுதும் படைப்புகளுள், அவர் படித்த பண்டை இலக்கியங்களின் நிழல் அப்படியே படர்ந்திருப்பதைக் காணலாம். தம் தனிமை கெடாதவாறு, இலக்கியச் சாயலின் இனிமையை இணைத்தளிப்பது அன்னைவர்க்கே உரிய கலை. இக்கலையாற்றலில், மயிலைநாதரும் குறைந்தவரல்லர். 1. குழைகொண்டு கோழி எறியும் வாழ்க்கையவரீ என்ற தொடரில் பட்டினப்பாலையின் சாயல்⁴⁶. 2. தச்சனால் இயற்றப்பட்ட வையம் என்ற எடுத்துக்

43. மயிலைநாதர் உரை 1, 2.

44. அறவாணன். சு.ப. 'இலக்கண அமைவில் கல்வெட்டு மொழியின் தாக்கம்' ஆய்வுக்கோவை. 1973, ப. 624.

45. சாசனமாலை. எஸ். ராஜம் வெளியீடு, 1960. ப. 41.

46. மயிலைநாதர் உரை. 407. பட்டினப்பாலை. 22-23

காட்டில் குறுந்தொகையின்⁴⁷ சாயல், 3. குறுங்கானம்; போல் என்பதில், சிறுபஞ்ச மூலச் சாயல்⁴⁸. 4. தைந்நீராடும் என்ற வரியில், பரிபாடலின் சாயல்⁴⁹. 5. எறும்பு முட்டை கொண்டு திட்டை ஏறல் என்ற பழமொழித் தொடரில் புறநானூற்றின் சாயல்⁵⁰. 6. ஆடா வடகு எனக்காட்டுவதில், திணைமாலையின் சாயல்⁵¹. 7. தீத் தீண்டு கையால் தெரிவித்தல் காண் என்பதில், திணைமாலையின் சாயல்⁵². 8. இதனை இதனால் என்ற தொடரில் இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் எனவரும் திருக்குறளின் சாயல்⁵³. 9. அமரீர், அகரீர் என்ற விளித் தொடரில் யாப்பருங்கல விருத்தி உரை மேற்கோள் பா வரியின் சாயல்⁵⁴ எனவருதல் காண்க.

மேற்கண்ட சான்றுகளினின்று, முன்னோர் மொழியைப் பொன்னே போல் போற்றும் மயிலைநாதரின் இலக்கியத் திறனை உணரலாம்.

எதுகை நடை: நூற்பாவுக்கு உரை நல்கி, எடுத்துக்காட்டு உரைக்கும்போதுகூட மயிலைநாதரின் "கவிதை நெஞ்சைக் காணலாம். சான்றாக, அடை, நரை, நாரை, முளை, மூளை என்று 101ஆம் நூற்பாவில் குறிப்பதையும், வீக்கம், நோக்கம், ஊக்கம் என்று 121ஆம் நூற்பாவில் குறிப்பதையும் காண்க.

பழமொழியானுதல்: வாய்ப்பு நேரும் இடங்களில் தக்க தமிழ்ப் பழமொழிகளையே எடுத்துக்காட்டுவர். மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா⁵⁵ என்பதுவும், முட்டை கொண்டு திட்டை ஏறல்⁵⁶ என்பதுவும் இவர் காட்டும் பழமொழிகள்.

47. மே.கா. 296. குறுந்தொகை. 61
48. மே. கா. 351. சிறுபஞ்சமூலம் 92
49. மே. கா. 351. பரிபாடல் 11
50. மே. கா. 383. புறநானூறு 173
51. மே. கா. 267. திணைமாலை நூற்றைம்பது 4
52. மே. கா. 267. திணைமாலை 4
53. மே. கா. 163. திருக்குறள் 517
54. மே. கா. 308. யாப்பருங்கல விருத்தி, 53
55. மே. கா. 377
56. மே. கா. 383

பேச்சு வழக்கை ஏற்றல்: மரபிலக்கணிகள், பேச்சு மொழியை முற்றும் புறக்கணிப்பதில்லை. வாய்ப்பு நேரும்போது அதனை எடுத்துக்காட்டாமல் விடுவதும் இல்லை. சான்றாக மயிலைநாதர், “வாரியோள், வாருங்கோள், வந்தியோள்” என்பனவற்றைக் காட்டுதலைச் சுட்டலாம். இவற்றைக் காட்டி மயிலைநாதர் பின் எழுதும் தொடரும் கருதுதற்குரியது. “இவை கால வழக்காய் வருவன” என்று காட்டும் குறிப்புச் சிறப்பானது.⁵⁷

வினா எழுப்பி விடையிறுத்தல்: இம்முறை சமசுகிருத இறக்குமதி என்பர்.⁵⁸ தாமே வினா எழுப்பித் தாமே விடையளித்தல் இதன் முறை. இலக்கிய உரைகாரருள் பரிமேலழகரும் இந்நெறியைப் போற்றுவோர் ஆவர்.⁵⁹ மயிலைநாதரும் இம்முறையைப் பின்பற்றி உரை வழங்கிச் சென்றிருப்பதை 55, 59, 253, 322, 418ஆம் நூற்பாக்களில் காணலாம்.

மயிலைநாதர் எத்துணைக் கூர்ந்து, சீரார்ந்த உரை வழங்குகிறார் என்பதற்கு ஒரே ஒரு சான்று. பானைச் சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம்:

நூலுரை, உரைவிரி எனும் இவை, ஆறு தொடர்ச்சிப் பொருள் மயங்கிய ஒரு தொடர்த் தொகை மொழி. இவை நூலையொக்கும் உரை, நூற்குரை, நூலதுரை, நூற்கணுரை, நூலன்ன உரை, நூலும் உரையும், உரையை விரி, உரைக்கு விரி, உரையது விரி, உரைக்கண் விரி, உரை விரிவுடையது என்றும் வரும்.⁶⁰

வினாக்களின் பெயர்ப் பொருத்தத்தை மயிலைநாதர் விளக்கிய நயம் தனிச்சிறப்புக் குரியது. அவ்விளக்கம் கீழ் வருமாறு: “அறிவினால் வரும் வினா, எதிர்வாதியாலும் ஆசிரியனாலும் வரும். எதிர்வாதி, எதிரியை அளத்தற்கும், அறியாமை காட்டுதற்கும் வினாவும். ஆசிரியன், ஒருவனை

57. மே. கா. 256

58. அறவாணன், க. ப. சேனாவரையர் உரைத்திறன். தென் மொழி, மே, சூன், 1970, ப. 57

59. சேனாவரையம். 7, 412, 416

60. மயிலைநாதர் உரை, 372

அளத்தற்கும், கொடுத்தற்கும், அவனை விளக்குதற்கும் அவ்வாறு வினாவும்".⁶¹

மயிலைநாதர் ஆளும் உத்தி முதலாயின: இலக்கண நூலைப் படைப்பதற்கும், படிப்பதற்குமாகச் சில பொது நெறிகளை முன்னோர் வகுத்துப் போற்றினர். அவற்றுள், உத்தி, அழகு, குற்றம், சூத்திரநிலை என்பன குறித்தற் குரியன. இவை நூற்படைப்புக்கும், படிப்புக்கும் உரியன. உத்தி, சூத்திரநிலை ஆகியன, இலக்கண நூலைப் புரிந்து கொள்ளப் பெரிதும் துணை செய்வன. குற்றம் நீங்கிய அழகு படைப்பாளனுக்கு மிக இன்றியமையாதது. இவற்றை நூலுரையாளன், தன் உரையின் ஊடே ஊடே நுழைத்து விளக்கல் நுட்பமானது. மயிலைநாதர், இந்நுட்பத்தை முற்றச் செய்யவில்லையாயினும் ஆங்காங்கே செய்திருக்கிறார்.

உத்திகளைக் காட்டல்: சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல், 57, 297, உய்த்துணர வைப்பு, 91, ஏற்புழிக் கோடல், 153, ஒன்றின முடித்தல் தன்னின முடித்தல், 302, முடிவிடங் கூறல், 459.

குற்றங்களைச் சுட்டல்: கூறியது கூறல், 297, மயங்கக் கூறல், 149, மற்றொன்று விரித்தல், 145, குன்றக்கூறல், 461, மிகைபடக் கூறல், 461.

சூத்திரநிலை: சிங்கநோக்கு, 351, 419, 461.

மயிலைநாதம்-ஒரு செய்திக் களஞ்சியம்: தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை உரை நூற்கட்குப் பல பெருமைகள் உள்ளன. உரைகள் இல்லையேல், மறைந்துபோன தமிழ் இலக்கியங்களின் பெயர்களும் அறியப்படாமற் போயிருக்கும். இப்போது மறைந்து விட்ட பல நூற் பெயர்களை, நூலாசிரியர் பெயர்களை, உரைகளை, உரையாசிரியர் பெயர்களை மயிலைநாதர் போன்ற உரைகாரர் எடுத்துக் காட்டினமையால் தான், அப்பெயர்களாவது பிழைத்தன. "மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்" என்ற அறிஞர் மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களது நூல் இதனை உறுதி செய்கிறது.⁶² பல நூல், நூலாசிரியர்,

61. மே. கா. 384.

62. வேங்கடசாமி. மயிலை. சீனி. மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள் முன்னுரை.

நூலுரையாசிரியர் பெயர்களை அறிவித்த தனிப் பெருமை மயிலைநாதர்க்குண்டு. ஈதன்றி இன்னும் பல அரிய குறிப்புகளை மயிலைநாதர் வழங்கி இருக்கிறார்.

1 ஆவி (உயிர்), மெய் (உடம்பு) என்னும் பெயர்களை உவம ஆகு பெயர்களாக, தமிழ் எழுத்துகளுக்கு ஏற்றி வைத்துரைப்பது மரபு. மயிலைநாதர் இவற்றை இருகுறிப் பெயர்களாகக் குறிப்பர்.⁶³

2 நன்னூல், தொல்காப்பியம் வழங்கிய செய்திகள் சிலவற்றை விடுத்திருக்கிறது. அவர் வழங்காத சில புதுச் செய்திகளை வழங்கியிருக்கிறது. இதனால், தொல்காப்பிய வழிநூல் நன்னூல் என்பதனைக் காட்டிலும் வழிஅழிநூல் என்ற கருத்து, அக்காலத்து இருந்தது போலும். இதனால் நன்னூலையே 'எதிரீநூல்' என்றே சிலர் வழக்காடினர் போலும். மயிலைநாதர், நன்னூல் எதிரீநூல் அன்று, வழி நூலே என்ற கருத்து உடையவர்.⁶⁴ மயிலைநாதர் மேற்கண்ட கருத்தைத் தம் உரையில் குறிப்பிடுவதால், நன்னூலைப் பற்றிய அன்றைய வழக்குகள் புலனாகின்றன.

3 எழுத்துகளை உருவ எழுத்து, உணர்வெழுத்து, தன்மை எழுத்து, ஒலி எழுத்து எனப் பிரிப்பர்⁶⁵ (57, 256). இதனைப் போன்ற பிறிதொரு பாகுபாடு யாப்பருங்கல விருத்தியில்⁶⁶ காணப்படுகிறது. இப்பிரிவு எழுத்து வரலாற்றிற்கு மிகக் கைகொடுக்கிறது.

4 சார்பு நூலைப் புடை நூல் என்றே ஓரிடத்தில் குறிப்பர்.⁶⁷

5 நாவல் என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருளுண்டு. சங்கர நமச்சிவாயர் "நாவல் என்பது நெற்போர் தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத் துரப்பதொரு சொல்" என்பர் (ப. 53). மயிலைநாதர் போர்க்கழைத்தல் என்ற பொருளுடைய தென்பர்.⁶⁸

63. மயிலைநாதர் உரை. 61.

64. மே. கா. 62.

65. மே. கா. 57, 256.

66. யாப்பருங்கல விருத்தி, கழக வெளியீடு 1973. ப. 576-77.

67. மயிலைநாதர் உரை. 90.

68. மே. கா. 100.

சகரக் கிளவி தமிழ் வழக்கன்று என்ற கொள்கை தோன்று மாறு தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரம் 62ஆம் நூற்பாவைச் செய்தார். மயிலைநாதர் அக்கூற்றை மறுத்துச் சகரமுதல் தமிழ்ச் சொற்களின் பட்டியலையே எடுத்துக்காட்டுவர்.⁶⁹

“சரிசமழ்ப்புச் சட்டி சருகு சவடி
சளிசகடு சட்டை சவளி—சவிசரடு
சந்து சதங்கை சழக்காதி யீரிடத்தும்
வந்தனவாற் சம்முதலும் வை”

7. வினையாலணையும் பெயர்: சில இடங்களில், வினைமுற்று வடிவங்களே வினையாலணையும் பெயர்களாக வந்து விடுதல் உண்டு. அத்தகு இடங்களில் எப்படி வேறு படுத்தி அறிவது? மயிலைநாதர் கூர்மையானதொரு வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார். ‘எடுத்தல் ஓசையால் சொல்ல வினைப்பெயராம்; படுத்தல் ஓசையால் சொல்ல முற்று வினைப்பதாம்.’⁷⁰

8. ஒன்பது: ஒன்பது பற்றிய எண்ணுப் பெயராராய்ச்சி இன்னும் முடிந்தபாடில்லை. இவ்வாய்வில் புதியதொரு கருத்து விளக்கம் தோன்ற வித்திட்டவர் மயிலைநாதரே. ஒன்பது-ஒன்று ஊனமான பத்து என யாரும் சொல்லாத புதியதொரு குறிப்பைக் கொடுத்து உள்ளார்.⁷¹

9. பருவப்பெயர்கள்: சிற்றிலக்கியங்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற காலத்தில் பருவப்பெயர்கள் பெருக வழங்கின. பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம் பெண் என்ற ஏழும் பெண்பாற் பருவப் பெயர்கள். இவை பிற்காலத்தில் தமிழில் வழங்கத் தொடங்கின. இவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார்⁷² மயிலைநாதர்.

10. காலம்: இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்று மூவகைப்படும். இதனை முறைமாற்றி இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு என்று பவணந்தி நூற்பா யாத்தனர். இம் முறைமாற்றுக்குக் காரணம் காட்டும் போது, மயிலைநாதர், “க்காலத்திலிருந்த காலப் பகுப்புப்பற்றிய

69. மே. கா. 105.

70. மே. கா. 131, 285.

71. மே. கா. 193, கேரள பாணினீயத்திலும் இக்கருத்து உண்டு.

72. மே. கா. 276.

விரிவான செய்திகளைத் தருகின்றார். காலமெனப் பொருள் இல்லை என்பாரும், நிகழ்காலம் ஒன்றுமே என்பாரும், இறப்பு, எதிர்வு என்ற இரண்டு என்பாரும், இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என மூன்றென்பாரும் உளர் என்று காட்டி, அவர் காட்டும் காரணங்களையும் காட்டுகின்றார். 'இவ்விதம் மெல்லாம் அறிவித்தற்கு இவ்வாறு சூத்திரம் செய்தாரீ என்க' என்று மயிலைநாதர் தரும் விளக்கம் சிறப்பான ஒன்றாகும்.⁷³

11. அரிய சொற்களும் பொருளும்: அரிய சொற்களுக்குப் பொருள் கூறல் இவர் வழக்கம். மரபு வழாநிலைச் சூத்திரத்தில் சில மரபுச் சொற்களைக் குறிப்பர்.⁷⁴ அவ்வாறு குறிக்கும்போது, "பொரி என்பது எருமைக்குரித்து, குழ என்பது ஆவிளங்கன்றுக்கும் எருமைக் கன்றுக்கும் உரித்து, களபமென்பது யானைக் குரித்து" என விளக்குவர்.

இவ்விளக்கத்திற்குக் குறிப்பு வழங்கும் டாக்டர். உ. வே. சாமி நாதையர், பொரி, குழ, களப மென்றவற்றிற்கு ஒரு பிரதியிலும் உதாரணம் கிடைத்திலது என்பர். ஆனால் களபம்-குட்டி என்ற வழக்கைச் சிலப்பதிகாரத்திலும், குழக்கன்று (குழ+கன்று) என்ற வழக்கைத் திவ்வியப்பிரபந்தத்திலும் (தமிழ்லெக்கிகள்) காணுகிறோம்.⁷⁵

12. இலக்கியத் தொகைகளுக்குப் பெயர் சூட்டல்: தமிழ் இலக்கியத்தை அழிவினின்று தடுத்துக் காக்கவே தொகை (Anthology) தோன்றிற்று. இத்தொகுப்பும், தொகுத்த பெயர்களும் சரியாக என்று தோன்றின என அறியக் கூடவில்லை. மயிலை நாதர்தான் முதன் முதலாக, ஐம்பெருங்காப்பியம், எண்பெருந்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, உரிச்சொற்பனுவல்கள் என்ற குறிப்பை வழங்குகிறார்.⁷⁶

13. அவிநயம்: அவிநயம் என்பது ஓர் இலக்கண நூல் என்பது மயிலைநாதர் உரையால் அறியக் கிடக்கிறது. ஆனால் இவ்விளக்கண நூலின் உரைகாரர் பெயர் அறியப்படாமலே

73. மே. கா. 381.

74. மே. கா.

75. சிலம்பு. 25-49 பார்க்க: தமிழ் லெக்கிகள், குழக்கன்று.

76. மே. கா. மயிலைநாதர் உரை. 387.

இருந்தது. அவ்வுரையாசிரியர் பெயரை முதன்முதல், இராச பவித்திரப் பல்லவதரையர் என்று தெளிவுபடுத்தியவர் மயிலைநாதரே.⁷⁷

அவிநய நூல் முழுமையும் கிடைக்கப்பெற வில்லை. எனினும் அந் நூலின் சிலச்சில நூற்பாக்கள் ஆங்காங்கே மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்றன. மயிலைநாதர் உரையில் அன்றி யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் அவை கிடைக்கின்றன. இவற்றால் எல்லாம் அறிய முடியாத சில அடிப்படைக் குறிப்புகளை மயிலைநாதரின், அவிநய மேற்கோள் நல்கியிருக்கிறது.

அவிநய நூலாசிரியர் சைனர் என்பது, அணுத்திரணை மொழிக்கு முதற்காரணமாகக் கொள்வதினின்று கிடைக்கிறது. நன்னூல் 127இல் மேற்கோளாக, மயிலைநாதர்,

“தன்னை உணர்ந்தின் எழுந்தாம் பிறபொருளைச்
கட்டுதற் கண்ணோயாஞ் சொல்”

என்ற ‘அவிநயப் புறநடை’ நூற்பாவைக் காட்டுகிறார். இக்காட்டினின்று, அவிநய இலக்கணம், நூற்பா யாப்புடன் அன்றி, வெண்பா யாப்பிலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது.

14 பழமொழி: இதுவரை கையெழுத்து ஏடு எதுவிலும் காணப்படாதிருந்த பழமொழியின் முதற் செய்யுள், மயிலை நாதரால் அறியப்பட்டது.⁷⁸ அப்பழமொழிச் செய்யுள் வருமாறு:

“அரிதவித் தாசின் றுணர்ந்தவன் பாதம்
விரிகடல் சூழ்ந்த வியன்கண்மா ஞாலத்
துரியதனிற் கண்ணுணர்ந்தா ரோக்கமே போலப்
பெரியத னாவி பெரிது

15 என்னால்: பழந்தமிழில் பலவேறு கலை நூல்கள் இருந்தன. அவை கடலாலும், கரையாளாலும், காலத்தாலும் கொள்ளப்பட்டழிந்தன. அவ்வாறு அழிந்த கலைநூல்களுள் எண் ஆராய்ச்சி நூல்களும் அடங்கும். அத்தகு நூலொன்றைப் பெயரளவில் மயிலைநாதர் உரை அறிவிக்கிறது.

“நாதிவர் தாமரைத் தடமலர் ஒதுங்கிய
ஆதியை வணங்கி அறைகுவள் எள்ளே”

77. மே. கா. 359.

78. மே. கா. 418.

என்ற பாட்டை, மயிலைநாதர் 330 ஆம் நூற்பாவுரையில் ஆளுவதால், பண்டு 'எண்ணூல்' எனும் ஒரு நூல் தமிழில் வழங்கியதென அறியலாம்.

16. பரிமாணம்: பரிமாணம் என்ற இலக்கண நூல் பரிமாணனாரால் செய்யப்பட்டது என்ற குறிப்பை, 'விதந்த மொழியினம் வேறும் செப்பும் என்றார் பரிமாணனாரீ' என்ற மயிலைநாதர் மேற்கோளினின்று தெளியலாம்.⁷⁹

17 இளம்பூரணர்: தொல்காப்பியக் கடலில் முதலில் மூழ்கி உரைமுத்து எடுத்தவர் இளம்பூரணர். இவர், பேரறிவினர் என்பதும், துறவி, தவசி என்பதும் மயிலைநாதரால் விளக்க மாகின்றன. 'ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதமில் மாதவர்' என்பது அக் குறிப்பு.⁸⁰

18 பனம்பாரம்: பனம்பாரம் என்ற நூலை இயற்றியவர் பனம்பாரனார். இவரே, தொல்காப்பியப் பாயிரத்தைச் செய்தவர். இவர் எழுதின பாடல் ஒன்று குறுந்தொகையில் உள்ளது.⁸¹ இப்பாக்களன்றி, 'பனம்பாரம்' என்ற நூலொன்றை இவர் ஆக்கினார் என்பதும், அவரால் பாயிர நூற்பாக்கள் எழுதப்பட்டன என்பதும், மயிலைநாதர் உரையால் தெளிவாகின்றன. இன்று நன்னூல் சூத்திரங்களாகக் கருதப்படும், 51, 52 ஆம் நூற்பாக்கள் பவணந்தியால் எழுதப்பட்டன அல்ல. பனம்பாரனாரால் எழுதப்பட்டன என்பது மயிலைநாதர் குறிப்பு.⁸²

19 ஒரு நூற்பாவைப் பற்றி: பாயிரம் 8 ஆம் நூற்பாவை அடுத்து, "முன்னோர் மொழிப் பொருளே அன்றி" எனத் தொடங்கும் வெண்பா வடிவுடைய நூற்பா, நன்னூல் பகுதியாக இன்று பதிக்கப்படுகிறது. ஆனால், மயிலைநாதர் உரைப்படி, இந்நூற்பா, நன்னூலின் பகுதி அன்று; மேற்கோள் பாட்டே என்பது புலப்படுகிறது.

79. மே. கா. 401.

80. மே. கா. 359.

81. குறுந்தொகை, 52.

82. மயிலைநாதர் உரை, 51, 52.

20 ஒரு பாட்டைப் பற்றி:

“ஓங்கெழில், முதலாக் குன்று கூதீர் பண்பு தோழி
விளியிசை முத்துறழ் என்றிலை யெல்லாம்
தெளிய வந்த செந்துறைச் செந்துறை”

என்ற பாட்டு, யாப்பருங்கல விருத்தி, யாப்பருங்கலக் காரிகை உரையினுள்ளும் காட்டப்பட்டு, பொருள் விளங்காமல், அறிஞரைத் தவிப்பில் ஆழ்த்தி வந்தது. மயிலைநாதர் உரையில் தான், இப்பாட்டு, முதல் நினைப்பு உணர்ந்தும் பாட்டு என்பது தெரிய வந்தது. குறிப்பாக உணர்ந்துஞ் சொற்களைப் பற்றிய 268 ஆம் நூற்பாவில், முதன் மொழிப் பாட்டை உணர்ந்தும் வகைக்கு இப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டி, மயிலைநாதர், விளக்கினார். இவ்விளக்கம் இன்றேல், மேற்கண்ட பாட்டு, பொருள் விளங்கா இருள் பாட்டாகவே இருந்திருக்கும்.

21 இலக்கண உரைகளுள் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வரும் சில தொடர்கள், உரைநடை என்றே இதுகாறும் கருதப்பட்டன. மயிலைநாதர் உரைக்குப் பின்தான், அவை பழைய மறைந்துபோன நூல்களின் சூத்திரங்கள் என்பது அறியப்பட்டன.⁸³

22 உயிர்ப் பொருள்களின் தொழிற் பண்பு பற்றி மிகச் சுருங்கவே பொருளுரைத்தனர் பிறர். மயிலைநாதரோ, சிறப்பாக, உய்த்தல் என்பதற்கு மடைத்தொழில், உழவு, வாணிகம், கல்வி, எழுத்து, சிற்பம் என்ற ஆறு தொழில்களையும் முயறல் எனக் காட்டினர்.⁸⁴

இலக்கணப் புதுமைகள்: மரபு மரபாக நினைக்கப்பட்டுவரும் பழைய நெறிக்கு மறுதலையாகச் சில புதுநெறிகளை மயிலைநாதர் காட்டுவர். பலவேறு புரட்சிப் புதுமைச் சிந்தனையாளர் மயிலைநாதர் என்பதனை அக்குறிப்புகள் உறுதி செய்கின்றன. அவன் எனும் சுட்டுப் பெயரை அ+அன் எனப் பிரித்து விளக்குதல் ஒருமுறை ஆனால் மயிலைநாதர் அச்சொல்லைப் பகாப்பதம் என்கிறார்.⁸⁵ சாரியை, சொல்லாகத் தோன்றி இடைச் சொல்லாகத் தேய்ந்தது என்பர். அற்று, அத்து, இல் போன்ற

83. மே. கா. 127, 227

84. மே. கா. 452

85. மே. கா. 130

வற்றைக் காண்க. மயிலைநாதர், சாரியையின் வரவு இன் னொலிக்காகவே என்பர்.⁸⁶ வந்தான் என்பதனை, வா+த்+த்+ ஆன் எனப்பிரிப்பது அண்மைக்கால இலக்கணநெறி. வா+த்+த்+ஆன் என்பனவற்றுள், 'வா' என்பது 'வ' என மாறி நின்றது விகாரம் என்று காட்டுவர். 'வம்' என்பதனைப் பகுதியாக மயிலைநாதர் காட்டுவர். வா என்பது 'வம்' என்றாகும். வம்+த்+ஆன் என்பது, மயிலைநாதரின் புதுமைப் பிரிப்பு.⁸⁷ இறந்தகால இடைநிலை வரும் சொற்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு நல்கும்போது (விடு+த்+ஆன்) விட்டான், உற்றான் (உறு+த்+ஆன்) எனக்காட்டுவர்.⁸⁸

கிரந்த எழுத்துகளான ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, கூ என்கின்ற எழுத்துகளை ஆண்டு எழுதுதல் இடைக்காலத்தில் அறிமுகமாகிப் பல்லவ அரசரி துணையோடு செல்வாக்கும் பெற்று விட்டது. இவ்வாறு எழுதுவோர் ஒருபுறம் இருக்க, எதிர்ப்போர் பிறிதொரு பக்கம் இருந்தனர். மயிலைநாதர் 'கிரந்த எழுத்துகளைச் சேர்த்து எழுதக்கூடாது' என்ற கொள்கையினர். அதனாற்றான்,

“தமிழில் வரும் வடமொழிப் பதங்களுள் பொதுவெழுத்தால் வருவன சிறப்புடையன; அல்லவை சிறப்பில்லாதன” எனப் பொறித்துள்ளார்.⁸⁹

வினா எழுத்துகள்: வினா எழுத்துகள், பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற ஆறிலும் வரல் வேண்டும். ஆனால் எல்லா எழுத்துகளும் அவ்வாறு வருதல் இல்லை. ஏகாரசினா இட முதலிய ஐந்தினும், யா வினா கால முதலிய நான்கினும் வருதல் அரிதென்பர் மயிலைநாதர்.⁹⁰

'அனைத்து' என்ற ஒன்றன்பால் குறிப்பு வினைமுற்றை 369ஆம் நூற்பாவில், “பன்மை” எனக் குறிப்பர். அச்சொல்லின் புற வடிவம் (external structure) ஒருமை வடிவாய் இருந்தாலும், அக வடிவம் (internal structure or meaning) பன்மையை உணர்த்துவதால் அவ்வாறு கூறினர் போலும்.

86. மே. கா. 131

87. மே. கா. 144

88. மே. கா. 88

89. மே. கா. 148

90. மே. கா. 278

பகுபத முடிவுகள்: 'றவ்வோடுகர உம்மை.....' எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில்⁹¹ இவரீ தன் கருத்துப் பாணியில், பகுபத முடிபுகளை விளக்குகிறார். இவரீ விளக்கத்திற்கும் பிற்காலத்தாரீ கூறும் விளக்கத்திற்கும் நிரம்ப வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவ்வேறு பாடுகளுள் ஒன்றே: வா > வம். முன்பு எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

நன்னூல் ஐந்ததிகாரம் எனல்: நன்னூல், இரண்டு அதிகார நூலா ஐந்ததிகார நூலா என்பது ஆய்வுக்குரியது. இவ்வாய்வில் நன்னூல் ஐந்ததிகாரம் என்ற கருத்திற்கு வலிவு கொடுத்தவர் மயிலைநாதரீ.

நூற்பா 461இல் "இந்நூலிற் சொன்ன ஐந்ததிகாரத்திற்கும் சிங்க நோக்காய் நிற்பதொரு புறநடை உணரீத்துதல் நுதலிற்று" என்றும், "இவ்வாறே மேல் வரும் அதிகாரங்களிலும் கண்டு கொள்க" என்றும் இவரீ குறித்த குறிப்புகள் மிக இன்றியமை யாதவை.⁹²

பாயிரம் பவணந்தி இயற்றியதா? இந்த அடிப்படை வினாவைக் குறிப்பாக எழுப்பி விட்ட பெருமை மயிலைநாதரையே சாரும். "மலரீதலை உலகின் என்ற" சிறப்புப் பாயிரத்தை, "பூமலி அசோகின்...." எனத் தொடங்கும் முதல் நூற்பாவிற்கு முன் வைத்தமை, எழுத்ததிகார இறுதியிலும், சொல்லதிகார இறுதியிலும் மட்டுமே, சூத்திர முதன் நினைப்புச் சூத்திரத்தைக் காட்டி, பாயிரத்திற்குக் காட்டாமற் போயினமை, இன்று பவணந்தி நூற்பா என வழங்கும் சில நூற்பாக்கள் மயிலைநாதரீயில் இல்லாமற் போயினமை; மேற்கண்ட ஊகத்தை உறுதி செய் கின்றன.

முடிப்பு: மயிலைநாதரீக்கு ஏனைய நன்னூல் உரையாசிரியக் கட்டு இல்லாத சில தனிப் பெருமைகள் உள்ளன. அவை:

1. தொல்காப்பியம் - நன்னூல் இரண்டிற்கும் இடையே நீண்டகால இடைவெளி மட்டுமன்றி, நீண்ட கருத்து இடை வெளியும் உண்டு. இவ்விடைவெளி, பவணந்தி காலத்தில் திருமென முளைத்தது அன்று. இவ்விடைவெளி, கால நீட்சியால் ஏற்பட்ட கருத்து வளர்ச்சி என்பதனையும், இவ்வளர்ச்சிக்குக் காரணம்,

91. மே. கா. 144

92. அறவாணன். க. ப. நன்னூலும் அதன் உரைகளும், சென்னைப் பல்கலைக்கழக எம். லிட். ஆய்வுப் பிற்சேரீக்கை. 4,2,1,1.

‘நாடகங்களில் துணைப்பாடு’ ஆகிய நல்ல நூல்களையும்
உருவாக்கியிருக்கிறார். இவற்றின்மீது பெரிய அன்பும்

உள்ளிருக்கிறது. அவர் இவற்றை நன்கு அறிந்திருப்பாரா? —
என்பது கேள்வி. உடனடியும் அவர் அவர் கிளக்கிற
பாடல்கள் எழுதி, அவற்றை ‘அவர்களுக்கென்று எழுதினவையே’
என்று, அவர்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு எழுதி

உள்ளிருக்கிறார். அவர்களுக்கு எழுதினவையே

என்று அவர்களுக்கு எழுதினவையே

19

நம்பி அகப்பொருள் உரை

புறப்பொருள் இலக்கணம் தனியே விரித்து எழுதப்பட்டது போல அகப்பொருள் இலக்கணமும் தனியே விரித்து எழுதப்பட்டது. அவ்வாறு எழுதப்பட்ட அகப்பொருள் நூல்களுள் நாற்கவிராசநம்பியால் எழுதப்பட்ட அகப்பொருள் விளக்கம் தலைசிறந்தது என்பது முன்பே விளக்கப்பட்டது. இவ்வகப் பொருள் விளக்கத்திற்கு நூலாசிரியராகிய நம்பியே உரை எழுதினார் என்பது அதன் பாயிரத்தால் தெளிவாகிறது.

‘‘இகப்பெருஞ் சான்றோர் இலக்கியம் நோக்கித்
தொகுத்து முறை நிறீஇச் சூத்திரம் வருத்தாங்கு
அகப்பொருள் விளக்கம் என்று அதற்கொரு நாமம்
புலப்படுத்தி இருள்அற பொருள் விரித்து எழுதினன்’’

எனவரும் அகப்பொருள் சிறப்புப்பாயிர வரி, மேற்கண்ட செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது. தான் எழுதிய நூலுக்குத் தானே விரித்துரை எழுதும் வழக்கத்தை முதன் முதலில் செய்தவர் நம்பியே என்று கருதலாம். சூத்திரத்திற்கு உதாரணம் எடுத்து ஒதும் வழக்கம் அவிநயர் காலத்தில் இருந்தது. விரித்துரை எழுதும் பழக்கம் நம்பி காலத்திலேயே தொடங்கியது எனலாம். இவரைத் தொடர்ந்தே இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகரும், இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் வைத்தியநாத தேசிகரும், பிரயோக விவேக ஆசிரியர் வைத்தியநாத தேசிகரும், பிரயோக

விவேக ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தீட்சிதரும் தாம்தாம் எழுதிய நாலுக்குத் தாமே உரை வகுத்தனர்.

கி.பி. 1145-ஐ ஒட்டிக் கருநாடக நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த இரண்டாம் நாகவருமன் என்பவர், 'கருநாடக பாஷா பூஷணம்' என்னும் இலக்கண நூலை வடமொழியில் சூத்திரங்களாக இயற்றி அவரே உரை எழுதி உதாரணமும் கொடுத்திருக்கிறார். இதுவே கன்னடமொழியின் முதல் இலக்கணம். நம்பி ஆசிரியரே நூல் எழுதி உரை எழுதும் மரபை, தாம்சாரீர்த சைன சமயத்தின் மைய இடமான கன்னட நாட்டிலிருந்து கற்றனரோ என்று கருத இடம் உண்டு. நம்பியால் எழுதப்பட்ட அகப்பொருள் உரை பல சிறப்புகளை உடையது. கொளு கூறி, நூற்பாவிற்குரிய பொருள் கூறி, தொடர்ந்து உரிய எடுத்துக் காட்டுகளாலும், இலக்கணச் சான்றுகளாலும், தம் கொள்கையை அரண் செய்வது இவர் வழக்கம். இறையனார் களவியல் உரையைப் போன்று நாடக நலன்களிலோ, சொல்லடுக்குகளிலோ அவர் கவனம் செலுத்துவ தில்லை. நேருக்கு நேர் எளிமையாய் உரை எழுதுவது இவர் பாங்கு.

மேற்கோள் நூல்கள்

தம் கருத்துகளை அரண்செய்ய ஆங்காங்கே தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களையும் இறையனார் களவியல் சூத்திரங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவர். சில நூற்பாக்கள் தவிர பிற எல்லா நூற்பா உரைகளிலும், 'என்னை' என வினா எழுப்பி அதன் பின்னர்த் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை எடுத்துக்காட்டி, என்றா ராகலின் என்று முடிப்பது இவர்தம் தொல்காப்பிய ஈடுபாட்டைத் துலக்குகிறது. சான்றாக ஒரு நூற்பாவின் உரை பின்வருமாறு:

“வெய்யோன் பாடு நெய்தற் குரித்தே”

(இ-ம்) நெய்தற்குரிய சிறுபொழுது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஆதித்தன் படுகின்ற காலம் நெய்தற்கு உரித்து என்றவாறு. என்னை?

“ஏற்பாடு நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்”

(தொல். அகம். 10)

என்றாராகலின்.

'சான்றோர் செய்யுள் நடுங்க நாட்டத்திற்கு இல்லை' என்பர் (139) நம்பி. ஆனால் 'பால்போல் மொழி' என்ற தஞ்சைவாணன் கோவைப்பாடல் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதனால், கோவைப் பாடல்கள் பிற்சேர்க்கையே என்பர்.³ இது சரியன்று. ஈண்டு நம்பி சான்றோர் செய்யுள் என்பது அக்காலச்சான்றோர் நூல்களில் இல்லை என்பதையே குறிக்கும். பிற்காலத்தாரைப் 'பிற்சான்றோர்' என்றே உரையாசிரியர் குறிப்பர். சான்றோர் என்று அவரைக் குறிக்கும் வழக்கின்மை இதனை வலியுறுத்தும்.

நம்பி அகப்பொருள் உரையில் உள்ள சிறப்புச் செய்திகள்

1 நம்பி என்பதே இயற்பெயர். ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்ற நான்கு கவிகள் இயற்றுவதிலும் தலைமை வாய்ந்தவர் என்ற பொருளில் நாற்கவிராசு நம்பி என்று இவர் அழைக்கப்பட்டார் (பாயிரஉரை).

2. தமிழ் மூன்று வகைப்படும். அது இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூன்று கூற்றினது என்பதை உரை மூலம் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவற்றுள் இயல் என்பது எழுத்து, சொல், பொருள் இலக்கணங்களே என்பதும் இவர் கருத்து (அகத்திணை இயல் 1.)

3. பின்னே மிகப்பெரியனவாக வளர்ந்த யாப்பும் அலங்காரமும் பொருளதிகாரத்தின் உள்ளேயே அடங்கும் (அகத்திணை 1).

4 பொருளுரை என்பது கருத்துரைத்தல், கண்ணழித்து உரைத்தல், பொழிப்புத் திரட்டல், அகலம் கூறல் எனும் நால்வகை இவற்றுள் அகலம் கூறல் என்பது சூத்திரப் பொருளைத் தூய்மை செய்தற்கு வினாவும் விடையும் உள் உரைத்து விரித்து உரைத்தல் (1:9).

5 வினைத்தொகை ஒரு காலத்திற்கே உரித்தாகாது. இறப்பு நிகழ்வு எதிர்ப்பு என்னும் மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்பது (1:10).

3. அரவிந்தன் மு. வை. உரையாசிரியர்கள். ப. 509

6 மாலை-நிசியின் முன்னும் எற்பாட்டின் பின்னும் உண்டாகிய காலம்; யாமம் - இடை இரவு; வைகறை-விடியற்காலம்; எற்படு காலை - ஆதித்தன்படுகிறபொழுது; நண்பகல்-உச்சிப்பொழுது ஆக சிறுபொழுது ஐந்தே (12).

7 கள்ளம் என்ற சொல் களவு என்பதன் திரிபு (34).

8 அறிவர் என்பர் தலைமகற்கும் தலைமகட்கும் உறுதியைப் பயக்கும் உபதேசங்களைச் சொல்லும் மேம்பட்ட குருக்கள்.

9 முற்பிறப்பினும் காமம் நுகர்ந்தார் இருவரையும் மறுபிறப்பினும் நல்வினை தீவினை அவரைக் கூட்டுவிக்கும்; பிரிப்பிக்கும். இவற்றுள் நல்வினை வயத்தால் தனி இடத்து எதிர்ப்படுவார் (119).

10 அல்ல குறி என்பது முன்றில் என்பது போல முன்பின் மாறிய இலக்கணப்போலி ஆகும் (159).

11 தந்திரம் என்னும் வடமொழியை நூல் எனல் தமிழ் வழக்கு (1:7). கோவலன் என்பது கோபாலன் என்னும் வடமொழித் திரிபு. ஆவைப் புரத்தல் என்னும் தொழில்மேல் நின்றது. மருதம், நெய்தல் என்ற இரண்டிற்கும் பெரும்பொழுது ஆறும் உரியவாம். இஃது எற்றால் பெறுதும்? எனின் ஞாபகத்தால் பெறுதும். கூறியது கொண்டு கூறாததை உய்த்துணர்வதே வடமொழியில் ஞாபகம் எனப்படும்.

12 மூவேந்தர் வரிசை சேர சோழ பாண்டியனா? பாண்டியன் சேர சோழனா? சோழ பாண்டிய சேரனா? யார் முதல் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. இதில் சேரன் சோழன் பாண்டியன் என்ற முறையையே நம்பி உடன்படுகிறார் என்பது 'நிலப்பெயர் வினைப்பெயர்' எனத் தொடங்கும் நூற்பா உரையால் (247) தெளிவாகிறது. அந்நூற்பாவில் மலை நாடன் சோணாடன், பாண்டிய நாடன் எனவும், கடம்பெறிந்தான், தூங்கெயில் எறிந்தான், வடிம்பலம்ப நின்றான் எனவும் நெடுஞ்சேரலாதன், இளஞ்சேட் சென்னி, பெரு வழிதி எனவும் சேரன் சோழன் பாண்டியன் எனவும் நான்கு இடங்களிலும் திருப்பித் திருப்பி ஒரே முறையைக் கையாளுவது இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தொகுப்புரை வழங்குதல்: விரிவான பல துறைகள் நூற்பாவில் இடம்பெறும் பொழுது அவை அனைத்தையும் நூற்பா

இறுதியில் தொகுத்து, வழங்குவது இவர் வழக்கமாகும். இதனைப் பாங்கள் கூட்டவிரி பற்றிப் பேசும் நூற்பா (137) உரையிலும், பகற்குறி விரி பற்றிய நூற்பாவிலும் (154, 156, 158), வரைதல் வேட்கையின் விரி பற்றிய நூற்பாவிலும் (164), பொருள் வயின் பிரிவு பற்றிய நூற்பாவிலும் (170) இத்தகு தொகுப்புரைகள் விரிவுரைகளாக அமைந்திருக்கும் பாங்கைக் காணலாம்.

நம்பி பாண்டி நாட்டினரே: நம்பி பிறந்த ஊர் தொண்டை நாட்டில் உள்ளதா என்ற ஆய்வு அகப்பொருள் விளக்க மூல ஆராய்ச்சியில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அவர் பாண்டிய நாட்டினரே என்பதும் அங்குத் தெளிவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவர் பாண்டி நாட்டினரிதான் என்பது அவரே எழுதிய நம்பி அகப்பொருள் உரையாலும் உறுதியாகிறது. 'உயர்ந்தோன் பாட்டுடைத் தலைவனாகும்' என்ற நூற்பாவிற்கு (246),

“வழித்துறை சிறிய வாளுடைய எழுத்தோள்

இரவுத் துயில் மடிந்த தாளை—

உரவுச் சின வேந்தன் பாசறை ஏமே” (24)

என்ற அகப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டி, வேந்தன் என்றது பாண்டியனை என்று குறிப்பு எழுதுகிறார். வேந்தன் என்ற பொதுச்சொல்லைப் பாண்டிய மன்னன் என்று விளக்கும் நுட்பம் கவனத்திற்குரியது. இதுபோலவே 'தொண்டிக் கோமான்' என்பவனை அகப்பாட்டுத் தலைவனாக இவர் நினைவு படுத்துவதும் கருதற்குரியது (249). பாண்டிய வேந்தனையும் அவன் தலைநகரான தொண்டிமாநகரையும் இவர் சிறப்பாக எடுத்துப் போற்றுவதால் இவரது தன் நாட்டுப் பற்றுத் தெளிவாகிறது.

சான்றோர் செய்யுட்கள்: எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு கீழ்க்கணக்கு நூல்களை இவர் 'சான்றோர் செய்யுட்கள்' என்று குறிப்பார் என்பது முன்பு காட்டப்பட்டது. சங்கப்பாக்கள் மீதும், அகப் பொருள் மீதும் இவர் கொண்டிருந்த இணைப்புச் சிறப்பு சில குறிப்புகளால் தெரிய வருகிறது. ஏதேனும் கூறப்படும் அகப்பொருள் இலக்கணத் துறைக்குச் சான்றோர் செய்யுளில் சான்றில்லை என வைத்துக் கொள்வோம். அவ்வாறு இருந்தால், அத்துறை இலக்கணம் ஆகாது என்பது இவர் கருத்து. இது, 'இவற்றுள் நடுங்க நாட்டத்திற்குச் சான்றோர் செய்யுள் இல்லை. ஆதலின் அஃதிலக்கணம் அன்று' என்று உரைவிளக்கம்

பின்னர் பற்பல நிகண்டுகள் தோன்றியும், அவற்றுள் ஒன்றாலும் குடாமணியின் இடத்தைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அந்த அளவுக்கு இந்நிகண்டு பிற்காலத்தவரால் பெரிதும் பயிலப்பட்டது. நிகண்டு என்றால் குடாமணிதான், நிகண்டு படித்தவர் என்றால் குடாமணி படித்தவர்தாம் என்று பொருள் கொள்ளும் அளவுக்கு இந்நிகண்டு தமிழ் மக்களிடையே மிகவும் பரவி மிளிர்ந்தது.”⁷ இத்துணைப் பெருமைக்குக் காரணம் இதன் தன்னேரில்லாச் சிறப்புகளே. அவற்றுள் தலைமை வாய்ந்தது குடாமணி பதினோராம் தொகுதி ஆகும். இது ஒரு சொல்விற்றூரிய பல பொருள்களையும் கூறுவது; தற்கால அகராதியைப் போன்றே அமைந்ததாகும். இதனை அறிஞர் உலகம் மிகப் போற்றியது. இதற்கு முன் எழுதப்பட்ட நிகண்டுகளில் இத்தகு அமைப்பு இல்லை. மண்டல புருடரே இதனை முதல் முதல் அமைத்தவர். “மண்டல புருடர் தம் கூரிய நுண்மதியால் உணர்ந்து 11ஆம் தொகுதி முழுவதையும் அகர எதுகை முதல் னகர எதுகை ஈறாக எதுகை முறையில் பாகுபாடு செய்தனர்.”⁸ இத் தொகுதியில் மட்டும் 1575 சொற்களையும் பதினெட்டு மெய் எழுத்துகளின் அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளார். 11,000 சொற்கள் முதல் பத்துத் தொகுதிகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவர் எழுதிய பதினோராம் தொகுதிக்குரிய தனிச் சிறப்பால், இது மட்டுமே ‘பதினோராவது நிகண்டு’ என்று அழைக்கப்பட்டது. புதுவை நயநப்ப முதலியார், தில்லை நடராச சுவாமி ஆகியோர், இப்பதினோராம் தொகுதியை மட்டும் தனி நூலாகவே அச்சிட்டிருக்கின்றனர். அத்துணைப் பெருமை வாய்ந்தது இப்பகுதி. நிகண்டு இலக்கிய வரலாற்றில், மண்டல புருடர், இத்தொகுதி மூலம் புதிய ஊழியை உண்டாக்கினார் எனலாம். தமிழ் அகராதிக் கலையை, கி.பி. 18, 19ஆம் நூற்றாண்டிற்குத் தள்ளிக்காட்டும் அறிஞரின் பாரிவைக்குச் குடாமணி நிகண்டின் பதினோராம் தொகுதி ஓர் அறைகூவலாகும், இவ்வரும்பெரும் பணியைச் செய்தமையால்தான் பின்னே வந்த அருமருந்தைய தேசிகர் (கி.பி. 1763) என்ற சைவர் தம் அரும் பொருள் விளக்க நிகண்டில் “மாவியல் சிறக்கும் வீரை மண்டலவன்” என்று மண்டலபுருடரை முதலாவதாகப் பாராட்டுகிறார்.

7. சுந்தர சண்முகனார், தமிழகராதிக்க கலை, ப. 190, 191.

8. வையாபுரி பிள்ளை, எசு. இலக்கிய மணிமாலை-நிகண்டுகள், 1946, ப. 160.

பொருளடைவு

அஃறிணை இயல் பாகுபாடு 66
 அகத்திணைப் புறம் 96
 அகப்புறத் திணை 68
 அகப்புற விரி 96
 அகப்பொருள் 192, 198
 அகப்பொருள் விளக்கம்
 19, 190, 192, 198, 200
 அச்சில் வாரா ஏடுகள் 337
 அச்சேறா நிகண்டு 337
 அசீவன் 25
 அசை 70
 அசைக் குறுப்புகள் 83
 அசையின் அலகுகள் 70
 அடிமறிமண்டில ஆசிரியப்பா 75
 அணியாத அழகர் 176
 அணியியல் 248, 274
 அணுகுகொள்கை 37, 55
 அணுத்திரள் 55
 அதங்கோட்டாசான் 22, 46
 அதங்கோடு 22
 அதர்மம் 28
 அந்தணர் மறை 29
 அந்தாதி யாப்பு 162
 அநுக்ரமணிகா 287
 அபயதானம் 10
 அபிதான சிந்தாமணி 128
 அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலி
 76
 அம்மானைப் பாட்டு 272
 அமுத எழுத்து 137
 அமுத சாகரம் 19
 அமுத சாகரமுனி
 98, 99, 100, 101, 102, 104, 105
 அமுதன் தீர்த்தகரன் 101
 அரசர்கள் 276, 284
 அரசரே உரை எழுதல் 250, 251
 அரித்தமாகதி 11
 அரவிந்தன், மு. வை. 205, 257
 அருங்கலச் செப்பு 10, 36, 40
 அருங்கலான் வயம் 105

அருணாசலம், மு. 12, 91, 119,
 165, 170, 175, 194, 208, 223,
 225, 227, 279, 287, 288, 289,
 297
 அருணாசலம்பிள்ளை, மு. 94, 181
 அல் ஈறு 65
 அவி 60
 அவ்வை. துரைசாமிப்பிள்ளை 14
 அவிநய உரை 244-256
 - காலம் 250
 - சிறப்பு 251
 அவிநயத்தை எடுத்துக்காட்டும்
 நூல்கள் 43
 அவிநயம் 31-96, 18, 25, 275, 294,
 321
 - நூற்பெயர் 41
 - நூலாசிரியர் 32
 - பதிப்பு முறை 62
 - சைன சமயக் குறியீடு 32
 - எழுத்ததிகாரம் 63-65
 - சொல்லதிகாரம் 65-68
 - பொருளதிகாரம் 68-69
 - யாப்பதிகாரம் 70-78
 - அகலாதாரி 34
 - ஆறுவகை 33
 அவிநயமும் அகத்தியமும் 45
 அவிநயமும் தொல்காப்பியமும்
 46, 47
 - நன்னூலும் 54
 - நேமிநாதமும் 49
 - புறப்பொருள் வெண்பா
 மாளையும் 37
 அவிநயனாரி 45, 47, 247, 270
 - காலம் 35
 - பெருமை 34
 - சமயம் 37, 41
 - கலாவியல் 18, 35, 86
 அவிநயனாரி புறநடை 18, 80, 83
 - காஞ்சிப் படலம் 89
 - தரவுக் கொச்சகம் 77

- பாட்டியல் 85-86
 - புறத்திணைப் படலம் 18, 87-96
 - பொருள்கோள் 247
 - யாப்பு 18, 35
 அவை புகும் நெறி 86
 அழிதூஉ 60
 அளபெடுக்கும் ஒற்றுகள் 52
 - மெய்கள் 56
 அளபெடை 284
 அளபெடைத் தொடை 72.
 அறநெறிச்சாரம் 40
 அறப்பணி 10
 அற இலக்கியத் தொண்டு 11
 அறவாணன், க. ப. 22, 23, 130, 256, 326
 அறவாணன் தாயம்மாள் 22, 204
 அறிவர் 333
 அன்னதானம் 10
 அனந்தநாத நயினாரீ, தி. அ. 130
 அனவரத விநாயகம் பிள்ளை 98
 ஆகாசம் 28
 ஆகுபெயர்கள் 294
 ஆசாரக்கோவை 330
 ஆசிரியத் துறை 71, 75
 ஆசிரியப்பா 74
 ஆசிரியப்பாவின் ஈறு 74
 ஆசிரிய விருத்தம் 76
 ஆசு 332
 ஆம்பல் 26
 ஆழூர் 342
 ஆய்தம் 64
 ஆய்தம் அலகுபெறாது 70
 ஆய்த அளபெடை 57
 ஆய்தக் குறுக்கம் 52, 56
 ஆய்தத்தின் மாற்றொலி 57, 64
 ஆராயப்பெறும் இலக்கண நூல்கள் 18-19
 ஆராய்ச்சித் தொகுதி 58
 ஆரியம் 286
 ஆறுமுக நாவலர் 183
 ஆனந்தம் 135
 இடைக்காடனாரீ 274
 இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா 75
 இந்திரகாளியம் 18, 122-138, 160
 - நூலாசிரியர் 125
 - முதனூல் 124
 - காலம் 130

- பதிப்பு முறை 131
 இந்திரகாளியர் சமயம் 125
 இந்திரன் 125
 - ஆயிரம் கண் 126
 இயமானன் கணம் 134
 இயல் இசை நாடகம் 332
 இரத்தினத் திரயம் 33
 இரட்டைத் தொடை 73
 இராகவையங்காரீ, மு. 100, 104
 இராசப்பவித்திரப் பல்லவ தரையன் 244, 249
 இராசராசன் 131, 288
 இராசு, புலவர், செ. 142, 172, 176, 177
 இராமாநுசக் கவிராயர் 39, 186
 இல்லவன் முல்லை 96
 இலக்கணக் கொத்து 336
 இலக்கணத்தில் உரைத் தோற்றம் 206
 இலக்கணத்தில் இலக்கியம் 198
 இலக்கணத் துறை - சைனரீ பேரீடுபாடு 16
 இலக்கணக்கொத்து நூற்பா 246
 இலக்கணச் சிந்தனைகள் 180
 - தொகை 183
 - தொண்டு 9
 - வரலாறு 91
 - விளக்கம் 287
 இலக்கணப் போலி 333
 இலக்கியத் தொகை 321
 இலக்கியத் தொண்டு 11
 இலக்கிய மணிமாலை- நிகண்டுகள் 343
 இலத்தீன் 339
 இளங்குமரன் 284
 இளம்பூரணரீ 14, 217, 323
 - அரிய பணி 219, 220
 இளவரசு, சோம. 91, 194
 இறையனாரீ களவியல் 329
 உகாய்ப் பழம் 294
 உடம்படுமெய் 155
 உண்டி 84, 132; 137
 உபகேசி 294
 உய்வந்தான் 192
 உயர்ச்சியும் இழிவும் 136
 உயர்திணையில் பாகுபாடு 66
 உயிரளபெடை 70
 உயிரும் உடலும் 25

உயிர்ப்பகுப்பு 23
 உரிச்சொல் பனுவல் 340
 உரி இயல் 337
 உரிச்சொல் நிகண்டு 337
 உரூபாவதாரம் 287
 உரை இல்லாத காலம் 203
 உரை என்ற சொல் 205
 உரைத் தொண்டு 11
 உரை தோன்றிய காலம் 203
 உரை நூல் எழுதப்படல் 212
 உரையாசிரியர் சமயம் 290
 உரையின் வரலாறு 203
 உரை வகையும் வரையறையும் 213
 உரை வேறுபாடுகள் 255
 உலகம் கடவுளின் படைப்பன்று 24
 உலா 84
 உலா இலக்கணம் 36
 உயமை வழி விளக்கம் 291
 உழிஞையும் நொச்சியும் 95
 ஊரிகள் 277, 284
 ஊழ்வினை 25
 எஃப்து 208
 எச்சங்களின் முடிவு 252 - 258
 - வகையும் முடிவும் 67
 எண்ணூல் 322
 எதிரீநூல் 268, 319
 எந்தச் சிலம்பு? 211
 எழுத்திலக்கணத்தின் பகுதி 63
 எழுத்து 319
 எழுத்துக் குற்றம் 78
 எழுத்துகள் பெறும் மாத்திரை 65
 எழுத்துப் போலி 55, 64, 155
 எழுத்தும் சொல்லும் 59
 எழுத்து வகை 50, 55, 63
 எழுதாக் கிளவி 204
 ஐ, ஔ மாத்திரை 65
 ஐந்தவித்தான் யார்? 127
 ஐந்திரக் கோட்பாடு 22
 ஐந்திலக்கணத் தேவை 165
 ஐயனாரிதனார் 90
 ஐயவை வினாக்கள் 68
 ஒருஉத் தொடை 72
 ஒரே பர்வில் தளை பல 73
 ஒவியமுத்தம் 68
 ஒற்று அலகு பெறாது 70
 ஒன்பது 320

ஒற்றளபெடை 271, 285
 ஔசைச் சீரிகள் 71
 ஔடத தானம் 10
 கங்க நாடு 174
 கட்டுரைக் கலை 208
 கட்டுரை மணிகள் 58
 கங் இமைத்தல் 26
 கணக்கு நூல்கள் 275
 கணப் பொருத்தம் 138
 கணங்களின் வகை 133
 கணிவன் முல்லை 95
 கதிர்க்கணம் 134
 கதை நூல்கள் 275
 கரிமாக் கொள்கை 39
 கரந்தை 95
 கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் 14
 கருநாடக பாஷா பூஷணம் 329
 கலம், காரிகை வேறுபாடுகள் 117
 கலவிருத்தி, காரிகை உரை யாசிரியர்கள் 280
 கலிங்கத்துப் பரணி 149
 கலித்துறை 77
 கலித்தொகை 281, 330
 கலிப்பா வகை 76
 கலிப்பாவின் ஓசை 76
 கலிவிருத்தம் 77
 கவிராச மாரிக்கம் 252
 கழா ரம்பன் 46
 கழுக்குமலை 103
 கள் என்ற பன்மை விகுதி 66
 கள் என்ற விகுதி 295
 கள் விகுதி 53
 காந்தை 142, 298
 களவுக் காதல் 68
 களவு மணம் 69
 கன்னட இலக்கணம் 26
 கன்னடத்தில் மகூஉ முன்னிலை 113
 கன்னட நூல் 252
 கன்னட மொழி 329
 கன்னல் 133
 கன்னித்தமிழ் 15
 காக்கை பாடினி 46
 காக்கை பாடினியம் 46, 284
 காக்கை பாடினியார் 266, 285
 காஞ்சி 26
 காந்தள் 96
 காரிகைக் குளத்தார் 100, 103

காரிகைப் பேரூர் நாடு 103
 காரிகையின் சிறப்புகள் 114
 கால்டுவெல், டாக்டர் 179
 காலக்கிளவி 61
 காலம் 320
 காவியகாலம் 280
 காளை 85
 காற்றுக் கணம் 134
 கிரந்த எண்ணிக்கை 70
 கிரந்த எழுத்து 325
 கிருட்டிண தேவராயர் 341
 கிருஷ்ணன்: எச்.ஆர். 130
 கிரேக்கம் 208, 339
 கீழ்க்கணக்கு 330
 குணக்கடல் பெயரோன் 103
 குணசாகரர் 257, 278
 - காலம் 282
 - சமயம் 279
 குணபத்திரன் 342
 குணவீர பண்டிதர் 140, 285, 288,
 297, 298
 - காலம் 147
 குணவீர மாமுனிவர் 146
 குமரகுருபர சுவாமிகள் 119
 குலோத்துங்க சோழன் 131
 குற்றிடை 96
 குற்றியலுகரம் 284
 குற்றியலுகரமும் குற்றிய
 விகரமும் 64
 குற்றெழுத்தும் நெட்டெழுத்தும்
 63
 குறள் வெண்பா, வெண்
 செந்துறை 73
 குறள் வெண்பாக்கள் 81
 குறிப்பு வினைமுற்று 157
 குறுக்கங்கள் 52, 83, 153
 குறுங்கவி 96
 குறுந்தொகை 174, 323
 கூட்டெழுத்து 64
 கேசி நூல்கள் 273
 கேரள பாணினியம் 320
 கைக்கு (Haiku) 97
 கைக்கிளை நான்கு 68
 கைந்நொடி 26
 கையனார் 79, 248
 - காட்டிய பாட்டு 287
 கொங்கு 172, 176, 177
 கொங்கு நாடும் சமணமும் 176

கொச்சை 273
 கொச்சகக் கலிப்பா 77
 கோவலன் 333
 கோவைக் கிழார் 176
 சகரம் 154
 சகர முதல் மொழிகள் 295
 சங்கர நமச்சிவாயர் 167, 225, 319
 சங்கரன் 34
 சஞ்சீவி, டாக்டர். ந. 205, 208
 சண்முகம் செட்டியார், ஆர்.கே.
 13
 சத்திரியர் 14
 சதாசிவ பண்டாரத்தாரி, தி.வை.
 172, 194, 197, 226
 சமசுக்கிருதம் 101
 சமணத் தமிழிலக்கிய வரலாறு 24
 சமணமும் தமிழும் 11
 சண்மதி முனி 168
 சனகாபுரம் 171
 சனகாபுரி 176
 சனகை 171
 சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்
 100, 104
 சாத்திர தானம் 10
 சாமி ஐயா 98
 சாமிநாதையர், டாக்டர்.உ.வே.
 59, 91, 116, 164, 166
 சாமுவேல் பிள்ளை, எஸ் 180
 சார்பு நூல் 319
 சார்பெழுத்து 51, 55
 சாரியை 295
 சான்றோர் செய்யுள்கள்
 330, 332, 334
 சித்தசேன திவாகரர் 10
 சித்திரம் 332
 சிதம்பரம் பிள்ளை, வ. உ. 55
 சிந்தாமணி 282
 சிரவண பெள்குளம் 174
 சிராமலைக் கோவை 114
 சிலப்பதிகாரம் 330
 சிவஞான முனிவர் 15, 235, 291
 சிற்றட்டகம் 330, 335
 சிறப்புச் செய்திகள் 282, 332
 சிறப்புப் பாயிரம் 83, 297
 சின்னமணாரிச் செப்பேடு
 285-286
 சேகங்களை 164, 169, 170, 171
 சீர் 71

- சீர்க்கணம் 133
 சீர்க்குரிய நாள் 134
 சீர் வரும் முறை 71
 சிவக சிந்தாமணி 27, 58
 சிவன் 25
 சீனாபுரம் 175
 சுந்தர சண்முகனாரி, புலவர்.
 340, 343
 சுந்தரமூர்த்தி கு. 223
 சுவாமிநாத தேசிகர் 336
 சுப்தானுசுகநந் 26
 சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் 249
 சுப்பிரமணியன், டாக்டர். ச. வே.
 183
 சுரநடை 96
 சுவேதாம்பரர் 27
 சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவர்
 193
 சூடாமணி நிகண்டு 341
 சூடாமணியின் சிறப்புகள் 342
 சூளாமணி 58
 செந்தமிழ் 174
 செந்தமிழ் சேரிந்த பன்னிரு
 நிலங்கள் 234
 செந்தமிழ்த் தொகுதி 182
 செந்தொடை 73
 செம்பூட்சேய் 46
 செய்யுட்கு இலக்கணம் 156
 செய்யுள் விகாரம் 157
 செயதேவன், வ. 339
 சேனாவரையர் 180, 228, 291
 சைன அறிஞர்களின் உரையின்
 சிறப்பு 216
 சைன இந்திரன் 127
 சைனத்தின் பெண்களின் நிலை
 27, 120
 சைனப் பாவைப் பாட்டு 272
 சைனரி அயலாரா? 11
 சைனரி தமிழ்நாட்டார் 294
 சைனரி தமிழரே—சான்று 14
 சைனரி தொடர்பான ஏடுகள்
 337, 338
 சைனரி படைத்த நிகண்டுகள் 337
 சைனரி இயற்றிய இலக்கண
 நூல்கள் 16
 சைனரின் இலக்கண உரைப்பணி
 203
 சைனரின் இலக்கணத்தொண்டு 9
- சொருபம் 23
 சொல் 83
 சொல்லாராய்ச்சி 65
 சொற் பாகுபாடு 66
 சோம தேவர் 101
 சோழர் காலச் சமசுகிருத
 உரைகள் 209
 சோழர் வரலாறு 148
 தக்கயாகப் பரணி 124, 289
 தஞ்சைவாணன் காலம் 196, 197
 - கோவை 331
 தத்துவார்த்த சூத்திரம் 127
 தந்திரம் 333
 தபுதாரம் 96
 தமிழ் அகராதிக்க கலை 340, 343
 தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 165
 தமிழ் எழுத்தியல் 58
 தமிழ்ச் சிறப்பு எழுத்துகள் 60, 83
 தமிழ்ச் சுடரிமணிகள் 22
 தமிழ் நாட்டம் 160
 தமிழ்நாடு 15
 தமிழ்ப் பள்ளி 228
 தமிழ் லெக்சிகன் 215, 321
 தர்மகீர்த்தி 287
 தர்ம 28
 தரையன் 250
 தலைவன் குணங்கள் 69
 தலைவியின் குணங்கள் 69
 தளை 72
 தளை மயக்கம் 84
 தனிச்சொல் நிற்குமிடம் 78
 தாபதம் 96
 தாமரை 26
 தாமோதரன், டாக்டர், அ. 206
 தாயம்மாள் அறவாணன் 22
 தானப்பொருத்தம் 138
 திணை 66
 திணைப் பாகுபாடு 156
 திணைபால் வழுவமைதிகள் 66
 திணையில் வழுவமைப்பு 61
 திணை வழுவமைதி 66
 திரிபுவன தேவர் 143
 திராவிடத் தமிழர் 13, 14
 திராவிடர் சமயங்களுள் சைனம்
 13
 திருக்குறள் 58, 92, 285
 திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஐஐந்
 சமய சித்தாந்த விளக்கமும் 130

திருக்குறள் மேற்கோள் விளக்கம் 206
 திருக்குறளும் பன்னிரு படலமும் 92
 திருஞானசம்பந்தர் 167
 திருப்பரம்பரையும் முனிபரம்பரையும் 144
 திருமணச் சடங்கு 201
 திருமலை 144, 145, 146, 299
 திருவள்ளுவப் பயன் 285
 திருவாசகம் 120
 திருவிதாங்கோடு 22
 திருவிளையாடல் புராணம் 39
 திவாகரம் 339
 திறலன் 85
 திக்கணம் 134, 138
 தீர்த்தங்கரர் 24, 290
 தும்பிப்பாட்டு 273
 தும்பை 95
 துராலிங்கன் 46
 தெங்கு 293
 தென்பாண்டிநாடு 22
 தென்னை 293
 தேவநேயப் பாவாணர் 182
 தேவர்கள் 128
 தேவலோகங்கள் 128
 தேவாரம் 168
 தொகை ஆறு 67
 தொகையில் பொருள் சிறந்து நிற்குமிடம் 68
 தொகுப்புரை வழங்குதல் 333
 தொண்டை நாட்டுச் சனகாபுரம் 172
 தொண்டை மண்டல சதகம் 141, 151, 173
 தொல்காப்பிய உரை 219-243
 - உரையாசிரியர் 28
 - எதிர் நூல் 180, 319
 - கல்வி 163
 - களஞ்சியம் 22
 - நன்னூல் 180, 181
 - நூற்பா 270
 தொல்காப்பியம் 18, 21-30, 282, 289, 294, 319
 - புறத்திணை 26
 தொல்காப்பியமும் பன்னிரு படலமும் 93
 தொல்காப்பியர் காலம் 22

தொல்காப்பியர் சமயம் 22
 - சைனத்துறவி 232
 - சைனர் 23
 - சைனரோ? 28
 - பிறப்பிடம் 22
 தொல்காப்பியர் 339
 தொல்காப்பியரும் அகராதிக்கலையும் 339
 தொல்காப்பியன் 46
 தொல்காப்பியனருள் 330
 தொல்காப்பியனார் காட்டிய பாட்டு 287
 - விடப்பட்ட தொல்காப்பிய நூற்பா 270
 நச்சினாரீக்கினியர் 27
 நஞ்செழுத்து 137
 நடராசன், அ. லெ. 131
 நப்பின்னை 294
 நம்பியகப் பொருள் 213
 நம்பியின் காலம் 194
 - நாடு 193
 நயினார் 193
 நல்லறம் 144
 நல்லறிவு 32
 நல்ல நாள் 135
 நல்லொழுக்கம் 32
 நவநீதப்பாட்டியல் 125, 138
 நற்காட்சி 10, 33, 37
 நற்றத்தம் 46
 நற்றத்தன் 46
 நன்னூல் 19, 163-189, 167, 178, 183, 289, 319, 339, 340
 நன்னூல் அமைப்பு 184
 - ஆசிரியர் 166
 - உரைகள் 178, 302
 - காலம் 169
 - ஐந்ததிகாரம் 326
 - சைனத்துறவி 167
 - காண்டிகை 188
 - நன்னூலார் 167
 - சிறப்புப் பாயிரம் 166, 168, 171
 நாகவருமன் 329
 நாட்டுப்புற இலக்கியங்களின் செல்வாக்கு 271
 நாதம் 38
 நாரீத்திராம் பிரேமி 231

நால்வகைப் பாக்களின் மயக்கம் 84

நாலசைச்சீரீ 71

நாலடி நாற்பது 80

நாள்நலம் 135

நாற்கவிராச நம்பி 191

நாற்பாவிற்சூரிய அடிகள் 72.

நிகண்டு என்ற சொல் வரலாறு 340

நிகண்டு 287, 337

நிகண்டன் 340

நிலையாமை 25

நிருக்தம் 339, 341

நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா 75

நிருபதுங்கவர்மன் 252

நின் படிமையோ 23

நீடுரிக் கல்வெட்டு 102

நீதி வாக்கியமிர்தம் 101

நீலகேசி 40

நூறு வண்ணங்கள் 273

நெடுந்தமிழ் 100

நேமிநாதம் 139-157

- ஆசிரியர் 140

- நூலமைப்பு 149

- நூல் சிறப்புகள் 151

நேமிநாதர் 14

நேரிசை ஆசிரியப்பா; 75

- ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா 76

- வெண்பா 73

பஹோடை வெண்பா 74

பகவான் மகாவீரர் வரலாறு 131

பகுபத முடிவுகள் 326

பஞ்சாஸ்திகாயம் 28

பட்டாகளங்கர் 26

படிக்காகப் புலவர் 114, 151

படிமையோன் 23

படைக்கலன் 128

பண்டாரத்தாரி, தி.வை.ச. 148

பண்டித முனிவர் 144

பண்ணத்தி 27

பண்புத்தொகைப் புணர்ச்சி 294

பண்புப்பெயர்ப் புணர்ச்சி 155

பத்துப்பாட்டு 330

பத்து எச்சங்கள் 61

பதமஞ்சரி 210

பதிற்றுப்பத்து உரைகாரர் 150

பதினோராவது நிகண்டு 343

பரிலாங், ஜே.சி. 13

பரதா சுவாமிகள் 210

பராந்தகன் முதல் 143

பரிபாடை 230

பரிமாணம் 323

பருவங்கள், ஆண், பெண் 84

பருவப்பெயர்கள் 320

பவணந்தி 293, 339

- பெயர் விளக்கம் 168

பழங்கள் 293

பழமொழி 322

பழைய உரைகாரர்களின்

பெருமை 207

பழையன கழிதல் 179

பழையாறு 258

பன்னிரு நிலம் 234

பன்னிரு படலம் 87, 89, 235

பன்னிரு படலத்தின் பழமை 90, 91

பன்னிரு படலமும் பன்னிருவரும் 88

பன்னிருபாட்டியலில்இந்திரகாளி 132

பனம்பாரம் 46

பனம்பாரன் 323

பனம்பாரனார் பாயிரம் 22

பாசனம் முல்லை 96

பாட்டியல் 275

பாட்டியல் மரபு 159

பாட்டின் எல்லை 136

பாட்டோசை 271

பாண்டியர் வரலாறு 194

பாயிரம் 326

பாரியாதிகாரம் 230

பால்வரை தெய்வம் 25

பால் அறியும் முறை 66

பால் பகுப்பும் பெயரிடும் 53

பாலன் 85

பாவிற்சூரிய அடிகள் 72

- அடியெல்லை 65

பாவினங்களுக்கு அடி வரையறை 72

பாவைப்பாட்டு 272

பிங்கலச் சந்தஸ் சூத்திரம் 286

பிங்கல முனிவர் 339

பிண்டி 291

பிரதிமாயோகம் 23

பிரயோக விவேகம் 168, 212, 249

பிள்ளைத் தமிழ்ப்பருவங்கள் 136

எழுதுவதால் உறுதியாகிறது (139). வேறு சிலவற்றிற்குச் சான்றோர் செய்யுள் சான்றாகக் கிட்டவில்லை எனில், சூத்திரம் தன்னையே இலக்கியமாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது இவர்தம் கோட்பாடு (146).

சிற்றட்டகம்: இந்நூல் சிற்றெட்டகம் என்றும் சிற்றடக்கம் என்றும், குறிக்கப்படுகின்றது. இந்நூலைக், களவியற் காரிகை உரை, இளம்பூரணர் உரை (தொல். களவியல், 24), நச்சினாரிக் கினியர் உரை (தொல். பொருள், 40, 111), யாப்பருங்கல விருத்தி (19), யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை (11) ஆகிய உரைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நூலைச் சங்கச் சான்றோர் செய்யுள் என்ற கருத்துப்பட, நம்பி தன்னுரையில் சுட்டுகிறார். 'பத்துப்பாட்டும், கலித்தொகையும், ஐங்குறு நூறும், சிழ்க்கணக்கும் சிற்றட்டகம் முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கள்' என்பது அவர் தரும் வாசகம். இந்நூல் திணை யடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டது என்ற கருத்திற்கு வாய்ப்பாகச் சில குறிப்புகளை இவர் தருகிறார்.

இறுதி நூற்பாவுரையில் இரண்டு பாக்களைச் 'சிற்றட்டகத்துப் பாலைப் பாட்டு' என்றும், 'நெய்தற்பாட்டு' என்றும் சுட்டுகிறார். அவரீகாட்டும் பாக்கள்.

“நானு நானும் ஆள்வினை அயுங்க
இல்விருந்து மகிழ்வோற் கில்லையால் புகழென
ஒன்பொருட் ககல்வர்நம் காதலர்
காண்பனி துடை இனித் தோழி நீயே”

என்று இருத்தல் என்னும் உரிப்பொருள், சிற்றட்டகத்துப் பாலைப் பாட்டினுள் வந்தது.

“சுறவுப்பிறற் இருங்கழி நீந்தி அல்கல்
இரவுக் குறிக் கொண்கள் வந்தனள்
விரவுமணிக் கொடும்பூண் விளங்கிழை யோயே”

என்பது புணர்தல் என்னும் உரிப்பொருள் வந்த சிற்றட்டகத்து நெய்தற்பாட்டு.

இவற்றால் சிற்றட்டகம் என்ற நூல் உண்மையும், அது சங்க நூல்களைச் சார வைத்துச் சான்றோர் செய்யுளாகக் கருதப்பட்டது என்பதும், ஆசிரிய யாப்பால் அது இயன்றது என்பதும் அது ஐந்திணை அடிப்படையில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்பதும், அறியப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு திணையிலும் எட்டுப்

பாடல்களாக நாற்பது ($5 \times 8 = 40$) பாடல்களை உடையது என்பதால் சிறு + எட்டு + அகம் = சிற்றெட்டகம் என வழங்கப் பட்டது போலும். சிலர் சிறு + அட்டகம் (அஷ்டகம்-எட்டு) = சிற்றட்டகம் என்றும் கொள்வர். அஷ்டகம்-எட்டு என்ற பொருளில், சங்க இலக்கியத்திலோ, சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களிலோ ஆளப்பெறவில்லை என்பதால் சிறு எட்டு அகம் என்பதே மிகப் பொருத்தமாக இருக்கிறது.

நூலாசிரியரே உரை இயற்றுதல்: நூல் எழுதிய ஆசிரியரே அதற்குரிய உரையையும் எழுதுதல் புதுநெறி. இந்நெறியை முதன் முதலில் பெரிய அளவில் முழுமையாகக் கொணர்ந்தவர் நம்பியே. நம்பியைப் பின்பற்றியே பின் வந்த சைவரும் வைணவரும் உரை எழுதினர்.

“நூல் ஆசிரியர் கருத்தினை நோக்காது
ஒருகுத் திரத்திற்கு ஒவ்வொரு ஆசிரியர்
ஒவ்வொரு மதமாய் உரைஉரைக் குவரே;
அவ்வரை அதனுள் அடுத்தவா சகங்கட்டு
அவர்கருத்து அறியாது அவர்அவர் கருத்தினுள்
கொண்ட பொருள்படப் பொருள்கூறுவரே,
ஒருவிதி தனக்கே பலபெயர் வருமே
ஒருபெயர் தனக்கே பலவிதி வருமே
நூல் உரை போதகா சிரியர் மூவரும்
முக்குண வசத்தான் முறைமறந்து அறைவரே
இம்முறை எல்லாம் எவர்படுத்து அறியினும்
அவத்தை வசத்தால் அலகுவர் திடனே”

என்பது இலக்கணக் கொத்து நூலாசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகரின் கொள்கை (இலக்கணக் கொத்து, நூற்பா, 6). நூலாசிரியரை விடுத்துப் பிறர் உரை இயற்றும் போது பிறழ்பாடுகள் பல நேருகின்றன என்பது மேற்கண்ட அவர்தம் கூற்றால் விளங்கும். இவ்வாறு நூலாசிரியரே உரை எழுதும் போக்கிற்கு விரிவான வித்திட்டவர் நம்பியே! நம்பியிட்ட பாதையே, பிற்காலத்தில், சுவாமிநாத தேசிகர், வைத்தியநாத தேசிகர் முதலானோரால் பின்பற்றப்பட்டது.

சமணர் படைத்த நிகண்டுகள்

இலக்கண ஆய்வில் நிகண்டு ஆய்வும் இடம்பெறுதல் தமிழ் மரபு. தொல்காப்பிய, நன்னூல் முதலான தமிழ் இலக்கண நூல்களில் 'உரி இயல்' இடம் பெறுதல் ஒன்றே இதற்குத் தலைமைச் சான்று. இவ்வடிப்படையிலேயே சைனரின் இலக்கணப்பணி என்ற முகப்பில், அவர்தம் நிகண்டு முயற்சியும் காட்டப்பட்டது. சேந்தன் திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி, அகராதி நிகண்டு, உரிச் சொல் நிகண்டு, கயாதரம், பல்பொருள் சூடாமணி, கைலாச நிகண்டு, பாரதி தீபம், ஆசிரிய நிகண்டு, அரும்பொருள் விளக்க நிகண்டு, பொதுகை நிகண்டு, நாநாரீந்த தீபிகை, சிந்தாமணி நிகண்டு, விரீவு நிகண்டு, ஆரிய நிகண்டு, ஔவை நிகண்டு, அகத்தியர் நிகண்டு, போகர் நிகண்டு, கால நிகண்டு, காரக நிகண்டு ஆகியன கண்டறியப்பட்டு விளக்கம் பெற்றுள்ளன. பெயர் தெரியா நிகண்டுகள் சிலவும் உள்ளன, இன்னும் அச்சில் வாரா அருந்தமிழ் நிகண்டுகளும் உள்ளன.

1. தமிழக அரசின் ஓலைச் சுவடி நூலகத்தில் அச்சேறா நிகண்டு ஒன்று ஏட்டில் உள்ளதை நானே பார்த்தேன். அதன் பெயர் 'மச்ச முனி நிகண்டு'. ஈதன்றிச் சைனத்துடன் தொடர்புடைய வேறு பல அச்சில் வாராத ஏடுகளும் அங்கு உள்ளன. மெக்கன்சி தொகுப்பில் உள்ள சைனத் தொடர்பான ஏடுகளும், எண்களும் பின் வருமாறு:

அவற்றில் சைன அறிஞர் இயற்றியவை இருத்தல் கூடும் அவை கண்டறியப்பட்டு ஆராயத் தக்கன. ஈண்டு, இன்று வழங்கும் நிகண்டுகளுள் புதுப்பாதை அமைத்த மண்டல புருடர் என்ற சைன அறிஞரால் இயற்றப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டு பற்றிய சில குறிப்புகள் மட்டும் காட்டப்படுகின்றன.

மொழிக் கல்வியின் தலைமைத் துணை—அகராதிகளாகும். மொழியின் பரந்த சொற்கூட்டத்தைப் பயிலுகிறவனுக்கு அகராதி அரும்பெருந் துணையாக அமைகிறது. ஆதலால் கல்வி எங்கு விரைந்து, விரிந்து பரவுகிறதோ அங்கே அகராதிகள் தோன்றும்; பல்கும். ஆக அகராதித் தோற்றம் மறைமுகமாகக் கல்வி ஏற்றத்தைக் காட்டும். தமிழில் வழங்கும் நிகண்டுகள் ஒருவகை அகராதிகளே. பல இலக்கியங்களைப் பயிலுவோர்க்கு, நிகண்டு தோன்றாத் துணையாக விளங்கி இருக்கும். தமிழ் நாட்டில் தாம் இருக்கும் உறையுள் தோறும் பள்ளி அமைத்துக் கல்வியைப் பரப்பிய சைன அறிஞர்கள், நிகண்டுகளைப் படைப்பதில் தனி ஆர்வம் காட்டினர். இது மொழி பயில்வதிலும், பயிற்றுவதிலும் அவருக்குள்ள ஆரா அவாவைக் காட்டுகிறது.

254 சமண மதத்திலிருந்து உண்டான மதங்கள் D 3418, 255 சமண மதத்திலிருந்து சாங்கியம் முதலானவை தோன்றிய வரலாறு D 3143, 256 சமண மதத்திலிருந்து சைவபௌத்த வைணவ மதங்கள் உண்டான வரலாறு D 3126, 314, 315, சைன ஊர்களின் அட்டவணை R 314, 316, 317 சைன கணவரலாறு D 3042, 318 சைன கணோபத்தி, வரலாறு D 3042, 319 சைன சம்கார சரித்திரம் D 3078, 320. சைன பண்டிதர் வரலாறு (ஏ6) D 2977, 321 சைன பண்டிதர் வரலாறு பேப்பர் R 1550, 322 சைன புத்தகங்களின் அட்டவணை D 3417, 323 சைன மதப் பூர்வாபர கர்ம அட்டவணை D 2975, 324 சைன மத யுகபிரளயக் கைபீது D 3441, 325, 326, 327 சைன மார்க்க விரோதி மன்னர் வரலாறு D 2973, R 1548, D 3412, D 3419, 328 சைன முனிசுவரர் கவிசுவரர்கள் பெயரும் காலமும் D 3419, 329 சைன முனிசுவரர் சந்ததியும் அவரது கிரந்த ஜாபிதாவும் D 2792, 330, 331 சைன முனிசுவரர் சந்ததி விவரம் D 2996, D 3382, 332, 333, சைனர்கள் வரலாறும் ஜீனாலயங்களும் 66, D 3185, 334 சைனர்கள் பூர்வகருமமும் அபர கருமமும் D 3145, 335, 336 சைனர்கள் விண்ணப்பம் D 2997, 387 சைனாலயக் கைபீது D 2997, R No: 1545 சித்தாமூர் கோயில் (41 b) மடத்து வருமான கைபீது R 1552, 98. a. திருநறுங் கொண்டை ஜீனாலயத்துச் சாசனங்கள் 3426, 402 திராவிட தேயத்து ஜீனாலயங்களின் அட்டவணை D 30002.

தமிழில் அகராதிக் கலைக்கு அடிக்கல் இட்டவர் தொல்காப்பியரே.

எழுத்தெனப் படுப
அகர முதல னகர இறுவாய்

என்று, அவர் முதல் நூற்பாவை அமைப்பதும், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல் என்ற இரண்டு இயல்களில் அகர நிரலைப் பின்பற்றுவதும் தொல்காப்பியர்க்கு இருந்த அகர நிரல் அறிவைத் தெளிவு படுத்துகின்றன. இவை மட்டுமன்றி, அவர் அமைத்துள்ள உரியியல், அகராதி அமைப்பின் பிறிதொரு வடிவம் ஆகும் தொல்காப்பியர், தம் நூலில், 313 சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் நல்கி இருக்கின்றனர்.² ஆக, இவர் காலத்தில் இன்றைய அளவிற்கு அகராதிக் கலை வளரவிடினும், அக்கலைக் குரிய மூலக் கூறுகள் உரியியல் பகுதியில் போற்றப் பட்டன என்பது தெளிவாகிறது.

தொடக்கத்தில் அரிய சொற்களுக்குப் பொருள் அறிவிப்பதே எங்கும், எம்மொழியிலும் நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது. அதனால் தான் தொல்காப்பியரும் அரிய சொற்களுக்குப் பொருள் வழங்குகிறார். சமசுக்கிருதத்தில், யாசுகர், அவர் காலத்தில் வேதத்தில் பொருள் தெரிய அரிதாக உள்ள சொற்களை எடுத்து 'நிருக்தம்' இயற்றினார். இலத்தீன், கிரேக்க மொழிகளில், பண்டு தோன்றிய அகராதிகள் எல்லாச் சொற்களுக்கும் பொருள் அறிவித்தலை விட, அரிய சொற்களுக்குப் பொருள் அறிவித்தலையே கடமையாகக் கொண்டிருந்தன. தமிழில், இத்தகு அமைப்பு கி. பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டு வரை 'உரிச் சொற்பனுவல்' என்ற அளவிலேயே போற்றப்பட்டு வந்தது. அதன் பின்பே நிகண்டு என்ற சொல்லாட்சி வந்தது.

திவாகரம், கிடைத்த நிகண்டுகளுள் பழமையானது. இந் நூலின் ஆசிரியர் தம் நூலைச் 'சேந்தன் திவாகரம்' என்று மட்டுமே குறித்தனர். இவர் மகன் பிங்கல முனிவர். பிங்கல முனி, தாம் இயற்றிய நூலை 'உரிச் சொற் கிளவி' என்றே சுட்டினர். இந்நூலைத் தம் நன்னூலில் சுட்டும் பவணந்தி 'உரிச்சொல்' என்றே சுட்டிக் காட்டினர்.

2. செயதேவன், வ தொல்காப்பியரும், அகராதிக்கலையும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை நடத்திய கருத்தரங்கத் தாள், 17-8-73 ப. 4-10.

‘பிங்கலம் முதலா, நல்லோர் உரிச் சொல்(லு)ள் நயந்தனர் கொளலே’ என்பது நன்னூல் நூற்பா (462). உரைகாரர் மயிலை நாதரும், ‘உரிச்சொற்பலுவல்கள்’ என்றே போற்றினர். காங்கேய நிகண்டின் பழைய பெயர், காங்கேய உரிச்சொல் என்பதே ஆகும்.

நிகண்டு என்ற சொல்லை முதலில் அறிமுகப் படுத்தியவர் சைன அறிஞரான மண்டல புருடரே. இவர், தாம் இயற்றிய நூலை, ‘நிகண்டு சூடாமணி’ என்றே முதற் செய்யுளில் குறிப்பிடுவர். அவர் குறிப்பிடும் முதல் தற் சிறப்புப் பாயிரப் பாடல் பின் வருமாறு:

பொன்னுந் மணியும் முத்தும்
புனைந்த முக்குடை நிழற்
மின்னுபூம் பிண்டி நீழல்
வீற்றிருந் தவனை வாழ்த்தி
மன்னிய நிகண்டு சூடா
மணிளள ஒன்று சொல்வன்
இந்நிலந் தன்னின் மிக்கோர்
யாவரும் இனிது கேண்மின்

நிகண்டு என்ற சொல் வரலாறு: நிகண்டு என்ற சொல்லை முதன் முதலில் பயன்படுத்தியவர் சைன அறிஞரான மண்டல புருடரே என்பது முன்பு குறிப்பிடப்பட்டது. இச்சொல்லிற்கு பொருள் யாது? சங்க காலப் புலவருள் ஒருவர் (நற்றிணை 382.) நிகண்டன் கலைக் கோட்டுத் தண்டனார் என்று குறிப்பிடப் படுகிறார். ‘நிகண்டன்’ என்பதை ‘நிகண்டு’ என்ற பிற்காலச் சொல்லோடு இணைத்துக் காட்டி, முதல் நிகண்டாசிரியர் என்பர்.³ இது சரியன்று. நிகண்டு என்பது பிற்காலத்தைய பொருளில் பண்டு ஆளப்படவில்லை⁴. நிகண்டன் என்பது சைன சமயத்தாரைக் குறித்த சொல் என்பதும், மேற்குறித்த நற்றிணைப் பாடல் (385) ஆசிரியர் சைனர் - நிகண்ட வாத்தமத்தாரி என்பதால் நிகண்டன் என்று குறிக்கப்பட்டார் - என்பதும் முதற்பகுதியில் விளக்கப்பட்டன.

3. சுந்தர சண்முகனார், புலவர். தமிழ் அகராதிக்கலை. ப. 52.

4. இறையனார் களவியல் உரையிலும் (பாயிரம்) நன்னூல் பாயிர நூற்பா (49) உரையிலும் நிகண்டுகள், இடுகுறிப் பெயராகவே காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை பிற்கால உரைகாரர் கருத்துகளே தவிர, முல நூலாசிரியர் கருத்துகள் ஆல்ல.

நிகண்டு என்பது வேதத்தின் உறுப்பு. ஆறு அங்கங்கள் உடைய வேதத்தின் உறுப்புகளுள் ஒன்று நிருக்தம். அந் நிருக்தத்தில் நிகண்டு என ஒரு பகுதி உள்ளது. இச் சொல்லே, வேதத்தில் பயின்ற சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் கருவி நூலுக்குப் பெயராக வழங்கிற்று. இப் பெயரே சொற்கட்குப் பொருள் உரைக்கும் நூல்கள் அனைத்திற்கும் வழங்கியது. புராணம், பிரபந்தம் என்பனவற்றைப் போல, நிகண்டு என்பதும் வடசொல்லே. இச் சொல் உரைகளில் மண்டல புருடர்க்கு முன்பே வழங்கினது எனினும், நூற்பெயராக இவரே முதலில் வழங்கினார் எனலாம்.

மண்டல புருடரின் சூடாமணி நிகண்டு: நிகண்டுகள் பல வற்றைப் பலர் எழுதியுள்ளனர். எனினும், மண்டல புருடர் இயற்றிய சூடாமணி நிகண்டு மிகப் புகழ் பெற்றதாகும். இந் நிகண்டை இயற்றிய மண்டல புருடர் கி. பி. 1509-1531 இல், கிருட்டிண தேவராயர் காலத்தில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டை ஒட்டி வாழ்ந்தவர் என்று கருதுவோரும் உளர்.⁵

5. This Gvnabhadrā, Mr. T. S. Kuppaswami Sastri has shown to be a Contemporary of the Rashtrakuta King Akalavarsa Krishna II by extracts from Jaina works. Dr. Fleet has noted that the earliest Synchronous date for this monarch is A.D. 888 and the latest A.D. 911-912. A Sanskrit Commentary on Gunabhadrā's Atmanusasana describes him as the preceptor of Krishna II when Yuvaraja. Gunabhadrā finished his Uttarapurana in the year Pingala Coupled with Saka 820 with a date falling in A.D. 897. This is probably the work referred to in the penultimate line of the last verse from Mandalapurusa quoted above. It leaves no doubt then that the Krishnaraya referred to in the following is this Akalavarsa Krishna II of the Rastrakuta dynasty.

“படைமயக் குற்றபோதும் படைமட மொன்றிலாதான்
மடைசெறி கடகத்தோளான் மதிக்குடை மன்னர்மன்னன்
கொடிமன்னர் வணங்குந்தாளான் கிருட்டினராயான்

கைபோற்
கொடைமட மென்றுசொல்ப வரையாது கொடுத்தலாமே.”

Mandalapurusa and the Sudamani nighantu may thus be referred to A.D. 900 or there abouts, and the Divakaram and Pingaladai to a period considerably anterior to this.

Krishnaswami Aiyangar, Dr. S., Ancient India and South Indian History & Culture, Vol. I., Oriental Book Agency, 1941. P. 461-62.

தொண்டை நாட்டுப் பெருமன்றீர் அல்லது வீரை என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர்.⁶

மண்டல புருடர் சைனரே: இவர் சைனர். குணபத்திரன் என்ற சைனச் சான்றோரின் மாணாக்கர். இவர் சைனர் என்பது, இவர் கூற்றுகளாலேயே உறுதியாகிறது. 'முக்குடை நிழற்ற மின்னுபூம் பிண்டி நீழல் வீற்றிருந்தவன்,' (1) என்றும், 'பூமளி அசோகின் நீழல் பொலிந்த எம் அடிகள்' (2) என்றும் இவர் அருக தேவனைக் குறித்தல் காண்க. இவரது நூல் பன்னிரண்டு தொகுதிகளை உடையது. ஒவ்வொரு தொகுதியைத் தொடங்கும் போதும் அருக வணக்கம் பாடியே தொடங்குவர்.

தெய்வங்களின் பெயர்களைக் கூற வருகிற விருத்தப் பா வரிசையில் முதல் ஐந்து பாடல்களில் அருகனின் பல பெயர்களை யே முதலில் கூறுவர். திவாகரர், பிங்கலர் முதலானோர் எல்லாம் தேவதக் கடவுளரின் பெயர்களை முன்னே பொறிக்க இவர் அருக தேவனின் பெயர்களைப் பட்டியல் போட்டுக் காட்டுவர். அவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ள பாக்கள் ஐந்து. அவற்றுள் முதற்பாடல் பின்வருமாறு:

“அருகன் என்னுளன் நிச்சிந்தன்
அறவாழி வேந்தன் வாமன்
சினன் வரன் உறுவன் சார்தன்
சினேந்திரன் நீதி நூலின்
முனைவன் மாசேனன் தேவன்
முவுல குணர்ந்த முர்த்தி
புனிதன் வென்றோன் விராகன்
பூமிசை நடந்தோன் போதன்”

சூடாமணியின் சிறப்புகள்: கிடைத்த நிகண்டுகளுள் மிகப் பெருமை கொண்டது இந்நிகண்டுதான் என்பது அறிஞர் கருத்துரை ஆகும். “இந்நிகண்டு எழுந்ததும், திவாகரமும், பிங்கலமுங்கூட மங்கத் தொடங்கி விட்டன. சூடாமணிக்குப்

6. இந்நூல். ப. 109 பார்க்க. பண்டு 'வீரை' (அப்பாண்டை நாதர் உலா. 88) எனக் குறிப்பிடப்பட்டது இப்போதுள்ள பெருமன்றீரே என்பர். இரண்டும் வேறு வேறு என்பர் ஆய்வாளர். செஞ்சி-திண்டிவனம் பாதையில் செஞ்சியினின்று கிழக்கே எட்டுமைல் தொலைவில் வீரன் ஆழார் என்ற ஊர் ஒன்று உள்ளது. இதன் மருவிய பெயரும் 'வீரை' ஆகலாம். இவ்ஊரும் சைனத்தலம். ஏறத்தாழ 50 சைனக் குடும்பங்கள் இன்றும் இங்கு உள்ளன.

பிள்ளைப்பாட்டு 135
 பிற்காலச் சோழர் வரலாறு II 172
 பிறப்பு 64
 புணர்ச்சி விகாரம் 155
 புக்கலம் 28
 புத்தமித்திரர் 154
 புரட்சிப் பொறிகள் 23
 புராணம் 275
 புலவர்கள் 275
 புறநானூறு 58, 330
 புறநானூறும்
 பன்னிருபடலமும் 93
 புறப்பொருள் மாலை 91
 புறப்பொருள் வெண்பா
 மாலை 249, 330
 புறாப்பாட்டு 272
 பெண் பிறவி 27
 பெருங்கதை 58
 பெருந்திணை 26, 96
 பெருமன்றூர் 342
 பெருவாயில் முள்ளியார் 130
 பேடு 60
 பேராசிரியர் 203
 பேரெண் 26
 பொதுச்சீரின் திறமும்
 தொகையும் 71
 பொதுப்பாயிரம் 297
 பொதுவியல் வைப்புமுறை 186
 பொருள்கோள் 78
 பொருள்திகாரம் 68, 332
 பொருளுரை 332
 பொழிப்புரை 69
 மகடூஉ முன்னிலை 111, 113,
 120, 121
 மங்கலச் சொல் 135
 மங்கலப்பாக்கள் 84
 மங்கலம் 137
 மஞ்சரி 231
 மண்டல புகுடர் 338, 340, 341,
 342
 மணம் 69
 மதிக்கணம் 133
 மதுரம் 332
 மதுரைக்காஞ்சி 330
 மயிலைநாதர் 59, 164, 309
 மயிலைநாதர் ஆறும் உத்தி 318
 மயிலைநாதர் உரை 166

மயேச்சுரர் 248, 259
 மறவன் 85
 மறைந்துபோன தமிழ்
 நூல்கள் 75, 178, 318
 மாணிக்கம், டாக்டர் வ.சுப. 211
 மாத்திரை 26, 56, 292
 மாத்திரை இலக்கணம் 64
 மாதவர் 209
 மாலை நூல்கள் 273
 மிகைபட கூறல் 228
 மீளி 85
 மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ.
 24, 58
 முக்குடை 130, 290
 முத்தமிழ் ஆசான் 15
 முத்தமிழும் முத்தமிழ் ஆசானும்
 196
 முத்தரையர் கோவை 276
 முதல் நினைப்புக் காரிகை
 116, 284
 முதல் வைப்பு எழுத்துகள் 83
 முதலெழுத்து 51, 64
 முதலெழுத்தின் தொகை 153
 முதற் குத்திரவிருத்தி 229
 முதுபாலை 96
 முதுமகள் 85
 மும்மணி 33
 முரண் 270
 முரண்தொடை 73
 முருகரத்தினம், டாக்டர். தி. 58
 முலைவில்லை 201
 முறிநூற் பெயர் 274
 முன் நிற்கும் மூவகைச்சீர் 134
 மூவேந்தர் வரிசை 333
 மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு 53
 மெய்க்கீர்த்தி 148
 மெய்நூல் 157
 மெய்வகைகள் பிறக்கும் முறை
 64
 மேருமந்தர புராணம் 27, 40
 மேற்கதுவாய்—கீழ்க்கதுவாய்
 தொடைகள் 72
 மேற்கோள் நூல்கள் 292
 மைசூர் நாட்டுச் சனநாதபுரம்
 174
 மைசூர் நாடு 174
 மொழியிறுதி எழுத்துகள் 154
 யாசுகர் 339

யாசலம் திலக சம்ப 101
 யாப்பருங்கலக் காரிகை 19, 98,
 109-121
 யாப்பருங்கலக் காரிகையால்
 அறியப்படும் புலவர்கள் 283
 யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை
 268
 யாப்பருங்கலக் காரிகை உரை
 ஆசிரியர் காட்டும் இலக்கணங்
 கள் 282
 யாப்பருங்கலக் காரிகை-நூற்
 பெயர்க் காரணங்கள் 111
 யாப்பருங்கலம் 19
 - சிறப்புக் குறிப்புகள் 107
 - நூற் பெயர் 105
 - நூற் பெருமை 108
 யாப்பருங்கல விருந்தி 97-108,
 127, 319
 - நூலாசிரியர் பெயர் 98
 - இடம் பெற்றுள்ள நூல்கள்
 260
 - உரை 257-277
 - உரைகாரரும் வடமொழியும்
 265
 - உரையாசிரியர் காட்டும்
 இலக்கியங்கள் 282
 உரை-மருட்பா 264
 - உரையாசிரியரிடின் அறிவிள்
 விரிவு 258
 - உரை, உவமைவழி விளக்கம்
 264
 - உரை சிறப்புச் செய்திகள்
 268-277
 - உரைவண்ணம் 264
 - உரையாசிரியரின் நாடு 260
 - உரையால் அறியப்பெறும்
 தெய்வம் 283
 - உரை அமைவு 263
 யாப்பருங்கலப் புறனடை 110
 யாப்பு முன்னோடிகள் 106
 யாஸ்கர் 287
 ராகவையங்காரி, மு. 58
 வகையுளி 78
 வஞ்சிப்பா 77
 வஞ்சியும் காஞ்சியும் 95
 வஞ்சிக்குரிய சீர் 71
 வஞ்சித் தாழிசை 78
 வஞ்சித் துறை 78

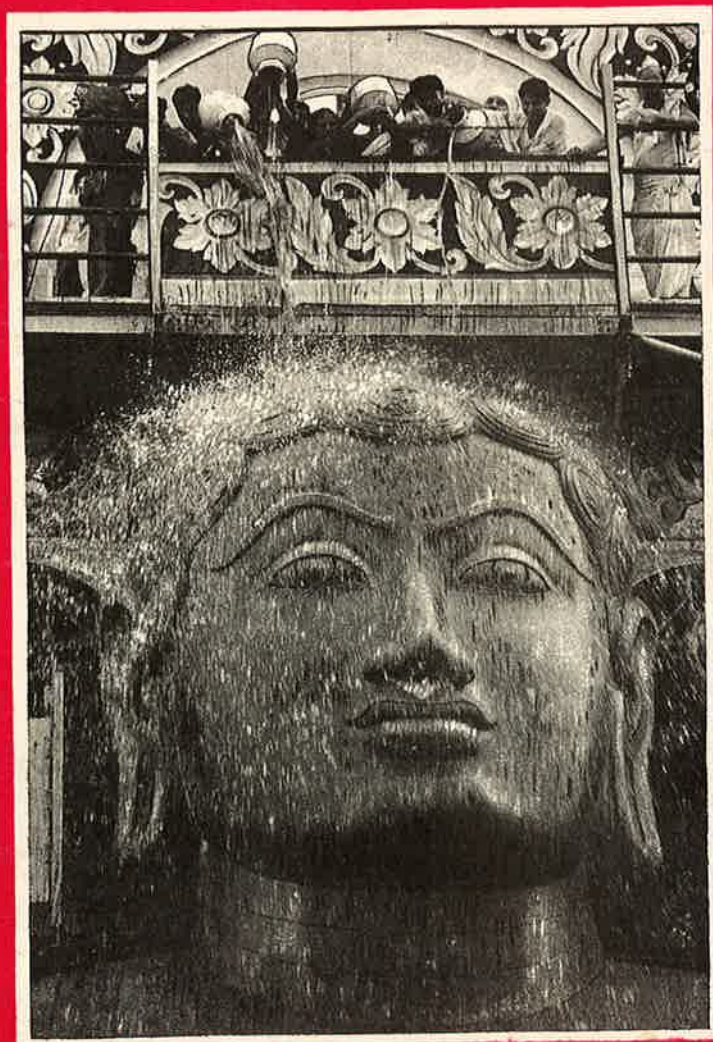
வச்சணந்தி உரை மாண்புகள்
 297
 வச்சணந்தி மாலை 158
 - ஆசிரியர் 159
 - உரை 297
 - உரையாசிரியர் 297
 - நூலமைப்பு 159
 - நூற்பொருள் 160
 வச்சணந்தி தேவன் 298
 வடமொழி 10
 வடமொழிச்சார்பு 287
 வடமொழிச் சுலோகம் 230
 வடமொழிச் சொல்லுலம் 230
 வடமொழித் திரிபுகள் 293
 வடநூல் 267
 வடமொழி வழக்கு 268
 வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா
 76
 வண்ணச் சினைச் சொல் 66
 வண்ணம் 79
 வயிர மேக விருத்தி 289
 வரிக்கம் 163
 வரகுணன் 285
 வரிவடிவம் 293
 வழக்கு 157
 வழக்குகளின் தொகை 84
 வள்ளி 96
 வாழில் வெல்லும் வழி 85
 வாமனன் 46
 வாழ்ப்பியன் 46
 வாண்கணம் 133
 விகரம் 325
 விசய மங்கலத் தமிழ்ச் சங்கம்
 176
 விடப்பட்ட தொல்காப்பிய
 நூற்பா 270
 விடலை 85
 விடுகதைப் பாட்டு 271
 விண்ணன் 277
 வித்தாரம் 332
 விரவுவினை 157
 விருத்தவாதி முனிவர் 10
 விருத்தி உரைகாரர் 282
 விவேக போதினி 98
 வினை எச்சம் 156
 வினைச்சொல் 67
 வினைத் தொகை 332
 வினைமுற்று 67

- வினையாலனையும் பெயர் 320
 வினையின் நீங்கல் 24
 வினா எழுத்துகள் 325
 வீரசோழியம் 45, 102, 214
 வீரசோழிய உரை 21
 வீரை 342
 வீரை மண்டலவளி 343
 வெட்சி 95
 வெட்சியும் கரந்தையும் 95
 வெண்கலிப்பா 77
 வெண்டுறை 74
 வெண்பா 73
 வெண்பாவினால் ஆன நூல் 80
 வெண்பாவின இலக்கம் 81
 வெண்பாவின இனங்கள் 74
 வெண்பாவின கடைச்சீர் 73
 வெண்பாப் மாட்டியல் 19, 137
 வெள்ளம் 26
 வெள்ளை வாரணனார் 181
 வெள்ளொத் தாழிசை 74
 வெளிவிருத்தம் 74
 வேங்கடசாமி நாட்டார் 98
 வேங்கடசாமி, மயிலை, சீனி 11,
 75, 140, 178, 318
 வேதக் கடவுளின் பெயர்கள் 29
 வேள்விக் குடிச் செப்பேடு 58
 வேற்றுமை 67, 156
 வேற்றுமை உருபுகள் 294
 வைத்தியநாத தேசிகர் 328, 336
 வைதிகக் கடவுள்கள் 29
 வைதிக மதம் 23
 வையாபுரிபிள்ளை 22, 24, 180,
 280
 வையாழிகள் 46
 எனக்ர இறுவாய் 27
 ஸ்ரீபால், ஜீவபந்து 144, 127
 ஸ்ரீபுராணம் 211
 ஜைன இளைஞர் மன்றம் 130
 ஜைன ரஷை 142
 ஸ்வோபஞ்சு பாஷ்யம் 26
 Aryans 13
 Chakravarthi, Prof. A. 23
 Cholas 210
 Dravidian Culture 13
 Gunabhadra 341
 Hiriyanna, H. 38, 40
 History of Tamil Language 58
 Jaina Culture 13
 Jain Literature in Tamil 23
 Kamil Zvelebil, Dr. 213
 Karma 13
 Krishnaswami Aiyangar, Dr. S.
 341
 Maclean 168
 Mandalapursha 341
 Modern Evaluation of Nannul
 180
 Mohanlal Mehta 13
 Nilakanta Sastri, K. A. 210
 Outlines of Indian Philosophy
 38
 Pessimism 13
 Sangam Polity 130
 Simon Casie Chitty 168, 171
 Subramanian, Dr. N. 130
 Subramanian, Dr. S. V. 178
 Tamil Plutarch 168, 171
 Vedic 13
 Vijaya Venugopal, G. A. 180

SELECTED BIBLIOGRAPHY

- Adinathan, S. Editor 'Mukkudai'. All Nos. 1974.
- Aravindan, M. V. 'Uraiaaciriyarkal' 1968.
- Arunachalam, M. 'History of Tamil Literature'. (All volumes)
1969-73.
- Chakravarthi, Prof. A. Jaina Literature in Tamil, 1941.
- Chembakalakshmi, Dr. R. Jainism in South India.
Madras 'Varsity M. Litt. Dessertation Unpulished 1958.
- Desai, P. B. Jainism in South India.
- Hiriyanna, Prof. H. Outlines of Indian Philosophy, 1966.
- Ilavarasu, Sm. 'Ilakkana Varalaaru', 1963.
- Jivabandhu T. S. Sripal, 'Nallaram' All volumes, 1959-1974.
- Krishnaswami Ayyangar, Dr. S. Ancient Indian and
South Indian History and Culture
- Mahadevan, I. Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions, 1966.
- Meenakshisundaranar, T.P. 'Samana thamiz Ilakkia
Varalaaru', 1961.
- Nagaswami, R. 'Kalvettiyal', 1972.
- Nilakanta Sastri, Prof. K. A. The Cholas, 1955. The
Pandyan Kingdom, 1972.
- Vaiyapuri Pillai, Prof. S. Tamil Chutar Manikal, 1952.
- Venkatasami, Mayilai. Seeni. 'Samanamum Thamizhum' 1954;
'Marainthu pona Tamizh Nuulka', 1967.

சமணம் வளர்த்த
தமிழ் இலக்கணம்

க. ப. அறவாணன்